PS ➡️ TARAYAN KIŞI BİLİNMEMEKTEDİR. SADECE PDF'IN YENİDEN DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

" Geçmiş, bazen mutlu bir an bazen acı bir tebessüm.
Bazı zamanlarda ise adı konulamayan duygunun adı... "

Eflâl...

Ölüme ve insanlara karşı gardını almış genç bir kadın... Korkuyla attığı her adımın, hayatından çaldığını fark edemeyecek kadar kimsesiz üstelik.

Lâl...

Ölesiye nefret ettiği insanlardan kaçıp sığındığı limanda, belki hayatının aşkını bulacak belki de en büyük hayal kırıklığını yaşayacak.

Eflâl, onaylanmayan bir evliliğin meyvesidir ve henüz dünyaya gelmeden, hikâyesine ölümün gölgesi düşmüştür. İşi, dostları, abisi... Hepsi onu "öldürülmek" düşüncesinden bir nebze de olsa uzaklaştırmaktadır. Tabii, bir de Karan Akdoğan... Aslında kimsesiz olduğunu anlayan Eflâl'in, kimsesi olan genç adam... Aralarındaki bazen minnet, bazen şefkat, bazen ise karşı konulmaz bir sevgidir. Ancak Eflâl'in baş etmesi gereken ölüm gerçeği, onu Karan'ın yanında da rahat bırakmaz.

Eflâl, gerçeklerle yüzleşmeye karar verir. Kime ve neye inanacağını bilmeden kendini hiç de tahmin edemeyeceği gerçeklerin içinde bulur.

KAKTUSUN
TELEGRAM

ISBN: 978-605-304-728-5
9 786053 047285

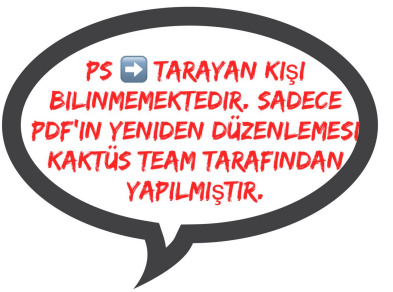

R. İDELİ

Rukiye İdeli, 1996 yılında, Ankara'da doğdu. Gazi Üniversitesi Uluslararası Ticaret Bölümü'nden mezun olan yazarımız, ilk kitabı olan "Eflâl" ile adından söz ettirmek ve yazarlık kariyerinde güzel bir ivme yakalamak istiyor.

Ağlatırken güldürmeyi seven, okurun gönlünü kazanan yazarlarımızdan olan İdeli, okurla arasındaki köprüyü yeni kurgularıyla sağlamlaştırma amacı güdüyor.

idelirukiye

YAYIN NO: 2280
MİLENYUM: 1

EFLÂL -1-
Rukiye İdeli

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Editörler: Hasan Ozan Elma, Nurdan Başalan
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Şubat 2022
ISBN: 978-605-304-728-5
Sertifika No: 43949

Rukiye İdeli © 2022

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Eflâl

R. İDELİ

1

"Başlarken yalnızsın, bitirdiğinde daha da yalnız."
Hasan Ali Toptaş

KAKTÜS TEAM

"Minik kuşlarıma…"

KAKTÜS TEAM

GİRİŞ

Zamanın riyakârlığı, gecenin koynuna sessiz adımlarla yaklaşıyordu. Bu riyakârlık, zamanın küçük bir parçasına denk gelirken hayatımın yaşanacak günlerine ayna tutuyordu. Göğün, karanlığı yırttığı bir vakitte sessiz sedasız bir yol çiziliyor; kaderin çığlığı bir kapının önünde son buluyordu.

Gece, çoktan kendini yarılamıştı. Yavaş yavaş şafak söküyordu ve ilk kez geldiğim bir şehirde abimin evini arıyordum. Abim, adresi yanlış vermiş olabilir miydi? *Hadi ama Lâl, bari kendini kandırma. Adam sana direkt evin konumunu attı, bulamayan sensin.* Doğru, bulamayan bendim ve utanmadan abime suç atıyordum.

Evlerin kapılarında, adreste yazdığını hatırladığım 13 numarayı arıyordum. Gözlerim, sokak boyunca sıralanan evlerin üzerinde gezinirken aradığımı bir türlü bulamıyordum. Görmekle bakmak arasındaki ince çizgide gidip gelirken yaptığım tek şey, derin bir nefes almak oldu. Sokak lambaları, cılız bir ışıkla sokağı aydınlatırken aynı sokaktan üçüncü kez geçtiğimi fark etmiştim. Başım kazan gibi olmasaydı, evi bulmuş, çoktan sıcak duşun altına girmiştim.

Gece, güne dönmeden evi bulmalıydım. Bulamazsam eğer, arabayı köşeye çekip bağırmak gibi planlarım vardı. 112'yi arayıp, "İmdat!" diye haykırsam sorun olur muydu? *Birincisi, telefonunun şarjı yok; ikincisi, bu hâlini gören biri seni cenaze işlerine yönlendirir gibi geliyor.*

Yüzümü elimle sertçe sıvazladım. "Cinnet geçirmeme son beş!"

Bilmem kaçıncıya döndüğümü bilmediğim sokaklarda evi aramaktan gözlerim ağrımaya başladı. Yavaşlayıp şakaklarımı ovdum. Yön duygusu olmayan bir insanın Ankara'dan İstanbul'a kadar arabayla gelmesi, cahil cesaretiydi. Hem cahildim hem de anlamsız bir cesarete sahiptim. Ya da çok öz güvenliydim.

Bence hepsiydi.

Büyük ve görkemli bir evin önünde durdum. Gözlerimi kısarak evin numarasına bakmaya çalıştım. Otoparktaki arabayı görünce, bunun doğru ev olmadığını anlayıp vitesi R'ye alarak geri geri gittim. Abim evde değildi, uzun bir süre de gelebilecek gibi durmuyordu. Ne halt etmeye tek başıma gelmiştim ki!

Derin bir iç çekip gözlerimi kimsenin olmadığı, bana kalbimi hatırlatan sokakta gezdirdim. Yağmur, İstanbul'u damlalara boğarken bir anda rüzgârı hissetme isteğiyle doldum. Camı açıp derin bir nefesle ciğerlerimi doldurduğumda toprak kokusu, göğsüme ne ara yerleştiğini bilmediğim ürkekliğimi usulca silmeye başlamıştı.

Dikiz aynasına bakarken yüzüme çarpan birkaç damlanın beni ağlıyormuşum gibi gösterdiğini fark ettim ve benliğim bir anlığına dumura uğradı. Kendi kendime gülümseyip bu durumla başa çıkmaya çalıştım. "İyisin. Çok iyisin. Çok daha iyi olacaksın," diye fısıldadım buna inanmak isteyerek.

Neden bu gecenin sanki yeni bir hayata gebe olacağını hissediyordum?

Uykusuzluk başına vurdu herhalde, Lâl. Lütfen, konumuza odaklan. Hem umarım evin adresini ezberlemişsindir. Ezberledin, değil mi? Yön duygum olmadığı gibi görsel hafızam da yoktu. Bittik diyorsun, öyle mi? Öldük diyorum.

İç çekip, sinyal vererek sola döndüm. Yağmur hızlanınca, camı kapatıp zar zor görmeye çalıştığım evlerin üzerinde 13 numarayı aramaya başladım. Evet, hatırımda kalan sadece 13 numaraydı. Doğru olmasını ummaktan başka şansım yok gibi görünüyordu.

11 numarayı gördüğümde hedefe yaklaştığımı hissederek gaza hafifçe asıldım. Ve bingo! 13 numaralı ev, tam karşımda duruyordu. "Oh be!" diyerek koltuğa yaslandım. "Biraz daha bulmasam bayılacaktım!" dedim sevinçle karışık bir yorgunlukla.

Lâl, neden içimden bir his bu ev doğru değil diyor? Yasin'i aramak için... Anahtarla evin kapısını zorlayarak girmeyi denesem başıma en fazla ne gelebilirdi ki? Denemekten zarar gelmezdi. *İç sesin de lafını kesmezsin!*

Evin garajı kapalıydı ve bende sadece evin anahtarı vardı. Mecburen arabayı evin önüne park edecektim. Sinyal verip hızlıca park ettikten sonra yan koltuktaki çantama uzandım. Çantanın içine telefonumu atıp kapüşonumu kafama geçirdikten sonra arabadan indim. Çantamı kafama siper edip ıslanmamaya çalıştım. Bavulları sonra taşırdım, şimdi biraz uzanıp kendime gelmem gerekiyordu. Dışarı çıktığımda daha yakından gelmeye başlayan toprak kokusu, içimin huzurla dolmasını sağladı. Şiddetlenen yağmurun altında kalmak istemeyerek adımlarımı hızlandırdım.

Hastalık hastası olan bir yavru kuş olduğum için üstüme değen her yağmur damlası, zatürre olmaya bir adım daha yaklaşmama neden oluyordu. *173 cm yavru kuş mu olur?* Evet.

Kapıya vardım. Çantamı yere bırakıp buz tutmuş parmaklarımın arasındaki anahtarı deliğe yerleştirmeyi denedim. Denedim diyordum çünkü anahtar deliğe girmiyordu. Parmak ucumla sıkıca kavradığım anahtar, yabancı birinin varlığını hissettiğimde elimde kaldı. Derin bir nefes aldığımda göğsümde peyda olan korku, ellerimin titremesinin nedeniydi. İçimdeki korkuya aldırış etmemeye çalışarak, arkamı dönmek için hareket ettiğimde bana uzanan el, son görüntü gibi zihnime çakılı kalmıştı. Beni kapüşonumdan yakalayan el, kafamı tutup sert bir şekilde kapıya vurduğunda dünyam durdu.

Yediğim darbenin etkisiyle zihnimdeki düşünceler birbirine girmişti. Zihnimin içini istila eden çınlama sesleri, kendime sormak istediğim soruların önündeki en büyük engeldi. Bu sefer bulmuş muydu beni? Hayatımın kötü günlerini geride bıraktığımı zannederken her şey başa dönemezdi. Abim *bitti* dememiş miydi? Demişti! Allah kahretsin ki demişti! O zaman arkamdaki kimdi?

Olaya odaklanmaya çalışan beynim çalkalanırken sakin kalamıyordum. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu ve şu an yapmam gereken tek şey, bağırmaktı. Aralanan dudaklarımdan ses çıkmıyordu. Ya kafama aldığım darbeden ya da kanıma bir zehir gibi karışmış olan korkudan olsa gerek dudaklarımdan dökülen tek şey, acı dolu bir inlemeden başka bir şey değildi.

Kapüşonumu bırakmadan, "Kendin mi geldin ayağıma, lan? Azrail'ine mi geldin ha?" diye bağırdı kafama vuran adam. Öfkeli olduğu sesinden bile belliydi. Onu sesinden tanımaya çalışsam da bu ses daha önce hiç karşılaşmadığım bir insana aitti.

Azrail'im, bana yabancıydı.

Kafamı geriye doğru çekip beni sağa doğru itti. Öyle sert bir şekilde itmişti ki ayaklarım toprağa değmeden kendimi bir anda yere düşerken bulmuştum. Kulaklarımdaki uğuldama beynimin en ücra köşelerinde bile yankılanmaya başlamıştı. Sırtım yerle buluştuğunda, kafam mermer zemine çarptı. Gözlerim, tüm bedenime yayılan acıyla karardığında boğazımdan güçlü, acı dolu bir inleme kaçtı. *Bu sefer bitiyor mu?* Şimdi değil. Daha anneme verdiğim sözü tutamadım, henüz değil.

Dün yirmi beş olmuştum, bugün ölüyordum. Yeni yaşımın ilk günlerini, belki de evim olacak toprağın üzerinde karşılıyordum.

Bedenimde acının emareleri yankılanırken, gözümü son kez açıp celladımı görmeyi bekledim. Hiçbir suçum günahım olmamasına rağmen bana kin besleyen bu adamı görmek istedim. Gözlerimi yavaşça açtığımda gördüğüm tek şey, bulanık bir silüetti. Adamın kim olduğunu idrak edemeden, göz kapaklarım bana ihanet ederek yeniden kapandı.

Üzerime yağan yağmurla beraber kimsesizliğim yüzüme bir tokat gibi vurdu. Yanağıma doğru süzülen sıcak kan, tenimin üzerinde varlığını emanet eden son histi. Böyle bir son değildi beklediğim. Ölüm, şu an beklediğim bir misafir değildi fakat kapımı çalmak için hazır gibi görünüyordu.

Karanlığa düşmeden önce duyduğum son ses, pişmanlık dolu olduğunu iliklerime kadar hissettiğim bir haykırıştı.

KAKTÜS TEAM

1.BÖLÜM

Yabancı Silüetler

Korkularımı sıraya dizsem acaba en başta hangisi gelirdi?

Her insanın belli başlı korkuları vardır; yükseklik, yalnız kalmak, sürüngenler... Zihnim bu yaşıma kadar birçok korkuya ev sahipliği yapmıştı fakat şimdiye kadar hissettiğim korku kadar büyük bir korku hissetmemiştim. Biri, beni öldürmek isteyecek kadar benden nefret ediyordu. O kişinin kim olduğunu tahmin etmek, kalbimi çarmıha germişler gibi hissettiriyordu. Babam yattığı yerde mutsuz olmalıydı; kızını, kendi kanı boğuyordu.

Bilincim yerine gelmişti, benliğim aydınlığa kavuşmak için yeniden ayağa kalkmıştı.

Damarlarımda kol gezen endişe, düşüncelerimi toplamama engel oluyordu. Başıma ne gelmişti, bana zarar veren kimdi, beni hastaneye kim getirmişti, şu anki durumum nasıldı? Her soru, kalbimin göğüs kafesimi deler gibi atmasına neden oluyordu. Gözlerim kapalıydı. İçime çektiğim hastane kokusundan ve elimin üstünde hissettiğim iğneden anladığım kadarıyla hastanedeydim. Gözlerimi açmama nedenim, seslerini dıyduğum iki adamın konuşmasıydı.

"Sen nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu bir tanesi.

"Hayır, Arif birazdan bulur onu, merak etme," dedi diğeri.

Arif'in kim olduğunu, kimin nerede olduğunu bulacağını bilmediğim gibi konuşan adamların seslerinden de kim olduklarını çıkaramamıştım. Adamların ses tonlarındaki belirsiz ifade, daha da gerilmeme neden oldu. Kimdi bu adamlar ve benim odamda ne işleri vardı?

"Nasıl merak etmeyeyim, Ömer? Adam kafasına göre bir geliyor, bir gidiyor!" diye sinirle konuşan kişi, biraz önce soru soran kişiydi. "Sen söyle, ne zaman akıllanacak bu? İllallah ettim!" dedi bıkkın bir sesle.

Adamın yükselen sesiyle, başımdaki ağrı kendini daha çok hissettirmeye başladı. Huysuz bir şekilde kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. *Uyanık olduğunu belli edip adamların kim olduğunu öğrensen mi?* Bir yanım biraz daha dinlemem gerektiğini söylediği için iç sesimi reddedip dinlemeye devam ettim.

"Bağırma, kızı huzursuz edeceksin," dedi kısık bir sesle adının Ömer olduğunu anladığım adam. "Hem bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Bir anda neden bu kadar sinirlendiğini de anlamış değilim."

Yıllardır komada mıyız, hafızamızı mı kaybettik, ne oluyor? Kim bu adamlar?

Adamlardan birinin derin bir nefes verdiğini işittiğim anda ismini bilmediğim adamın sesi, yakınımdan gelmeye başladı. "Neyse," dedi boş vermiş bir sesle. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, "Doktor ne zaman uyanacağını söylemişti?" diye sordu. "Bu kadar beklememiz bana normal gelmiyor."

Sesinde duyduğum endişe, kendimi iyi hissetmemi sağlamalıydı ancak adını koyamadığım bir duygunun bedenimden rüzgâr gibi geçmesine neden oldu. Tanımadığım adamın ses tonu bende farklı bir his uyandırmıştı. Kimdi bu adam? Neden gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum? *Gözlerini açsan da öğrensek mi, Lâl?* Haklısın.

Ömer, "Birazdan uyanacağını söylemişti," diye cevap verdiğinde kirpiklerimi kırpıştırarak uyanıyor olduğumun sinyalini verdim. "Uyanıyor sanırım," diye eklediğinde ayaklandığını duydum.

Zonklayan beynime aldırmadan gözlerimi yavaşça araladım. Işığa alışmayı bekleyen göz bebeklerime süre tanıyarak kirpiklerimi kırpıştırdım. Beklediğim gibi bir hastane odasındaydım. Güneş çoktan batmış, ayın ve baş ucumda duran lambanın ışığı odayı doldurmuştu. Gecem günüm şaşmış gibi hissediyordum.

Gözlerim ışığa alışmaya başladığında yatağın iki ucunda ayakta duran ve bana meraklı gözlerle bakan genç adamlarla göz göze geldim. İkisi de bana çok yabancıydı. İkisi de beni tanımıyormuş gibi bakıyordu fakat gözlerindeki endişe, bu tezimi çürütüyordu.

"Geçmiş olsun." Ses tonundan anladığım kadarıyla bu Ömer'di. "Nasılsın?" diye sordu ve sol tarafıma doğru bir adım atıp bana yaklaştı.

Bir Ömer'e, bir diğer adama değen bakışlarım ister istemez kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Birbirlerine benzeyen genç adamlar esmer ve uzun boyluydu. Ömer, diğer adama göre kısaydı. Şu an bana küçük bir gülümsemeyle bakarken kırışan göz kenarları onu olduğundan farklı gösteriyordu. Sanki yorgun gibiydi ama bu normal bir yorgunluk değildi, hayat yorgunluğuydu.

Adını bilmediğim diğer adama baktığımda, ellerini ceplerinden çıkarıp gözlerini dikkatle gözlerime kenetlediğini gördüm. Keskin çene hattı, kuyu kadar derin bakan kara gözleri ve kirli sakallarıyla, akrabası olduğunu düşündüğüm Ömer'e benziyor ama aynı zamanda da benzemiyordu. Ömer'den çok daha farklı bir havası vardı. Bu durum onu detaylıca inceleme isteğiyle dolmama neden olsa da şu anki önceliğim farklıydı.

Boğazımı temizleyip konuşmamı bekleyen genç adamlara baktım. "Siz kimsiniz ve burada ne işiniz var?" diye ifadesiz tutmaya çalıştığım bir sesle hiç beklemeden sordum. Sesim saatlerdir konuşmamamın etkisiyle kısık ve güçsüz çıkmıştı. Birkaç defa öksürüp kendimi toparlamaya çalıştım.

Lâl, biraz daha kibar soramaz mıydın? Eğer beğenmiyorlarsa başımda zebellah gibi dikilmek yerine kendileri açıklasalardı.

Ömer soruma cevap vermek yerine, "Su ister misin?" diye sordu.

İsterdim ama soruma cevap vermelerini daha çok isterdim. Yeniden boğazımı temizledim. "Önce sorumu cevaplar mısınız?" Sesimin asi çıkmasını umursamadım.

Ömer büründüğüm sinirli hâle aldırmadan, "Biz seni hastaneye getiren kişileriz," dedi. "Girmeye çalıştığın ev bizimdi. Oraya geldiğimiz zaman seni kapının önünde baygın bir hâlde bulduk."

Ağrıyan başım yüzünden gözlerim kısıldı. "Anahtar deliğe girmeyince yanlış eve girmeye çalıştığımı fark etmiştim ama iş işten geçmişti." Arkamda bağıran, öldürmek istercesine kafamı kapıya vuran adamın yaptığını hatırladığımda beni yalnız bırakmayan o korku yeniden yüreğimde yankılandı. "Peki..." dedim titreyen sesimle. "Sizin, başıma gelen olayla söylediğinize göre alakanız yok. Peki, bana bunu yapanı görmediniz mi?"

Ömer cevap verdi: "Biz geldiğimizde kimse yoktu." Sesinden ve gözlerinden bir anlam çıkaramamıştım.

Ne kadar süre orada baygın yatmıştım? Bana zarar veren kişi neden bunu yaptı diye düşünmek yerine, neden yaptığı şeyin devamını getirip beni öldürmedi diye düşünüyordum. *Olaylara bu kadar iyi yanından bakman gözlerimi yaşartıyor.*

Son anda duyduğum ses tonu uzun bir süre kulaklarımdan silinmeyecek gibiydi.

Uzun adamın yoğun bakışları altında, "Girdiğim evin sizin eviniz olduğunu söylediniz. O ev Yasin Görkem'in değil miydi?" diye sordum.

Aynı adam, "Hayır, ev benim," dedi tok bir sesle. "Yasin'in evi 11 numaraydı, karıştırmış olmalısın."

Her şey şarjı biten ve adrese doğru düzgün bakamadan kapanan telefonum yüzündendi. Acaba o eve girmeye çalışmıyor olsaydım dayak yemeyecek miydim? Aslında zarar verilmek istenen ben değildim de o evle alakalı biri miydi? Bu adamlardan biri miydi? Sorsam iyi olacaktı.

"Bana zarar veren kişi... Aslında size..." Sizi dövmek isteyen kişi yanlışlıkla beni mi dövmüş gibi saçma bir soru sormamaya çalışıyordum. "Size zarar vermek isteyen biri olabilir mi?" Cevaplarını beklemeden devam ettim: "Görmediğinizi söylediniz ama belki polisler bir şey söylemiş olabilir, sonuçta ev sizinmiş." Neden iki cümleyi bir araya getiremeyen insanlar gibi konuşuyordum, bilmiyordum ama çok gerilmiştim.

"Hayır, olamaz," dedi net bir sesle konuşan adını bilmediğim kişi.

Kafamdaki soruları yanıtlamak yerine, beni daha çok soru içinde bırakmışlardı. "Yasin'in evi 11 numara" dediklerine göre, abimi tanıdıklarına emin olup artık bir şeyler öğrenmeyi umarak, "Yasin Görkem'i tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Evet, Yasin bizim liseden arkadaşımız," dedi Ömer.

Neden her şeyi benim sormamı bekliyor, bir açıklama yapmıyorlardı?

Varlıklarından şimdiye kadar haberimin olmadığı bu adamların doğruyu söylememek için nedenleri var mıydı? Onlara hiç düşünmeden inanacak değildim. Tanımadığım adamların bana zarar vermek için nedenleri olmadığı gibi, zarar vermeyecek olmalarının da garantisi yoktu.

Peki, abimin başıma gelenlerden haberi var mıydı? Olmaması imkânsızdı. Hayatımla ilgili her şeyden haberdar olan adam, başıma gelenlerden sonra neredeydi? Neden kendimi kötü bir kâbusun içinde hissediyordum?

"Haberi var mı burada olduğumdan?" diye sordum telaşla. Beni merak edip bir de bu duruma kafa yorsun istemeyen yanımla, elimi tutup bana destek olmasını istediğim yanım savaş hâlindeydi.

Telaşımı anlamış olan Ömer, "Aslında hem evet hem hayır," dedi. "Benim, senin geleceğinden haberim vardı. Sanırım telefonunun şarjı bitmiş, Yasin sana ulaşamayınca beni aradı." Canım abim, kim bilir ne kadar meraklanmıştı. "Ama gizli bir görevde olduğu için Yasin'in gelemeyeceğini biliyordum, o yüzden meraklanmaması için senin başına gelenleri biraz yumuşatarak anlattım." Derin bir nefes verdi. "Yine de meraklandı ama ben hallettim. Umarım kızmadın bana," dedi hızlı ve mahcup bir şekilde.

"Hayır, hayır, aksine rahatladım. Söylememişsinizdir umarım, diye düşünüyordum. Ben de abim meraklansın istemem," dedim hafif tebessüm ederek.

İçimden bir his, abimin bu durumdan haberi olmamasının imkânsız olduğunu söylüyordu. Hastane polisinin arayacağı ilk insan, abim olmalıydı. Bu adamlar abime haber vermelerine nasıl engel olabilirlerdi? Aklımdan geçenler, adamların belki de abimden daha iyi bir istihbaratı olduğu yönündeydi. Peki, bu adamlar kimdi? Sırf abimle arkadaş oldukları için günlerce başımda mı beklemişlerdi? Yoksa onların evinde başıma gelenler yüzünden mi şu an buradaydılar?

Sormama fırsat kalmadan adını bilmediğim adam, "Ömer, doktora hastanın uyandığını söyle," dedi. "Tahlil yapılması gerekir. En kısa zamanda halletsinler." Otoriter ses tonunu duymak, onu yavaşça süzmeme neden oldu.

Ömer kafasını *tamam* anlamında eğip odadan çıkarken gözleri benden ayrılmayan adamı arsızca süzmeye başladım. Üstünde siyah bir takım elbise vardı. Ceketini çıkarmış, siyah gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmıştı. Üstüne tam oturan gömleği heybetli vücudunu daha da yapılı göstermişti. *Adamı gözlerinle yedin!* O da gözlerini benden ayırmadan dikkatle bana bakıyor, bence eşit sayılırız.

Kollarını göğsünde birleştirip çenesini hafifçe kaldırdı. Şişen pazılarına baktığımda bir anlığına manken olabilme ihtimalini düşündüm. Mankenlere taş çıkaracak bir fiziği ve güzel bir yüzü vardı ama mankenler onun kolundaki saati takacak kadar para kazanmıyordu.

Seçeneklerimiz arasından mankenlik elenmişti. Abimle aynı mesleği yapmadığı aşikârdı. İş adamı gibi duruyordu. Zengin olduğu, bilmem kaç yüz bin lira olduğu belli olan saatinden ve takım elbisesinden belliydi. Benim de durumum iyiydi fakat bu kadar zengin değildim. Şimdiye kadar nasıl karşılaşmadığımızı merak ediyordum.

Bakışlarımı ondan çekip odada gezdirdim. Küçük, sade bir odaydı. Odaya beyaz renkler hâkimdi. Klasik, zenginlik kokan bir hastane odasıydı. Köşede ikili koltuk vardı ve "ziyaretçilerimin" ceketleri koltuğun üzerinde duruyordu. Doktor geldikten sonra durumumu öğrenecek ve onların ne zamandır burada olduklarını soracaktım. Kendimi belirsizliğin içinden çıkarmak istiyordum.

Derin bir nefes aldım. Kokusundan nefret ettiğim hastanelerin, üstüme sinen kokusu kadar midemi bulandıran bir koku yoktu. *Ya dinlenme tesislerindeki tuvaletlerin kokusu?* Yarışır.

Anneme verdiğim sözü tutabilecektim. Şu an ne hâlde olduğumu bilmeden bunu düşünmek mantıklı değildi ama yaşadığımı bilmek, aklıma ilk olarak annemi getirmişti. Belki de ona olan özlemim ve şu anki korkumdu onu düşünmemi sağlayan. Burnumun direği sızladı. Camilerden daha çok dua edilen hastaneler, insanı büyük bir buhranın içine itiyordu. Buna kapılmamak için dişlerimi sıkıp kafamdaki ağrıya odaklanmaya çalıştım.

Kendimi inanılmaz derecede yorgun hissediyordum. Sanki üstümden tır geçmiş gibiydi. *Keşke tır geçseydi,* Lâl. Şu hâline bak, kim bilir ne hâldesin. Gerçekten ne hâldeydim? Kafama aldığım darbeden sonra, "Beynin yerinde değil," deseler bile inanacak durumdaydım.

Ömer hâlâ gelmemişti. Bakışlarım yeniden, bana dikkatle bakan gözlere değdi. Gözünü dikmiş bir şekilde bana bakan adamın bakışlarında tarif edemeyeceğim bir şey vardı. Merhamet mi, çaresizlik mi? Emin değildim. Benden çekiniyor, bir şeyler söylememi bekliyor gibi gözlerimin içine bakıyordu. Omuzları yorgunluktan çökmüş gibiydi.

Bu adamdan değişik bir enerji alıyordum. Sanki birbirimizi tanıyor gibi bakışıyorduk. Gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyorsa da şu an bunu anlayacak durumda değildim. Şansına küsmeliydi. *Adam: Kesin küserim.*

Odanın kapısı açıldığında anlamsız bakışmamız bölündü. İçeriye Ömer ve doktor girdi.

Kırklı yaşlarının sonunda olduğu belli olan doktor yatağa doğru yaklaşıp, "Nasılsınız, Eflâl Hanım?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Tebessüm etmeye çalışarak, "Şiddetli bir baş ağrısı ve hafif bir mide bulantım var," dedim. "Ama bunları konuşmadan önce bana ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Aldığım darbenin sonuçları neler? Kalıcı bir hasar var mı? Ne kadar zamandır buradayım?" diye hızlıca sordum.

Benim aksime daha rahat olan doktor tebessüm ederek, "Endişenizi anlıyorum. Birkaç tetkikten sonra kesin bir kanıya varırız," deyip bana doğru yaklaştı. "Başınıza sert bir darbe almışsınız. Şanslısınız ki kafatasınızda çatlak ya da kırık tespit etmedik," dediğinde rahatlayarak bir nefes verdim. "Kaşınıza, darbe sonucunda yarıldığı için dikiş atıldı. Şu anlık endişe edeceğimiz bir şey yok. Beyin tomografisi çektireceğiz ama yine de beyin kanaması riskine karşı sizi 24 saat gözetim altında tuttuktan sonra nasıl olduğunuza daha net karar vereceğiz."

Parmaklarını kaşıma doğru yaklaştırdım. Umarım iz kalmazdı. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, "Eğer 24 saatin sonunda her şey olumlu seyrederse hastaneden çıkabilir miyim?" diye sordum.

Hastanelerden nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Doktor, "Önümüzdeki 24 saatin sonunda ne zaman çıkacağınıza karar veririz. Sizi ne endişelendirelim ne de umutlandıralım," dedikten sonra gözlüğünü itip, "Sormak istediğiniz başka bir şey yoksa hemşire arkadaşlarımı tahlil için yönlendirip sizi muayene edeceğim," diye ekledi.

"Hayır, teşekkür ederim," deyip gülümsedim. Kuruyan boğazımı yatıştırmak adına komodinin üzerindeki su şişesine uzandığımda, benden önce davranan adını bilmediğim adam, "Ben hallederim," diyerek aldığı su şişesinin kapağını açtı. Gözlerime emin olmak ister gibi bakarken izin almak istercesine, "Yardım edeceğim," dedi.

Elimiz ayağımız tutuyor ama yine de sağ ol, kim olmadığını bilmediğimiz adam.

Yaptığına şaşırsam da belli etmeden kafamı olur anlamında salladım. Yavaşça doğrulmaya çalıştım. Üstümdeki ince örtüyü açıp sol elini belime koydu. Destek vererek doğrulmamı sağladıktan sonra eli belimden ayrılmadı. Şişeyi dudaklarıma doğru getirirken çok önemli bir iş yapıyormuş gibi dikkatliydi.

Bu kadar dikkatli olması bir yana, ben onun yakınımdaki varlığıyla içime çektiğim kokusunun neye benzediğini çözmeye çalışıyordum. *Konumuza dönelim.*

Uzaklaştığında, "Teşekkür ederim," deyip gülümsedim. *Rica ederim* der gibi kafasını eğdikten sonra şişeyi elinde tutup geriye doğru çekildi. İkisi öylece dururken doktor birkaç duyu testi yapıp odadan çıktı. Biraz sonra hemşireler gelip beni tomografi çektirmeye götürdüler. Yarım saatin sonunda odaya geri döndüğümde ikisinin de koltukta oturduklarını gördüm. Onlar bana bakarken ben de onlara bakmaya başladığım sırada ne zaman gideceklerini düşünüyordum. Sonsuza kadar burada kalacak olamazlardı, değil mi?

Yerimde dikleşip ayaklanmak için hamle yapacağım sırada aynı adam bana doğru yaklaştı. "Ayağa mı kalkacaksın?" Kafamı evet anlamında salladım. "Başın dönebilir. Destek olmamı ister misin?" diye istekle sordu.

Bu kadar düşünceli olması beni şaşkınlığa uğrattırken, "Kendim halledebilirim," deyip tebessüm ettim. Ama o yanımdan uzaklaşmadı. Hafif bir baş dönmem vardı. Onun geçmesini beklemeye başladım. Ayağa kalkma amacım yüzümün ve kaşımın hâlini merak etmemdi. Bir an önce kendimi görüp gerçekle yüzleşmek istiyordum.

Yanımdan uzaklaşmadığı için ona bakarak konuştum: "Yardımınız için teşekkür ederim. Bundan sonrasını kendim halledebilirim. Size daha fazla zah..."

Ömer sözümü kesip, "Zahmet verdiğini söyleme lütfen," diyerek koltuğa oturdu. Ben gidebilirsiniz diyordum, adam koltuğa oturuyordu. "Tehlikeli süreci atlatana kadar buradayız."

"İyi olduğunu görene kadar gitmeyeceğiz," diyen diğeri sanki söylediğim şeye sinirlenmiş gibi bakıyordu. Gidip Ömer'in yanına oturduktan sonra, "Sen bize Yasin'in emanetisin. Seni hastanede yalnız bırakmayız," dedi kesin bir dille.

Ne diyeceğimi bilemeyip arkama yaslandım. Onları tanımadığım için aynı odada geçireceğim 24 saat bana şimdiden eziyet gibi gelmeye başlamıştı. Gitmeleri için ısrar edersem kabalık etmiş olacaktım. *Bırak kalsınlar, 24 saatin sonunda bir daha görmeyeceksin.* Umarım öyle olur.

"Peki..." deyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Odayı kaplayan sessizliği bozan tek şey duvardaki saatin sesiydi. O ince ses bile baş ağrımın artmasına neden oluyordu. Varlığını hatırladığım serumun içinde umarım baş ağrıma iyi gelecek bir şey vardı.

"Kafamıza darbe yedik, biri bize ağrı kesici versin. Alo?" diye bağırsam, gözlerini benim üzerimden ayırmayan adamlar için sorun olur muydu? Hem bunlar neden gözlerini üzerimden ayırmıyordu? *Sana âşık olmuşlar.* Senarist ol sen.

Kimsenin konuşmadığı gergin geçen dakikaların sonunda odaya hemşire girdi. Hemşire, biten serumu çıkarırken başımın ağrıdığını söyledim. Birazdan serumun etki edeceğini söyledi. Önce hemşire, ardından Ömer odadan çıktı. O adamla tek başıma kaldım. Ortamdaki sessizliği dağıtması için televizyonu açtım. Kanallar arasında gezinirken bir an önce polisin gelip ifademi almasını bekliyordum. Umarım en kısa zamanda ne olduğunu öğrenebilirdim.

Aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum ama odadaki adamın varlığını unutmuştum. Kafamı çevirip baktığımda adamın ikili koltuğun tam ortasında oturduğunu gördüm. Kafasını geriye yaslamıştı, sanırım uyuyordu. Uzun bacaklarını iki yana açıp yayılmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Çatık kaşları, kötü bir rüya gördüğünü düşünmeme neden oluyordu. Keskin çenesi kasılmıştı.

Bu yabancının şu an burada olmasının sebebi sadece abimin hatırı mıydı? Bu kadar iyi arkadaşlarsa ben neden onu tanımıyordum?

Aslında abimin tanıdığım arkadaşları bir elin parmaklarını geçmezdi. Yaptığı iş yüzünden arkadaş konusunda seçici bir adam olmuştu. Başımda bekleyen bu adamı bu yüzden tanımıyor olabilirdim. *Artık adamı şöyle incelemekten vazgeç.* Engel olamadığım merak duygusuna son verip gözlerimi onun üstünden çektim.

Bakışlarımı odada gezdirirken şüpheci yanım bana kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlattı. Abimi tanıyor olabilirlerdi, onun arkadaşı olabilirlerdi ama bu, bana zarar vermemeleri için engel oluşturmuyordu. Yine de onlara karşı içimde kötü bir his yoktu.

Bu insanlara borçlanmış olabilir miydim? Belki de hayatımı kurtarmışlardı.

Ya da hayatımı elimden almaya çalışmışlardı ama bu da düşük bir ihtimal gibi geliyordu bana. Eğer böyle bir durum olsaydı, şu an gözlerim açık olmazdı. Beni öldürmek için çok fırsatları olmuştu ama bunu yapmamışlardı. Ben uyurken bunu yapabilir ya da beni hastaneye getirmez ve ölüme terk edebilirlerdi. Onların bana zarar vermiş olacağı fikri, bu mantıkla kafamdan siliniyordu. Şu an akıl sağlığımın yerinde olmadığına kanaat getirdiğim için bu konu üzerinde fazla düşünmeyi kestim. Önceliklerim farklıydı. İlk olarak aç karnımı doyurmalı, başıma gelenleri düşünmek için kendime gelmeliydim.

Başımın ağrısı azalmaya başlamıştı ve başka bir yerimde ağrı hissetmiyorum. Kolumu kaldıracak hâlim yoktu ve çok acıkmıştım. Yolculuğa çıktığımdan beri serumdan başka bir şey yememiştim. Hemşire çağırma düğmesine bassam odaya giren hemşireyle beraber adam da uyanırdı. Zaten uykusuz ve yorgun görünüyordu. Biraz bekleyebilirdim.

Bir anda boğuk bir sesle, "Başının ağrısı geçti mi?" diye soran adama doğru, sağıma döndüm. Adını bilmediğim adam yavaşça doğruldu, arkasına yaslandı. Gözlerini üzerimden ayırmadan nasıl olduğumu anlamak ister gibi bakıyordu.

"Evet, geçti," deyip tebessüm ettim. Başımda bekliyor olması ona karşı minnet duymamı sağlıyordu. "Siz de burada heba oluyorsunuz," diye devam ettiğimde kaşları çatıldı. Onun iyiliği için söylemiştim ama hemen ekledim: "Teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir şey yok," dedi pürüzlü bir sesle.

Gitmesini istemekten vazgeçtim. İyilik mi yapmak istiyordu, yapabilirdi. Bundan gocunacak bir insan değildim. Söylemem gereken şey, şu an açlıktan bayılmak üzere olduğumdu. Adam da uyandığına göre hemşireyi çağırabilirdim. Hemşireyi çağırmak için sağımdaki düğmeye uzanmayı denedim ama ulaşamadım. Hafifçe doğrulmak için hamle yaptığımda, onunla göz göze geldim.

Ne yaptığımı sorgular gibi bakarak, ayağa kalkıp yanıma geldi. "Bir şey mi oldu?" diye hızla sordu.

Kibar bir şekilde, "Rica etsem düğmeye basabilir misiniz?" diye sorduğumda, sanki küfretmişim gibi garip bir ifadeye büründü yüzü.

Yeniden, "Ne oldu?" diye sordu. Küfretme işi aklıma yatmaya başlamıştı.

"Hemşireden bir şey isteyecektim de..." dedim, *sen karışma* der gibi. Hem lavaboya gitmem hem de aç olduğumu söylemem gerekiyordu ama anlamsız bir şekilde çekinmiştim. Erkeklerle iletişime geçmemde sorun yoktu ama tanımadığım bir erkekten, müşkül bir durumdayken bir şeyler istemek çekinmeme neden olmuştu. Hem bu onun görevi değildi hem de hemşireden yardım istemek, tanımadığım bir adamdan istemekten daha doğru geliyordu.

Gözleri kısıldı. "Ne isteyecektin?" dedi. Çekindiğimi anlamış olmalıydı, sesinde güler gibi bir tonlama vardı. *Bunda gülecek ne var?*

Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım ve "Siz çağırırsanız hemşireden isterim," dedim. *Soru sorma da bas şu düğmeye* diye bağırmamak için zor duruyordum.

"Benden iste," dedi. Sesi, eğer ondan istemezsem kızacağını belirten bir tondaydı.

Kendi bilirdi. "Acıktım," dedim. Dudaklarıma yerleştirdiğim sırıtışın gıcık bir sırıtış olmaması için çabalıyordum.

Güldü.

Aslında gülmek değildi bu ama dudağının sağ tarafı biraz oynamıştı. *Açsın da kıçına gülsün.* Edepsizsin. *Senden bulaştı.* Acıkmamın nesi komikti? Gıcık olduğumu gizlemeden, kaşlarımı çatarak *ne gülüyorsun* anlamında dik dik baktım.

Bir şey demeden mimiksiz bir suratla bana baktı. Sonra arkasını döndü, koltuktaki ceketinden telefonunu aldı. Hah! Hem benden iste diyordu hem de kim bilir kime telefon edip isteyecekti. *Sana da iyilik yaramıyor, Lâl!*

Birkaç saniye sonra telefondaki kişiye, "Arif, odaya yiyecek bir şeyler getir," dedi. Arif nasıl bir şey istediğini sormuş olmalı ki kafasını arkaya doğru çevirip, kısa bir bakış atarak, "Hastanın yiyebileceği bir şeyler," dedi ve kapattı.

Hastanın mı? Hasta sensin. *Sen adama bir uyuz oldun.*

Bana bakınca ağzımın içinden, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kafasını *rica ederim* anlamında eğdi, yeniden koltuğa oturdu. Arkasına yaslanıp kollarını bağladı, bana bakmaya başladı. *Bu bakışmaların bir anlamı var mı?* Bence yok.

Bakışmalardan daha önemli bir sorunum vardı. Sıkışmıştım, lavaboya gitmeliydim. Başımın dönmesi hâlâ geçmemişti. Birinin bana yardım etmesi gerekiyordu. Ona söylemek istemiyordum. Aslında söylemek sorun değildi, ondan yardım istemeyi istemiyordum. Hemşireyi çağırsa bunları düşünmek zorunda kalmayacaktım! Beni dikkatle izleyen bu adama nasıl diyecektim çişim var diye? *Çişim var demesen de lavaboya gitmem gerek desen, daha iyi olur sanki.* Of!

Onun yardımı olmadan bunu yapamayacağım için kendime düşünme fırsatı tanımadan, "Benim lavaboya gitmem gerek," dedim, *yardım eder misin* der gibi.

Dediğimi duyar duymaz ayağa kalktı. Yanıma geldi. Üstümdeki örtüyü açtı. Beni hafifçe doğrulttu. Tek eli sırtımdayken diğer elini bacaklarımın altından geçirip beni bir anda havaya kaldırdı. O kadar çabuk gelişmişti ki her şey tepki bile verememiştim.

Adam bu anı beklemiş.

Hareket etmeden, tepkimi ölçmek ister gibi kafasını eğip bana baktı. Gözleri kısılmıştı. Şu an ağzı açık ayran budalası gibi göründüğüme emindim. İlk defa bir erkekle bu kadar yakınlaşmıyordum ama tanımadığım bir adama yakın olduğum ilk an, bu andı.

Kendisi de bu yaptığına kısa bir anlığına şaşırsa da belli etmemeye çalıştığı her hâlinden belliydi.

Tepki veremediğimi fark edince kapının sol tarafında kalan, muhtemelen lavabo olan yere doğru yürüdü. Sanki kucağında ağırlık yokmuş gibi yürürken beni sarsmamaya dikkat ediyor gibiydi. Yakından daha iyi aldığım kokusu burnuma doldu. Bu kokunun parfüm değil, kendi teninin kokusu olduğunu anladım.

Kapının önüne gelince, durup bacaklarımı yavaşça yere indirdi. Uzaklaşmadan tek eliyle belimden tutarken diğer eliyle de kapıyı açtı. Ani hareketiyle artan baş dönmemin geçmesini beklerken derin derin nefes almaya başladım.

Birkaç saniye sonra neden beklediğimi anlamış olacak ki yumuşak bir sesle, "Yardımcı olmamı ister misin? Kendin halledebilecek misin?" diye sordu. *Nasıl yardım edecek, Lâl?*

Yüksek ihtimalle kendim halledemeyecektim ama belli etmedim. "Evet," diye mırıldanıp, kapıdan destek alarak ondan uzaklaştım. Her an düşecekmişim gibi arkamda tetikte bekleyen adamın varlığını umursamadan yavaş adımlarla içeri girdim. Kapıyı kapatmak üzere olduğum anda, "Buradayım. Başın dönerse seslen hemen," demeyi ihmal etmemişti.

Bu hâli gülümsememe neden olurken, mermere tutunarak aynanın karşısına geçtim. Yüzüme bakmadan önce tuttuğum nefesim, gördüğüm sıfatımla titrek bir şekilde ciğerlerimden ayrıldı. Yüzümün sağ tarafı kötü durumdaydı. Yer yer kuruyan kan lekelerinin yanı sıra şişliklerim vardı. Kaşıma yapıştırdıkları banttan dolayı dikişi göremiyordum ama kaşımın etrafının morardığı belli oluyordu.

Bu hâlimden irkildim. Birkaç saat içinde yüzümün aldığı şekil, yaşadığım hayatın tehlikesini gözlerimin önüne bir daha serdi. Güvende değildim ve bu, her hâlimden belliydi.

O kapının önünde yaşadığım korku bana yeniden kendini hatırlatırken titreyen elimle musluğu açtım. Peçeteyi ıslatıp kurumuş kan izlerini yavaş hareketlerle silmeye başladım. Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi değildi. Şimdi ağlayamazdım.

Bana başkasının yüzüne bakıyormuş hissi yaşatan yüzüme bakmayı kesip ellerimi yıkadım. Üstümde hâlâ İstanbul'a gelirken giydiğim eşofman takımım vardı. Yere düştüğümde çamur içinde kalmıştım. Yine onlardan ricada bulunup bavulumu istememem gerekecekti. Varlıkları beni ne kadar gerse de şu an burada olmasalar daha kötü hissedeceğime emindim.

Sıkışıklık sorunumu da halledip lavabodan çıkacakken kapı tıklatıldı. "İyi misin?" diye seslendi aynı adam. "Bir sıkıntı mı var?"

Belki midemizi bozduk, o yüzden çıkamıyoruz. Gider misin, meraklı adam?

Kapıyı açıp, "Hayır, iyiyim," dediğimde hızla bedenimi süzdü. İyi olduğuma emin olduktan sonra yine beklemeden, elini nazikçe belime koyup yatağa kadar bana eşlik etti. Yatağa uzanmama yardımcı olduğu sırada kapı açıldı ama o istifini bozmadı. İçeriye giren Ömer, olayı çözmek ister gibi bize bakarken o, kapıya bakmadan üstümü örttü. Uzaklaşmadan önce son kez gözlerimin içine baktı. Bana dakikalar sürmüş gibi gelen saniyelerin sonunda benden uzaklaştı.

Ömer bakışmamızın bölünmesini sağlayıp, "Yemek istemişsiniz. Nasılsın?" diye sorduğunda sesinden sezdiğim *hayırdır* imasını üstüme alınmadım. Elinde tuttuğu, içinde yemek olduğu belli olan poşeti yatağımın yan tarafındaki komodinin üstüne koydu.

"Elini yüzünü yıkadı," diye açıklama yapan adamın artık adını öğrenmeliydim. "Getirdin mi?" Yemekten bahsediyordu. Ömer *evet* anlamında kafasını sallayıp poşetleri işaret etti. Minnet ederek gülümsedim. "Teşekkür ederim, sizi de uğraştırıyorum. Daha adınızı bile bilmiyorum," dedim kısık bir sesle.

Ömer, "Saçmalama lütfen, sen bize emanetsin. İyi olana kadar yanındayız," dedi hafif sırıtarak. Ben de ona karşılık gülümsedim.

Yanımdaki adam poşetleri açarken, "Karam," dediğinde gözlerim kısıldı.

Anlamayarak ona baktım. "Karam mı?"

Ömer kıkırdamaya benzer bir ses çıkarırken, Karam gülümseyerek, "Karan ama sen Karam demek istiyorsan..." dedi muzip bir tonda.

Bu adam sana mı yürüyor, Lâl? Bir ilgilenmeler, iyelik ekleri falan?

Yaptığı imaya olan şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak, "Hayır canım, yanlış anlamışım. Kusura bakmayın," deyip gözlerimi onun alaylı bakan gözlerinden kaçırdım. Kafasını gülerek sağa sola sallayıp poşetten çıkardığı, içinde mercimek çorbası olan kâseyi yemek masasının üstüne koydu. *Bu da gülmeye yer arıyor.*

Ömer tebessüm ederek, "Ben de Ömer. Memnun oldum, Eflâl," dedi. *Biliyoruz canım.*

Ömer diğer adama göre daha uysal duruyordu. "Ben de memnun oldum. Bu şekilde tanışmak istemezdim ama işte kısmet," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Sen iyileş de baştan tanışırız, dert etme," dedi. O da gülümsüyordu. Gülümserken gözleri hafif kısılıyordu, tatlı bir adamdı.

"Kendin yiyebilecek misin?" diye sordu Karam. Ay Karan. *Sakin ol, Lâl.*

Karan beni sakat sanıyor olabilir miydi? Gülümseyip, "Hı hı," dedim.

Ömer anlayışla bakarken, "Sen yemeğini yerken biz Karan'la biraz konuşalım," dedi. "Ama hemen dışarıdayız. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenebilirsin."

Kafamı eğerek, "Olur," dedim. O arada kaşığı çorbaya daldırıyordum. İkisinin de gözleri benim üstümdeydi, halledebileceğime inanmış olmalılar ki odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

Çorbanın tadı çok güzeldi ya da ben çok açtım. Midem bayram ediyordu. *Boğulacaksın.* Atın ölümü arpadan olsun mottomla hızla çorbamı yemeye devam ederken çekmecenin üstündeki telefon titremeye başladı. Gelen titreşim sesiyle gözlerimi oraya çevirdim.

Karan'ın telefonu olmalıydı. Biraz yaklaşıp baktığımda arayan kişinin Yasin Görkem olduğunu gördüm. Abim arıyordu.

İçimdeki heyecan, kimsesiz kalbimin yalnızlığını biraz olsun dindirecek olan adamın sesini duyacağım içindi. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Kendimi zorlayarak, uzanıp telefonu elime aldığımda yaptığımdan utanmıyordum. Aslında seslenip telefonunuz çalıyor diye söylemem gerekirdi ama bir anda dayanamayıp telefonu açmış bulundum.

2. BÖLÜM

Care

Ciğerlerime dolan buhranlı havayla sancıyan kaburgalarım yavaşça genişlerken, kelimeler dudaklarımdan tek nefeste döküldü karşıdan bir cevap beklemeden. Ağladı ağlayacak bir sesle, "Abi," dedim acı içinde inler gibi.

"Eflâl, sen misin?" diyen abimin telaşlı sesini duyduğumda, göğüs kafesimdeki kemiklerin birbirine girerek kördüğüm olduğunu hissettim.

Sesini duymak duygusal boşluğuma iyi gelmediği gibi, abimin varlığını yanımda hissetme isteğiyle dolmama neden olmuştu. Yalnızdım, hastaydım, biçareydim. Abimin elini tutmak istiyordum, uzaktan sesini duymak değil.

"Benim," dedim gözlerimden yaşlar boşalmasın diye kendimi zor tutarken.

Abimin titrek bir soluk verdiğini işittim. "Nasılsın, Eflâl'im? Bana güzel haberler ver. Nasılsın? Ağrın var mı? Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu telaşla.

Var, abi. Kalbim ağrıyor.

Sağ elimle gözlerimi kapattım. "Abi, seni çok özledim," dedim ağlamaya başlayarak. Kendimi tutamamıştım. Hangi özlemdi bu yaşadığım? Aileme olan mıydı, sevgiye olan mıydı, abime olan mıydı, bilmiyordum.

"Ağlıyor musun sen? Bir yerin mi ağrıyor? Ben yanında değilim diye mi ağlıyorsun?" Cevap vermemi beklemeden devam etti: "Yetişmeyi denedim ama biliyorsun, kardeşim. Yurt dışındayım, gelemedim. En yakın zamanda geleceğim, söz veriyorum. Sakın kendini yalnız hissetme. Ben her zaman yanındayım. Birkaç güne kalmadan orada olacağım."

"Abi... Ben... Ben seni özledim sadece. İyiyim," dedim ama hıçkırarak ağlıyordum.

Yaşadığım olay da tuz biber olmuştu artık. Hepsi için ağlıyordum.

Kalabalık olan yalnızlığıma ağlıyordum. Annesizliğime, babasızlığıma ağlıyordum. Beni tanımadığım iki adamın yardımına muhtaç eden hayatıma ağlıyordum. Kimden gördüğümü bilmediğim şiddete ağlıyordum. Canımın acısına ağlıyordum. Kısacası ağlamak için bile ağlıyordum.

"Kardeşim, ne olursun yapma böyle, biliyorsun durumları," dedi, sesine yansıyan üzüntüyle. Biliyordum ve bu durumlardan nefret ediyordum. "Gelebilecek imkânım olsa bir dakika durur muyum sanıyorsun?" Tabii ki biliyordum beni yalnız bırakmayacağını ama kendimi durduramıyordum yine de.

Gözyaşlarımla ıslanan yanaklarımı sildim. "Sadece seni özledim, abi. Ondan ağlıyorum," dedim burnumu çekip.

"Beni kandırmaya çalışma," dedi uyarır bir tonlamayla. "İyi değilsen bunu direkt söyle bana. Benim üzülüp üzülmeyeceğimi düşünme. Biliyorum, kendini yalnız hissediyorsun. Yanında olamadığım için bana içten içe kızıyorsun. Haklısın da..." Derin bir nefes verdi. "Yanındakiler benim kardeşim gibidir. Ben gelene kadar onlara emanetsin. Sadece birkaç gün ver bana, olur mu? Sonrasında seni görmeye geleceğim."

Aceleyle konuşuyordu. İşinden nefret ediyordum.

Titrek bir nefes verip gözyaşlarımı sildim. Fakat ben sildikçe yenisi akıyordu. Hissettiğim bu yalnızlık hissi, derin bir çukurun içinde tek başıma kalmışlığımı, bana ulaşabilecek insanların ise uzaklarda oluşunu yüzüme vuruyordu. Yapayalnız hissediyordum.

Ben cevap veremediğim için abim konuşmaya devam etti ama artık onu duymuyordum. İçimdeki bütün hisler dışarı vurmuştu. Elimdeki telefonla beraber iki elimi yüzüme kapatmış, kendimden geçercesine ağlıyordum. Hıçkırıklarımdan onun sesi gelmiyordu kulağıma. Yaşadığım olayın etkisini her hücremde hissediyordum.

Ağlamak ağlamayı getirir miydi? Bataklığın içindeymiş gibi hissediyordum.

Bir anda telefon elimden çekilince irkildim.

Karan, telefonu Ömer'e uzatıp, yatağın kenarına oturarak gözlerimin içine bakmaya başladı. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı fark etti. Gözlerine hüzün oturmuştu. Bunu görmek kendime gelmemi sağlıyordu ve yüzümü sertçe sildim. Acınmak, en son istediğim şeydi.

Ömer, ne kadar telaşlandığını bildiğim abime telefonda açıklama yapıyordu. "Yasin, tamam, iyi olunca arayacağım diyorum. Tamam, konuşursunuz. Tamam dedim, oğlum. Tamam, eyvallah."

Karan bana kararsız bir şekilde bakarken kısık bir sesle, "İyi misin?" diye sordu. Sehpanın üzerindeki mendil kutusundan bir tane mendil alıp bana uzattı.

Mendili alıp, "Te..." dedim ama boğazım acımıştı, devam edemedim.

Karan anlayışla bakıyordu, yan taraftaki su şişesini bana uzattı. Şişeyi alırken, elimin titrediğini görüp nazik bir şekilde elimi itti. İtiraz edip kendim içeceğimi söyleyebilirdim ama mecalim yoktu. Şişeyi dudaklarıma doğru yaklaştırdı, diğer eliyle çenemden destek alıp suyu içmeme yardım etti. *Alışkanlık oldu bu.* Sudan bir yudum aldıktan sonra bu sefer konuşmayı becerip, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Şişeyi tekrar yan tarafa koyup ayağa kalktı. Tedirgin bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. İyi değildim, yalan söylemek istemiyordum. *Zaten söylesen bile inanmaz, Lâl.* Aynı şekilde, Karan'ın yanında duran Ömer de -elinde onun telefonu vardı hâlâ- bana bakıyordu. Ne olduğunu, neden bir anda böyle olduğumu merak ediyor olmalıydılar. Adamın telefonunu izinsiz alıp açmıştım. Utandım. Başkasının eşyalarına onlardan izinsiz dokunan bir insan değildim. Bir şey söylemem gerekiyordu.

Boğazımı temizleyip suçlu bir çocuk gibi, "Özür dilerim," dedim. Bakışlarımı onlardan kaçırdım.

Karan, "Ne için?" diye sordu. Sesinden bir şey çıkaramayacağım dümdüz bir tonlamayla sormuştu.

Hâlâ ona bakmadan, "Telefonuna senden izinsiz baktığım ve aramanı yanıtladığım için," dedim.

Söylediğimi umursamayıp yeniden, "İyi misin?" diye sordu. Bu, öylesine sorulmuş bir soru değildi; hissediyordum. Gerçekten iyi olup olmadığımı merak ediyordu, sormak için sormamıştı. O yüzden yalan söylemek istemedim.

"Bilmiyorum," dedim çatallaşmış sesimle.

Ömer, "Yasin'le konuşunca mı böyle oldun? Bir şey mi söyledi?" diye yumuşak bir sesle sordu. İkisinin de yanımda oluşu gülümsememi sağladı.

Ben iyi değildim.

Ne şekilde olursa olsun, yanımda beni düşünen iki insanın oluşu hoşuma gitmişti. İnsan, öylesine bile olsa nasılsın diye sorulmasını özlüyordu. Bu durumun bir tık üstü, hapşırınca çok yaşa diyeninin olmamasına dertlenmekti. Çok şükür, daha o aşamaya gelmemiştim.

"Sanırım her şey bir anda üst üste geldi. Beni böyle görmenizi istemezdim," dedim burnumu çekip. "Abimin sesini de duyunca dayanamadım, tutamadım kendimi."

Ömer anlayışlı bir sesle, "Şu an daha iyiysen önemi yok. Ağlamak istiyorsan ağla. Zor bir olay atlattın," dedi. "Kimsenin seni eleştirecek hâli yok. Rahat ol."

Yaşadığım hangi olay kolaydı ki? Şükürsüz bir insan değildim ama son aylarda yaşadıklarımı bir ben bir de Allah biliyordu. Sanki elli yaşındaymışım gibi yıpranmıştım.

Ben, Ömer'in söylediklerine henüz cevap veremeden, "Biz dışarıdayız," diyen Karan'ın gözlerine baktım. Kısık ve nahif bir sesle, "Kendini iyi hissettiğin zaman seslen, öyle gelelim," dedi.

Bana biraz olsun mahremiyet sağlamak istiyordu. Bu durum içimi ferahlatmıştı. Kimse aciz olduğum anımı görsün istemezdim. Bu yüzden kafamı sallayıp onayladım onu. Onlar da son bir kez bana bakıp yavaş adımlarla odadan çıktılar.

Gözlerimden akan son birkaç damla yaşı sildim, kendime gelmeye çalışarak derin derin nefesler almaya başladım. Eğer ağlamaya devam edersem sonu gelmezdi, biliyordum. İçimdeki eksikliğin yok olduğunu hissederken gözlerimi kapattım. *Yok olmadı, sadece biraz azaldı, Lâl; orada hâlâ. Evet,* her zaman orada olacak.

Alışmıştım. Alışmak sorun değildi. Daha beteri gelse daha beterine de katlanabilecek olduğumu bilmek canımı sıkıyordu. *Allah dağına göre kar verir* derlerdi, benim dağımdan çığ düşüyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumup açarak boğazımı temizledim. Bir iki defa derin nefes aldım. Bana, benden başka yardımcı olacak biri yoktu. *Toparlan, bırakma kendini.* Aynen öyle yapacaktım.

Bu psikolojinin içinde kalırsam daha kötüye gideceğimi anlayıp onlara seslenmeye karar verdim. Daha çorbamdan birkaç kaşık almıştım ve hâlâ açtım. Ama nasıl seslenecektim?

Pardon, bakar mısınız? *Garson mu çağırıyorsun? Oldu olacak iki çay da iste.*

Hey? *Hey there! I'm using WhatsApp, Lâl.*

İsimleriyle daha önce hitap etmemiştim. Şu an öyle seslenmek de saçma gelmişti.

Bir anda bağırsa mıydım? *Evet, çığlık at. Ne oldu diye sorarlarsa dert bende derman sende dersin.* Ne alakası var? *Nereden bileyim?*

Kendi düşüncelerime bir anda gülmeye başladım. İlk olarak sessiz birkaç kıkırtıyla başlayan gülmem, şu an anırma gibi kahkahalara dönüşmüştü. Çığlık atmamdan sonraki yüz ifadelerini hayal edip kahkaha atıyordum, duramıyordum. *Kafamız gitti, yazık.*

Kahkaham odayı doldururken bir elimle gülmekten ağrıyan karnımı tutuyor, diğer elimle de sesim duyulmasın diye ağzımı kapatıyordum. Öyle çok gülüyordum ki birazdan altıma kaçıracaktım. *Çatladın, Lâl.*

Delirmeme, tahmini ne kadar kalmıştı?

Ben hayvan gibi gülerken odanın kapısı açıldı ve bana şaşkınca bakan Karan ve Ömer içeri girdi. *Rezil olduk.* Onları görünce daha fazla gülmeye başladığımda *aha delirdi* der gibi bakmaya başlamışlardı. Biraz önce ağlarken bir anda bu hâle gelmemi anlamlandırmaya çalışıyor olmalıydılar. Daha ben bile anlamlandıramamıştım hâlimi, onlara da hak veriyordum.

Elim karnımda gülmeye devam ederken kahkahalarımdan boğazım acımaya başlamıştı. Kulağıma dolan kahkaha seslerim, beni daha fazla gülmeye iterken kısır bir döngünün içine girmiştim. Kahkaha attığım için gülüyor, güldüğüm için kahkaha atıyordum. Surat ifadelerine bakarak daha fazla ne kadar gülebilirsem o kadar güldükten sonra nefessiz kalıp yavaş yavaş susabildiğimde elimi kaldırarak, "Pardon, galiba sinirim bozuldu," dedim. Hâlâ nefes nefeseydim.

Onlar bana garipsemiş bir ifadeyle bakarken ben gülmemin bitmesiyle bulunduğum durumdan utanmaya başlamıştım. Bir ağlayıp bir gülmem farklı bir izlenim oluşturmuştu. Adamlar gerçekten *çattık bir deliye* diye düşünüyor olmalıydılar. *Haksız sayılmazlar.*

Aman canım! Yaşadıklarımın onda birini yaşasalar kim bilir onlar nasıl olurdu? Psikolojimin sağlam kalmasına şükretmem gerekiyordu.

Kaçıncı olduğunu bilmediğim, "İyi misin?" sorusunu ikisi de aynı anda sordu. Bunu öyle değişik bir tonlamayla sormuşlardı ki tekrar güleceğimi sanarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Dikişli ve şişmiş olan yüzümle iyi gibi görünmediğim aşikârdı.

Alacakları cevabın "kötüyüm" olacağını biliyorlardı ama yine de soruyorlardı. Onları da anlıyordum, yardım etmek istiyorlardı. Bunun sonunun gelmeyeceğini, önünde sonunda yalnız kalacağımı bildiğim için dediklerine cevap vermeyip, "Ben artık sizden bir şey rica etmek istemiyorum," dedim. *Adamların gitmeyeceğini anlamadık mı? Bence anladık.* İkisinin de suratı düştü. Yanlış anlamışlardı. "Yani size yük oluyorum. Hemşireyi çağırırsanız gerisini kendim hallederim. Sonra siz gidebilirsiniz, gerisini ben hallederim," diye eklemek zorunda hissettim.

Tamam, bana gerçekten yardım etmişlerdi ama onlardan çekiniyordum ve onları tanımıyordum. Normal olan buydu.

"Lütfen, şunu söylemekten vazgeç."

Karan, öyle sert bir üslupla konuşmuştu ki söylediklerime anında pişman olmuştum. Ben onlar için söylemiştim. Yedi senedir kendi kendime idare etmeyi öğrenmiştim, yine hallederdim. İlla kalmak istiyorlarsa o zaman yardım etseydiler.

"Peki," dedim. Sonra artık çekinmemeye karar verip devam ettim: "Ben çorbayı bitiremedim, o yüzden hâlâ açım. Rica etsem bana başka bir şey söyler misiniz? Bir de üstümü değiştirmem gerek, kir pas içindeyim. Arabam sizin evin orada kaldı. Bavulum da aynı şekilde. Onu da getirebilir misiniz?" Ses tonum hem sitemli hem de bıkmış bir hâlde çıkmıştı. Zorla kendilerini kölemiz yaptırıyorlardı. *Konuş, sahibem.*

Karan, hızlı konuşmama güler gibi olup kafasını sallayarak, "Tamam," dedi. Sanırım sitemimi umursamamıştı. O da benim umurumda değildi.

Hiçbir şey demeden odadan çıkan Ömer'in ise bozulup bozulmadığını düşündüm. Bozulmuş olabilir miydi? *Sana neden bozulsun, Lâl? İstediklerini getirmeye gitmiştir.*

Ömer çıktıktan sonra Karan onun gelmesini beklemeye karar vermiş olacak ki koltuğa oturdu. Cebinden çıkardığı telefonuna bakmaya başladı. Bana asla bakmıyordu. Acaba o mu bozulmuştu? *Adam bakınca baktı, bakmayınca neden bakmadı oluyor.*

Aldırış etmeden önüme döndüm. Çorbamı içip duş aldıktan sonra uyumak istiyordum. *Uyuyamazsın canım, 24 saat uyumaman gerek.* Of! Onu unutmuştum. Bari duş alabilseydim. Bu şekilde olmak huzursuz hissetmeme neden oluyordu. Saçımdaki çamurlar canımı sıkmaya başlamıştı.

Acaba Ankara'dakilerin durumumdan haberi var mıydı? Olduğunu sanmıyordum. Abim söylemezdi. Ondan başka da haber alabilecekleri kimse yoktu. Bilmemeleri daha iyiydi. Her şeyi gizlediğim gibi bunu da gizlemem gerekiyordu.

Sağına bakma. Önüne dön, Lâl.

Verdiğim çetin savaşın sonunda, aradan geçen yaklaşık on on beş dakikadan sonra ikimizin de sessizliğine son veren, kapının açılma sesi duyuldu. Ömer yiyecek bir şeyler getirmişti. Yanıma geldi, yine bir çorba kâsesini açıp önüme koydu. Bana tatlı bir gülümseme gönderip, "Afiyet olsun," dedi. Daha sonra geçip Karan'ın yanına, koltuğa oturdu ve oturur oturmaz İspanyolca konuşmaya başladı. *Ay, ne oluyor, ne oluyor?*

Şaşırıp onlara döndüğümde ikisinin de bana baktığını gördüm. Anlayıp anlamadığımı çözmeye çalışıyorlardı. İspanyolca biliyordum fakat bildiğimi belli etmeyecektim. *Sen, şeytan.* Yaptığım belki ayıptı ama onlar da başkasının yanında ne konuştukları anlaşılmasın diye yabancı bir dil konuşuyorlardı. İlk ayıbı onlar yapmıştı.

Anlamadığıma kanaat getirmiş olmalılar ki önlerine döndüler ve Ömer konuşmaya başladı. Yine de tedbiri elden bırakmayıp sessiz konuşuyorlardı. Biraz kulak kabartıp dinlemeye başladım.

"Kız iyi değil," dediğinde çatılan kaşlarımı hemen düzelttim. "Adam çok tedirgin oldu, nasıl ikna edeceğimi bilemedim. Görevdeyken bile kaç defa aradı, tutturdu 'Ver, konuşmak istiyorum' diye."

Adam diye bahsettiği, Yasin abim olmalıydı. Ben anlamayayım diye adını söylememişti. *Vay çakal.*

Karan, düşünceli bir sesle, "Farkındayım. Onu o şekilde görünce ne yapacağımı bilemedim zaten. Psikolojik destek alması gerek. Umarım kabul eder," diye cevap verdi. *Adam gerçekten delirdiğini düşünüyor.* Ömer'in kafasını sallayarak, Karan'ın söylediklerini onayladığını göz ucuyla onlara bakarken görmüştüm. Anlıyormuş gibi değil de *bunlar ne konuşuyor ya anlamıyorum* dercesine bakıyordum. *Biraz şaşı gibi bakıyorsun, Lâl. Çalış bu bakışa, olmamış.*

Kısa süren bir sessizlikten sonra, "Arif aradı mı?" diye sordu Karan.

Ne Arif'miş arkadaş!

"Aradı. Güzel haberleri varmış Bu sefer elimizden kaçması biraz zor," dedi Ömer kendinden emin bir sesle.

Bunlar birini mi yakalamaya çalışıyordu? Sahi, bu adamlar tüm gün buradaydı, ne iş yapıyorlardı? *Adamların zengin olduğunu sen söylemiştin, işe gitmelerine gerek olduğunu sanmıyorum.*

Çorbam bitmişti. Biraz da sandviçten yedikten sonra doymuştum. Kendi düşüncelerime dalıp onları dinlemeyi de bırakmıştım. Onlar da susmuş, bana bakmaya başlamışlardı. *Heh! Geç kaldınız.*

Bunların durmadan bana bakmasının sebebi acaba suratımın yeni hâli olabilir miydi? Ben bile kendime bakarken ürkmüştüm. Acaba onlar ne düşünüyorlardı?

Onların kendi hâline dönmesiyle ben de açık olan televizyona bakmaya başladım. Uykusuzdum ve serumla beraber iyice mayışmıştım. Daha 20 saatten fazla, uyumamak için direnmem gerekiyordu. Nasıl dayanacaktım? Derin bir nefes verdiğimde kapı açıldı. İçeri yirmili yaşlarda bir adam girdi, elindeki bavulumu kenara koyup kafasıyla selam verdi. "Geçmiş olsun."

Gülümseyip doğruldum. "Teşekkür ederim," dedim bavuluma bakarken. Doğru bavulu getirdiğini umdum. "Zahmet verdim size."

"Oda arkadaşlarım" ayaklanırken uzun boylu ve iri olan genç adam, ceketinin önünü ilikleyip hafifçe eğilerek selam verdi. "Ben Arif." *O Arif, bu Arif imiş demek ki.*

"Memnun oldum, Arif. Ben de Eflâl," deyip kafamı eğdim. Arif de aynı şekilde kafa selamı verdikten sonra Karan konuştu: "Sen işini hallet. Tekrar tekrar söylememe gerek yok ama biz kapıdayız, seslen yeter," dedi ve başka bir şey demeden diğerleriyle beraber odadan çıktı. *Lâl, öküz mü bu?* Ayaklandığım sırada kapı yeniden açıldı. Karan, "Başın dönmüyor, değil mi?" diye yumuşak bir sesle sordu. *Değilmiş.* Kafamı *hayır* anlamında salladığımda, "Dikkat et yine de," deyip kapıyı kapattı.

Onun bu ilgili hâli, genişçe gülümsememi sağladı. *Yakışıklı adam görünce gevşeme hemen.* Kendimi toplayıp bavulumun yanına geldim. Bavulu yere yatırıp açtığımda, Arif'in doğru bavulu getirmesinin mutluluğuyla giyeceğim eşyaları alıp lavaboya geçtim. Kapıyı kapattıktan sonra üstümdekileri çıkarıp kenara koydum

Dikiş atılan yerin kırk sekiz saatten önce yıkanmaması gerektiğini bildiğim için duş alamayacaktım. O yüzden sadece üstümdekileri çıkarıp temizleri giymeye başlamıştım. İç çamaşırlarımı giyip altıma bir eşofman geçirdim. Üstüme giyecek bir şey getirmemiştim. Aynanın karşısına geçip saçlarımı topladıktan sonra bavuldan tişört almak için lavabodan çıktım.

Çıkmamla odanın ortasında dikilen Karan'la göz göze gelmem bir oldu. Üstümde sadece sütyen vardı ve o, büyümüş gözleriyle bana bakıyordu. Hızla arkasını döndüğünde, "Kusura bakma," dedi telaşla. "Ben... Ben giyindiğini düşünüp gelmiştim. Bilmiyordum."

O mahcup bir sesle konuşurken, ben bavula eğilip içinde tişört aramaya başladım. O arada kapı açılır gibi olduğunda, "Açma sakın!" diye bağırdı ve irkildim. Hâlâ arkası dönüktü. Kapı açılmadı. Tişörtü hızla üstüme geçirip doğruldum.

Karan'ın gergin görünen sırtına baktığımda, onun da en az benim kadar utandığını anladım. İç çamaşırı ile durmanın bikini ile durmaktan bana göre bir farkı yoktu ama bir anda bu şekilde karşılaşmak utançtan kızarmama neden oldu. Hatta boynumdan göğsüme kadar olan yerin kıpkırmızı olduğuna emindim.

Ben konuşmadan kapı tıklatıldı. Karan yeniden, "Açma!" diye bağırdıktan sonra duyulur duyulmaz bir küfür savurdu. Yüzünü göremesem de kendine kızdığı sesinden belli oluyordu.

Yavaşça, "Sıkıntı yok, giyindim," dediğimde bana doğru döndü ama asla bana bakmıyordu. *Adamın yanakları kızarmış, Lâl.*

Boğazını temizlerken kafası önüne doğru eğikti. "Özür dilerim," dedi kısık ve mahcup bir sesle. "Ben bir şey söylemek için gelmiştim ama içeriden öyle çıkacağını tahmin edemedim." *Sanki raks ederek çıktık.*

Bu kadar utanması beni gülümsetmişti. "İsteyerek yapmadın. Ben de senin burada olduğunu tahmin edemedim."

Alt dudağını dişleyip yutkundu. "Ben gideyim," dedi ve saniyeler içinde odadan çıkıp kapıyı kapattı. Kapının önünde neden bağırdığını soran Ömer'e, "Zaten gerildim, kes sesini!" dediğinde, kahkahamı elimi dudaklarıma bastırarak durdurdum. 24 saatin dolması için kalan zamanın nasıl geçeceğini çok merak ediyordum.

3.BÖLÜM

Yalnızlık

Açık kumral saçlarımın her bir teli boynumdan aşağı bir yılan gibi dökülüyordu. Verdiğim titrek soluk, nefes olup ciğerlerime dolarken saniyeler dakikaları deviriyordu. Odanın içinde yankılanan sessizlik öyle derindi ki kalbimin atışını duyuyordum. İçinde bulunduğum durum, zihnimdeki düşünceleri keskin bir bıçakla bölüyordu. Bu yüzden de göğsüme kızgın bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum.

Zaman, ne zaman bu kadar büyük bir sorun olmuştu?

Gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu, ne yaptığımı şaşırmıştım. Uyku saatlerimin düzensizliği yüzünden sersem gibiydim. Sudan çıkmış balık gibi hissederken, kendime biraz süre tanıyıp yattığım yerden doğruldum.

Her şey kötü giderken bir de zehirlenme sorunu ortaya çıkmıştı. 24 saatin sonunda gözlerim uykusuzlukla kapanırken bir anda midemden yükselen öğürtülerle kendimi zar zor lavaboya atmıştım. Yediğim her şeyi tek tek boşaltırken zehirlendiğimi değil, midemi bozduğumu düşünüyordum. Maalesef öyle olmamış, yediğim dürümün içindeki tavuğun bozuk olması yü-

zünden gıda zehirlenmesi yaşamıştım. Canımın tavuk çekmesi ve Arif'in bu isteğimi gerçekleştirmesi, bu durumun sadece benim suçumun olduğunu gösteriyordu. *Bir gün başına açlıktan bir şey geleceğini biliyordum.*

Ben kusana kadar yanımda bekleyen, sonrasında hastaneyi ayağa kaldıran Karan'la o olaydan sonraki karşılaşmamızda ikimiz de bir şey olmamış gibi davranmıştık. Ömer'le beraber 24 saatin dolmasını beklerken Karan'ın özellikle bana bakmamaya çalışması gerçekten utandığının kanıtıydı, ona hak vermeden edememiştim.

Benimle beraber beklemeleri ne kadar hoşuma gittiyse şu an yanımda olmamaları bir o kadar canımı sıkıyordu.

Ömer ve Karan'ın gidişinin üzerinden yaklaşık yarım gün geçmişti. Zehirlenme olayı ortaya çıktıktan bir süre sonra gitmeleri gerekmişti. İkisi de bu duruma ne kadar üzüldüğünü söylese de o anki psikolojim ve sonrasında devam eden yalnızlık hissi canımı sıkmıştı. Gitmelerini istememe rağmen yine de boşluğa düşmüş, iyice yalnızlık psikolojisine girmiştim. Yanımda olmalarının kıymetini onlar gidince anlamam, içinde bulunduğumuz dünyanın en büyük oyununu bana hatırlamıştı: Kaybettikten sonra kıymet bilmek.

Beni isteyerek yalnız bırakmadıklarını biliyordum ama yine de bozulmuştum. Onlar benim hiçbir şeyim değildi, bunu da biliyordum fakat onlara trip atmak için içimde bekleyen ergen kızı susturamıyordum. Onlara birkaç gün içinde alışmam da yokluklarının canımı bu kadar sıkması da akıl kârı değildi. Yalnız olduğum için alıştığım varlıkları, onlar gidince tekrar boşluğa düşmeme neden olmuştu. Kim olsa benim gibi hissederdi herhalde. Özellikle hastanedeyken yalnız kalmak, ruhuma iyi gelmiyordu.

Sanırım benim sorunlarım vardı.

İnsanlara kolay bağlanan biri değildim fakat girdiğim psikoloji yüzünden onlara bağlanmıştım. Bu, onlarla ilgili de değildi. Onların yerinde başkaları da olsa yine aynı şeyi hissederdim. Sorunum, yeniden tek başıma kalmış olmamdı.

Alışmadık mı? Keşke alışmasaydık.

Ömer, kapının önünde Arif'in bekleyeceğini, bir şey olursa ona iletebileceğimi söylemişti. Bir de telefon numaralarının yazılı olduğu bir kart bırakmış, istediğim zaman arayabileceğimi de belirtmişti. Benim numaramın onlarda olduğunu söylemiş ve "Arayınca mutlaka aç, lütfen," diye yinelemişti. Numaramı abimden almış olmalılardı ama açmayacaktım; ne telefonumu ne de onların aramalarını. Telefonum nerede, onu bile bilmiyordum.

Dün çekmecede gördün ya Lâl!

Kendi kendime omuz silktim. Kendime bile yalan söyleyemiyorsam hayatın ne anlamı vardı?

Yaptığım belki de saçma hatta çocukçaydı. Belki değil aslında, kesinlikle öyleydi. Onlara koyduğum bu tavır, abimin hatırına bana yardımcı olduklarını yüzüme vuruyordu. Sadece isimlerini bildiğim bu iki adama kısa sürede bağlanmamın nedeninin, tek başıma geçirdiğim üç ay olduğunu biliyordum.

Yalnız kalmış birini; kimsesiz kaldığında ürkek bir ceylan misali, kalbi titreyenler anlardı.

Beni anlamalarını beklemiyordum.

Beni merak ediyorlarsa gitmeyebilirlerdi. Telefonu açmak ya da onları aramak zorunda mıydım? *Adamlar gitmek zorunda olduklarını söylediler ve sana bakmaya mecbur değiller, Lâl. Sana yaranılmaz.* Tavrım belki umurlarında değildi, hatta beni aramamış bile olabilirlerdi. Onlar da benim umurumda değildi zaten. *İnandık canım.*

Gidişlerinin ardından, ikisi de birkaç defa Arif aracılığıyla benimle konuşmak istedi. Telefonum kapalı olduğu için benimle bu şekilde iletişime geçmeyi düşünmüş olmalıydılar. Her defasında saçma sapan nedenlerle reddettim, konuşmak istemiyordum.

İlkinde Arif telefonu uzatıp, "Abim sizinle konuşmak istiyor," dediğinde, "Abin mi?" diye sordum. "Evet," cevabına karşılık, "Ben senin abini tanımıyorum, konuşamam," diyerek arkamı döndüm.

Çok utanmaz birisin.

Arayan ikisinden biriydi ama gitmelerine bozulduğum için anlamazlıktan geldim. Neden her "gidebilirsiniz" dediğimde gitmeyip de onlara alıştıktan sonra gitmişlerdi ki? En başında gitselerdi bunların hiçbiri olmayacaktı. Onların suçuydu. Bozulmaya hakkım olmadığını pek tabii biliyordum fakat bu, şu anki ruh hâlimde arka plana atacağım bir sorun değildi. İyi olmadığımı bilerek hareket etmek, kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Arif gösterdiğim tavra şaşırmış bir şekilde telefondakine, "Abi seni tanımıyormuş," dedi. Bu şaşkın hâline sessizce kıkırdadım. Savunmaya geçip, "O dedi, abi. Ben demedim," diye telaşla konuşması, beni çok eğlendirdi. Telefondaki kişi ısrar etmiş olmalı ki Arif, yeniden seslendi. "Eflâl Hanım... Eflâl Hanım... Uyudu herhalde, abi. Tamam, abi," dedikten sonra, benden bir cevap alamayınca odadan çıktı.

Adamı elinde oyuncak ettin ama hoşuma gitti, devam edelim.

Arif de biliyordu uyumadığımı ama yaptığıma ses çıkarmadan gitti. Bu sefer küçük bir kahkaha attığımda, içimden *bunu duymamış olsun,* diye dua ettim. İkincisinde ise yine telefonu uzatıp, "Eflâl Hanım, Karan abim sizinle konuşmak istiyor," diye Karan'ın üstüne vurgu yaparak belirtti. *Arif'in senden ağzı yanmış, artık üfleyerek konuşuyor.*

O an ne diyeceğimi bilemeyip yandaki su şişesini elime aldım. Gıcık bir sırıtmayla, "Görmüyor musun, Arif? Su içiyorum," dedim.

Bana *sen iflah olmazsın* der gibi baktığında yüz kaslarım bana ihanet edip dudaklarımı yana doğru kıvırdı.

Arif, Karan'a açıklama yaparak, "Abi, su içiyormuş," dediğinde artık o da gülüyordu fakat sonradan söylediği cümleyle yüzü hemen ciddi bir ifadeye büründü. "Duyduysan niye soruyorsun, abi?" *Yürek yemiş sanırım.* Arif, "Pardon abi..." deyip telefonu kapatarak odadan çıktı.

Arif'in bana uyuz olmasına az bir zaman kala üçüncü olay gerçekleşti.

Ben yatakta uzanıp hayatı sorgularken Arif kapıyı çaldı. "Gelebilirsin," dedim. Sonra içeri girdi. Elinde görüntülü araması açık olan bir telefon vardı. *Bu sefer mecburen konuşmak zorundasın gibi duruyor, Lâl.* Hayır, konuşmadım.

Arif yanıma yaklaşıp hiçbir şey demeden ön kamerayı bana doğru çevirdiğinde ağzım şaşkınlıkla beş karış açık kaldı. *Adamı delirttin, Lâl.*

Bir saniyeliğine, telefonun ekranındaki kişinin kim olduğuna bakıp hemen gözlerimi kapattığımda, Arif'in Ömer'le konuştuğunu anladım. Arkasında sadece beyaz bir duvar olduğu için Ömer'in nerede olduğunu anlamadım. Uyumadığımı, bir anda gözlerimi kapattığımı görmüştü ama umurumda değildi. Gitmeseydi. Ah! Acilen bu ruh hâlinden çıkıp özüme dönmeliydim. Buna hastaneden çıkmakla başlasam iyi olacaktı.

Arif'in hâlâ hareket etmediğini, aynı şekilde durduğunu anlasam da gözlerimi açmadım. Telefondan da ses çıkmamıştı. Arif, beni göstermeye devam ediyor olmalı diye düşündüm. Uyuyana da saygı yoktu! *Şeytansın.*

Bir süre sonra telefondan ses geldi. Karan, güler bir tonlamayla, "Tamam, aslanım. Uyuyor belli ki. Sonra konuşuruz," dedi. O ne ara gelmişti? *Üçü durmuş, seni izliyor, Lâl.*

Karan bunu söyledikten sonra Ömer'le Arif'ten kıkırdamalar duydum. Hah, bir de gülüyorlardı! Bu durumumda bile onları eğlendirebiliyorsam, ne mutlu bana(!)

Arif, mesajı almış olacak ki bir şey demeden odadan çıkıp gitti. Derin bir nefes verip gözlerimi açtım. Kim bilir hakkımda ne düşünüyorlardı. *Umursamıyorum deme, beni germe.* Aman iyi! Bu olay birkaç saat önce gerçekleşmişti. Tavrımı anlamış olacaklar ki bir daha böyle bir girişimde bulunmadılar.

Doktor, "Başka bir şikâyetiniz var mı?" diye sordu. Kafamı hayır anlamında salladım. "Sorun kalmamış gibi görünüyor, Eflâl Hanım. Sizi yakın bir zamanda taburcu edeceğiz."

Sevinçle gülümsedim. "Misafirliğin kısası makbuldür, derler. Hadi, bana müsaade edelim artık."

Doktor gülümseyerek, "Yarın sabah misafirliğiniz sona eriyor ama yine de dikkat etmeniz gerektiğini unutmayın," dedi. "Bunları yarın çıkmadan da konuşuruz zaten. Şimdi dinlenmeye devam edin. Geçmiş olsun."

Teşekkür ettim. Ardından doktor odadan çıktı.

Artık dışarı çıkmak istiyordum. Zaten üç ayımı polis korumasıyla bir evde yalnız başıma geçirmiştim. Uzun bir süredir kapana kasılmış gibi hissediyordum. Artık özgürüm dedikten sonraki ikinci gün dayak yiyip hastanelik olmuştum. Buradan çıkınca kurban kesecektim.

Yarın taburcu olacaksam eğer şu an tek bir sorunum vardı. Buradan çıktıktan sonra nereye gidecektim?

Abimle bir kere daha konuşmuştum. Kısa süren konuşmamızda bana bir süre daha polis korumasında kalabilme ihtimalimden bahsetti. Bunu kati suretle reddetmiştim. O zaman o her şeyi çözene kadar Karanlarla yaşamamı söylemişti. Bunu da reddettiğimde ilk seçeneğe razı olmam gerektiğini, kendisi bir şeyleri çözene kadar güvende olmam için buna mecbur olduğunu söylemişti.

Peki, Karanların bu durumdan haberi var mıydı? Sırf abim istiyor diye beni ağırlamak zorunda kalacaklardı. Bu durum beni şimdiden germişti. Hem yarın hastaneden çıkacaktım, daha adamlar ortada yoktu.

Derin bir nefes verdim. Arif'i son olaydan beri görmemiştim. Dün polisle yaşadığımız gerilimden sonra onun korumacı yanını görmüş ve ondan bir parça ürkmüştüm.

Yemek yerken Arif gelmiş, müsaitsem polislerin gelip ifademi alacağını söylemişti. Hevesle atlayıp hemen kabul etmiştim. Hâlâ neden böyle bir durumun içinde olduğumu bilmiyor ve

bana kimin saldırdığını merak ediyordum. Bunu öğrenebilecek olmak heyecanlanmamı sağlamıştı.

Yarım saat sonra polisler gelip ifademi aldılar. Onlara yaşadıklarımı bire bir anlattım. Zaten bildiğim şeyler o kadar sınırlıydı ki bana bunu yapabilecek olan tek kişiyle kan bağımın olabileceğini söylemek, canımı yakıyordu.

Üstünde durmamıştım, yıllardır durmuyordum. Dursaydım ayakta kalamazdım. Tüm bunları bir köşeye koyup yoluma devam edecektim. Ariflerin de ifade verdiklerini öğrenmiştim. Ne yazık ki etrafta hiç güvenlik kamerası yokmuş, bu yüzden kimse bir şey görmemiş. Görgü tanığı olmaması ve kamera kayıtlarının yokluğu nedeniyle de hâlâ şüpheli bir kişi bile bulamadıklarını söylediler.

Bahtsızlık göbek adımız olmuş.

İfademi iki tane erkek polis memuru aldı. Onlar ifademi alırken Arif dikkatlice bizi izliyordu. Gözünü bir saniye bile üzerimizden ayırmadan, *bodyguard* gibi köşede duruyordu. Çok uzun ve iri bir adamdı. Sert yüz ifadesi ile bazen gözüme çok korkunç geliyordu. Tıraşlı yüzü onun ifadesini biraz olsun yumuşatırken çatık kaşları yeniden o sert görüntüye dönmesine neden oluyordu.

İster istemez benim de bakışlarım ona değdiğinde emin olmamakla beraber, telefonuyla bir arama yaptığını ve ben ifade verirken karşı tarafa bizi dinlettiğini fark ettim. Şu an burada olmayan ama her şeyi öğrenmek isteyip ne yediğimi bile merak eden ikilinin bunu merak etmemesi imkânsızdı.

İfademe odaklanıp, polis memurlarına döndüğümde içlerinden birinin bakışlarının bakış olmadığını gördüm. *O ne demek, Lâl?* Yani beni beğenir gibi, süzerek konuşuyordu. Önemsemeyip normal davranmaya devam ettim. *Adam seni bu hâlinle bile beğendiyse diyecek sözüm yok.*

Aynı polis memuru ifadem bittikten sonra bana kartını uzatıp sırıtarak, "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen, çekinmeden arayın," dedi.

Pardon da neye ihtiyacım olacaktı? Olsa da ondan mı isteyecektim?

Peki, bunu duyan Arif durur muydu? Durmadı tabii.

Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, benden önce, odanın en köşesinden uzanıp kartı aldı. Gergin ve yüksek bir sesle, "OLMAZ!" dedi.

Memurun verdiği, "Sana ne oluyor, sana mı sorduk?" cevabı, onu daha da sinirlendirmiş gibiydi. Gözü dönmüş gibi polise bakıyordu, polis de aynı şekilde ona. Aynı anda telefondan da biri bağırıyordu.

Tenis maçı izler gibi bir Arif'e bir polise bir telefona bakıyordum. *Sana da eğlence çıktı, Lâl.*

Arif sert bir sesle, "İşini yap, memur!" dedi. *Memur mu? Komik bir kardeşimiz.*

"Memur" ise, "Sana mı soracağım lan ne yapacağımı?" diye karşılık verdi. Ortamın kızışacağını anlayıp araya girdim. *Zahmet oldu.*

"Memur Bey, düşünceniz için teşekkür ederim. Gördüğünüz gibi bir şeye ihtiyacım olursa Arif var, o halleder. Kolay gelsin, size iyi günler," dedim hızlıca. İkisi de gerildiğimi anlamış olmalıydı ki daha fazla uzatmadılar. Sonuçta ben bir hastaydım. Yaptıkları ayıptı.

Polis memuru ondan hoşlanmadığımı anlayınca, daha fazla uzatmadan kafasını *tamam* anlamında eğip diğer memurla beraber odadan çıktı. Çıkarken Arif'e ters ters bakmayı da ihmal etmedi. İkisinin bu bakışmalarından doğan gerginliği ben bile hissettim ama Arif hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Derin bir oh çekip yüzümü Arif'e döndüm. "Ya sen ne yapıyorsun? Görev başındaki memura neden sataşıyorsun?" diye çıkıştım. Deli manyak, bir kart yüzünden bilmem kaç ay ceza yiyecekti, haberi yoktu. *Sen bu Arif'e bir ısındın sanki, Lâl.*

Arif benim dediğimi duymamış gibi yapıp telefondaki şahsa cevap vermeyi tercih etti. *Salak mı bu? İyilik de yaramıyor.* Git, koş peşinden, yakala da döv. ENAYİ.

Bakışlarıma aldırmadan, telefondakine birkaç defa sorun yok deyip odadan çıktı. Resmen, sorun çıkarmasına müsaade etmediğim için bana sinirlenmişti. *Millet akıllıya hasret, biz deliye.*

Günün geriye kalan saatlerinde Arif'i görmedim. Günde elli defa nasılsın diye soran adam, polislere ifade verdiğim gün bir kere bile sormamıştı. Onunla çok muhabbetimiz olmamıştı, yine de eksikliğini hissediyordum. Aylarca tek bir kişiyle bile konuşamamanın yokluğunu çekmeye devam ediyordum. Bir selama bile bel bağlamam bu yüzden olmalıydı.

O olaydan beri Arif'i gördüğüm ilk an, bu andı. Kapıyı tıklatıp içeri girdi. Ellerini önünde birleştirip bana yukarıdan bir bakış gönderdi. "Nasılsınız?" diye sordu. Sesi soğuktu.

Aman canım, bu da benden kindardı. *Lâl, sen katırsın.* O senin katırlığın.

Bıkkın bir nefes verip doğruldum. "Arif, sence de abartmıyor musun?" Artık burama kadar gelmişti. *Bakayım nerene kadar...*

Anlamazdan gelip, "Neyi?" diye tek kaşını kaldırarak sordu. Ah bir de utanmaz!

"Neyse uzatmayacağım," deyip göz devirdim. "İyiyim. Doktor da iyi olduğumu düşünmüş olmalı ki yarın çıkabileceğimi söyledi," dedim onun gibi soğuk bir sesle.

"Biliyorum." Kaşları hâlâ çatıktı.

"O zaman niye soruyorsun?" diye ben de kaşlarımı çatarak sordum.

Salak gibi kaldı. Öyle kalırsın işte, enayi.

Hiçbir şey demeden bana son bir kez bakıp odadan çıktı. *Bir Arif'le konuşuyordun, onu da kaçırdın.* Salak gibi kalan ben olmuştum.

Ellerimi yüzüme kapatıp öylece durdum. Aslında insanlarla çok çabuk kaynaşan bir yapıya sahiptim ama işler burada farklı yürümüştü. Arif'i de kaçırdığıma inanamıyordum.

Tırnaklarımı gözlerimin üstüne bastırdım. Bu huyumdan vazgeçmem gerekiyordu ama sadistçe aldığım zevk yüzünden

vazgeçemiyordum. Göz kapaklarımın üstünden bastırdığım tırnaklarımla gözlerimi ovuşturup yavaşça gözlerimi araladım. Bulanık görmeye başladığımda odanın kapısı açıldı.

İçeri giren Arif'ti. Bakışlarındaki şaşkınlığı fark ettiğimde gözlerimin kızarıklığı yüzünden ağladığımı düşündüğüne emindim. Böyle bir durumdayken ağladığımı düşünmesi saçma olmazdı. Onu gıcık etmek için ağladığımı belli etmemeye çalışıyor gibi davrandım. Biraz vicdan azabı duysa bir şey olmazdı. *Sen gerçekten şeytansın.* Hayır, sadece abimin yokluğunda yanımda olan Arif'ten başka uğraşacak kimsem yoktu.

Zaten ağladığım belli olsun, beni ağlattığı için o da ağlasın istedim. *Kesin ağlar.*

Afallamış bir şekilde bana bakıyordu. Şaşırmış olduğu ve üzüldüğü belliydi. Yanıma yaklaşıp, "Acıktınız mı?" diye biraz önceki konuşmamızın aksine, tatlı bir sesle sordu.

Neydim ben, çocuk mu? Acıktığım için mi ağlıyordum? Ama belli etmedim. Üzülmesine üzülmüştüm. "Hı hı," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. Onun bu tavrı, kendimi küçük kız kardeşi gibi hissetmeme neden oldu.

Tebessüm edip, "Ne yemek istersiniz?" diye sordu. İnanmış gibi yapıyordu, sıkıntı yoktu.

Canım hiçbir şey istemiyordu. Daha birkaç saat önce uyanmış olmama rağmen uyumak istiyordum. Saate baktığımda 19.19 olduğunu gördüm. Biraz haberlere bakıp uyuyacaktım.

Uzanır pozisyona geçerken, "Vazgeçtim ben, Arif. Uyuyacağım," dedim.

Üstelemedi. Kafasını eğerek, "Peki, nasıl isterseniz," dedikten sonra odadan çıktı.

Televizyonu açıp haberleri izlemeye başladım. Birkaç dakika sonra Arif tekrar geldi. *Arif, bu odayı kendine yolgeçen hanı bellemiş.* Vazgeçtiğini sandığım telefon görüşmesi olayı devam ediyor olmalıydı ki elindeki telefonu hiçbir şey demeden bana doğru uzattı. Bakışlarından bahane kabul etmeyeceği anlaşılıyordu.

Artık konuşsak mı, Lâl? Uzatmadan aldım ve "Alo?" dedim.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, "Nasılsın?" diye soran Karan'ın sesini duydum. Sanki yıllardır konuşmuyormuşuz gibi sesini duyduğum anda kalbim anlamsız bir şekilde hızlanmaya başladı. Arif şu an bana bakıyor olmasaydı elimi kalbime koyup bastıracaktım. Bir anda böyle heyecanlanmam normal değildi.

Yerimde kıpırdanırken, "İyiyim. Sen nasılsın?" diye âdeta mırıldandım.

Alayla karışık bir ciddiyetle, "Konuşmaya karar verdiğinden beri iyiyim," dedi.

Laf mı soktu bu bana? *Evet.*

Ne diyeceğimi bilemeyip, "İyi," dedim dümdüz bir sesle.

Bu tepkime güldüğünü işittim. Acaba kahkaha attığında nasıl görünüyordu? *Konumuz bu mu?*

"Yemek yememişsin," dedi. "Aç değil misin?"

Onun sesi de benim sesim kadar yorgun geliyordu. Ben yatakta yatarken yorulmuştum. Peki, o ne yaptığı için yorulmuştu? Sahi bu adamlar neden apar topar gitmişti?

"Açım ama canım bir şey istemiyor," dedim doğruyu söyleyerek. Zehirlenme olayından sonra sebze, meyve yemekten bıkmıştım. Canım kebap yemek istiyordu ama bu henüz mümkün değildi.

"İki saat içinde orada olurum. İstediğin bir şey olursa söyle, getiririm," dedi yumuşak bir sesle.

Geliyorlardı.

Oturur pozisyona geçip saçlarımı düzelttim. Karan'ın bir anda geleceğini söylemesi, beni daha çok heyecanlandırmıştı. Onları bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. "Olur," diyebildim sadece. Farkında olmadan uzattığım u harfi, beni sanki istekliymişim gibi gösterdiği için canımı sıkmıştı.

Karan, "Peki, o zaman, görüşürüz," dedi. Ben de, "Görüşürüz," diye karşılık verdikten sonra telefon kapandı.

Kalbimdeki çarpıntıyı belli etmemeye çalıştım. Telefonu benden alıp ceketinin iç cebine koyan Arif'in odadan çıkmasıyla derin bir nefes verdim.

İçimde bir heyecan vardı. Üstüme başıma çekidüzen vermek için hemen lavaboya gittim. Dün akşam duş almıştım, o yüzden duş almama gerek yoktu. Uyku problemim de olmadığı için yüzümün rengi geri gelmişti. Gözlerim eskisine göre daha iyi bakıyordu.

Saçlarımı tepeden topuz yapmıştım ama uzandığım için biraz dağılmıştı. Saçlarımı açıp tekrar sıkı bir topuz yaptım. Saçlarımı açık bırakmak, onlar için hazırlanmış gibi gözükmeme neden olabilirdi, bunu istemiyordum. *Utan, Lâl.* Altımda, dizlerimin birkaç parmak üstünde olan mavi bir penye şort vardı. Üstümde de hafif bol bir beyaz tişört ve ayağımda da hastane terliği. İyi göründüğüme karar verip koşar adım yatağa geldim.

İlk karşılaşmamızda nasıl davranmam gerekiyordu? Ne soğuk ne de çok sıcak olmalıydım. Aslında onların tavırlarına göre kendi tavırlarıma şekil versem çok daha iyi olacaktı. Ya soğuk davranırlarsa, o zaman ne yapacaktım?

Canım, sakin mi olsan? Neden görücüye çıkacak gibi davranıyorsun? Zaten kendime anlam veremiyorum, sus!

Bağdaş kurup oturdum. Sakin kalmaya karar verip kumandayı elime aldım. "Abartma. Altı üstü sohbet edeceksiniz," diye kendi kendime konuşup haberleri izlemeye başladım. Daha doğrusu bakmaya başladım, ne izlediğimi bile bilmiyordum. Onları tanımak isteyen tarafımı mı dinleyecektim yoksa boş verip hayatıma mı devam edecektim? *İlk seçeneğin olacağını herkes biliyor ama susuyorum, konuşunca olay oluyor* diyen tripli iç sesimi kulak ardı ettim. Abimin arkadaşı, benim de arkadaşım sayılırdı. Aynen öyle.

Televizyonun sesini biraz kısıp yatakta iyice yayıldım. Sonra üstümü örtüp gözlerimi kapadım. *Uyuyacak mısın, Lâl? O kadar hazırlık kimeydi?* Daha gelmelerine vardı. Onlar gelene kadar gözlerimi biraz dinlendirebilirdim. Ben hasta bir kişiydim.

4. BÖLÜM

Başlangıç

İnsanın içine düşen yalnızlık hissi, ansızın yağan yağmurun şehri ıslatması gibiydi. Toprak kokusu ciğerlere ne kadar bayram ettirse de ıslanma korkusu baskın gelirdi ve damlalardan korunmak için insana sığınacak yer aratırdı. Yalnızlık bazen çok güzeldi, bazen can yakıyordu.

Toprak kokusunu içime çekmek için ıslanmaya değer miydi?

Yalnızlığımı paylaşmak için kendimden ödün vermeye değer miydi?

Kalbimi sahibine kavuşturmak için yanmaya değer miydi?

Beynimi kemiren soruların belirli bir amacı yoktu. Her zaman, acı çekmeden ve bedel ödemeden güzel şeylere kavuşamayacağıma inanmıştım. Zihnim bu duygu ile dolup taşıyordu. "Fedakârlık yapmadan kazanamazsın," diyen yanım, bana kaderin cilvesini yeniden hatırlatıyordu.

İçimi, adını koyamadığım bir korku kaplamıştı. Aldırmadım.

Uyku ile uyanıklık hâli arasındaki o çizgiden çıkıp bilincimi uyandırmaya çalıştım. Yakınımdan gelen birtakım sesleri işitince, kendimi uykunun kollarından kaldırıp konuşanlara odaklandım.

"İyi diyordun, neden bir anda ağladı?" diye meraklı bir sesle soran Ömer'di.

Gelmişlerdi.

"Bana bozuldu sanırım, abi," dedi Arif. Sesinden hayıflandığını anladım. Kendimi ağlıyor gibi gösterip adamı gereksiz yere suçlu durumuna sürüklemiştim. *Ha şunu bileydin!*

Ömer merakla, "Ne yaptım oğlum kıza?" diye sorduğunda dudaklarımı dişledim. Bir parça olsun yaptığım şeyden utanmam, erdemli olmaktı. *Kandır kendini.*

"Bir şey yapmadım, abi. Dünkü olaydan sonra araya girdi diye biraz bozuk atmıştım. Bozulduysa ona bozulmuştur." Sesi bir suçlununki gibi değildi, yine de ağlamama sebep olduğunu düşündüğü için üzgün geliyordu.

"Ne olayı?" diye merakla soran bir diğer kişi ise Karan'dı.

Kimsenin Arif'i kandırmak için ağlamış gibi davrandığım hakkında bir tahmini yoktu. O an gülsem, eminim ki bu sefer kliniğe yatmam gerektiğini söylerlerdi.

"İfade olayı, abi," diyen Arif, sanırım Karan'ın hâlâ anlamaması üzerine, "Polis vardı ya, abi," diye ekledi.

Karan, "Bunun için mi ağladı?" diye sordu. Sesinden hem ağlamama hem de Arif'in bahsettiği ağlama nedenine şaşırdığını anladım. *Adamın bizi tanımadığı belli...*

"Aklıma başka bir şey gelmiyor, abi," diyen Arif'in sesi düşünceli çıkıyordu. "Ama zaten nahif biri, hemen gözleri doluyor. Damar yolu takılırken bile ağladı birkaç kez."

Ağlamamın sebebi damarımı bulmakta zorlanan, beni kevgire çeviren hemşirelerdi. Her zaman bu sorunu yaşıyordum ve canım çok fazla acıyordu. Ağlamakta haklıydım. Morarmaktan sararmaya doğru giden kolumu her gördüğümde canım yeniden acıyordu. Beni, damarları görünmeyenler anlardı.

Arif'in söylediğine kimse cevap vermediği için odada derin bir sessizlik oldu. Kapının açıldığını duymadığıma göre yüksek ihtimalle bana bakıyorlardı. Beni izlemeye iyi alışmışlardı.

Artık uyanıyormuş gibi yap, Lâl. Gözlerin hareket ediyor, anlayacaklar.

Yavaş yavaş gözlerimi açarken yeni uyanmış gibi davrandım. Zaten sağa dönük yatıyordum. Cenin pozisyonu almış, ellerimi de bacaklarımın arasına koymuştum. Kafamı kaldırıp her biriyle göz göze geldikten sonra tebessüm ederek doğruldum. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına kıstırıp, "Hoş geldiniz," dedim.

İkisi koltukta oturuyor, Arif ise ayakta duruyordu. Hepsi birbirinden yorgun gözüküyordu.

Arif yine, her zamanki takım elbisesinin içindeydi. Siyah pantolon, siyah ceket ve her an patlayacakmış gibi duran beyaz bir gömlek. Bedenine uygun gömlek bulamamasına şaşırmamıştım. Öyle iriydi ki boyu en az iki metre olmalıydı. *Ne bu adam, insan irisi mi?*

Ömer, lacivert pantolon ve pantolonundan bir iki ton açık, koyu mavi bir gömlek giymişti. Abimle liseden arkadaşlar ise, yirmi sekiz yirmi dokuz yaşlarında olmalıydı ama Ömer'in gözleri, kırk yaşında bir adamın tecrübelerine sahipmiş gibi bakıyordu. Kalbimin bir köşesinin, daha doğru düzgün tanıyamadığım bu adam için sızladığını hissettim.

Hangi hayat, dışarıdan göründüğü kadar kusursuzdu?

Bana diğerlerinden daha derin baktığını hissettiğim gözlerin sahibi olan Karan ise simsiyah giyinmişti. Üzerinde başka renk yoktu. Siyah gömlek, siyah kumaş pantolon ve siyah ayakkabı giymişti. Üzerinde eşofmanla bile görsem, onun bir iş adamı olduğunu anlayabilirdim. Çok farklı bir aurası vardı. Ona her baktığımda, onu tanımak isteyen yanım dörtnala koşuyordu.

Üçü de gerçekten zarif duruyordu. Kendimi biraz paspal hissetmiştim. İçimden siz *beni gerçekte görün* diye geçiriyordum. *Adamlar şu an Instagram'daki postlarına baksalar, "first date"e çıktığı kişiyle sosyal medyadaki kişi arasındaki farkı görünce gençliği solanlar gibi kalırlar.* Abartma be!

"Hoş bulduk. Nasılsın, Eflâl?" diyen Ömer'in gülerken kısılan gözlerime bakarak gülümsedim.

"İyiyim. Yarın çıkıyorum," dedim heyecanla. Hastane maceramın sonuna gelmiştim.

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı, ellerini birleştirdi. "Evet, öyleymiş, sevindim."

Başka kimseden ses çıkmayan kısa bir an Karan'la göz göze geldim. Her zaman olduğu gibi kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslanmıştı. Hesap sorar gibi bir üslupla, "Aramadın?" dediğinde, gerçekten aramamı beklediğini anladım.

Aslında aramamı beklemeseydi "Ara," demezdi, yine de kibarlıktan söylemiş olabileceğini düşünmüştüm. "Evet, uyuyakalmışım," deyip dudaklarımı büzdüm. *Bilerek uyudun, Lâl.*

Anladım anlamında kafasını salladı. "Şu an bir şey yemek ister misin?" diye ilgili bir sesle sorması kalbimin hızlanmasına neden oldu. *Kalbimiz hızlanacak yer arıyor.*

"Aç hissetmiyorum, teşekkür ederim," derken sesim titremesin diye uğraşıyordum.

Açtım ama Karan'dan nedenini bilmediğim bir şekilde çekiniyordum. Sabaha kadar dayanabilirdim açlığa. Saat zaten 23.00'e geliyordu, yeniden uykuya dalabilirdim.

Kafasını hafifçe sağa doğru yatırıp, "Sen bilirsin," dedi. Üstelememişti ama bu durumdan memnun olmadığı, yüzündeki hoşnutsuz ifadeden belliydi.

Yine bir süre sessizlik oldu. Kimse ne konuşacağını bilemiyor gibi birbirine bakıyordu. Saçma sapan bir şey söylememek için ben de suskunluğumu koruyordum. Bir anda "Herkesin hayatına kimse karışamaz," diye bağırmaktan korkuyordum. Sessizlik o derece yoğundu.

Bakışlarımı ellerime indirdim. *Manikür zamanın gelmiş.* Derdim de buydu sanki.

Tırnak etlerimi yolmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonra sıkıştığımı fark ettim. Lavaboya gitmem gerekiyordu. *Neden her seferinde adamlar varken geliyor tuvaletin?* Nereden bileyim?

Bağdaş kurduğum bacaklarımı açıp yataktan sarkıttım. Terliklerimi giydikten sonra "oda arkadaşlarıma" bakmadan, ayağa kalkıp yavaş adımlarla lavaboya doğru yürümeye başladım. Arkamdan bana baktıklarını hissedebiliyordum. Lavaboya girip kapıyı kapattığımda, içeride oturan üç tane adamın burada ne yaptığımı biliyor oluşu, suratımı buruşturmama neden oldu. Yaptığım çok doğal bir şeydi ama ne yaptığımı bilmeseler daha iyi hissederdim. Aman canım, sanki onlar hiç yapmıyordu.

İşimi hallettikten sonra elimi yıkayıp dağılan saçlarımı tekrar topladım. Yüzümdeki şişlik biraz inmişti ama kaşıma ve alnıma yayılan morluk hâlâ geçmemişti. Kaşıma atılan dikişin estetik dikiş olması çok iyi olmuştu. Aslında duşa girsem iyi olurdu, terlemiştim. Onlar gittikten sonra yıkanmayı aklımın bir köşesine koydum ve lavabodan çıktım.

Odaya adım attığımda Karan'la göz göze geldim. Odada sadece o vardı. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı. Yüzüne kondurduğu hafif bir tebessümle bana bakıyordu. "Seni iyi görmek, beni mutlu etti," dedi. Ellerini ceplerine koymuş, karşımda gülümsüyordu. Ben kısa bir kadın değildim ama o, 190 cm boylarında olmalıydı ki yüzüne kafamı kaldırarak bakmak zorunda kaldım. Gerçekten yakışıklı bir adamdı. Benimle, arkadaşı için bile olsa ilgileniyor oluşu, heyecanlanmama neden oluyordu.

Aslında ilk defa yakışıklı birinden ilgi görmüyordum, alışıktım buna. Yaptığım iş dolayısıyla beğeni dolu bakışlarla çok fazla karşılaşıyordum. Bazı günler teklifler de alıyordum. Hatta bir tane takıntılı sapığım bile vardı. Bu yüzden ilginin kimden geldiği de önemliydi. Karan'dan gelen ilgi dış görünüşüm nedeniyle değildi. Şefkat doluydu. İşte bu durum heyecanlanmamı sağlıyordu.

"İyi hissediyorum. Sen nasılsın? Yorgun gibisin." Gerçekten yorgun görünüyordu. Uzun zamandır iyi bir uyku çekmemiş gibiydi.

"Öyleyim. Ertelenemez bir durum söz konusuydu. O yüzden gitmek zorundaydık," dedi. *Adam sana açıklama yapıyor, Lâl.* Doğru ya, adamlara gittikleri için bir ton trip atmıştım.

"Anladım," diyebildim sadece. Yaptığım şey çocukça ve gereksizdi. Ben onların hiçbir şeyi değildim, bu tavrımın bir mantığı yoktu. Keşke bunu şu an değil, o zaman akıl edip öyle davransaydım.

Akılsız kafam deyip kendimi duvardan duvara vurmak istiyordum.

Mahcup bir şekilde bakmamdan çıkardığı anlamla anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Tek elini cebinden çıkarıp yatağı gösterdi. "Ayakta kalma istersen, geç lütfen," dedi kibar bir şekilde.

Tamam anlamında kafamı sallayarak, bir şey demeden yatağa geldim ve bağdaş kurarak oturdum. Kafamı kaldırdığımda onun da koltuğa geçmiş olduğunu gördüm. Yine birbirimize bakıyorduk. Bana bu kadar dikkatli bakması, elimi kolumu koyacağım yeri şaşırmama yol açıyordu. Gözleri, tek bir hareketimi bile kaçırmak istemezmiş gibi üzerimdeydi. Bu bakışlarının bir anlamı yoksa bile benim bir anlam çıkarmama çok az bir zaman kalmıştı.

Aklımda yarın çıkınca nereye gideceğim vardı yine. Karan, abimle konuşmuş muydu?

Beni duymuş gibi, "Yarın çıktıktan sonra nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye merakla sorduğunda rahatlayarak verdiğim nefesin, niyetimi açık etmemiş olmasını umdum.

Gülümsemeye çalışarak, "Ankara yolu gözüküyor gibi," dedim. *Bu kadar hızlı nasıl yalan söyleyebilirsin?*

Karan, bir iki saniye dediğimi tartar gibi düşündükten sonra tok bir sesle, "Yasin bazı durumlardan bahsetti. Eğer senin için de uygunsa her şey yoluna girene kadar bizde kalabilirsin," dedi. Duymak istediğim şeyi söylemesi, gülümsememek için mimiklerimi zor tutmama neden oldu. *Sen de ne yüzsüzsün, Lâl.* Sadece yalnızım. Cevap vermediğimi fark edince yerinde hareket etti. Göz göze geldiğimizde kaşlarını kaldırarak, "Ne dersin?" diye sordu.

Öylesine sormuyordu, gerçekten gelmemi istediği belliydi.

"Size daha fazla yük olmak istemem," deyip gülümsedim. *İstemem yan cebime koy.*

"Sırtımda taşımayacağım."

Keşke taşısa, Lâl. İç sesimin dediğini hayal ederken gözlerimi ona çevirmeye utandım. Bunu düşünürken bile kızarmıştım.

Ah! Ben bu adamdan etkileniyordum. *Ha şunu bileydin, gülüm.*

Hevesli olduğumu belli etmemeye çalışarak, "Peki," dedim.

Cevabımdan sonra ayağa kalkıp derin bir nefes verdi. "Anlaştığımıza göre ben artık gideyim, sen de uyu."

Ona bakıp gülümseyerek, "Tamam, iyi geceler," dediğimde o da gülümsedi.

"Yarın çıkmadan önce gelirim. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle lütfen." Kafamı *tamam* anlamında salladım. Son kez gözlerimin içine bakıp odadan çıktı.

Arkasında bıraktığı kokusunu içime çektim, sonra yanlış bir şey yapışım gibi kafamı sağa sola sallayarak duş almak için ayağa kalktım. Bavulumdan birkaç parça alıp banyoya geldim. Üstümü çıkarmadan önce aklıma Arif'e haber vermediğim geldi. Odaya gelip beni göremezse merak ederdi, haber versem iyi olacaktı. Yeniden odaya gelip, kapıyı açarak dışarı çıktım. Kenarda bekleyen, koruma olduklarını tahmin ettiğim adamlara kısa bir kafa selamı verdim. İçlerinden bir tanesi bana doğru bir adım attı.

"Bir şey mi isteyecektiniz, Eflâl Hanım?" diyen genç adama, "Neden kapımda bekliyorsunuz?" diye saçma bir soru sormak istemedim. Bunu güvenliğim için abim rica etmiş olmalıydı.

"Arif'e bakmıştım..." Bakışlarımı koridorda gezdirdim ama kimseyi göremedim.

"Arif abi, koridorun sonunda, solda. İsterseniz çağırayım?"

"Yok yok..." dedim hızlıca. "Ben giderim." Tebessüm edip, "Teşekkür ederim," dedim. Koridorun sonuna doğru yürümeye başladım.

Odadan çıkınca hastane kokusunu daha fazla almaya başladım. Sanırım biraz da açlıktan midem bulanıyordu. Hastalık hastası olduğumu söylemiş miydim?

Koridorun sonuna gelince sola döndüm. Biraz ileride, Karan'ın, Ömer'in ve Arif'in ayakta durup bir şeyler konuştuğunu gördüm. Yaklaşmak için hamle yapacağım sırada Karan'ın söylediği şeyle adımlarım taş kesildi.

"Söyledim bir kere, Ömer. Geri alamam," dedi Karan sinirli bir sesle.

Neyi, kime söylemişti?

Ömer kızar gibi, "Başka bir yer ayarlardık, Karan. Bizim eve gelmesine gerek yoktu. Yanlış yapıyorsun," dedi. "Yasin'e de bunu uygun bir dille açıklardık. Böyle olmaz."

Beni eve davet etmesinden bahsediyordu. Neden gelmemi istemiyordu ki Ömer? İyi anlaştığımızı düşünmüştüm. Sorunun beni sevip sevmemesi olduğunu sanmıyordum aslında, başka bir şey olmalıydı.

Karan taviz vermeyen bir sesle, "Uzatma artık. Ne dediysem o, tamam," dedi.

"Hata yapıyorsun ama sen bilirsin," dedi Ömer. Sesinden, bu durumu onaylamadığını çıkardım ama neden onaylamıyordu?

Peki, ne yapacaktım? Karan'ın gelmemi istemesiyle Ömer'in istememesi arasında sıkışıp kalmıştım. Onların arasında Karan'ın dediği olmuştu. Ben ne karar verecektim? Bunu sonra düşünmeye karar verip, yakalanmadan buradan uzaklaşmam gerektiği için birkaç adım geri gidip yeni geliyormuş gibi köşeden döndüm.

Karan ve Arif'in sırtı bana dönüktü. Biraz onlara doğru ilerleyince yüzü bana dönük olan Ömer beni hemen fark etti. Beni gördükten sonraki ifadesinden bir şey anlamadım. Beni istememesine bozulmuştum ama bir şey belli etmeden yanlarına doğru yaklaştım.

Ömer'in bir yere baktığını anlayan Karan ve Arif de arkalarına dönüp beni gördüler. Neden burada olduğumu soran gözlerle bana bakıyorlardı.

Ömer ellerini ceplerinden çıkarıp, "Eflâl, bir sorun mu var?" diye sordu. *Sana sormak lazım.*

Yüz ifademe yansıyan duygu ve düşüncelerimi belli etmemeye çalıştım. "Arif'e duşa gireceğimi söyleyecektim." Karan ve Ömer neden bunu söyleme gereği hissettiğimi anlamamış gibi bir bana bir Arif'e bakarken, ben onlara bir açıklama yapmadan Arif'e bakıyordum.

Arif anlayarak, "Tamam, Eflâl Hanım," dediğinde diğer ikisine bakmadan Arif'e kafa selamı verip gerisin geri odama döndüm.

Ömer'in beni istememesinin nedeni onlara tehlike arz edecek oluşum muydu, yoksa onların bana tehlike arz edebilme ihtimali miydi? Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Bana kibar davranıp her seferinde gülümseyen bir adamın evinde benim için tek bir oda yok muydu?

Üstümdekileri sertçe çıkardım. "Sanki ben de sizde kalmaya çok meraklıydım!" *Lâl?* Sadece yalnız kalmak istemiyordum. Bir de güvenlik sorunum vardı. Bunu düşünüp üzülmeyecek, direkt duşa girecektim.

Sıcak suyun altında kendi kendime kızarken dişlerimi sıkıyordum. Birine muhtaç değildim, bunu çok iyi biliyordum. Yanımda birilerinin olmasını istemem, beni onlara muhtaç etmezdi. Onların olması şart değildi, farklı kişiler de olsa yine yanımda birileri olsun isterdim. Benimle beraber kalmak için birilerini mi tutsaydım? *Kiralık, kafayı yemiş bir kadına bakıcılık edecek biri var mı, bak bakalım.* Şakamatik.

Duş kabininden çıkıp kurulandıktan sonra saçımdaki ıslaklığı havluyla hafifçe alıp saçlarımı yarına dalga dalga olması için balıksırtı ördüm.

Şimdi soyadını bilmediğim o adamlar düşünsün. Aynen öyle.

Sabah Karan'ın telefon sesiyle uyandım. Ne zaman gelmiş ve uyanmamı beklemeye başlamıştı, hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi araladığımda koltukta oturduğunu gördüm. Ceketini koltuğun kenarına bırakmıştı, üzerinde yine takım elbisesi vardı.

Karan uzanıp ceketinin cebindeki telefonunu alırken göz göze geldik. Beni uyandıranın telefonunun sesi olduğunu anlayınca *kusura bakma* der gibi gülümseyip odadan çıktı.

O çıktıktan sonra hemen kalkıp lavaboya gittim. İşimi halledip elimi yüzümü yıkadıktan sonra dolaptan giyeceğim kıyafetleri aldım. Beyaz bir eşofman ve siyah, düz tişört, üstüme de siyah *oversize* bir hırka giydim. Saçımı açıp ellerimle biraz şekillendirdim. Saçımın dalgaları istediğim gibi güzel olmuştu. Yüzümün makyaja ihtiyacı vardı ama şu an öyle bir imkânım yoktu. Elimdeki imkânlar sınırlıydı.

Yapacak başka bir şeyim kalmayınca koltuğa oturup Karan'ı beklemeye başladım. Valizimi topladım ve gitmeye hazırdım. Çantam kucağımda beklerken birkaç dakika sonra Karan içeri girdi. Beni hazır bir şekilde görünce, biraz şaşırarak gözlerini üzerimde gezdirdi. Yüzü ne düşündüğünü anlamayacağım kadar mimiksizdi. Doktorun geleceğini, ondan sonra çıkacağımızı söyledi. O daha cümlesini bitirmeden ise doktor geldi.

Doktor, birkaç gün sonra dikişlerimi aldırmak için hastaneye uğramam gerektiğini söyledi, kremleri düzgün kullanmam gerektiğinden bahsetti. Ben de doktora, yüzümdeki morlukların geçmesi için kremleri kesinlikle kullanacağımdan emin olmasını söyledim.

Kaldığım hastane, özel bir hastaneydi. Bir süredir kaldığımı ve geçirdiğim operasyonu düşünürsek, hastaneye yüksek bir meblağ ödemem gerekecekti. Sıkıntı etmemiştim, cüzdanım yanımdaydı ve kart limitim Türkiye şartlarında bir ev almaya yeterdi. *Bence herkes zengin olduğunu anladı.*

Masrafları ödemek için odadan çıkacakken Karan anlamadığım bir şekilde sinirlendi. Ters bir sesle, masrafın ödendiğini söylediğinde ben de sinirlendim. Tamam, yaptıkları şeyler kendi başıma halledemeyeceğim şeylerdi ama hastane masraflarımı kendim ödeyebilirdim. Hem buna imkânım vardı hem de bu beni ilgilendirirdi.

Bunu ona söyledim. Israr edip ne kadar tuttuğunu söylemesini istediğim zaman, hem kibar hem de ters bir şekilde, "Lütfen, susar mısın? Başım ağrıyor" dedi. *Haspam.*

Bozulmuştum ama uzatmadım. Ödemek istediyse ödeyebilirdi. Teklif var, ısrar yoktu. Onun bu parayı benden almaya ihtiyacı yoktu, benim de ısrar etmeye isteğim. Yine de bir şey demeden ilerleyip çıkışa geldim.

Kapının önüne geldiğimde arka arkaya dizilmiş, beşten sonrasını saymadığım siyah arabaların durduğunu gördüm. Arabaların önünde de takım elbiseli bir sürü adam vardı. Neden bu kadar fazla arabayla ve adamla gezdiklerini anlayamadım. İçimden bir ses, onların tehlikeli adamlar olduğunu söylüyordu ama içimdeki bu sesi susturdum. Abim, bu adamlara güveniyorsa ben de güvenebilirdim.

Yanıma gelip bana hangi arabaya bineceğimi gösteren Arif'e teşekkür ederek, arabaya geçip oturdum. Krem rengi döşemeleri olan arabanın yeni olduğunu belli eden bir kokusu vardı. *Karan sen bineceksin diye yeni araba mı almış?* Abartma istersen. Arabayı inceledikten sonra dikiz aynasından Karan'ı izledim. Gıcık. Kendini beğenmiş. Çirkin. *NE? Çarpılırsın, Lâl.* Kendi kendime omuz silktim.

Karan karşısındaki Ömer'e sinirle bir şeyler söylüyordu. Tartışıyor gibi duruyorlardı. Hâlâ benim eve gelme konumu konuşuyor olamazlardı, değil mi? Bu kadar büyütülecek bir problem değildi. Uyumadan önce, bunu sabah düşüneceğime karar vermiştim. Sabah yanı başımda biten Karan'la, onların evine gitmeme ihtimalim ortadan kalkmıştı. Ya da kendimi böyle kandırıyordum.

Şu an bundan daha önemli sorunlarım vardı. Açtım. En son dün öğlenden sonra içtiğim çorbayla duruyordum. Midemden gelen seslerden, aç olduğumu herkes rahatça anlayabilirdi.

Karan arabaya binip hiçbir şey demeden sürmeye başladığında diğer arabalar da arkamızdan gelmeye başladı. Biraz ilerledikten sonra iki tane araba önümüze geçti. Bunun koruma taktiği olduğunu anlayacak kadar çok kitap okumuştum.

Karan'ın da Ömer'in de arabası Range Rover'dı. Diğer arabaların da pahalı olduğu belliydi, hepsi siyahtı. Bu adamlar bu kadar parayı nereden buluyordu ve nasıl kazanıyordu? Abimle arkadaş olmaları, illegal iş yapmadıklarına emin olmamı sağlıyordu, yine de işin aslını öğrenmeden rahat etmeyecektim.

Karan'ın kullandığı arabanın yan koltuğunda oturuyordum. Sağ eliyle direksiyonu tutarken sol kolunun dirseğini de camın kenarına yaslamıştı. Sol elinin parmaklarıyla dudaklarını tutmuş, dikkatle yola bakıyordu. Arabayı iyi kullanıyordu. Hafif kısılmış gözlerine, direksiyonu sıkıca kavramış parmaklarına baktım. Çok güzel görünüyordu. *Görmemiş misin, Lâl?* Adamı dikizlemekten vazgeçip önüne döndüm.

Şu an ise ikimiz de hiç konuşmadan yola bakıyorduk. 15 dakikadır yoldaydık ama nereye gittiğimizi bilmiyordum. İstanbul'a ilk gelişimdi, sorsam bile nereye gittiğimizi anlamayacaktım. Bu yüzden hiçbir şey sormadan önüme bakmaya devam ettim.

Ağaçların yoğun olduğu uzun yolu izlerken midemden çıkan gurultular gelmeye başladı. Karan'ın bana döndüğünü hissettiğimde ben de ona döndüm, göz göze geldik. Bir saniye karnıma doğru bakıp tekrar önüne döndü, umursamadım. Aç olduğumu o da biliyordu. Dünden beri doğru düzgün bir şey yememiştim, elbette karnım guruldayacaktı. Sessizlik, aramıza misafir olurken neredeyse kırk beş dakikadır yolda olduğumuzu fark ettim. Gittiğimiz yerin uzak olduğu aşikârdı, trafiğin sıkışık olması da cabasıydı.

Sanırım açlıktan üşümeye başlıyordum. Ekim ayının ortalarındaydık, havalar yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Biraz dikleşip üzerimdeki hırkanın düğmelerini iliklerken kendi yöntemimle ısınmaya çalıştım.

Karan, hareket etmemle beraber bana döndüğünde üşüdüğümü anlamış olacak ki klimayı açtı. Hiçbir tepki vermedim, ondan tarafa da dönmedim. O konuşmuyorsa ben de konuşmayacaktım. Ne olurdu sohbet etseydi? Zaten gergindim. Biraz kibarlık yapıp hâlimi hatırımı sorsa olmuyor muydu?

Uzun bir süredir ilk defa dışarıda rahat bir nefes alıyordum ama yanımda oturan şahsın hiç konuşmayan varlığıyla, rahat nefesim bana zehrolmuştu. Yola odaklandım. Onun yaptığı gibi yapıp ben de onu görmezden geldim.

Sanırım şehir dışına çıkmıştık ya da şehir merkezinden çok uzak bir yere gelmiştik. Etrafta tek tük evler vardı ve burası beni buldukları evin olduğu yer değildi. Başka bir eve gidiyor olmalıydık ama bunu da sormadım, gidince kendim görürdüm. *Sen adama trip mi atıyorsun, Lâl?* Yo...

On beş dakika sonra bahçesi yüksek duvarlarla çevrili, büyük bir evin önüne gelmiştik. Büyük ve siyah kapı, bizim gelmemizle beraber ağır ağır açılmaya başladı.

İçeri girdiğimizde bu adamın benden daha zengin olduğuna emin oldum. *Adam seni ona katlar, Lâl.* Ev çok büyüktü. Bahçenin sonunda küçük bir ev daha vardı. Girişte de neredeyse geniş bir salon büyüklüğünde güvenlik kulübesi vardı.

Karan, arabayı sağ tarafta kalan garajın önüne park ederken, ben meraksız gözükmeye çalışarak etrafı inceliyordum. *Yine şaşı oldun.*

Arkamızdan gelen arabalar da içeri girdi. Evin bahçesi çok genişti, küçük bir alışveriş merkezinin otoparkı kadar araba alabilecek kapasitedeydi. Etrafta başka bir ev yoktu. Ev, ağaçlık bir alanın ortasında kalıyordu. Bu adamlar, kendilerini bir şeyden koruyor olmalıydı. Bu kadar güvenlik fazlaydı. *Sherlock mübarek!*

Karan, arabadan inmeden önce bana baktı ve kafasıyla gelmemi işaret ederek arabadan indi. Ben de arka tarafa koyduğum çantamı alarak, hemen onun peşinden inip yanına geldim. Beraber eve doğru yürürken bahçede ayakta dikilen adamların hiçbirinin bize bakmıyor oluşunu garipsedim. Biz yaklaşınca açılan kapının aralığından gördüğüm kişi, adımlarımın durmasına neden oldu. Kalbim göğüs kafesimi deler gibi atıyordu, çantamı yere bırakarak ona doğru koşmaya başladım.

5. BÖLÜM

Bilinmez Bir Yol

Kalbimde, saymayı bıraktığım kadar çok karmaşa vardı. Bu karmaşaları elleriyle açmaya çalışan o adama duyduğum minnet, ömrüm boyunca bana yoldaş olacaktı. Yıllar önce yarası kabuk bağlayan bir acı vardı. O yarayı elleriyle iyi etmek isteyen adamın çabaları, beni acımdan sıyırmıştı.

Kollarında gerçek sevgiyi bulduğum, beni şefkatiyle sarıp sarmalayan o adam, abimdi. Kollarında mutluluktan ağladığım anların gelmesini sabırla beklediğim adam, Yasin Görkem...

Kalbimden onun kalbine akan duygularla, sevgisini hissetmek için sıkıca sarıldım abime. "Abim! İyi ki geldin."

"Kardeşim, hoş geldin," diyen abimin sesiyle göğsümün içinde çiçekler açtı. "Nasılsın?" Başımı tutup göğsüne bastırdı. "Nasıl oldun? İyi misin?" Titriyordum, uzun zamandır yuvasını arayan bir serçe gibiydim. Cevap vermek yerine iyice sokuldum abime. Şefkatli bir sesle, "Beni tedirgin etme, Eflâl. Cevap ver, lütfen," dedi. Titrek bir nefes verip abime daha da sıkı sarıldım. Öyle mutluydum ki tamamlanmıştım sanki.

Onu görmeyeli aylar olmuştu. Görevde olduğu zamanlar görüşüp konuşamıyorduk. Şu an buraya nasıl gelebilmişti, bilmiyordum ama mühim değildi. Buradaydı ya gerisi boştu, her şey boştu.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken içim özlem doluydu. Abimin gözleri de aynı duyguları taşıyordu. "Konuşsana, abim. Nasılsın?" dedi. Sesine endişe tohumları ekilmişti. Birkaç saniye öncesine kadar azap çekiyormuş gibi hissettiğim ruhum, onun varlığı ile âdeta kuş olup gökyüzünde süzülmeye başlamıştı. Onun yanında kimse canımı yakamaz, beni üzemezdi. Bunu tüm yüreğimle kabul ediyordum. Ben, abimin kızıydım.

Abime sarılmaya devam ederken kendimi tutamadım, kavuşmanın verdiği mutlulukla gözümden birkaç damla sevinç gözyaşı akıttım. Akıttığım birkaç damla yaş, saf sevgimdendi. Abim yanaklarıma akan gözyaşlarımı fark ettikten sonra kendini biraz geri çekti ve gülerek, "Hah! Geç kalmıştı bizim sulu göz," deyip alnımdan öptü. "Ağlama," diye kulağıma doğru fısıldadı. Alayla, "Şimdi ben de ağlayacağım," dedi. "Sonra bu şerefsizlerin kırk yıl maskarası olacağım."

Gülümsedim, ruhumun azabını dindirdim. Ellerimi abimin bedeninden uzaklaştırıp yanaklarımda ıslaklığı kalan gözyaşlarımı sildim. O, yüzümün her köşesine dikkatli bir şekilde bakarken ben de onun güzel yüzünü izliyordum, bir anlığına yaşlandığını fark ettim. Gözlerinin etrafında uykusuzluğun getirdiği halkalar, hafif kırışmış göz kenarları ve yüzlerce yükü taşıyormuş gibi duran omuzlar... O omuzlara bir de ben yük olmayacaktım.

Kısılmış gözleriyle dikkatle beni izlerken, biraz daha uzaklaşarak bu sefer vücuduma bakmaya başladı. Hasar tespiti yapıyordu. Keskin bakışları her yerimde dolandıktan sonra alnımın kenarındaki dikiş izini buldu. Gözlerine yerleşmeye başlayan endişeyi gördüğüm anda hiç beklemeden yanaklarına uzandım.

İki yanağını da sulu bir şekilde öptüm. "Oh be!" dedim en sonunda. "Dünya varmış."

Gülümseyerek beni kolunun altına çekti. Şakağımdan öpmeden önce, "Bir an konuşmayı unuttuğunu düşünmüştüm," dedi. Kolumu hafifçe sıvazladı. "İçeri geçelim de üşüme."

Ben, abimin adımlarına ayak uydururken arkadakiler ne yapıyordu, bilmiyordum. İkimiz de kendi evimizmiş gibi davranıp salon olduğunu tahmin ettiğim bölüme doğru yürümeye başladık. Başımı abimin omzuna yaslamış, kolumu beline sarmıştım. Sağ tarafında hissettiğim soğuk metal parçasıyla ürpermiş lakin bu hâlimi belli etmemiştim. Silahlar bana hiçbir zaman çekici gelmemişti. Bedenimden geçen ürpertinin nedeni buydu.

Abim bana bakmadan, "Bu kadar az konuşman beni korkutuyor," dediğinde, dudaklarımdan ufak bir gülümseme dökülmesine engel olamadım. "Başımıza taş mı yağacak?" dedi dalga geçerek.

İkili koltuğa yan yana oturduk. Hemen ona doğru döndüm. "Heyecanlandım seni görünce. Ne diyeceğimi bilemediğim için susuyorum," dedim. Ona bakarken, elimde olmadan gözlerim doluyordu. Kanımdan olmasa da canımdan abimdi. "Çok özlemişim seni," dediğimde elleri, elime uzandı.

Elimi tutup dudaklarına götürdü. "Ben de özledim baş belamı." Dudaklarının baskısını önce elimde, sonra şakağımda hissettim. Beni tekrar kolunun altına çekti. "Uzak kalmayalım." Kalacaktık, birkaç saate kalmadan gitmek zorunda kalacaktı. Son iki yıldır olduğu gibi onu görmeden aylarımı geçirecektim fakat şimdi bunu düşünüp dertlenmenin zamanı değildi. Şimdi onunla geçirdiğim vakti en güzel şekilde değerlendirecektim. Üzüleceksem yalnız kaldığımda üzülürdüm.

Kollarının arasında dururken gözlerimi geniş salonda gezdirdim. Boydan boya camdan oluşan salon, çok ferahtı. Açık renkli eşyalar, bir kadının elinden çıkmış gibi görünüyordu. Etrafta kimseyi görememem ve mobilyaların pek de yeni olmamasından çıkardığım sonuç, salonu dekore eden kişinin yaşıyor olmadığıydı.

Yuh Lâl! Tamam, salonu dekore eden kişi bir kadın olabilir de kadının öldüğünü nereden çıkardın? Bu kadar zengin olan insanların, eskimeye yüz tutmuş mobilyalarını değiştirmemelerinin nedeni ne olabilir? Tabii ki eşyaların anısı olmasıydı.

Karan ve Ömer birbirlerine benziyordu ama bu benzerlik ikiz olacak kadar değildi. Yaşıt olmasalar liseye aynı anda gidemez, abimle arkadaş olamazlardı. Karan'ın Ömer'e göre daha otoriter olması, bu evin onun ailesine ait olduğunu düşünmemi sağlıyordu. Evi, Karan'ın annesi dekore etmiş olmalıydı. *Sen çok dizi izlemişsin.*

Anne hasretinin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Karan, annesinden kalan mobilyaları değiştirmeyecek kadar ona özlem duyuyor olmalıydı. Gözlerine baktığım bazı anlarda küçük bir çocuğun varlığını hissediyordum. Onun kara gözlerinin ardında kalan küçük, yalnız çocuğu düşündüm. Kim bilir neler hissediyordu.

"Kime böyle dalıp gitmelerin?"

Abimin sesi, gözlerimi daldığı yerden uzaklaştırdı. Kafamı omzundan kaldırdım. Salonda göz gezdirdim ve yalnız olmadığımızı fark ettim. Karan, Ömer ve Arif de gelmiş, karşımızdaki koltuklara geçmişlerdi. Abimin sorusu üzerine herkes cevap vermem için bana doğru bakarken, boğazımı temizleyip doğruldum.

Karan'a dalıp gitmemiz hakkında konuşmayacağız.

"Bilmem, dalmışım öyle," dedim boş vermiş bir sesle.

Abimin gözleri kısıldı. "Bilmediğim bir durum mu var, hayırdır?" deyip tek kaşını kaldırdı.

Hayatımda birinin olup olmadığını soruyordu. Şimdiye kadar hayatıma iki kişiyi almıştım. Abimin sadece bir ilişkimden haberi olmuştu. O zamanlar da çok kıskançtı. Şimdi ise olmayan birini kıskanması, kahkaha atmama neden oldu.

Yanağından makas aldım. Neşeli bir sesle, "Hayır, canım! Hayatımdaki tek erkek sensin. Bir durum falan yok," dedim.

Çatılmış kaşları düzelirken, "Öyle olsun," dedi. Bakışları diğerlerine döndüğünde ben de onlara baktım. "Bize biraz müsaade edin. Kardeşimle konuşacaklarım var."

Ben gerim gerim gerilirken geldiğimizden beri ağzını açmayan üçlü, aynı anda ayaklandı. Abimin bana göre sert olan üslubuna aldırmadan salondan bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktılar. Onların çıkmasıyla sağ dizimi kırıp, sol bacağımın altına alarak abime döndüm. Ona sarıldığım andan beri ciğerlerimi dolduran tanıdık parfüm kokusunu bir kez daha içime çektim. Babamın parfümünü kullanıyordu. Yıllar önce bir gece yarısı uyanarak gördüğüm rüyanın etkisiyle ağlaya ağlaya onu aramıştım. Abim dışarıdaydı, yine çalışıyordu. "Abi," demiştim, "Babamın kokusunu unuttum." Bir insan babasının kokusunu unuttuğunda ağlarmış, bunu o gece anlamıştım.

Nasıl yaptığını bilmiyordum ama benim bulamadığım o kokuyu bulmuştu. O gün yaşadığım mutluluğu hiçbir zaman unutamayacaktım. Bir kokuya sarılmak için yanıp tutuşmuştum. Abim, bana aile olmuştu. On sekiz yaşındaydım, ailemi kaybedeli bir yıl olmuştu. Onları kaybettiğim anda hem büyümüş hem de çocuk kalmıştım. Aradan geçen on iki ayda ise kendimi kaybetmiştim. Yeniden doğmama yardım eden abim, küçük şişedeki kokuyu boynuna doğru sıkmış, beni kendine çekerek göğsünde uyutmuştu. Aylar sonra çektiğim deliksiz uykudan, babamla uyumuş kadar huzurlu uyanmıştım. Ne o anı ne de abimin saçlarımı okşayarak beni uyutmasını unuturdum.

"Bana nefes olan kokuyu sıkmışsın," dedim gözlerim özlemle yanarken. "Yine onun gibi kokuyorsun."

"Seni mutlu ettiği için yapıyorum bunu," dedi. Sağ elimi avuçlarının arasına aldı. "Eğer seni üzüyorsa..."

"Hayır, hayır," dedim hızlıca. "Aksine, çok iyi geliyor." Sol elimi iç içe olan ellerimizin üstüne koydum, öğrenmek istediğim şeyler yüzünden boğazım düğüm düğüm oldu. "Neler olduğunu biliyor musun, abi? Başıma gelenleri, yaşadıklarımı..."

"Biliyorum." Bakışlarına nefret yerleşmiş, çenesi kasılmıştı. "O gece ne kadar korktuğunu tahmin bile edemem. Sana bunu yaşatanın, cezasını çekmesini sağlayacağım. Tek bir damla gözyaşının bile hesabını soracağım. Söz," dedi yemin eder gibi.

Bulacağım diyorsa bulurdu ancak içimdeki korkuya engel olamıyordum.

"Dedem olabilir mi?" Sesim titriyordu. "O yaptırmış olabilir mi?"

Abimin derinleşen bakışlarından hiçbir anlam çıkaramıyordum. "Söz konusu sen olduğunda herkese şüpheyle yaklaşıyorum, biliyorsun." Endişeli gözlerle, kaşıma baktı. "Şimdilik fiziksel ve mental sağlığını düşünelim. Burada güvendesin. Bir süre sadece iyi olmaya bak, olur mu? Başka hiçbir şey düşünme."

Kaşlarım istemsiz bir şekilde çatıldı. "Nasıl yani, ne zamana kadar burada kalacağım? Kendime gelene kadar kalma fikri benim de hoşuma gitti ama uzun bir süre kalamam, abi. Kaç aydır hayatıma uzak kaldım. Şimdi de bu sebeple burada sıkışamam," deyip kafamı sağa sola salladım. "Yeniden hapsolamam."

Başını, sağ omzuna eğdi. "Ben, bunu mu demek istiyorum? Akdoğanların yanında güvendesin, demek istedim. Her şey netliğe kavuştuktan sonra seni buradan alacağım."

Soyadlarının "Akdoğan" olduğunu da öğrenmiş olmuştum.

"Alacağım seni derken?" diye anlam veremeyerek sordum. Abim bana hiçbir zaman yalan söylemezdi. Gerçeği söyleyemediği zamanlar üstünkörü konuşurdu. Bu an da öyle anlardan biriydi.

Ellerimin terlediğini hissettim. Etrafımı çepeçevre saran duygular, sessizliğin sesi olup kulağımda çınlıyordu.

Cevap vermeden bir süre gözlerime baktıktan sonra, "Bana güveniyor musun, Eflâl?" diye sordu.

"Cevabımı çok iyi biliyorsun." Ellerimi, ellerinden çekip yüzümü sıvazladım. "Ama şu huyundan nefret ediyorum. Ya gerçeği söyle ya da sus. Beni oyalayacak şeyler söyleme."

Sert bir edayla söylediğim sözlerden etkilenmemiş gibiydi. Çenemi tutup yüzümü kendisine çevirdi. "Bazen gerçeği tüm çıplaklığıyla bilmek..."

"Bazeni falan yok!" diye araya girip ayağa kalktım. "Benden bir şey gizliyorsun ve bu durum, canımı sıkıyor. 'Bana güveniyor musun?' diye soruyorsun ancak bana güvenmeyen sensin. Benim hayatımla ilgili bir karar alırken benden daha çok kime güvenebilirsin? Çalışma arkadaşlarına mı? Akdoğanlara mı, kime?"

Ayağa kalkıp karşıma geçti. "Sana güvenmediğimi söylemedim. Öğreneceğin zaman hayatını olumlu yönde etkileyecek bir bilgi yok bende. Her şeyi bilmek, her zaman doğru olan değildir, Eflâl. Bazen oluruna bırakıp hayatına devam etmek en doğrusudur."

Onun sakinliğinin aksine benim sesim yüksek, tavrım sertti. " 'Bazen' deyip durma! Aynı şeyi sana söylesem rahat edebilecekmişsin gibi davranma!"

Bana inanamıyormuş gibi yüzüme bakıyordu. "Şimdiye kadar yaptığım hangi hareket seni yaraladı? Ne zaman seni üzecek bir şey yaptım? Bu tavrına sebep olabilecek ne yaşadık biz, Eflâl?" Bana sitemle baktı. "Şaşırtıyorsun beni."

Yutkunmayı denedim ama başaramadım.

"Ben... Ben sadece belirsizlik içinde yaşamak istemiyorum." Derin bir nefes verdim. "Canımı acıtacaksa da gerçeği öğrenmek istiyorum. Kendi hayatıma kendim yön vermek istiyorum." Anlamasını umarak gözlerine dikkatle baktım. "Ben kendi yolumu kendim çizmek istiyorum, abi."

Cevap verecektim ama telefonu çalınca susmak zorunda kaldı. Cebinden çıkardığı telefonunun ekranına baktığında, abimin kaşları çatılmıştı. Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Bunu açmak zorundayım," dedi aceleyle. "Bana beş dakika müsaade et, hemen geliyorum."

Omuzlarımı yavaşça indirip kaldırdım. "Sorun yok," dedim fakat vardı.

Telefonu kulağına götürürken mahcup bir ifadeyle bana baktı. Telefondaki kişiye robotik bir sesle, "Yasin Görkem," diye cevap vererek salondan çıktığında arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Kendimi koltuğa bıraktım. "Nerede hata yapıyorum?" diye kendi kendime mırıldandım. "Mutlu olmak bu kadar zor olamaz!"

Abim "Şimdiye kadar yaptığım hangi hareket seni yaraladı?" diye sormuştu bana. Bunu biraz düşündüm. Olmamıştı. Yaptığı her şey benim içindi, beni hiç üzmemişti. Hiçbir mecburiyeti yoktu ama bana gerçek bir abi olmuştu. Acımı yaşarken her zaman yanımda olmuştu. Şimdi yaptığım şey nankörlük sayılır mıydı? Ona güvenip sessiz kalmalı mıydım? Karşısında sinir krizi geçirsem bile bana gerçeği söylemeyeceğini biliyordum. Onun her zaman çok sağlam nedenleri vardı. Hiçbir zaman kurallarının dışına çıkan bir insan olmamıştı. "Hayatımdaki tek istisna sensin," derdi bana.

Peki, neden kendimi çıkmaz sokaktaymış gibi hissediyordum? Etrafımda olan şeylere geç kalıyormuş gibiydim. Kendi hayatımda figüran olamazdım.

Guruldayan karnım yüzünden suratımı buruşturdum. Kafamı eğip karnıma baktım. "Anladık, açsın da ikide bir ses çıkarıp durma!" *Ne yapsın, doyur beni diye ilan mı versin?* Ben ne yapayım? Adamlar misafirlerini bırakıp gittiler! *Siz konuşun diye gittiler. Utanmaz.* Of!

Arkama yaslanıp kollarımı açlıktan ağrıyan mideme bastırdım. Hem aç hem mutsuzdum. Misafirdim ben. Misafire böyle mi davranılırdı?

"Ayıp!" dedim gözlerimi salonda gezdirirken. "Yurt dışında büyüyen benim ama ben daha çok misafirperverim. Bayılacağım açlıktan!" dedim kendi kendime.

"Neden daha önce söylemedin?" diyen sese doğru kafamı çevirince bahçe kapısının önünde, elleri ceplerinde bana bakan Karan'la göz göze geldim. Ben, kendi kendime konuşurken söylediğim şeyleri duyduğu için mahcup bir şekilde sırıtırken o bana doğru adımlamaya başladı. "Haklısın bu arada. Acıktığını biliyordum. Önce karnını doyursaydık daha iyi olurdu."

"Yok ya, aç değilim," dedim. Elimi ona doğru salladım. "Kendi kendime eğleniyordum öyle. Ne açlığı canım? Doydum ben." *Öyle mi* der gibi bakıp kaşlarını kaldırdı. "Yedim ben. Yani yemiş kadar oldum. Hem ne demişler, misafir umduğunu değil bulduğunu sıvar."

Ne diyordum ya ben?

Karan kısa bir kahkaha attığında, elimi kolumu nereye koyacağımı bilmeyerek hızla ayağa kalktım.

Elini cebinden çıkarıp yan taraftaki masayı işaret etti. "Sen geç, ben de servise başlayabileceklerini söyleyeyim. Türkiye'de doğduk, büyüdük. Misafirimizi bekletmek olmaz, değil mi?" deyip göz kırpmayı ihmal etmeden mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru adımladı.

Göz kırpışına mı tutulayım, kahkahasına mı düşeyim, laf sokuşuna mı bayılayım, ne yapayım? *Bence sofraya otur da karnımızı doyuralım.* Bu da bir seçenek...

Ani değişen ruh hâlime "dur" demeye çalışarak yüzümü elimle yelledim. Bu kadar çabuk yükselmemem gerekirdi. Abartıyordum. Evet, evet; abartıyordum ve duracaktım artık. Masaya doğru adım attığım esnada abim, "Eflâl!" diye seslendiğinde durup ona baktım. Yüzündeki ifadeyi tanıyordum, üzüntümü besleyen tanıdık bir yüzle bana bakıyordu. Gidecekti, bunu söylemek istemiyordu.

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Kaç dakikamız kaldı?" Yanıma yaklaşıp alnını kaşıdı. Ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu. "Anladım," diye fısıldadım. "Hemen gitmen gerekiyor."

"Sıkıntılı bir dönemdeyiz. Şu anda gelmem bile tehlikeliydi ama seni görmeden yapamadım." Omuzlarımı tuttu. "Konuşmamız yarım kaldı, biliyorum. İçindeki olumsuz düşüncelerin hepsini yok edeceğim. Bana biraz zaman ver. Döndüğüm zaman her şey yoluna girmiş olacak." Sağ elinin serçe parmağını bana doğru uzattı. "Anlaştık mı?"

Serçe parmağımı uzatıp parmaklarımızı birbirine doladım. "Anlaşmadık ama başka çarem yok," deyip omuz silktim. "Sana herkesten çok güveniyorum. Dediğini yapacağım ama bana söz ver. Bir daha beni oyalamayacaksın?"

Birleşmiş olan ellerimizi dudağına doğru yaklaştırıp elime abi şefkatliyle elimi öptü. "Abi sözü."

"Seni çok özleyeceğim," deyip ellerimizi ayırarak ona sarıldım. "Giderken beni de götürsen olmaz mı?" dedim küçük bir çocuk gibi. Belki küçük bir çocuktum, abisinin gölgesinde kalmak isteyen küçük bir kız çocuğuydum.

"A benim daha büyüyememiş canım kardeşim," dedikten sonra başımdan öptü. "Keşke... Keşke seni yanımdan bir saniye bile ayırmasam."

Keşke, dedim içimden, aynı onun gibi içten. *Keşke özlem ne demek bilmesem, özlem duygusunun hayatımda bir yeri olmasa ya da bu duyguyu kalbimden söküp atsam...*

"Bir sıkıntın olursa onlara söylemekten çekinme." Sırtımı sıvazladı. "Sadece iyi olmaya bak ve bu olayı tatilmiş gibi düşün. Tamam mı?" Gülmekle gülmemek arasında gidip gelirken, "Aynen ya!" dedim. "Sanki Dubai'ye geldim."

Alaylı çıkışıma güldü. "Oraya da gideriz ama önce ben bir gideyim." Uzaklaşarak gözlerimin içine baktı. "Her zaman aklımdasın, sakın unutma... Bir telefon uzağında olacağım."

"İyiyim ben. Gözün arkada kalmasın."

Ömer, "Yasin," diye seslendi. İkimiz de bahçe kapısına doğru döndük. Ömer, kafasıyla işaret edip, "Geldiler," dedi. Vakit, veda vaktiydi.

Abime doğru dönüp iki yanağını öptüm. "Yolcu yolunda gerek, Yasin Görkem." Dudaklarıma buruk bir tebessüm yayıldı. "Yolun açık olsun." Abim, yüzümü ellerinin arasına alıp alnımı öptü. "Önce Allah'a, sonra onlara emanetsin."

Gözümden akmasın diye uğraştığım yaşlar, ateş olup kalbimi yaktı. "Hoşça kal, abi." Son bir kez sarılıp uzaklaştım. "Seni çok sevdiğimi unutma."

Bana. güzel bir uykudan daha iyi gelen çok az şey vardı. Buna örnek olarak doyurucu bir kahvaltıyı verebilirdim. O yüzden acele etmem gerekiyordu.

Saat öğleden sonrayı çoktan geçti ama sen bilirsin...

Abim gittikten sonra içimdeki burukluğu atamadığım için odamı göstermelerini rica ettim. Odaya adımımı ilk attığımda yabancılık hissi çöktü üzerime, bir müddet sonra üstümden ancak sıyrıldı. Üstümü değiştirip yeni tanıştığım evin yardımcısı Züleyha teyzenin getirdiği tepsinin hepsini bitirip anında uyudum. Uyandıktan sonra kısa bir duş aldım. Ardından hazırlanıp aşağı inmek için acele etmeye çalıştım. *Adamlar iki saattir senin aşağı inmeni bekliyor, Lâl.* Ne yapayım, uyku sersemiyken hızlı hareket edemiyorum.

Üstümde siyah, yüksek bel bir eşofman altı ve siyah crop sayılabilecek kadar kısa bir tişört vardı. Evin içinde ayakkabı ile gezmek bana göre değildi ama mecburen ayağıma beyaz spor ayakkabılarımı giymiştim. Son kez aynaya bakıp odadan çıkmak için hamle yapacakken kapının tıklatılmasıyla durup, "Gelebilirsin," diye seslendim. *Adamlar sen gelmeyince kendileri geldi herhalde.*

Kapının açılmasıyla beraber Ömer'le göz göze geldim. Yine üstünde takım elbise vardı. Benim aksime çok dinç gözüküyordu. İster istemez imrenmiştim. "Günaydın," deyip kafasını eğdi. "Hazır mısın diye bakmaya gelmiştim ama..." Beni yavaşça süzdü. "Hazır görünüyorsun. Uykunu almak sana yaramış."

Gülümsemesine karşılık verip, "Sizi beklettim sanırım," dedim. "Kusura bakmayın lütfen, uyuyakalmışım," derken alt dudağımı dişledim. *Uydurma, bile isteye uyudun.*

Kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Hastaneden daha yeni çıktın. Kimsenin kusura bakacağını sanmıyorum." Eliyle odanın dışını işaret etti. "İnelim mi?"

"İnelim," deyip bana yol verdiğinde, gülümseyerek cevap verdim.

Aslında tatlı bir adamdı. O konuşmalarını duymasaydım, onun hakkında daha güzel şeyler düşünebilirdim. Ne sebeple olursa olsun beni istememesi inciticiydi. İçimde kalacağına sorsa mıydım? *Allah aşkına, içinde kalsın, sus.* Soracağım. *Hay!*

Bana verdikleri misafir odası üst kattaydı. Merdivenlerden beraber inerken ona bakmadan konuştum. "Beni yanlış anlamanı istemem ama bir şey soracağım." Söylediklerimi duyan Ömer, başını yavaşça çevirerek bana baktı.

"Tabii."

"Beni burada görmek istemiyor musun, Ömer?"

Hiç düşünmeden şaşkın bir şekilde, "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu. *Rüyamızda gördük.*

"Geçen günkü konuşmanıza kulak misafiri oldum. Burada olmamın doğru olmadığını söylüyordun." Ömer'in adımları durdu. "Burada olmamı yanlış anlayacak biri mi var?"

Sevgilileri var mıydı, bilmiyordum ama bu fikri göz ardı edemezdim. Benim varlığım onları rahatsız edebilirdi ki bu çok doğaldı. Eğer böyle bir şey varsa hiç beklemeden giderdim. Kafamı çevirip iki basamak yukarıda kalan Ömer'e baktım. Yüzüne mahcup bir ifade yayılmıştı. "Hayır," dedi kısık bir sesle. "Yanlış anlayacak biri yok."

Kaşlarımı kaldırıp devam etmesini ister gibi baktığımda boğazını temizledi.

"Öncelikle bunu duyman hiç hoş olmamış." Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma geldi. "Konunun senden bağımsız olduğunu, bizimle ilgili olduğunu söylesem bana inanır mısın?" Dudaklarımı büzdüm. "İnanmamam için sebep yok. Birbirimizi tanımıyoruz. Benden nefret etmediğini düşünüyorum." Gözlerini açarak *öyle şey mi olur* der gibi baktığında devam ettim. "Sebebin sizinle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama yine de sormak istedim. Peki, nedenini sorabilir miyim?"

"Özür dilerim," dedi bir çırpıda. "Hem o söylediğim şey yüzünden hem de şu an söyleyemeyeceğim şey yüzünden... Yanlış anlama, konu yine seninle ilgili değil. O konuyu açıp ne kendi canımı ne de senin canını sıkmak istiyorum."

Ömer'in bir şeyler yaşadığını önceden de tahmin etmiştim. Şimdi bu söylediğiyle, bundan iyice emin olmuştum. Ömer, ölümü tatmıştı. İçime doğan şey, çok yakın birini kaybetmiş olduğuydu. Yanılıyor olduğumu umdum.

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin." Gülümsemeye çalışarak ona hatırlattığım şeyi unutturmak istedim. "Hadi, daha fazla oyalanmadan aşağı inelim. Benim yüzümden siz de aç kaldınız." Konuyu değiştirmeme sevinerek bana eşlik etti. "Biz atıştırdık bir şeyler, merak etme."

Salona doğru yürürken, "Kaçta uyanıyorsunuz normalde?" diye sordum.

"Beş ya da altı gibi uyanıyoruz." Büyümüş gözlerimle hızla ona doğru döndüm. Asla o saatte uyanamazdım. Şaşkınlığımı fark ederek gülümsedi. "Merak etme, o saatte kahvaltı yapmıyoruz."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Spor," dedi Karan.

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Karan'ın, elindeki fincanla beraber bize baktığını gördüm. Ömer gibi takım elbisenin içindeydi. Bu sefer üzerinde beyaz bir gömlek vardı, çok yakışmıştı. Yeni tıraş olduğu belli oluyordu fakat sakalları hâlâ üç numaraydı.

Kendimi pespaye hissetmeme neden oluyorlardı.

"O saatte spor mu yapılır?" dedim şaşkınlığımı gizlemeden. "Manken vücuduna sahip olacağımı da bilsem değil o saatte spor yapmak, uyanmam bile."

Karan beni hızla süzdü. Tebessüm edip, "Zaten sahipsin," dedikten sonra fincanı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Benim dumur olmuş hâlime aldırış etmeden, "Masaya geçelim," diyerek, arkasını dönüp yürüdü.

O, bize manken mi dedi? Aynen öyle dedi. *Bu kız, bu gazla Miss Turkey'e katılmazsa ben de bir şey bilmiyorum.* İnanır mısın, kendimden beklerim.

Hareket ettiğimde Ömer, "Eflâl," diye seslendi.

Kendime gelip, bir şey demeden masaya doğru ilerlemeye başladım. Ömer de peşimden geliyordu. Karan altı kişilik masada sağ tarafa oturmuştu, ben de onun karşısına geçip oturdum. Ömer de yanıma oturunca masanın baş kısımları boş kaldı. Hazırlanmış bir masaya oturmak harika bir duyguydu. Umarım bu duruma alışmazdım.

Karan, tabağına bir şeyler alırken, "Uykunu alabildin mi?" diye sorduğunda göz göze geldik. Gözlerinin parladığını gördüm. "Almış gibi görünüyorsun."

Nasıl görünüyoruz? İkide bir aynı şeyi söyleyip duruyorlar.

Suç işlemişim gibi hissederek, "Biraz fazla uyumuşum sanırım," dedim. Kaç saat uyumuş olabilirdim ki?

Ömer, kolundaki saate bakarak, "Dün akşamüstü uyuyup bugün 12'de uyandın, Eflâl. Maşallahın var," derken gülüyordu.

Oha, Lâl! Bayağı uyumuştum. İkisine de bakmadan tabağıma peynir koymaya başladım. "Yorgunluktan sanırım," diye geçiştirdim.

Karan samimi bir sesle, "Nasılsın, ağrın var mı?" diye sordu.

"Hayır," deyip çayımı dolduran Züleyha teyzeye gülümsedim. "Aksine kendimi hiç olmadığım kadar dinç hissediyorum. Birkaç güne İstanbul'u gezmeye başlayabilirim," dedim, hevesle. İkisi de birbirine baktı. Ömer yerinde rahatsızca hareket ederek, "Daha tam iyileşmedin bence, biraz daha dinlenmelisin," dedi.

"Kendimi iyi hissediyorum, bence bir sıkıntı olmaz."

Cümlemi bitirmemle Karan, "Ömer doğru söylüyor," dedi. "Biraz daha dinlenmelisin. Sen bize emanetsin, başına bir şey gelmesini istemeyiz."

Bir ev hapsinden çıkıp bir diğer ev hapsine girmiş olamazdım, değil mi?

Daha tam olarak iyileşmediğimi düşündükleri için böyle söylüyor olabilirlerdi. Birkaç güne iyi olduktan sonra gayet çıkabilirdim, yine de böyle söylemeleri canımı sıkıyordu. "Peki," dedim solan enerjimle beraber.

Tatlı bir sesle, "Modun düşmesin," diyen Ömer'e baktım. "Beraber gezeriz, sen iyileşince. Olur mu?"

Başlangıçta her ne kadar yanlış anlaşmış olsak da Ömer, gönlümü hoş etmek istiyordu. Rehberle gezmeye hayır demezdim. Gülümseyerek, "Olur," dedim.

Bu kısa konuşmadan sonra herkes sessizce kahvaltısını yaptı. Hep beraber bahçeye çıkmadan önce Karan, bana kahveyi nasıl içtiğimi sordu. Orta şekerli içtiğimi söyledim. Daha sonra Karan, Züleyha teyzeden üç tane orta şekerli kahve yapmasını rica edip, "Bahçedeki masada içelim mi?" diye sordu. Hep beraber bahçeye çıktık.

Büyük masada, ikisi karşımda oturuyordu. Hava ekim ayının etkisiyle hafif serindi. Onlar üşüyormuş gibi durmuyordu ama ben üşümeye başlamıştım. Üşengeçliğimin etkisiyle yukarı çıkıp hırka almak yerine kollarımı kendime sarıp ısınmaya çalıştım.

Karan, "Arif," diye seslenince gözlerimiz buluştu. "Bir tane şal getir." Gözlerini üzerimden ayırmadı. Gülümsediğimde kafasını *ne demek* anlamında eğdi.

Ömer'in konuşmasıyla bakışmamız bölündü. "Eflâl, bize biraz kendinden bahsetsene," deyip masaya doğru eğildi.

"Böyle deyince ne anlatacağımı bilemedim ama siz sorun, ben cevaplayayım," dedim.

Ömer, "Peki," deyip göz kırptı. Onu bu kadar tatlı bulmam normal miydi? "Eflâl kaç yaşındadır, okuyor mu ya da ne iş yapar, nerede yaşar, nelerden hoşlanır? İstediğin sorudan başlayabilirsin."

Gülümsedi. "25 yaşındayım. Ankara Üniversitesi Ses Eğitimi mezunuyum. Mezun olalı iki sene oluyor. Sahibi olduğum bir restoranı işletiyorum ve orada sahne alıyorum. Bir gün gelirseniz sizi ağırlamak isterim."

Kaşlarını havalanan Ömer, "Memnun oluruz," dedi. "Sesin güzel yani?" *Bravo Sherlock.*

Sesimin güzel olduğunu küçüklüğümden beri herkes söylüyordu ama egolu görünmemek için, "Her zevke hitap edemem tabii ki. Dinleyip siz karar verin bence," dedim.

O arada Züleyha teyze kahveleri getirdi. "Peki, siz?" dedim. Karan kahvesini yudumlarken, tek kaşını kaldırarak "Biz mi?" diye sordu. *Sen ve gözlerin.* "Ben de sizi tanımak isterim. Kaç yaşındasınız mesela?" diye sordum. Aslında yaşlarını abimle aynı liseye gitmelerinden anlamıştım.

Gerçek bir merak vardı içimde, bu bilinmeyen iki adamın hayatını merak ediyordum. Sayılı günleri beraber geçirmemize rağmen onları benimsemiş gibiydim.

"İkimiz de 29 yaşındayız," dedi Ömer. İkisi de yaşını gösteriyordu.

"Ne iş yapıyorsunuz peki?" diye sorduğum sırada, Arif şalı getirdi ve açıp kibar bir şekilde omuzlarıma koydu. "Teşekkür ederim," deyip tebessüm ettim.

"Rica ederim," dedi Arif. Karanlara bakarak, "Abi başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

Ömer, "Yok, aslanım. Otursana," diyerek benim yanımı işaret etti.

Arif kafasını eğip, "Eyvallah, abi ama işim var," diyerek bana baktı. Yeniden kafasını eğerek, "Size afiyet olsun," dedi.

Arif, "Teşekkürler," dedikten sonra uzaklaşırken havada kalan sorumu tekrar ettim. "Ne iş yapıyorsunuz?"

Karan dümdüz bir sesle, "Ticaret," dedi. Bayağı açıklayıcı olmuştu"

"Ne üstüne?"

"Endüstri ürünleri." *Daha fazla soru sorma* der gibi bir tavrı vardı.

Ticaret yaparken neden bu kadar adam tarafından korunuyorlardı ki? *Mafya olmasınlar, Lâl?* Lütfen olmasınlar. Daha yeni

çıkmıştım silahların içinden, tekrar düşmek istemiyordum. Silah taşıyorlar mıdır acaba? Bellerinde olması gerekirdi ama hiç görmemiştim.

Kafamı kaldırdığımda bana baktıklarını görüp cevap vermem gerekiyormuş gibi, "Anladım," diye mırıldandım. Çok fazla sorgulanmak istemedikleri bariz ortadaydı. Aman, ben de sorgulamayacaktım! Benim derdim bana yetiyordu.

Ömer konuyu değiştirip, "Ne yapacaksın bugün?" diye sordu.

Evden çıkamadığımıza göre ne yapabiliriz? Yatıp duracağız işte.

"Evden çıkamayacağıma göre evde bir şeyler yapmak zorundayım. Uzun bir süredir bakmadığım telefonumla zaman geçiririm," dedim. Ömer, "Canın sıkılırsa ben evdeyim. Bir şeyler yaparız beraber," dedi. Onun bu sıcakkanlı tavrı, bir nebze olsun rahatlamamı sağladı. Bu fikre sevinip hemen, "Olur, sevinirim," dedim. Aylarca tek başıma vakit geçirmiştim. Birileriyle vakit geçirmek iyi gelebilirdi.

Kahvelerimizi bitirince, telefonu çalan Karan müsaade isteyerek masadan kalktı. Ömer'le biraz daha sohbet ettik. Bahçede gördüğüm köpek kulübesini sordum. Doberman cinsi bir köpekleri olduğunu söyledi. İsmi "Patron"muş. Biraz sonra gidip beraber bakabileceğimizi de dile getirdi.

Birkaç dakika sonra geri gelen Karan'ın suratı asılmıştı. Kötü bir haber almış gibi görünüyordu. Masaya oturup, sigara paketine uzanırken bana bakarak, "Rahatsız olur musun?" diye kibarca sordu.

Kafamı sağa sola sallayarak, "Hayır," dedim. Çevremdeki neredeyse herkes sigara içiyordu, alışkındım. Yine de bu durum sigaradan nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Bir şeye bağımlı olarak yaşamak bana çok saçma geliyordu. Bu şeyin insana zarar verip kötü kokması da cabasıydı ama konumuz bu değildi.

Ömer de sigara yaktıktan sonra Karan'a bakarak, "Bir sıkıntı mı var?" diye sordu.

Karan kısa bir an bana bakıp Ömer'e döndü ve keyifsiz bir sesle, "Bir iki pürüz var, sonra konuşuruz," dedi.

Adam sen varsın diye konuşamıyor, Lâl. Gitsen mi?

Ayağa kalkıp, "Ben yukarı çıkayım, telefonla konuşacaktım zaten," dedim. İkisi de *keyfine bak* gibi şeyler söyledi.

Odama doğru yürürken içime adını koyamadığım bir huzursuzluk doldu. Aldırış etmedim. Evrene pozitif enerji göndermek benim işimdi. Bugün güzel başlamıştı, güzel bitecekti. Odaya gelince, dün şarja taktığım telefonu elime alarak yatağa oturdum. İstemeye istemeye telefonu açarken odanın havası çekilmiş gibi hissediyordum. Kötü bir haber alacağıma artık emindim.

Bana asırlar gibi gelen sürenin sonunda açılan telefonuma, ardı ardına bildirimler düşmeye başladı. İlk olarak Gökhan'ın mesajlarına bakmaya karar verdim. Genel olarak durumu idare ettiğini, bir sıkıntı olmadığını ama beni merak ettiğini ve en kısa zamanda onu aramam gerektiğini yazmıştı. Restoran tarafında sıkıntı yoktu.

Derin bir nefes verip diğer bildirime tıkladım.

Üniversiten birkaç arkadaşım da mesaj atmıştı. "Ne yapıyorsun? Nasılsın? Görüşemiyoruz." gibi mesajlardan oluşuyordu. Bunları atlayıp dikkatimi çeken bir diğer mesaja tıkladım. Bu mesaj, yaşadığım hayatı abimden başka bilen tek insan olan üniversiteden arkadaşım Özlem'dendi. Abimi de tanıdığı için beni merak etme gibi bir durumu yoktu. Benden haber alamazsa bir şekilde onunla iletişime geçer ve ne yaptığımı öğrenirdi.

Mesajı 13 dakika önce atmıştı. Evimin anahtarı onda vardı, arada bir gidip eve bakmasını ben rica etmiştim. Bir fotoğraf ve video göndermişti. Muhtemelen bunlar evime ait görüntülerdi.

İçime dolan kötü hisle videonun üstüne tıkladım.

Videoda Özlem, tahmin ettiğim gibi evimdeydi. Girişten başlayıp bütün odaları tek tek gösteriyordu ve odaların hepsi darmadağındı. Arkadan onun sesi geliyordu. "Bunu ne zaman görürsün, bilmiyorum. Yine de görmeni istedim, kuzucuğum. Hırsız girmiş olmalı," diyordu.

Telefondan izlediğim görüntüler, üzüntünün bütün bedenime dağılmasına neden oldu. Evin altı üstüne gelmişti. Her yer, her yerdeydi. Severek aldığım her şey mahvolmuştu. Titrek bir nefes alıp *cana geleceğine mala gelsin* diye düşündüm.

Lakin bu düşüncem çok kısa sürdü, Özlem'in attığı fotoğrafı görene kadar.

KAKTÜS TEAM

6.BÖLÜM

Kaderin Salıncağı

Kalbimde keskin bir sızı, bedenimde adını koyamadığım bir hissizlik, göğüs kafesimde solan çocuksu bir umut... Hepsini topladığımız zaman ortaya çıkan bir Eflâl Görkem.

Görkem.

Hiçbir zaman sahip olamadığım "Demiroğlu" soyadının, boynuma ince bir halat gibi dolanışını izliyordum. Önceleri, beni sarması için beklediğim o halat, şimdilerde sandalyenin üstünden bir adım atıp nefesimi kesme isteğiyle dolmama neden oluyordu. Ne Görkem olmak istiyordum ne de Demiroğlu.

Ben Eflâl'dim, bu yetmiyor muydu?

"Beni dinliyor musun, Eflâl? Soruma cevap vermedin."

Yolduğum tırnak etlerimin üstünden gözlerimi çekip psikoloğum Meral Hanım'a baktım. Yaklaşık bir saattir buradaydım. Onunla yaptığımız yedinci seansın sonunda daha yeni yeni içimi açmaya başlıyordum.

Dalgınlığımı üstümden atıp, "Pardon," diyerek yerimde doğruldum. "Ne sormuştunuz?"

Elindeki küçük ajandayı kapatıp masasının üzerine koydu. İki elini birleştirip bacak bacak üstüne attıktan sonra gözlerini, gözlerime kenetledi. "Bugün üzerindeki durgunluğun nedeninden bahsetmek ister misin?"

Kafamı belli belirsiz salladım. "İstemem."

"Lütfen," deyip masaya doğru eğildi. "Kendini kapatmaman gerektiğini seninle kaç defa konuştuk? Beni zihninden uzak tutma."

Keşke kendimi zihnimden uzak tutabilseydim.

Gözlerimi, sonbaharın yavaş yavaş sokakları süslediği Ankara'nın gri havasına çevirdim. "Onlara uzak kalmışım gibi hissediyorum," diye ruhsuzca mırıldandım. "Sanki hiçbir zaman onların kızı olmamışım gibi, beni hiçbir zaman sahiplenmemişler gibi..." Dudaklarım titrerken içime bir nefes çektim. "Kaybolmuş gibi hissediyorum."

Sokağı süpüren yaprakların hışırtısı, odanın içinde eşsiz bir müzik gibi yankılandı.

"Demiroğlu olmamak mı sana bunu düşündüren?" diye soran Meral Hanım, aslında bundan adı kadar emindi. Ben cevap vermediğim için devam etti. "Bizi, biz yapan; aile yapan, soyadımız değildir, Eflâl. Eğer öyle olsaydı sevdiğimiz, ailemiz gibi gördüğümüz her insanla aynı soyadı taşımamız gerekirdi. Bizi biz yapan ne soyadımız ne de kan bağımız; bizi birbirimize bağlayan gönül bağımızdır." Kısık bir sesle devam ediyordu, dolan gözlerimi ona çevirdim. "Kalbinde hissettiğin duygunun adıdır aile."

Kalbinde hissettiğin duygunun adıdır aile.

Burukça gülümsediğimde gözümden akan yaşlar yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı. "Ben ailemi kaybettim," dedim göğsüm sıkışırken.

"Hayır," dedi hızlıca. "Sen onları toprağa emanet ettin. Yüreğindeki sevgiyi kaybetmediğin sürece, onları da kaybedemezsin."

"Zor," dedim çatallaşmış sesimle. "Çok zor ve ben artık katlanamıyorum."

Gözleri, kısa bir an gözlerime değdikten sonra masasının üstündeki ajandasını buldu. Ajandayı eline alıp açtı, birkaç sayfa çevirdikten sonra okuduğu şeye hafifçe tebessüm etti. Kafasını kaldırdığında, "Biliyor musun," dedi. "Çok sevdiğim bir danışanım seansa başladığımız ilk gün bana şunu söylemişti," Alt dudağımı sertçe dişlediğimde ağzıma metalik bir kan tadı yayıldı. "Bana sorduğu ilk şey, nasıl geçecek sorusuydu. Ona zor olacağını ama elbet bir gün geçeceğini, geçmese bile azalacağını söylemiştim," Bakışlarına hüzün oturduğunu gördüm. "Acı bir tebessüm edip, 'Zor diyorsun, zor olacak ki imtihan olsun. Benim de imtihanım bu,' demişti."

Zor diyorsun, zor olacak ki imtihan olsun.[1]

"O zaman anlamıştım ki bu genç kadın çektiği acının bilincinde. İyileşmeye, yeniden kendini bulmaya hazır." Ayağa kalkıp karşıma geçti, kalçasını masaya yaslayıp dikkatle gözlerime baktı. "O Eflâl hâlâ burada mı?"

Kaderimdir deyip üzülmediğim nadir an vardı. Kaderimdir deyip ayağa kalktığım anların listesini tutmayı bırakmıştım. Şimdi ise gördüğüm fotoğrafla ellerim titriyor, korku bedenimi ele geçiriyordu. Kaderim deyip susamıyordum.

Fotoğrafta bir zarf vardı, üstünde "Demiroğlu'na" yazıyordu.

Özlem'in mesajında "Bunu yastığının üstünde buldum, açayım mı? Biraz tedirgin oldum." yazıyordu.

Kulaklarım uğuldadı. Bu, gerçek olamayacak kadar korkunçtu. Özlem'e zarar gelebilme ihtimali, göğsümü ortadan ikiye yarıp kalbimi parçalara ayırıyorlarmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibiydi. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama bir şekilde Özlem'i aradım. Omuzlarıma yerleşen korkuyla, "AÇ!" diye bağırdım. "Aç şu telefonu!"

Çalıyor... Çalıyor... Çalıyor... Ama açılmıyordu.

---

[1] Mevlânâ'ya ait bir söz.

Kulağıma yasladığım telefonu kıracak gibi sıkıp yeniden bağırdım. "Aç şunu! Aç!" Ellerimi saçlarıma geçirip odanın içinde bilinçsizce oradan oraya yürümeye başladım. Ona bir şey olmuş olma ihtimali beynimi kemirirken tekrar aradım.

"Yalvarırım aç şunu!" dedim inler gibi. "N'olursun aç, Özlem!"

Aradan upuzun birkaç saniye daha geçtiğinde başına bir şey geldiğine artık emin oluyordum ki onun sesini duydum. "Alo, Eflâl?"

Kalbim ağzımda atıyordu. Kafamı kaldırıp, "Çok şükür," diye fısıldadım. "Çok şükür, Allah'ım."

"Eflâl, ne oluyor?" diye, benimkine nazaran sakin ama yine de tedirgin olan bir sesle sordu.

"Hâlâ benim evde misin?"

"Evet."

"Aptal!" diye bağırdım. "O zarfı görüp nasıl çıkmazsın evden? Nasıl açmazsın telefonumu?" Beni görebilecekmiş gibi işaret parmağımı ileri doğru uzattım. "Hemen çıkıyorsun o evden, hemen!"

"N-Ne? Ne oluyor? Yağız Efe..."

"Saçmalama!" diye resmen haykırdım. "Sakın Yağız Efe'nin de orada olduğunu söyleme bana." Benim yüzümden küçücük oğlunun ölmesini kaldıramam, Özlem. "Hemen çıkın oradan! HEMEN!"

"Çıkamam!" Korkudan sesinin titrediğini duydum. "Servis Yağız Efe'yi buraya bırakacak. Birazdan burada olurlar." Artık o da bağırıyordu. "Kötü bir şey mi var? Ne oluyor? Korkutma beni!"

"Sana oraya yalnız başına gitmemen gerektiğini söylemiştim!" diye bağırdım.

Şimdi mantıklı düşünme zamanıydı ama beynim durmuş gibi hissediyordum. Tehlike altında olabilirlerdi. Onları koruyamayabilmek için çok uzaktaydım. Ne yapacaktım?

Yasin'i ara.

"Abimi arayacağım," dedim hızla. "Sakın ben haber vermeden bir şey yapma. Sakın!"

Titreyen ellerimle görüşmeyi sonlandırıp rehberde abimin adını aramaya başladım. Nefesim öyle düzensizdi ki gözlerim bulanıklaşıyordu, önümü göremiyordum. En sonunda abimin adını bulduğumda, hiç beklemeden üstüne tıklayıp çalmasını bekledim. *"Aradığınız numaraya..."*

Kendime hâkim olamayarak telefonu yere fırlattığımda boğazımdan güçlü bir çığlık kaçtı. Bir kez daha birini kaybedemezdim. Bu sefer dayanamazdım.

Ne yaptığımı saniyesinde fark edip telaşla yerdeki telefonu elime aldım. Kırılmamıştı, çalışıyordu. "Diğer numarası neydi? Hatırla! Hatırla! Hatırla!" Stresten saçlarımı yoluyordum.

Rehberimde kayıtlı olmayan abimin diğer numarası, yaşadığım korkuyla aklıma gelmiyordu. Hiç beklemeden ayağa kalkıp, koşarak odadan çıktım. Karanlar abimin numarasını biliyor olmalıydılar. Bilmek zorundaydılar. Kader bana bir kez daha böyle bir şey yaşatamazdı. Attığım dengesiz adımlar yüzünden düşme tehlikesi atlatarak merdivenlerden inerken, yukarı çıkmak için hamle yapan Karan ve Ömer'i gördüm. Onlar da telaşlıydılar, beni görünce durdular.

"Abime ulaşmam lazım," dedim aceleyle. "Sizde gizli numarası var mı? Diğer numarası kapalı. Abime ulaşmam lazım!" diye sesimi yükselttim.

Karan beni nazikçe dirseğimden yakaladı. "Var ama o numarayı kafamıza estiği gibi arayamayız. Ne oldu? Biraz önce neden bağırdın?" O sakindi ama ben değildim.

"Abimle konuşmam gerek. Arkadaşımın başı dertte!" Dirseğimi onun elinden kurtarıp elini tuttum. Titreyen elimle telefonumu onun avucuna bıraktım. "Yaz şu numarayı. Lütfen!"

"Sakin ol," dedi bu tavrıma şaşırırken. "Arkadaşın kim? Neden başı dertte?" Telefonumu cebine koyup yeniden kolumu tuttu. "Gel, otur şöyle ve sakince anlat."

"Bırak!" deyip kolumu bir daha çektim. "Ne sakinliği? Sana arkadaşımın başı dertte diyorum, sen bana otur diyorsun!" Medet umarak Ömer'e baktım. "Lütfen, sen yardım et. Arkadaşım benim yüzümden ölecek!" diye korkuyla inledim. Karan şaşkınca, "Ölecek mi?" diye sorunca ona baktım. Bağırdığımda, bize doğru aceleyle yürüyen Arif, "Abi?" diye seslendi. Karan, onu umursamadan bana baktı. "Arkadaşının adını ve numarasını söyle," dedi.

Telaşla, "Ezbere bilmiyorum," dedim. "Adı Özlem. Numarasını ezbere bilmiyorum!" dedim kendime kızarak.

"Şşşt sakin ol," diyen Ömer, bileğimden tutup beni kendine çevirdi. "Birazdan bulacağız onu. Sen sadece sakin ol," dedi rahatlatıcı bir sesle ama rahat olmaya çok uzaktım.

"Yarım saattir evimde. Birazdan Yağız Efe de gelecek. Bir şey..."

Telaşlı konuşmamı bölen Karan, "Çankaya'daki evin mi?" diye sorunca, "Evet!" diye sesimi yükselttim. "Orası benim evim. Çankaya'da, evet!"

Karan, Arif'e, "Numarayı söylüyorum, yaz," dedikten sonra telefonuma bakarak Özlem'in numarasını söyledi. Kafasını kaldırıp ev adresimi, daire numarasına kadar Arif'e ezbere söyledikten sonra, "Hemen bir ekip gönderin," dedi. "Kadınla çocuğu sağ salim evine götürsünler."

Arif, "Tamam, abi," dedikten sonra hızlı adımlarla salondan çıktı.

Karan'ın kolunu tutup gözlerine baktım. "Ya onlar gidene kadar bir şey olursa? Oğlu var. Daha çok küçük." Sesim titriyordu. "Lütfen," dedim yalvarır gibi. "Lütfen, onlara bir şey olmasın." Ömer, "Ben kontrol edeyim," deyip yanımızdan ayrılırken Karan, ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine baktı.

"Hiçbir şey olmayacak." Hafifçe dizlerini kırıp, eğilerek benimle aynı hizaya gelmeye çalıştı. "Arkadaşını arayıp yanına birilerinin geleceğini söyler misin?" diye yumuşak bir sesle sordu. "Korkmasın gelen kişileri görünce." Kafamı *tamam* anlamında

salladım. Özlem'i arayarak telefonumu kulağıma yasladı. Elimi elinin üstüne koyduğum anda, Karan'ın sıcak elinin uzaklaşmasını bekledim ama o, telefonu benimle beraber tutmaya devam etti.

"Eflâl?" dedi Özlem canhıraş. "Ne oldu? Neden geri aramadın? Yağız Efe geldi gelecek. Ne oluyor?"

"Birazdan birileri sizi eve götürmek için gelecek. Onlarla beraber eve gidin. Güvenliğinizden emin olana kadar çıkmayın dışarı." Aceleyle devam ettim. "Tamam mı, Özlem?"

"Tamam ama bir tehlike mi var? Sen neredesin? Hani bitmişti her şey? Şimdi ne oluyor?" Nefes nefeseydi. "Gelen kişilere nasıl güveneceğim? Sen tanıyor musun onları?" Karan'a baktım. Özlem'in sesi telefondan dışarı çıktığı için soruyu o da duymuştu. "Tanıdığını söyle," dedi kısık bir sesle. "Zaten korkmuş, daha fazla tedirgin olmasın."

Ahizeyi kapatıp, "Gidecek kişinin adını biliyor musun?" diye sordum.

Gözlerini yavaşça yumup açtı. Özlem'in telaşlı sesini duyan Karan'ın telefonu tutan elinin kasıldığını hissettim. "Alptekin," dedi. "Gidecek kişinin adı Alptekin," diye ekledi, bunu söylemekten nefret ediyormuş gibi. Karan'ın bu tavrına aldırmadan konuşmamı bekleyen Özlem'e, "Alptekin," dedim. "Tanıyorum onu, güvenebilirsin. Size bir zarar gelmesine asla izin vermez," diye arkadaşımın içini rahatlatmak için yalan söylemek zorunda kaldım.

"Tamam..." Korna sesi duydum. "Yağız Efe geldi. Onu almaya aşağı ineceğim." Kısa bir an sessizlik olurken, "Eflâl!" dedi telaşla. "Sokağa art arda arabalar giriyor. Bunlar senin tanıdığın kişiler mi? Kim bunlar?"

Karan elini elimin altından çekip cebinden kendi telefonunu çıkardı, birini aradı. "Sakin olmasını söyle. Gelenler muhtemelen bizimkilerdir." Telefondakine, "Ne yaptınız?" diye hızla sordu. "Vardınız mı?"

Özlem'in telefonu kapattığını belirten ses kulağıma dolarken Karan'a korkuyla ve telaşla bakıyordum.

"Sağ salim eve vardıktan sonra haber ver," dediğinde sesli bir nefes verdim. Tok bir sesle, "Evin etrafında da birkaç gün birileri olsun. Onları tedirgin etmeden bir kontrol edin," dedi. "Haber bekliyorum."

Karan telefonu kapatıp cebine koyarken beni sakinleştirmek ister gibi tebessüm etti. Beklemeden beline sarıldım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim!" Yüksek ve heyecan dolu çıkan sesimle daha da sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim, Karan."

Ona ilk defa adıyla sesleniyordum.

Sarılmam karşısında kısa bir an afallasa da biraz sonra ellerini belime koydu. "Etme," dedi, şaşkınlığı sesine de yansımıştı. "Teşekkür edilecek bir şey yapmadım." Kafamı kaldırarak gözlerine baktığımda, göz göze gelebilmek için kafasını eğdi. "Yaptın," dedim sesime yansıyan sevinçle.

Gözlerime kenetlenen bakışlarındaki derinlik içinde olduğumuz pozisyonu bana hatırlatırken yutkundum. Karan'ın bakışları gözlerime öyle odaklanmıştı ki içimin titrediğini hissettim. Aramızdaki kısa mesafe, onu bu kadar yakından görmem, kokusunu bu kadar yakından almam, terleyen ellerimin ondan uzaklaşmak için ayrılmasına neden oldu.

Fakat uzaklaşamadım.

Karan'ın belimdeki elleri beni sıkıca tutarken ayrılma girişimim başarılı olamadı. Sanki ne yaptığının farkında değildi. Beni, belimi kavrayan elleri kadar gözlerindeki bakış da şaşkınlığa uğratıyordu. Gözlerimin içine bir şey arıyormuş gibi bakıyordu. *Bana belasını arıyor gibi geldi.*

Arif'in, "Abi!" diyen sesini duyduğumuzda Karan, rüyadan uyanmış gibi beni bir anda bırakınca geriye doğru sendeledim. Telaşını üstünden atıp, beni tekrar belimden yakaladığında, "Pardon," dedi. Yaptığından utanmış gibi bakıp fısıltı gibi çıkan bir sesle, "Dalmışım," dedi.

Gözlerine mi dalmış?

Onun gibi şaşkın bir şekilde, "Sorun yok," dediğimde, beni dik konuma getirip ellerini belimden çekti.

Arif yeniden, "Abi," diye seslenince Karan, tek elini beline koydu, diğer elini alnına yaslayıp yüzünü sertçe sıvazladı. "Ne abi abi? Ne var lan?" diye bağırdı.

Ne bağırıyorsun deli?

Arif, yanımıza yaklaştı. Karan'ın sert çıkışını umursamadan, "Özlem Hanım'ı ve çocuğunu almışlar," dedi. "Birazdan evine bırakmış olurlar."

Karan ters bir sesle, "Biliyoruz," diye cevap verdi.

Karan'ın çıkışını umursamadan, Arif'e bakarak, "Teşekkür ederim, Arif," deyip gülümsedim. "Eve vardıklarında da haber verir misin?" Kafasını eğdi, dümdüz bir sesle, "Görevim," dedi. Görevi falan değildi ama uzatmadım. "Birazdan varmış olurlar. Yine de size kesinleştiği zaman söylerim."

"Telefonunu ver," dedi Karan.

Bana baktığını fark edince, "Ben mi?" diye sordum.

"Ekranın kırılmış," deyip kaşlarıyla elimdeki telefonu işaret etti. "Ver de yaptırsınlar."

"Birkaç saate getiririm," deyip elini uzatan Arif'in eline koydum telefonumu.

Karan, "Yasin'e sormayı unuttum," dedi, düşünceli bir sesle. "Telefonun takip edilebilir mi? Bir bilgin var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum."

Arif'e baktı. Arif, Karan'ın bakışından anladığını gösterircesine, "Hallediyorum, abi," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Karan'ın gözleri yüzümde gezinirken, "Hâlâ tedirgin görünüyorsun," demesi üzerine iç çektim. Yumuşacık bir sesle, "Gel, biraz temiz hava al, iyi gelir," dedi. "Geleyim," deyip onun adımlarına ayak uydurdum.

Akdoğanların evine geleli dört gün oluyordu.

Özlem için yaşadığım endişe ve telaştan sonra aşağıda biraz oturup korkumu üstümden atamadığımı fark edince, yalnız kal-

mak isteyerek odama çıktım. Odam diyorum çünkü bu odaya girişim oldu, çıkışım olmadı. Burası artık kendi habitatım oldu. Uyuyor, uyanıyor, Züleyha teyzenin getirdiklerini yiyor, bazen kitap okuyor, bazen öylece duruyordum.

Bazen kendi kendime konuştuğumu da es geçemezdim. *Selam mı vereyim?*

Evdeki herkes, kendimi odama kapamam konusundaki kararıma saygı duydu Kimse sesini çıkarmadı. Birkaç defa yanıma uğradılar ama üzerime gelmemeye karar vermiş olacaklar ki bir daha gelmediler. Burayı otel gibi kullanmayı ne kadar ayıp bulsam da atlatamadığım şeyler vardı. Onları içimde halletmezsem yine anksiyeteye düşecek, ilaç kullanmaya başlayacaktım. Bunu istemediğim için birkaç gün tek başıma kalıp düşündüm.

Keşke düşünmek çözüm olsaydı.

Dedem benden nefret ediyordu. Beni öldürmek isteyen kişi o olabilirdi. Evimi dağıtıp içinde ne yazdığını bilmediğim bir not bırakmış, hayatımı zindana çevireceğini bana göstermişti.

Kendi kanım bana zehroluyordu.

Artık korkmuyordum.

Bu sabah uyandığımda, iliklerime kadar hissettiğim korkuyla başa çıkabilmek için aynada gördüğüm kadına gülümseyip, "Korkularınla yaşamayı öğrenmelisin," diye fısıldadım. "Sen kalkmak istemediğin sürece sana kimse el uzatmaz." O yüzden beklemeyip aşağı indim. Odaya sıkışıp kalmayacak, düşüncelerimde boğulmayacaktım.

Aşağı indiğim anda kahvaltı masasında olan Karan ve Ömer'le karşılaştım. İkisi de bu ani inişime önce şaşırıp sonra sevinmişti. İşe gideceklerdi ama beni görünce gitmekten vazgeçtiler. Bunu, hem üstlerindeki takım elbiselerden hem de Arif'in, "Araba hazır," demesinden anladım. İkisine de etmem gereken bir teşekkür vardı, nasıl edeceğimi bilmiyordum.

Dikişlerimi almaya gelen doktor gittikten sonra Karan'ın karşısındaki tekli koltuğa oturup, sağ bacağımı katlayarak altı-

ma aldım. "Kız tavlası biliyor musun?" diye sorarken zarı avucumda çeviriyordum.

"Kız tavlası mı?" diye kaşlarını kaldırarak sordu. "Sen mi uydurdun?" *Aynen canım, kıçımızdan oyun uyduruyoruz biz.*

Kısa bir kahkaha atıp, "Hayır tabii ki," dedim. Ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımla tırnak işareti yaptım. "Adı bu, 'kız tavlası.' " Kafasını sağa sola sallayarak belli belirsiz güldü. "Sadece kızlar mı oynayabiliyor? Ne alaka yani kız tavlası?" derken gerçekten anlamamış gibi bakıyordu.

Karan'ın pulları tavla oynayacakmış gibi dizdiğini fark ettim. "Üst üste dizmen gerekiyor," deyip dizdiği pulları topladım. Doğru şekilde dizip, "Böyle olması gerek," dedim.

"Altı tane yere dizdin. Diğer yerler boş mu kalacak?" deyip elini pullara uzattığında, eline refleksle bir tane vurdum.

"Hayır, bozma!" diye çıkıştım. Karan, yaptığıma şaşırarak elini geri çekti. "Kusura bakma," diye açıklama yaptım. "Bir anda heyecanlandım," derken, yaptığım salaklıktan utanıp alt dudağımı dişledim.

İstersen döv adamı, Lâl. Yapıştır bir tane ağzına.

Kafasını eğerek, "Sorun yok," deyip sırıttı. Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Gülümseyerek, "Anlat bakalım, nasıl oynanıyormuş bu kız tavlası," dedi.

Oturduğum koltuğu sehpaya doğru yaklaştırdım. Bağdaş kurup elime aldığım zarı fırlattım. Hevesle, "En yüksek atan başlar," demiştim ki, attığım zarın 1 gelmesiyle suratım asıldı. "Sen başlıyorsun yani," diye hayıflandım. Karan üzüldüğümü görüp, gülümseyerek, "Sen başla," dedi. "Hem ilk elin günahı olmaz. Ben de öğrenmiş olurum," deyip göz kırptı.

Kırpma işte ya, atma şu oku.

Hevesle, "Pekiii," dedim. Zarları alıp tekrar attım. "Amaç, yüksek atıp tüm pulları toplamak," dediğim an 5-5 attığımı fark ettim. "Bu demek oluyor ki beş kapısındaki bütün pulları toplayabilirim ama oyunun başlangıcında kapılardaki pulların

açılması gerekir." Beşteki iki tane pulu alıp açtım. "Açılan kapılardaki pullar toplanır." Gülümseyerek, kafamı kaldırıp ona baktım. "Yani bu kapı açılmış oldu," dediğim anda Karan'ın tavlaya değil, direkt olarak bana baktığını gördüm.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan öne doğru eğildi. Derin bir nefes vererek kafasını hafifçe sağa yatırdı. "Gözlerin ne renk senin?" diye kısık bir sesle sordu.

Güneşe bakınca ela, sana bakınca fena.

"Mavi."

Hayır anlamında kafasını salladı. "Sadece mavi olamaz," deyip bana doğru biraz daha yaklaştı. Gözümün rengini çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Mavinin hangi tonu ki bu?" diye kendi kendine sordu. "İlk defa görüyorum." Bu kadar dikkatli bakması, yerimde rahatsızca kıpırdanmama neden oldu. "Babam," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatıp. "Babam hep *okyanus mavisi* derdi."

Dudakları bir parça aralandı. Gözleri, aradığı şeyi bulmuş gibi bakıyordu. "Evet," dedi gözlerini kısarak. "Okyanus mavisi. Tam olarak bu."

Onun gözleri direkt olarak gözlerime kenetlenirken, ben bakışlarımı kaçırıp pulları işaret ettim. Konuyu dağıtmak isteyerek, "Hadi oynasana," dedim ve arkama yaslandım. "Nasıl oynandığını anladın mı?"

Kısa bir an sessizlik oldu. Kafamı kaldırıp Karan'a baktım. O, hâlâ bana bakıyordu. Göz göze geldik. Arkasına yaslandıktan sonra, "Anladım," deyip zarları eline aldı. "Bütün kapılar açıldıktan sonra en çok pul toplayan mı kazanacak?"

"Hı hı."

Zarı avucunda çevirip attı. Gelen 3-6 ile gereken hamlelerini yaptı. Yeni çözmüş gibi, "Bu strateji oyunu değil ki, şans oyunu," dedi. "Kimin attığı zar kapıya denk gelirse o kazanacak."

"Öyle," deyip bu sefer zarları ben attım. "Genelde kumarda kazanırım." Attığım zardaki tek kapıyı açıp beşinci kapıdaki pulu sehpaya bıraktım.

Dan diye, "Aşkta kaybedersin yani..." deyiverdi. Bunun aslında bir soru cümlesi olduğu, ifadesinden belliydi.

Cevap vermek için aralanan dudaklarım, "Şeytanınız bol olsun," diyen Ömer'in sesiyle geri kapandı. Yanımıza gelip ikili koltuğa oturduktan sonra Karan'a bakıp, "Koskoca Karan Akdoğan, kız tavlası mı oynuyor?" diye sırıtarak sordu.

Tepkisini merak ederek Karan'a baktığımda onun da bana baktığını gördüm. "Hani sadece kızlar oynamıyordu bunu?" diye sitemle sordu. Güldüm. "Saçmalama, tabii ki sadece kızlar oynamıyor." Ömer'e dönüp suratımı buruşturdum. "Ne kadar cinsiyetçi bir yaklaşım bu. Adı kız tavlası diye erkekler oynayamaz mı?" diye sorarak kaşlarımı çattım.

Ömer hemen savunmaya geçti. "Dalga geçiyorum, canım," dedi kısık bir sesle. "Karan'la uğraşıyorum. Yoksa ben de biliyorum kız tavlasını," deyip sırtını dikleştirdi.

"Öyle miiii?" dedim, "O zaman buyurun, ikiniz oynayın." Ayağa kalkıp gevşekçe sırıttım. "Bakalım kim daha şanslıymış." Karan, "Ne alakası var şimdi?" diye sorarken Ömer çoktan benim kalktığım yere oturmuş, bir de pulları dizmeye başlamıştı.

Adam ne kadar sevindi, yazık. Bilseydik önceden oynardık.

Aradan geçen on dakikanın ardından nasıl olmuştu, bilmiyordum ama Karan da oyun dışı olmuş, Ömer'le Arif oynamaya başlamıştı. *Herkes bu anı beklemiş.*

"Abi, sen zar tutuyorsun," diye sitem etti Arif.

"Ne?" diyen Ömer elindeki zarları attı. "Bizde oyun namustur, aslanım. Zar falan tutmayız." Zarlar istediği gibi geldiği için, "Valla on numara oynuyorum!" diyerek sevindi.

Ben Ömer'in bu hâline kıkırdarken Arif ona sinirle bakıyordu. "Attığın her zar nasıl denk gelebilir, abi? Benim topladığım pul sayısı seninkinin yarısı bile değil." Ömer'in Arif'le oynadığı üçüncü oyunu da kazanması Arif'i gerçekten sinirlendirmişti. "Hem bu nasıl oyun? Sen mi dedin bu saçma oyunu oynayalım diye? Ne anlamsız!" diyerek ayağa kalktı. "Anca zar at dur!"

Arif, saçma falan ayıp oluyor, koçum.

Ömer de ayağa kalktı ve Arif'in kafasına bir tane geçirdi. "Yenilince ne mızıkçılık yapıyorsun, lan? Beğenmiyorsan oynama."

"Bence çok eğlenceli," deyip ben de ayağa kalktım. "Strese girmeden oynanan, tatlı bir oyun."

"Strese girelim daha iyi," dedi Arif bıkkın bir sesle. "Zaten ben girdim strese. Abimin eline bakayım derken streslendim," deyip ceketinin cebinden sigarasını çıkardı.

Karan da ayağa kalkarken, "İçeride içme," diye uyardı Arif'i. "Kız kullanmıyor, rahatsız olur," deyip bana doğru yandan bir bakış attı. *Kalbim diyorum, çarpıyor.*

Arif, bana *pardon* der gibi elini kaldırdı. "Alışkanlık, kusura bakmayın," deyip paketini cebine koydu. "Ben bahçeye çıkıyorum o zaman," dedikten sonra başka bir şey demeden bahçeye çıktı ve Ömer de onun peşinden gitti.

Karan'la ikimiz salonun ortasında kalınca yutkundum. "Ben de bir su içeyim o zaman," deyip koşar adım mutfağa giderken Karan'la yalnız kalmanın beni heyecanlandırmasını anlamlandırmaya çalışıyordum. Bir insandan bu kadar çabuk etkilenemezdim. Eğer bakışları normal olsaydı ve bu kadar dikkatli bakmasaydı, etkileneceğimi de sanmıyordum. Bakışlarının anlattığı duygunun adı neydi, bilmiyordum ama beni çok etkilediği aşikârdı.

Belki de her kadına böyle bakıyordu. Karan hakkında hiç böyle bir izlenimim olmamıştı ama o da bir erkekti. *Tespite bak.* Onu tanıyalı iki hafta anca olmuştu. Kesin bir kanıya varıp sonradan üzülmek istemiyordum. Bile bile kendimi uçurumdan atamazdım. Önce önlemimi almam gerekiyordu.

Mutfağa girdiğimde Züleyha teyzenin akşam yemeği için hazırlık yapmakta olduğunu gördüm. "Kolay gelsin," dediğimde bana doğru döndü. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Sağ ol, güzel kızım," deyip kocaman gülümsedi. "Bir şey mi istemiştin sen? Karnın mı acıktı? Canın bir şey mi çekiyor?" Elindeki işi bırakıp bana doğru yaklaştı. "Söyle, canın ne çekiyor?" Onun bu şefkatli hâli kalbimi ısıtmıştı. Onun gibi kocaman gülümsedim. "Teşekkür ederim. Su içecektim sadece," deyip bardak dolabı olduğunu tahmin ettiğim bölümün kapağını açtım. "Sizi işinizden alıkoyma..."

"Öyle şey mi olur?" dedi kızar gibi. "Benim işim bu zaten. Eğer bir şey istersen söyle, çekinme. Tamam mı, güzel kızım?" Dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı.

O bir anneydi ve ben bunu aklıma getirerek kendimi üzmek istemiyordum. Gördüğüm en ufak sevgi kırıntısında ailemin sıcaklığını arayamazdım, değil mi? 25 yaşındaydım. Annem olsa, "Evlensen, şimdiye boy boy çocukların olurdu," der miydi? Bence derdi.

Buruk bir şekilde gülümserken, "Söylerim, Züleyha teyze," dedim. Tezgâhın üstündeki sürahiyi alıp bardağımı doldurdum. "Sen de yardıma ihtiyacın olursa söyle. Anlarım yemek yapmaktan."

Ben suyumu içerken o bana beğeniyle bakmaya başladı. "Öyle mi? Elinden gelir yani?" Dudaklarını büzüp kafasını, "Maşallah maşallah," diyerek salladı. "Güzel olduğun kadar hamaratsın da demek ki."

Aldığım iltifata karşılık kafamı eğerek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Sen güzel bakıyorsun."

Derin bir iç çekti. Bana öyle sevgi dolu bakıyordu ki ona sarılmamak için zor duruyordum. "Burada ne kadar kalacaksın, bilmiyorum ama ilk gördüğüm andan itibaren sana içim ısındı. Varlığınla ev yeniden neşelenecekmiş gibi hissediyorum." Gözlerinin dolduğunu görünce, bardağı tezgâha bırakıp ona doğru yaklaştım. "O eski zamanları öyle çok özlüyorum ki," derken sesi titremişti.

Bir anda ne diyeceğimi bilemeyerek, elimi uzatıp omzunu sıvazladım. Neşeli anlardan kastettiği neydi, bilmiyordum ama ben burada kalıcı değildim. Bir gün gittiğimde Züleyha teyzenin üzülmesini istemiyordum. Ben geleli henüz çok olmamasına rağmen kadıncağızın benim hakkımda böyle düşünmesi, geçmişte yaşanan olaylara karşı merakımı arttırıyordu.

Gözlerinden ne zaman aktığını fark etmediğim yaşları sildi. "Ben duygusal bir kadınım, bakma sen bana, asma o güzel yüzünü," deyip yanağımı okşadı. "Çocuklar balık burcu olmamla hep dalga geçerler. Her şeye ağlayıp duruyormuşum. Hiç de bile!" deyip omuzlarını dikleştirdi.

Kafamı eğerek sır verir gibi, "Balık burcu kadınları çok zeki olurmuş," diye bir anda salladım. *Anında yalan atabilmen beni korkutmuyor değil.* Onu ağlarken görmek, mutlu etme isteğiyle dolmamı sağlamıştı.

"Valla mı?" derken gözleri büyüyüverdi. Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Ben zaten anamın en akıllı çocuğuydum. Bıraksalardı, okusaydım provokatör olacak kadındım."

Güldüm. "Provokatör mü? Profesör olmasın?"

"Aman canım, ne bileyim ne," deyip gülümsedi. "Kader işte. Karşılaşacağımız varmış." Sırtımı sıvazladı.

Ona gerçek bir gülümseme gönderdim. "Çok memnun oldum, Züleyha teyze," deyip dayanamayarak tombul yanaklarına sulu bir öpücük kondurdum. Uzaklaşmama fırsat vermeden, yüzümü avuçları arasına alıp o da benim yanaklarımı öptü. "Ben daha çok memnun oldum güzel kızım," deyip gülümsedi. "Hadi, ben yemeğime döneyim. Yoksa bu oğlanlar aç kalınca azıtıyor," dedi sır verirmiş gibi.

Bakalım nasıl azıtıyorlar.

"Kolay gelsin. İhtiyaç olursa seslen," dediğimde, "Sağ ol, kızım," cevabından sonra mutfaktan çıktım.

Birkaç dakika içinde enerjiyle dolduğumu hissettim. İnsanın sevildiğini görmesi, yaşama isteğiyle dolmasını sağlıyordu. Bir tatlı söze bile ihtiyacım vardı. Züleyha teyze, sanki bu ihtiyacımı anlamış gibi davranmıştı. Onunla biraz daha vakit geçirsem sevgi pıtırcığına dönüşeceğime emindim.

Kendi kendime gülümseyip duvardaki saate baktım. Vaktin akşamüstüne geldiğini görünce restorandakilerin ne yaptığını düşünmeye başladım. Şu an en yoğun anları olmalıydı. Gökhan herkese laf yetiştirmeye çalışırken Sena kesin atom karınca gibi etrafta geziyordu. Sahne ekibi muhtemelen son hazırlıklarını yapıyordu. Biraz sonra giriş yapacak olmalıydılar.

Gökhan, restoranımı emanet ettiğim çalışanımdı. Aslında ona çalışanım demek istemiyordum, çoktan arkadaşım olmuştu. Restoranı açtığım ilk zamanlarda abim, yanımda çok fazla olamıyordu. Sevdiğim işi yapmak beni ne kadar mutlu etse de tek başıma üstesinden gelemiyordum.

İşin içinden çıkamadığım bir gün, müdür ilanına başvurmak için Gökhan gelmişti. O zamanlar daha çok toydu. Üniversiteyi bitireli iki yıl olmuştu ve çok deneyimi yoktu. Onunla ilk konuşmamızda pozitif enerjiyle dolmuştum. Belki işi kıvıracak daha deneyimli birini bulabilirdim ama Gökhan'ın durumu o zamanlar iyi değildi. Hem işe olan ihtiyacı hem yüksek öz güveniyle onu işe almam için beni ikna etmişti.

Onu işe aldığıma hiçbir zaman pişman olmadım. Hatta Gökhan, hayattaki en büyük şanslarımdan biriydi. O geldikten birkaç gün sonra üstümdeki yük azalmış, restoranda işler rayına oturmaya başlamıştı. Genel olarak yumuşak huyluydum. Bunu çalışanlarıma da yansıttığım için hepsiyle iyi anlaşıyordum, çoğuyla arkadaş gibiydim. Gökhan ve Sena bunların başında geliyordu.

Sena, canımın içi... Onun yeri her zaman çok başkaydı. Onunla tanışmamız daha farklı olmuştu.

Sena, beni sosyal medyada takip eden bir sevenimdi. Her gönderime yorum atıyor, her attığım hikâyeye cevap veriyordu. O kadar kişinin içinde bile onu fark ediyor ve neredeyse her gün onunla sohbet ediyordum. Bir gün restoran açtığımı duyunca, hevesle atılarak yardım etmek istediğini söylemişti. Onu kıramayıp kabul etmiştim.

Aldığım en doğru kararlardan biri de buydu.

Sena, Gökhan'dan sonra restorandaki en kıdemli çalışanımdı. Ufak tefek olması yüzünden ona *Atom Karınca* diye takılıyordum. Elinden hemen hemen her iş geliyordu. Yeri geliyor mutfağa yardım ediyor, yeri geliyor kasada duruyor, yeri geliyor sipariş alıyordu. O benim joker kartımdı. Her şeye yarıyordu.

Çalışanım olmasının yanı sıra onu küçük kız kardeşim olarak görüyordum. Bana karşı hayranlığa varan sevgisi, zamanla karşılıklı bir sevgiye dönüşmüştü ve ona karşı büyük bir şefkat beslemeye başlamıştım. Beraber, abla kardeş gibi olmuştuk. Ankara'da olduğum zamanlar haftanın en az iki günü bende kalırdı. Ailesiyle de iyi anlaştığım için gelip gitmesi sorun olmuyordu. Yirmi yaşındaydı ama yaşından çok daha olgundu. Ona sosyal medya hesaplarımı emanet edecek kadar güveniyordum. Ben yokken aktifliğimin düşmemesini sağlıyor, taslakta olan fotoğraflarımı kullanarak hesaplarımı yönetiyordu.

Bundan hiç bahsetmemiştim. Evet, ben bir *influencer*dım. Instagram'da ve birkaç mecrada yüksek bir takipçi sayım vardı. Benim hayatımı merak ederek takip eden insanlara takipçi demek bana ne kadar doğru gelmese de şu anda konumuz bu değildi.

Onları çok özlemiştim. Hepsi ayrı ayrı burnumda tütüyordu. Herkesin yeri çok ayrıydı ancak restoranımı daha başka özlemiştim. Restoranım bana can olmuştu. Onunla uğraşırken dertlerimi unutmuştum, kendimi dinlemeye zamanım kalmamıştı. Orayı, çalışanlarımı, arkadaşlarımı özlemekten kalbimin teklediğini hissettim.

Gökhan'ı aramaya karar vererek telefonumu istemek için bahçeye çıktım. Aradan günler geçmesine rağmen Arif hâlâ telefonumu getirmemişti, unutmuş olmalıydı. *Arif, cepledin mi telefonu, ne yaptın?* Üçü masada oturmuş, sigara içiyordu. Beni görünce toparlandılar. Onlara hafifçe tebessüm edip, Arif'e bakarak, "Telefonumu geri alamadım senden," dedim. "Yaptıramadın mı daha?"

Arif, Karan'a kısa bir bakış atıp boğazını temizledi. "Abime vermiştim," dedi mırıldanarak. "Unuttu herhalde size söylemeyi." *Karan ceplemiş.*

Karan durgun bir sesle, "Odadan çıkmadığın için seni rahatsız etmek istememiştim. O yüzden verememiştim," dedi. "Telefonunun yukarıda. İstersen getireyim," deyip ayağa kalkmak için atak yaptı.

"Gerek yok," diye, elimi kaldırarak durdurdum onu. "Numarayı ezbere biliyorum. Senden arasam sıkıntı olur mu?"

Masanın üzerindeki telefonunu bana doğru uzattı. Sözsüz cevabına karşılık olarak, gülümseyip telefonu aldım. Uzaklaşmadan önce Karan, "Bekle," dediğinde durdum. Gözleriyle sandalyeyi işaret edip ilgi dolu bir sesle, "Hava serin. Üzerine şalı al," dedi. Bu hâlleri, karnımın ağrımasına neden oluyordu. Gülümseyerek, şalı alıp omuzlarıma örttüm. Ona baktığımda, gözlerini *şimdi oldu* der gibi kırptığını gördüm. Evet, birazdan karnımdaki kelebekler kanatlanıp gökyüzüne uçacaktı.

Ne düşündüğümü anlamasınlar diye, hızlı adımlarla onlardan uzaklaşarak bahçenin içinde yürümeye başladım. Gökhan'ın ezbere bildiğim numarasını tuşlarken, *tanımadığı numaralardan gelen aramaları açmama gibi bir huyu var mı* diye düşünüyordum. Telefonu açacağından umudumu kesecektim ki, "Alo?" sesini duymamla heyecanlanıp, "Gökhan!" diye seslendim.

"Eflâl, sen misin?" diye şaşkınca sordu.

"Benim. Bu kadar çabuk mu unuttun sesimi?" Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Ne kadar da harika bir arkadaşsın..."

"Aşk olsun," dedi. Arkadan restoranın gürültülü sesi geliyordu. Bu sesi bile özlemiştim. "Farklı bir numaradan arayınca şaşırdım sadece. Nasılsın? Bir iki haftadır sesin çıkmıyordu. Özlem iyi olduğunu söylemese meraktan çatlamaya devam edecektim," dedi sitemle. "Neredesin, ne zaman geleceksin? Herkes seni çok özlediğini söyleyip duruyor. En çok da ben özledim tabii. Bana sataşmalarını bile özledim, be kızım. Ne zaman bitecek bu tatil?"

Hızlı hızlı konuşmasına gülümsüyordum ama Gökhan, attığım tatil yalanından bahsedince suratım buruştu. İlk defa dolaşma fırsatımın olduğu koca bahçede turlarken derin bir iç çektim.

"En yakın zamanda geleceğim." Gökhan'ı mı kandırıyordum yoksa kendimi mi, bilmiyordum. "Ben de hepinizi çok özledim. Yalan yok, en çok seni." *Herkese aynı yalanı söylemekten vazgeç.*

"Yes be!" diye coşkuyla bağırdı. "Sence Emre bunu duyunca göt olur mu?"

Kısa bir kahkaha atıp şala daha sıkı sarıldım. "Onu da çok özledim..." deyip iç çektim. "Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?" Yağmur çiselemeye başladığı için etrafı birden çok güzel bir toprak kokusu sardı. Derin bir nefes verip, "Bana kötü bir haber verme sakın!" dedim.

"Sana vereceğim en kötü haber, fırınları değiştirdiğimiz olur. Arkanda beni bıraktın, patron. En kötü ne olabilir?" dedi egolu bir sesle.

Gülerek, "Bu tavırlar ne ya?" dedim. "Ne olmuş sana böyle? Bir egolar, bir şakalar falan. Hayırdır?"

Bahçedeki tek ses benden çıkıyordu. Yanından geçtiğim korumalar, kafalarını kaldırmadan yere bakıyorlardı. Bu durum daha da rahat hareket etmemi sağladı. Bunun için birinden emir mi almışlardı yoksa herkese karşı genel tavırları mı böyleydi, emin değildim.

Gökhan, küskün bir sesle, "Yokluğunda değişmişiz herhalde. Tatilinden vakit bulup gelirsen nasıl olduğumuzu görürsün," dedi. *Aynen canım, Bahamalar'dayız zaten.*

"Söz veriyorum, en kısa sürede geleceğim," dedim. Birden toprağa basma isteğime yenik düşüp önce ayakkabılarımı, sonra çoraplarımı çıkardım. Ayağımın altında ezilen toprağın ve çimenlerin soğukluğu içimi ürpertti.

Birkaç saniye sonra, "Kiminle konuşuyorsun sen? Eflâl ablamla mı?" diye soran Sena'nın sesini duydum. "O mu?" diye yineledi sorusunu.

Gökhan, "Hayır ya," dedi onu başından savarak. "Başkasıyla konuşuyorum."

"Onun da sesini duyayım," dedim heyecanla. "Kızı kandırma da ver telefonu, Gökhan."

Gökhan acı dolu bir ses çıkarırken, Sena amacına ulaşmanın heyecanıyla lafa atladı. "Abla? Abla sen misin?"

"Ablam," dedim kalbim sızlarken. "Benim."

"Abla," derken sesinin titrediğini duydum. "Abla, seni çok özledim. Burnumda tütüyorsun. Ne zaman geleceksin? Sensiz hiçbir şeyin tadı yok."

Gözlerim dolarken toprağa basmanın da iyi gelmediğini anladım. "Beni bu kadar çok mu özledin?" diye şakaya vurdum. "Yalancı!"

"Çok özledim," dedi hızla. Ağlamaya başladığını ses tonundan anladım. "Vallahi billahi çok özledim. Sen yokken hepsi üstüme geliyor, hepsi benimle uğraşıyor," dedi, şikâyet ederek. "N'olur geri dön, abla."

Gözümden akmak için bekleyen yaşlar, Gökhan'ın arkadan, "Tülay, hayatım, n'olur evine geri dön!" diye bağırmasıyla durdu.

"Ya bir git be!" diye çemkirdi Sena.

"Geleceğim ablacığım," dedim titrek bir nefes verirken. "Döndüğümde her şey daha güzel olacak."

"Söz mü abla?" diye umutla sordu.

"Söz."

Sena, "Ne zaman peki? Ne zaman dönersin tahmini? Aylar oldu... Birkaç hafta önce de aynı şeyi söylemiştin," diye sitem ettiğinde gülümsedim.

"Büyüdün de bana mı kızıyorsun sen? Az kaldı diyorsam az kaldı." Yavaş adımlarla bahçenin sonuna, köpek kulübesinin yanına geldim. "Bir anda sana sürpriz yapıp karşına çıkabilirim," dedim fısıltıyla.

"Ne?" diye bağırdı. "Yoksa burada mısın? Geldin mi?" *Git bak bakayım, içeride miyiz.*

"Hayır," dedim. Aramızdaki kilometrelerin varlığı göğsüme oturdu. "Başka bir gecede anlaşalım seninle. Bugün değil ama elbet başka bir gün."

"Ama..." dedi üzüntüyle. "Ben sanmıştım ki..." deyip hıçkırdı.

Her gün görüşen, yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen Sena ve benim için birbirimizden ayrı geçirdiğimiz aylar yaralayıcı olmuştu, farkındaydım.

Ona yalan söylemek zorunda kalmak çok daha kötüydü.

Kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Aynı gökyüzünün altında iki kalp," diye mırıldandım. "Birbirlerine bu kadar bağlıyken ne girebilir aralarına?" Güçlükle yutkundum. "Sakın ağlama ve sana verdiğim söze inan. Geleceğim, Sena."

Sena, "Lütfen gel, abla," diye ağlamaya devam ederken araya Gökhan girdi: "Eflâl, kızın içi çıktı. Bu yüzden konuşmayın istemiştim. Şimdi onunla ilgileneyim, seni sonra ararım. Olur mu?"

"İyi olunca arasın beni," dedim aceleyle. "Bekliyorum."

Gökhan, "Benim aramamı beklemeden sen ara. Hadi Allah'a emanet," diye cevap verdi ve telefon kapandı.

Kulağımda telefonla öylece kalıp derin bir of çektim. Hepsini çok özlemiştim. Abimin dediğini yapıp beklemezsem ve buradan gidersem onları tehlikeye atabilirdim. Kendimi sıkışmış gibi hissediyordum. Bir yerlerde bir hata yapıyorsam bile bu, benden kaynaklı değildi. Ben kendi hayatımda söz sahibi olmak için çabalayan bir figürandım sadece.

Üzüntüyle yere oturmak için eğilecekken, her yerime çamur bulaşacağını hatırlayıp vazgeçtim. Kafamı dağıtmak adına, henüz tanışamadığım Patron'la tanışmak için eğilerek kulübenin içine baktım. Boş olan kulübenin kenarına oturmak için hamle

yapacağım sırada uzaktan bir ses işittim. Bahçenin arka tarafı karanlık olduğu için tam olarak göremiyordum ama sesten anladığım kadarıyla biri bana doğru koşuyordu.

Hayır, biri değildi. Patron bana doğru koşuyordu. Öylece kalakaldım. Havlamaya başlayan köpeği tutmaya çalışıp onunla beraber bana doğru koşan bir adam gördüm. Köpek, adamın elinden kurtuldu ve daha hızlı koşmaya başladı.

Lâl, ne böyle salak gibi dikiliyorsun, bir şey yapsana! Yiyecek bu bizi.

Bir anda bahçedeki korumaların hepsi de bana doğru koşmaya başladı. Ben ayaklarıma komut veremeden öylece duruyordum. Patron'un neden beni tehdit olarak algıladığını bilmemekle beraber, belimi geçecek büyüklükte olan bu dobermanın beni parçalara ayırmasının kaç saniye süreceğini de bilmiyordum.

Herkes birbirine Patron'u tutması için bağırırken, sesi duyan Karan, Ömer ve Arif ayaklanıp durumu fark ederek bana doğru koşmaya başladılar. *Akdoğanlar maratonu.*

Karan, "Sakın kıpırdama!" diye bağırıyordu. Ben ise sonunda kendime gelip çoktan ona doğru koşmaya başlamıştım bile. "Dur! Dur yoksa üzerine atlayacak!" diyordu Karan ama ben var gücümle ona doğru koşuyordum. *Ya, bittik ya.*

Ömer, "Patron dur!" diye bağırdı ama köpeğin durmadığını, arkamda duyduğum hırıltılı nefesten anlıyordum.

Arif, "Araya girin!" diye birilerine bağırdı. "Aralarına girin hemen!"

Gözlerimi Karan'dan ayırmadan ona doğru koşuyordum. Omuzlarımdaki şal düştü. Kalbim ağzımda atıyordu. Karan'ın kara gözlerindeki endişe daha da hızlanmamı sağladı. Ayakkabılarımı çıkardığım için çıplak ayaklarımın ıslak bahçede kaymasına engel olamıyordum. Düşecek gibi olduğum bir anda Karan'ın, "Hayır!" diye bağırmasıyla hiç beklemeden kucağına atlayıverdim. Aynı anda o da bana doğru hamle yaptığı için dengemizi sağlayamayarak yere düştük.

Ben daha ne yaşadığımı idrak edemeden burnuma hoş ve keskin bir koku doldu.

7.BÖLÜM

An

Beklenmedik zamanlarda yaşanan karşı konulamaz anlar vardır. Ben de böyle bir an yaşadım. Bahsettiğim, yağmura yakalanmak kadar basit ya da ölüm kadar karmaşık değildi. Kalpte büyük bir çarpıntı yaratıp ellerin titremesine neden olan bir andı, bahsettiğim.

Adına sadece "an" diyebilirdim.

Bu anı hiç unutamayacaktım.

Kalbim deli gibi çarpıyor, göğüs kafesimi delip geçmek ister gibi atıyordu. Yaşadığım korku bedenimi ele geçirdiği için olsa gerek, nefeslerimi düzene sokamıyordum. Ellerim titriyordu.

Karan benim altımda, ben onun üstünde, öylece kalakaldık. Bedenim onun bedenine öyle sert çarptı ki, Karan dengesini sağlayamadığı için hızla yere düştük. O, yağmurla ıslanmış çimlere sırt üstü boylu boyunca uzanırken sıcak elleriyle belimi kavradı. Benim canım hiç acımamıştı ama onun canı acımış olmalıydı.

Kafamı doğrultup baktığımda, Karan'ın gözlerinde endişe gördüm. İyi olup olmadığımı anlamak ister gibi dikkatle yüzüme bakıyordu. Tüm bunlar birkaç saniye içinde oldu. Patron

hemen yanımızda havladığında Karan beni korumak için yerlerimizi değiştirdi. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki biraz geç kalsa yanımıza gelmiş olan Patron'a yem olabilirdim.

Ömer, "Patron, dur artık!" diye bağırırdı. Karan, daha yüksek sesle havlayan hırçın Patron'la benim arama bedenini set gibi çekip bana iyice yaklaştı. Yüzü neredeyse boynuma değecekti. Kaslı kollarıyla başımı sararak gelebilecek herhangi bir atağa karşı beni tamamen kapatmıştı.

"Birazdan sakinleşir, korkma," diye fısıldadığında karnım kasıldı. Nefesini boynumda hissediyordum. Kalbim dakikada iki yüz kez atıyor olmalıydı. *Tövbe tövbe.* Biraz öncekinin zıttı bir şekilde, "Ömer, Patron'u uzaklaştır!" diye yüksek bir sesle konuştuğunda sıcak nefesi, boynumu âdeta yaladı. "Hemen!"

Arif, "Bir köpeğe sahip çıkamıyor musun lan sen?" diye birine hiddetle bağırdı.

Patron'un daha yüksek sesle havlamaya başlamasıyla hafifçe titredim. Gür çıkan sesi o kadar yakından geliyordu ki içime daha büyük bir korku yayıldı. Karan, bunu fark etmiş gibi ağırlığını bana vermeden, bana biraz daha yaklaştı. Kokusunu içime çekmek için derin bir nefes aldım. O kadar güzel kokuyordu ki, nefesimi tutup bu kokuyu ciğerlerimde saklamak istedim.

Ömer, zorlandığı belli olan bir tonlamayla, "Deniyorum," dedi. "Dursana, hayvan herif! Neden sapıtıyorsun lan, dur!" diye bağırdı. *Patron: Şöyle ki...*

Patron daha da yüksek bir sesle havlamaya başladı. *Cevap veriyor işte.* Sanki biri onu dövüyormuş gibi havlıyor, hatta resmen bağırıyordu. Ben ve Karan, aynı pozisyonda durmaya devam ederken, duyduğum kalp atışı sesi Karan'dan mı geliyordu yoksa benden mi, emin değildim. Göğsü ve kafası bana temas ederken, yüzü boynuma biraz daha yaklaştı.

Nefes almayı unutmuştum.

Biraz önce tuttuğum nefesi hızla geri verdiğimde Karan'ın ürperdiğini hissettim. *Etme eyleme.* "Çabuk olun!" diye bir anda bağırdı.

Sakin ol, aslan. Keşke kulağımızın dibinde bağırmasan.

Arif ve Ömer, birilerine bir şey söyleyip Patron'u susturmaya çalışıyordu. Çok iyi anlaşacağımızı düşündüğüm Patron'la ne hâle gelmiştik. *Derdimiz şu an bu mu acaba? Olaya dön.*

Olay neydi ki? Hah, Karan'ın dudaklarının neredeyse boynuma değecek olmasıydı.

Huylanıyordum. Hareket edebilecek alanım olsa kıpırdayacaktım ama maalesef yoktu. Genzime dolan parfümle karışık ten kokusu, bu sefer daha fazla nefes alma isteğiyle dolmamı sağladı. Bu isteğimi hiç beklemeden gerçekleştirdim. Kalbim daha da hızlandı. Patron'un sesi uzaktan gelmeye başlamıştı ama Karan hâlâ hareket etmiyordu. *Adam öldü mü, Lâl? Bir dürt istersen.* Kalbi tam kalbimin üstünde atıyor, nefesi şah damarımın üstünde geziniyordu.

Biraz sonra Ömer'in uzaktan, "Temiz!" diye bağırdığını duyduk. Patron'u kulübeye sokmuş olmalıydılar. Fakat Karan hâlâ kıpırdamıyordu. *Hoşuna gitti herhalde.* Tam, "İyi misin?" diye soracakken hareket etti. Etti etmesine ama olan da oldu.

Sıcak dudakları boynuma kısa bir anlığına değdikten sonra Karan, hızlı bir hareketle ayağa kalktı.

Ne? Öptü mü?

O kadar hızlı olmuştu ki hiçbir şey anlamadım. Belki öpmüştü beni, belki de dudakları yanlışlıkla tenime değip geçmişti sadece. O, üzerimden kalkarken, ben hareket etmeden durup öylece kalakaldım.

Öpmüş müydü?

Neden? Niye?

Karan, kalkıp üstünü silkeledi. Ellerini birbirine çırpıp gömleğinin yakalarını düzeltti. Boğazını temizleyip gözlerini gözlerime dikti. Bana bakışından hiçbir anlam çıkaramadım ama aynı şekilde mumya gibi yatmaya devam ettim. *Lâl, kalksana.* Elim ayağım boşaldı. Ne ayağa kalkabildim ne de hareket edebildim.

Karan gülümseyerek elini bana doğru uzattı. "Yerin rahat herhalde," dedi dalga geçerek.

Tekrar üstümüze yat da düşünelim.

Edepsizleşme.

Onun gözlerini ilk defa bu kadar parlak, yüzünü ilk defa bu kadar güleç görüyordum.

Adamın seni öpünce beti benzi yerine geldi, gözlerinin içi gülüyor.

Öpmemiştir ya, neden öpsün ki? Bana öyle gelmiştir. Ne alaka, canım, neden öpsün?

Lâl, salak olma. Neden öpmesin? Buldu mis gibi boynu, yapıştı vatoz gibi.

Susar mısın? Aklımı karıştırıyorsun. Öpüşünü düşündüğümü anlayacak.

Anlayacak mı? Zaten şu yüz ifadenden çoktan anladı.

Karan bana elini uzatırken hâlâ sırıtıyordu. Kendimi kasmaktan belim ağrıyordu. "Tut da kaldırayım," dedi nazik bir sesle.

Elimi uzatırken nefesimi tekrar tuttum. Karan, beni hızlı ve aynı zamanda kibar bir şekilde kendine doğru çekip ayağa kaldırdığında, yüzüm kısa bir an onun göğsüne değdi.

Sen de bir öpücük kondursaydın.

Eliyle tutup, geriye gitmemi engellerken, "İyi misin?" diye sordu.

Aramızda bir karış mesafe vardı. Ben bir adım geri çekilirken, o dikkatle gözlerime bakıyordu. "İyiyim," diye mırıldandım.

Asıl o iyi mi? Hani üstüne düştük, adam sırt üstü bizimle beraber yere düştü.

"Sen iyi misin?" diye sorduğumda belimdeki elini çekti.

"Niye iyi olmayacakmışım?" diyerek rahatlamış bir nefes verdi. "Çok iyiyim," derken sırıtıyordu.

Bu kadar da belli etme be adam.

"Hani üstüne düştüm ya..." dedim bu tavrına anlam veremeyerek.

Dudaklarının kenarı egolu bir şekilde kıvrıldı. "Senden on tane üstüme düşse bana ancak zarar verir." Gözlerini hızla bedenimde gezdirdi. "Ben de senin üstündeydim. Sıkıntı yok."

Hoşuna gitmiş gibi konuşuyordu. Tabii hoşuna giderdi, bir de öpmüştü beni.

Öptü mü, Lâl?

Sen dedin ya öptü diye!

Sen ne bakıyorsun bana, ben sallıyorum. Maksat şeytanlık olsun.

La havle!

Karan, yakından daha yakışıklıydı. Yüzünün keskin hatları, hafif sivri çenesi, kirli sakalları, biraz kemikli burnu, kendine has kokusuyla resmen, "Ben harikayım," diyordu.

Ship geliyor, Lâl.

Uzun zamandır hayatımda kimsenin olmadığı belli oluyor muydu? *Yok canım, ne alakası var.*

Bakışıyorduk. O da benim yüzümü inceliyordu. Ben nasıl bakıyordum, bilmiyorum ama o sanki bakışlarıyla bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Aramızda üç adım kadar mesafe vardı. Onun bana doğru attığı bir adımla, bu mesafe ikiye hatta bire düştü. Bir şey söyleyecekmiş gibi aralanan dudakları, Ömer'in seslenmesiyle kapandı. İkimiz de aynı anda birbirimizden birer adım uzaklaştık. Karan, kendisine gelmek ister gibi kafasını yavaşça sağa sola salladı, sonra da Ömer'in geldiği yöne doğru kısa bir an bakıp kısık bir sesle, "Üstümüz başımız çamur oldu," dedi. "Gel, temizlenelim."

Beraber mi, Lâl?

İkimizin de arka kısmı komple çamur olmuştu. Saçlarımın içinde bile çamur vardı. Ayaklarımın altından bahsetmiyorum bile. Acilen duşa girmem gerekiyordu. Karan'ın temizleme davetini, kafamı sallayarak kabul ettim. Küçük adımlarla eve yaklaşıp, içeri girmek için hamle yapacakken durdum. Ayaklarımın altı çok kirliydi, bu şekilde içeri girseydim evi mahvederdim. Kafamı kaldırıp Karan'a bu durumdan bahsedeceğim sırada, Ömer, "İyi misin, Eflâl?" diye sorarak yanıma yaklaştı. "Çok korkmadın ya?"

"Korktum ama iyiyim," diye mırıldandım. "Bir anda üstüme koşmasının sebebi var mı? Her zaman böyle saldırgan mı?" diye korkarak sordum.

Karan, "Hayır," derken Ömer'in elinden ayakkabılarımı alıp -doğrusu, ayakkabılarımın Ömer'de olduğunu fark etmemiş tim- ayağımın ucuna bıraktı. "Patron seni tanımadığından dolayı kulübesinin yanında görünce tedirgin olmuş olmalı. Yanına gelse de sana saldırmazdı, bu yüzden koşma demiştim." Gözleriyle ayakkabılarımı işaret etti. "Giy de içeri girelim. Islandın, ayakların da çıplak. Hasta olacaksın."

Dediğini yapıp ayağımdaki çamurlardan iğrendiğimi belli etmeden çoraplarımı giymeye çalıştım. "Koşmasaydım yanıma gelip sadece havlayacak mıydı?" diye açıklama bekleyerek sordum. "Hiç öyle görünmüyordu."

"Muhtemelen öyle olacaktı," dedi Ömer. "En fazla etrafında dolanarak havlar ve seni koklardı. Peşinden koşmasının sebebi, kaçtığın seni tehdit olarak görmüş olması."

Karan onun sözünü, "Ama yine de saldırmazdı. Hiçbir zaman saldırmadı," diyerek tamamlarken ayakkabılarımı giydim. Bir saniye kadar gözlerini üzerimde gezdirdi. Kafasıyla içeriyi işaret edip, "Hadi," dedi. Bir şey söylemeden onun dediğini yaptım. Ayakkabılarımızı paspasa silip sırayla içeri girdik. Merdivenlere doğru yürüdüm. Arkamdan gelen Karan'ın güçlü adımlarından çıkan tok sesleri duyunca sırtımı dikleştirdim. Nefesimi tutup -içgüdüyle- karnımı biraz içine çektim. Acaba arkadan nasıl görünüyordum?

Yavaş olmayan ama sakin de sayılmayacak şekilde merdivenleri çıkıp benim odamın olduğu kata geldik. Arkamı dönüp baktığımda, Karan'ın bakışlarının yüzümde olduğunu gördüm.

"Ben gideyim," dedi ağzının içinden. "Sen de temizlen. Aşağıda görüşürüz." Ben daha bir şey diyemeden hızlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kayboldu.

Üstümdeki şoku atıp kalp atışlarımın düzene girmesini beklemem biraz zamanımı aldı. Duş alırken kendi kendime gülümseyip durdum. Normalde bu kadar kolay heyecanlanıp tepki verebilen bir insan değildim. Genelde kendimi kapatır, hayatıma devam ederdim. Bunun, "mutlu olmayı hak etmiyorum" gibi kendi kendimi aşağılayıcı, saçma bir nedeni yoktu. Mutlu olmayı elbette hak ediyordum ama her mutlu olduğum andan sonra gelen büyük yıkım, kendimi kaptırmamam için beni engelliyordu.

"Dur," derdim kendime, "Dur ve mutlu olmayı abartarak yıkımını büyütme." Şimdi kendime, *dur* demek istemiyordum.

Bazen yaşadığın an, sonrasında yaşayacağın üzüntüye değmez mi? Keşke demek, pişman olmaktan daha çok dokunurdu insana. "Değdi," demek istiyordum ben de, "Her anına değdi."

Krem rengi yün elbiseyi üzerime geçirip aynaya yaklaştım. Bedenime tam oturan yün elbisenin fiziğimi ortaya çıkardığını fark ettim. Evin içinde gezmek için fazla mıydı? Acaba çıkarıp başka bir şey mi giyseydim? Elbise, sıradan bir elbiseydi ama bir anlığına rahatsız oldum.

Ben diyorum abiye giyelim, sen diyorsun rahatsız oldum. Aşağıdakiler 7/24 takım elbise giyip düğüne gidecekmiş gibi etrafta dolanıyorlar ama sen bilirsin...

İç sesim haklıydı. Onların yanında kendimi paspal gibi hissetmeye bir son vermem gerekiyordu. Bu yüzden kuruttuğum saçıma ellerimle şekil verip kabarıklığını almaya çalıştım. Makyaj yapmayı severdim ama şu an yapma isteğim yoktu. Bu yüzden yüzüme renk gelsin diye pembe allığımı yanaklarıma hafifçe yedirmekle yetindim. Bence evin içinde fazlasına gerek yoktu. Bu kadarı bile fazlaydı. Kendi evimde çıplak ayakla gezmeye alıştığım için burada giymek zorunda olduğum açık kahverengi, kısa botlarım rahatsız hissetmeme neden oluyordu.

Oldu olacak depresyon hırkanı giy, öyle gez etrafta, Lâl.

Biraz alıştıktan sonra bunu yapmayacağımı bilemezsin.

Rezilsin.

Aynaya bakarak, kendi kendime omuz silkip odadan çıktım. Yaklaşık 1,5 saattir odanın içindeydim. Karan çoktan aşağı inmiş olmalıydı. Adım *geç kalan kız*a çıkacaktı. Ne yapabilirdim? Benim de azıcık saçım olsa ben de hemencecik hazırlanabilirdim.

Kadın olmak çok zor.

Salona girmeden hemen önce bir hırlama sesi işittim. Olduğum yerde durdum. Kafamı uzatıp baktığımda Ömer'i koltukta otururken gördüm. Bacaklarının arasında duran Patron'un kafasını seviyordu. Oh ya, ne güzel! Kısa bir süre önce ölüm tehlikesi atlatmamışım gibi rahat rahat takılıyorlardı. *Abartma.*

Birden bire Patron'un kafası hızla olduğum yere döndü. Kendimi hemen geriye çekip kolonun arkasına gizlendim ama iş işten geçmişti.

"Dur, Patron!" diye bağıran Ömer, onu tutmaya çalışıyor olmalıydı. "Dur, dedim sana!" diye yeniden bağırdığında havlama sesi kesildi.

Lâl, Patron seni pek bir sevdi.

Ben elim kalbimde, sırtımı kolona yaslamış, öylece dururken buz gibiydim. Patron kadar büyük bir köpeğin gür bir sesle havlayarak bana atak yapmaya hazır olduğunu bilmek, korkuyu kanıma zehir gibi karıştırıyordu. Bu Patron'un derdi neydi? Mamasını mı yedik, tavuğuna kışt mı dedik, eski sevgilisiyle mi takılmaya başladık, ya ne yaptık? *Kesin seni bu sebeplerle ısırmak istiyordur.*

Ömer, "Arif!" diye seslendi. "Bir bak buraya." Ses tonu sinirliydi. Kendimi, misafirliğe gittiği evde sorun çıkaran problemli çocuklar gibi hissettim. Patron'la Ömer'in arasını bozmuştum. Suç ne kadar Patron'un olsa da Ömer ona kızarken sanki bana da kızıyordu.

Onların sorunu çözmesi ve Patron'u daha fazla germemek için odama dönmeye karar verdim. Sola doğru dönünce yüzümü sert bir cisme çarptım. Acı içinde inleyerek burnumu tuttum. Duvara çarptığımı sandım ama çarptığım meğer Karan'ın göğsüymüş. Sanki Karan bana çarpmış gibi ters ters baktım ona. "Yavaş olsana!" diye de utanmadan çemkirdim.

Karan, saçma tavrıma aldırmadan, "Pardon," diyerek çenemi nazikçe tuttu. "Burnun mu acıyor?" deyip yüzüme doğru yavaşça eğildi. "Bilerek olmadı, kusura bakma," derken sesi üzgün çıkıyordu.

Adam neredeyse özür dileyecek, Lâl. Ne utanmazsın.

O, dikkatle yüzüme bakarken ben de onu inceliyordum. Hafif nemli saçlarından gelen naneli şampuan kokusu nefesimi açtı. Üstündeki siyah boğazlı kazak, vücuduna öyle yapışmıştı ki kazağının altında belli olan karın kaslarına dokunmamak için kendimi çok zor tuttum. Siyah kot pantolonu ile beraber, takım elbise giydiği zamanlardaki iş adamı havasından sıyrılmış olduğu için gözüme daha genç görünüyordu.

Burnuma değdirdiği parmaklarının sıcaklığıyla ürperdim. Öyle bir "Acıyor mu?" diye sordu ki ses tonu içime işledi.

Burnumda çarpmanın etkisiyle oluşan sızı, yavaş yavaş diniyordu. Çarpan bendim ama sanki o suçluymuş gibi davranıp Karan'ı üzmüş olmanın etkisiyle gülümsedim. "Yok yok, acımıyor," dedim. Parmaklarını çekti. "İlk anda acımıştı ama şimdi iyiyim." Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Kusura bakma, aslında ben sana çarpmıştım," diye suçlu çıkan bir sesle mırıldandım.

Gözlerini yavaşça yumup açtı. "Sıkıntı yok," dedikten sonra beni süzdü. "Hayırdır, bir yere mi gidiyorsun sen?" diye merakını gizlemeden sordu.

"Hayır. Bunu nereden çıkardın?"

Çenesiyle elbisemi işaret ederek, "Böyle giyinmişsin ya, dışarı çıkacaksın sandım," dedi. Sesinde beğeni dolu bir tını vardı.

Normalde nasıl geziyorsak artık, adam bir elbise giydik diye dışarı çıkacağız sandı.

Ben sana dedim çıkarayım diye!

Nankörlük etme, Lâl. Adam beğendi işte.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Siz her zaman takım elbise giyince ben de biraz... Yani ben de şık olmak istedim," diye mırıldandım.

Dudaklarının kenarı kıvrılırken kaşları havalandı. "Bizim ne giydiğimize göre mi giyineceksin?" Gülümsemesi genişlerken, "Nasıl rahat ediyorsan öyle giyin. Bize bakarsan rahat edemezsin," dedi.

"Sadece evde böyle olmaya alışık değilim," dediğimde çok yakından gelen havlama sesiyle, "Ay!" diyerek hızla Karan'ın arkasına geçtim ve kazağını sıkıca tuttum. "Nerede o? Geldi mi canavar? Nerede?" *Patron bizi bir rahat bırak, aslanım. Hadi ya!*

"Korkma, gelmedi," dedi Karan. "Gel, sizi tanıştıralım da..."

Yüksek sesle, "Ne tanıştırması?" diye sordum. "Sence o benimle tanışmak istiyor mu? Amacı, dişlerini etime geçirip beni parçalara ayırmak. Asla tanışmam onunla!"

Karan, "Sadece havlıyor," derken kazağını tutan sağ elimi çekmeye çalıştı ama öyle sıkı tutuyordum ki yapamadı. "Hem Patron genelde pişmiş et sever..." derken alayla karışık eğlenen ses tonu, tırnaklarımı tenine geçirmek için beni zorluyordu.

"İçim rahatladı!" diye çemkirdim.

Bileğimden tutup beni önüne doğru hızla çekti. Gözlerini gözlerime kenetleyerek, "Benim yanımdayken kimse sana bir şey yapamaz," dedi. Yüzünü bana doğru eğdi. "Söz veriyorum, bir şey olmayacak. Isırmak için havlamıyor, seni tanımadığı için havlıyor."

"Ben de onu tanımıyorum ama havlamıyorum!" Bileklerimi ondan çekmeye çalıştım. O ise güçlü bir kahkaha attı. "Bıraksana!" Bana aldırmadan, gülerek yürümeye başladı. Bileğimi tuttuğu için ben de onun peşinden sürükleniyordum. "Vallahi çok korkuyorum. Gerçekten çok korkuyorum!" diye bağırdım.

Ömer, "Bağırma, Eflâl. Sen bağırınca o da korkuyor," dediğinde ağzım kapandı. Uyarıcı bir tonlamayla, "Hatta tanışana kadar konuşma hiç," diye ekledi.

Karan'dan elimi kurtarmaya çalışırken konuşmamam gerektiği için saçma sapan homurtular çıkartmaya başladım. Bana kafasını çevirip hiç bakmayan Karan'la salonun ortasına geldiğimizde Patron'un gözleri benim üstüme çevrildi. Parçalamak istermiş gibi öfkeyle bakıyordu bana.

Karan bana dönüp bir şey söyleyecekti ama bileğimi tutan elini sertçe ısırdığım için vazgeçti. *Geldi ısırıkçı.* Bir bana bir eline bakarken *sence bu beni durdurur mu* der gibi bakıyordu.

Evet, durdurması lazımdı ama Patron'a doğru bir adım daha yaklaştığımızda bunun imkânsız olduğunu anladım. Karan, "Sakin ol ve ani tepkiler verme," dedikten sonra beni ikili koltuğa oturttu, kendi de yanıma oturdu. Korkuyla Karan'a doğru sokulduğumda Patron bana daha da büyük bir öfkeyle bakmaya başladı.

Ömer benim korkmuş hâlimi görünce gür bir kahkaha attığı için onu da ısırmak istediğime karar verdim. Koltuğa oturmuş, Patron'u da bacaklarının arasına almış, seviyordu.

Ben, Ömer'e ters ters bakıyordum. Karan, Patron'a bakarak, "Gel kızım," dediğinde gözlerim büyüdü.

Susmamı sona erdirip, "Sen delirdin mi? Neden onu çağırıyorsun? Sen git," dedim aceleyle. Bana yandan bir bakış atan Karan, egolu bir şekilde, "Ben kimsenin ayağına gitmem," dedi.

Kimsenin ayağına gitmem mi? Ona bu lafını yedirir miyiz, Lâl?

Onun bu hâline aldıramadım. Çünkü Patron, Karan'ın ayak ucuna geldi. Dili dışarıdaydı, hızlı hızlı nefesler alarak bana bakıyordu. Aramızda iki adımlık mesafe vardı.

ARAMIZDA İKİ ADIMLIK MESAFE VARDI.

Karan, Patron'un kafasını okşamaya başladı. Köpeğin bakışları Karan'a döndü. Fırsat bu fırsat, kaçmak için hamle yaptım ama Karan, bileğimden tutarak bana yine engel oldu. "Kızım seni kıskanmış olmalı. Seni kulübesinin yanında görünce de tehlike olarak algıladı," dedi. Patron, bu sözün üzerine bir kere havladı. Karan'a âşıkmış gibi bakıyordu. Ağzım açık bir hâlde onları izliyordum.

Tek eliyle hâlâ bileğimi tutan Karan, bana doğru bakıp tebessüm etti. "Senden güzelini görünce kıskandın. Değil mi, kızım?" dedi.

Bu bize köpek mi dedi?

Hadi oradan be!

Ömer araya girerek, "Sen böyle nereye?" dedi. Kaşlarıyla kıyafetimi işaret ediyordu.

Şu durumda bana bunu sormasına sinirlenerek, "Düğüne," dedim. *Biz canımızın derdindeyiz, adamlar elbisemize takılmış.* Ömer, anlamamış gibi kaşlarını çattığında, "Ah pardon! Bu gidişle anca cenazeme..." dedim ve ayağa kalkmaya yeltendim.

Tabii ki Karan bana engel oldu. "Otur, daha tanışmadınız."

Bu an acilen bitebilir miydi?

Alışmak çok zor gibi görünse de aslında öyle değildi. Alışmam o kadar kısa sürdü ki kendimi buraya aitmişim gibi hissetmeye başladım. Evet, burası diye bahsettiğim yer, tam olarak bu evdi.

Neşeli bir şekilde mutfağa girdim. Züleyha teyzenin yanında yirmili yaşlarda genç bir kız gördüm. "Günaydın," diye seslendiğimde ikisinin bakışları da bana döndü.

"Günaydın, kızım," dedi Züleyha teyze, gülümsüyordu. "Bak, sana bahsettiğim benim ortanca," diyerek kızını işaret etti.

Tebessüm edip, "Günaydın," diyerek elini uzatan kız, "Ben, Öznur," dedi. Bana uzatılan bu eli sıkarken, "Memnun oldum, Öznur. Ben de Eflâl," dedim ve onun gibi gülümsedim. "Tıp okuyan sensin, değil mi?"

"Evet, benim," derken omuzları dikleşti.

"Kaçıncı sınıftasın?" deyip sandalyeye oturdum.

O da karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bir ay önce 4. sınıfa başladım."

Sepetteki mandalinalardan bir tane alıp soymaya başladım. "Daha üç senen var desene..."

Dudaklarını birbirine bastırarak, "Maalesef," dedi.

Sevimli bir kızdı. 160 cm boylarındaydı ve hafif balıketiydi. Simsiyah saçları vardı. Gözleri de saçları kadar koyuydu. Beyaz tenindeki küçük ve turuncu çiller, onu olduğundan küçük gösteriyordu.

"Sen neden geç uyandın, kızım?" diye soran Züleyha teyzeye baktım. "Bizim oğlanlar gideli çok oluyor."

Saat öğleden sonrayı geçiyordu. Patron'la yaşadığımız dünkü olaydan sonra beraber yemek yemiştik. Çay içtikten sonra da ben odama çıkıp yatakta uzanmıştım. Bedenen yorgun değildim ama zihnim yorgundu. Bir şeyleri düşünürken geceyi gündüz etmiştim. Güneş doğarken kapanan gözlerim, anca öğleye doğru açılmıştı.

"Anne, neden kızı sorguya çeker gibi soruyorsun?" diye annesine çıkıştı Öznur. "Belki söylemek istemiyor."

"Olur mu öyle şey?" diye araya girdim. Soyduğum mandalinanın yarısını Öznur'a uzattım. "Biraz geç uyudum da, o yüzden geç uyandım," diye açıklama yaptım.

Züleyha teyze, tezgâhta hamur yoğururken kızına ters bir bakış attı. "Karışma sen benim işime. Annenin söyledikleri eleştirilmez," diye çemkirdi.

Ben onun bu tatlı hâline kıkırdarken, Öznur, annesine aldırmadan bana baktı. Ağzına bir dilim mandalina atıp, "Annem, seni çok sevmiş," dedi gülümseyerek. "Eve geldiğinde seni anlata anlata bitiremiyor. Şöyle saygılı, şöyle hanımefendi, şöyle tatlı kız deyip duruyor," dedi sır verirmiş gibi sessiz bir sesle. "Yaa, öyle mi?" derken kocaman sırıtıyordum. "Ben de onu çok sevdim," deyip ayağa kalktım, Züleyha teyzenin yanına geldim. "İyi ki tanımışım seni."

Dolu gözlerle yüzüme baktıktan sonra bana sıkıca sarıldı. "Ağlatacak mısın sen beni?" deyip burnunu çekti.

"Ağlama," dedim sitemle. "Ağla diye mi söyledim ben? Lütfen ağlama." Sırtını yavaşça sıvazlarken ağlamamak için kendini kasan, aslında bendim.

"Ağlamıyorum ki," diye inkâr etti. Uzaklaşıp gözlerine baktığımda ise, "Tamam canım, bir iki damla yaş akıttık diye ağlamış mı olduk?" dedi.

"Annem böyle sulu gözlüdür işte, Eflâl," dedi Öznur. "Bakma sen ona, her şeye ağlar o."

Züleyha teyze, Öznur'a tam cevap verecekken içeri giren Arif, onu azar yemekten kurtardı ve "Kolay gelsin," diyerek bize doğru yaklaştı. Benimle göz göze gelince kafasını hafifçe eğip selam verdi. "Ne yapıyorsunuz? Bizim bir liste işi vardı."

Züleyha teyze, "Burada, Arif oğlum," dedikten sonra buzdolabının üstündeki kâğıdı alıp Arif'e uzattı. "Ben de sana ne zaman gideceklerini soracaktım. Alınması gereken çok şey var. Dolabın neredeyse yarısı boş."

Arif, eline aldığı listeye kısa bir göz gezdirdi. "Yiğit'e söylerim, şimdi gider."

Yalnız yaşadığım zamanlarda alışverişimi kendim yapardım. Markette dolaşıp yeni gelen ürünlere bakmak, reyonların arasında gezmek çok hoşuma giderdi. Restoranı açtıktan sonra da bu alışkanlığım devam etti. Büyük bir mutfak için yapılan alışveriş daha zahmetli olsa da hoşuma gidiyordu. Özellikle meyve, sebze ve abur cubur reyonları en sevdiğimdi.

Peki, en son ne zaman alışveriş yapmıştım? Aylar olmuştu.

Aklıma gelen fikirle hızla atladım. "Arif, ben de seninle geleyim mi?" diye istekle sordum.

Bu kadar heyecanlanmama şaşıran Arif, "Ben gitmeyecektim ama eğer gitmek istiyorsanız size eşlik ederim," dedi.

"İsterim!" dedim yüksek sesle. Züleyha teyzeye baktım. "Hem bence bu işten, Yiğit'ten daha iyi anlarım." Neden bilmiyorum, gidecek olmanın heyecanıyla tanımadığım bir adamdan daha iyi olduğumu iddia ettim. Züleyha teyze gülerek, "Git, kızım tabii," dedi. "Alışverişe gidecek diye bu kadar hevesli olanı ilk defa görüyorum ama git tabii, yavrum."

Alttan alttan benimle dalga geçiyordu ama bunu, beni sevdiği için yaptığını biliyordum. Onun bu tatlı hâline aldırmadan Öznur'a döndüm. "Sen de gelmek ister misin?" diye hızla sordum.

Öznur, bir annesine bir bana bakıp, "Anneme yardım etmem ve dersime yetişmem lazım," dedi dudaklarını büzerek. *Peki* anlamında kafamı salladım. Arif, "Seni ben bırakacaktım ama artık mümkün değil," dedi Öznur'a. "Söylerim, Yiğit bırakır."

Öznur, minnetle gülümseyip, "Sağ ol, Arif abi," dedi.

"Ben Yiğit'le gidebilirim..." dememe kalmadan Arif araya girdi. Net bir sesle, "Sizi başkasına emanet edemem," dedi. *Sanki bebeğiz.* "Abime haber verip geliyorum," dedikten sonra cebinden telefonunu çıkararak ilerledi. Mutfaktan çıkacakken yeniden bana döndü: "Siz hazır mısınız?"

Üstümde siyah, yüksek bel bir eşofman altı ve siyah, oversize bir sweatshirt vardı. Markete gitmek için gayet uygun olduğumu düşünüp kafamı *evet* anlamında salladım. "Üzerime ceket alıp geliyorum," dedim.

İkimiz beraber mutfaktan çıktık. Dışarı çıkıp sevdiğim bir şeyi yapacak olmanın heyecanıyla, mutfakta kalanlara, "Görüşürüz," diye bağırdıktan sonra koşarak merdivenlere yöneldim. Evcimen biriydim ama uzun süre evde kaldıktan sonra dışarı çıkmak, bana mucizeymiş gibi geliyordu.

Odama gelip, Ankara'dan getirdiğim siyah, kısa, şişme montumu üzerime geçirdim. Bavullarımı dolaba nizami bir şekilde yerleştiren Züleyha teyzeye teşekkür etmeyi aklıma yazıp odadan çıktım. Çanta almama gerek yoktu. Telefonum da hâlâ Karan'daydı. Aslında telefonla çok fazla ilgilenen biriydim. Buna rağmen, Özlem'le yaşadığım o olaydan sonra telefonu elime almaya korkar oldum. Sanki telefonu elime aldığımda kötü bir haberle karşılaşacaktım. O yüzden bu telefonsuz süreyi ne kadar uzatabilirsem o kadar iyiydi. Mecbur kalana kadar telefonumu elime almayacaktım.

Merdivenlerin sonunda bekleyen Arif, aceleci adım seslerimi duyup bana döndü. Hevesle, "Hazırım," dedim. "Gidebiliriz."

Gülümsedi. "Vallahi markete gidecek diye heyecanlanan ilk sizi görüyorum," deyip dış kapıyı açtı. "Buyurun."

Çok sempatik bir adamdı. Onunla sizli bizli konuşmak hoşuma gitmiyordu ama şu an bunun konusunu açmayacaktım. Biraz zaman geçtikten sonra -kabul etmesini umarak- bana sadece "Eflâl" diye seslenmesini rica edecektim.

"Biraz sıkıldım da," diye mırıldandım. Daha sonra Arif'in açtığı kapıdan dışarı çıktım. Kapının önünde bir araba vardı. O arabanın önünde bekleyen koruma arka kapıyı açtığında, "Öne oturacağım," dedim. Adam ikilemde kalırken Arif', "Ön kapıyı aç," dediğinde, arka kapıyı kapatıp ön kapıyı açtı.

Sanki arabanın tavanına oturacağız dedik, ne bu hareketler? Saygıdan herhalde.

"Teşekkür ederim," deyip ön koltuğa oturarak hemen emniyet kemerini bağladım. Arif de gelip, şoför koltuğuna oturduğunda aklıma kendi arabam geldi. "Arabamdan haberin var mı, Arif?"

Arabayı çalıştırıp ilerlerken, "Garajda," dedi.

"Anladım," diyerek elimi radyoya doğru uzattım. "Açabilir miyim?"

Bahçeden çıkarken, "Keyfinize bakın," dedi.

Radyonun dokunmatik tuşlarına basarken gözüm dikiz aynasına takıldı. Arkamızdan dört tane araba çıkmıştı. İki araba, buraya gelirken olduğu gibi önümüze geçti. İki araba ise arkamızda kaldı.

Gerilmemek için içimden, *bunlar sadece önlem,* dedim. Radyoda çalan Sezen Aksu'nun Kaybolan Yıllar şarkısının etkisine kapılmak isteyerek arkama yaslandım. Ağaçlarla dolu yolu izlerken, camı açıp temiz havayı içime çektim.

Saçlarım rüzgârda yavaşça savrulurken göğsümden yükselen kelebeklerin kanat çırpışları kulaklarıma doldu. Özgür değildim ama tutsak da değildim. En ufak bir firar bile kalbimde çiçekler açmasına neden oluyordu. İstediği anda istediği şeyi yapan Eflâl'i özlüyordum. Markete gitmek bile beni bu kadar mutlu ediyorken rahat rahat sokaklarda gezen kadın, kim bilir nasıl hissederdi?

İç çektim ve radyoda çalan şarkıyı değiştirdim. Modumu düşüremezdim. Çıkan hareketli bir şarkıyla düşüncelerim yavaşça dağılırken gözlerimi kapadım. Araba hızlandıkça kalp atışlarım da hızlandı. Mutlu olma isteğiyle doldum. Öylesine bir mutluluk değildi istediğim. Dolu dolu, eski anılarımı unutturacak bir mutluluk istiyordum. Belki de gerçek bir sevgiydi istediğim. Kim bilebilirdi?

Aradan geçen yarım saatin sonunda *gross* bir markete gelmiştik. Arif, arabayı park ettikten sonra arabadan beraber indik. Markete doğru yürürken bir an durdum ve peşimizden gelen adamlara baktım. Arif'e, "Bu kadar kalabalık olmamıza gerek var mı?" diye sordum. Neredeyse herkes bize bakıyordu. Bu kadar kalabalığa alışık olmadığım için rahatsız oldum.

Arif net bir sesle, "Abimin kesin emri var," dediğinde, kaşlarım çatıldı.

"Ben mi tehlikedeyim?" diye, şaşkınca sordum.

Yüzüme alelâde bir ifadeyle bakan Arif, hiç düşünmeden, "Hayır," dedi. "Bu bizim genel tavrımız." *Evet, canım. Eminiz ki markete giderken onlarca adamla gidiyorsunuzdur. Asla bir bit yeniği yok.*

Uzatmadan, "Peki," dedim ve markete girdim. Hepsi aynı şekilde peşimden geldiği için bütün bakışlar üzerimizdeydi. Arkamdan gelen ondan fazla takım elbiseli adamla markette geziyor olmak çok garip bir durumdu.

Bu durumu göz ardı edip Arif'ten listeyi alarak reyonların arasında gezmeye başladım. Züleyha teyze, her şeyi kısım kısım ayırdığından dolayı ilk olarak bakliyat reyonundakileri almak için oraya yöneldim. Elime aldığım bulgur ince mi diye bakarken yan taraftan gelen sese doğru döndüm.

"Kısır yapmayacaksanız, o doğru bulgur değil," dedi tanımadığım adam. "O, ince bulgur."

Sorduk mu?

Korumalar bize doğru yaklaşacaktı ama Arif, elini kaldırarak onları durdurdu. Etrafımızdaki korumalara aldırmayan adam, bana doğru bir adım daha yaklaştı. Arif, önüme doğru geçti. "Ben seni tanıyorum," dedi üstüne basa basa. "Kimsin sen? Nereden çıkarıyorum ben seni?"

Arif'in bu soğuk ve sert sesi bana çok yabancıydı ve gördüğüm tek şey, onun kalın gövdesiydi. Aramıza girip adamla göz temasımı kesti.

Tanımadığım adam alayla güldü. "Tanışmadık ama ben de seni tanıyorum, Arif Keskin," dedi. Arif'in arkasından bana doğru bakıp elini uzattı. "Seninle de tanışmadık, nasip olmadı..." derken mavi gözlerinde çok başka bir ifade vardı. "Ben Ali," dedi kendinden emin bir sesle. "Ali Demiroğlu."

KAKTÜS TEAM

8. BÖLÜM

Yol Ayrımı

Geçmiş, bazen mutlu bir anı bazen acı bir tebessüm. Bazı zamanlarda ise adı konulamayan duygunun adı...

İçini kemiren o his, kalbindeki dermansız çarpıntıya neden olur. Boğazın düğümlenir, soluğun gırtlağında kalır, ölüyorum sanırsın. Sorun da bu ya, *"Öldüm der durur, yine de yaşarsın."*

İşte adını koyamadığım bu duygu gelip yine göğsüme oturmuştu. Korku değildi bu, korksaydım bilirdim. İçinde ne olduğunu bilmediğim bir dolabı açmak gibiydi, yaşadığım. Orada canımı acıtacak bir şey mi vardı yoksa bir hiçlik mi, bilmiyordum. Bilinmezlik, can sıkıyordu.

Arif, Ali Demiroğlu olduğunu söyleyen adamın üstüne doğru yürürken ben ilk defa bir Demiroğlu ile karşılaşmanın şokunu yaşıyordum. "Demiroğlu" soyadı bana bir efsane gibi geliyordu ama yıllar sonra karşıma çıkmıştı. Ne hissedeceğimi şaşırmıştım. Adamın yalan söylemek için bir nedeni var mıydı? Bence yoktu.

Peki, bu adam nereden akrabam oluyordu? Kuzenim çıksa bile şaşıramayacaktım.

"Hatırladım," dedi Arif sert bir sesle. "Sen, evin etrafında gezen o herifsin. Derdin ne senin? Uyarıdan anlamıyor musun lan sen?" dedi sinirle. Ali'yi omzundan tutup itti. "Dayak mı istiyorsun, lan?"

Evin etrafında mı geziyordu? Neden? Başka bir soru ise benim neden bundan haberim yoktu?

Ali, "Eflâl'le konuşacağım," dedi. Sesi, Arif'in sesinin aksine çok sakin çıkıyordu. Arif'e, "Seninle bir işim yok benim," deyip gözlerini gözlerime dikti.

Bütün korumalar etrafımıza toplandı. İçlerinden bir tanesi bana doğru yaklaşıp, "Siz biraz geriye doğru gelin, Eflâl Hanım," dedi. Ona aldırmadan, "Arif," dediğim sırada, muhtemelen Ali'yi yeniden itecek olan Arif dahil, herkes bana doğru döndü. "İzin verirsen konuşmak istiyorum," deyip bir adım öne çıktım. Bu adam kimin nesiydi, doğruyu mu söylüyordu, öğrenmem gerekiyordu. Geçmişimin aydınlanması ve geleceğimin yön bulması için buna mecburdum.

Arif, "Eflâl Hanım," diyerek, Ali'ye arkasını dönüp gözlerime baktı. *Lütfen, bunu yapmayın* der gibi bakıyordu. "Bakın, bu adamın nasıl biri olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Güvenliğiniz için doğru olan bu de..."

Sözünü kesip, "Nasıl biri olduğunu ve amacını öğrenmek için konuşmak istiyorum zaten," dedim. Ali, söylediklerim üzerine zafer kazanmış gibi gülüyordu. "Ama tanımadığım bir adamla yalnız kalmak istemiyorum. Benimle ne konuşmak istiyorsun? Kimsin sen? Soyadın, Demiroğlu olabilir ama seni tanımıyorum. Neden evin etrafında dolaşıyorsun?" diye hızlıca sordum.

Ali açıklamak isteyerek, "Ben..." deyip bana doğru yaklaştı. Elini kaldırarak onu durduran Arif, "Sakın bir adım daha atma!" dedi tehditkâr bir şekilde, bir yandan da telefonla birini arıyordu. "Konuşacaksan oradan konuş," diyerek Ali'yle aramızdaki mesafeyi korumamızı sağladı.

Karan'ı aramıyorsa ben de bir şey bilmiyorum.

Ali yüzüne kondurduğu tebessümle Arif'in tavrına aldırmadan, "Ben senin kuzenin sayılırım," dedi. *Doğru bilmişiz.* "Seni yıllar sonra bulduk, kaybetmek istemiyoruz."

Gözlerimi kısarak, "Bulduk derken?" diye sordum. *Lütfen,* diye geçirdim içimden. *Lütfen, o adamla bağın olmasın.*

Ali aynı ifadeyle, "Deden seninle konuştuğumu öğrenince çok sevinecek," dediğinde istemsiz bir şekilde bir adım geriye doğru gittim.

Deden... Deden, dedi. "Hayatını mahveden adam" demek yerine, "deden" dedi.

"Ona söyle..." derken duygularımı belli etmemeye çalışıyordum. "Beni hiçbir zaman bulamayacak!" Sesim yükseldi. "Ve yaptığının bedelini elbet ödeyecek. Ödeteceğim!" Kanıma karışan zehrin adı, intikamdı. "Bana yaptığının da aileme yaptığının da hesabını verecek!"

Gözlerim öfkeyle yanarken kendimi kasıyordum. Bana bu şekilde yaklaşarak ne yapmaya çalışıyordu, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, hiçbir şeyin göründüğü kadar basit olmadığıydı. Annemle babam yok yere ölmemişti. Bu kadar basit olamazdı.

"Sana ne yaptık?" diye soran Ali'nin gözleri kısıldı.

Sinirden, konuşmayı unutmuş gibiydim. *"Beni gecenin bir yarısı dövüp ölüme terk ettiniz"* demek istedim. *"Bedenime verdiğiniz acı sorun değil. Siz benim elimden geleceğimi, ailemi çaldınız"* demek istedim ama yapamadım. Ona öfkeyle karışık bir nefretle bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Alo, abi..." dedi Arif. "Evet, abi. Tamam, abi. Emredersin abi."

Ali yeniden konuşmak için ağzını açtığında, Arif'in gözlerine bakarak verdiğim mesaj yüzünden ağzını kapatmak zorunda kaldı. Çünkü Arif tarafından geriye doğru sertçe itildi. "Son uyarımızdı," dedi üstüne basa basa Arif. "Bir daha uyarıyla kalmaz!"

Dedemin gönderdiği bir adamla aynı ortamda bulunuyor olmak bile kanımı donduruyordu. Marketteki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediyordum. Arif, Ali'yi işaret ederek, "Götürün şunu," dedi tükürür gibi.

Ali ellerini havaya kaldırıp, "Sakin," diyerek sırıttı. Onunla göz göze geldiğimizde, romanın sayfalarının hızla çevrildiğini ve okuduğum ilk kelimenin *ölüm* olduğunu gördüm. "Bir sonraki buluşmamızda yalnız olacağız, Eflâl. O zamana dek hoşça kal," dedi ve onu kolundan çekiştirerek götüren adamlara hiç itiraz etmedi.

Arif, belli belirsiz bir sesle, "Puşt," diye homurdandı. Ben ise sanki ayaklarım yere mıhlanmış gibi öylece duruyor ve Ali'nin arkasından bakıyordum.

Yine korkmamıştım. Belki de korkmam gerekirdi ama korkmuyordum. Onlara karşı öyle büyük kin ve nefret doluydum ki, bunlar korkumun önüne geçiyordu. Gerçeği öğrenmek istiyordum. *"Neden bize bunu yaptınız, neden canıma kıymaya kalktınız"* demek istiyordum. Karşılarına geçip hesap sormak istiyordum. Bir şeyden korkuyorsam korktuğum şey, bilmediğim gerçeklerden başka bir şey olamazdı.

Adımın Eflâl olduğu kadar emindim. Bilmediğim çok şey vardı.

Onların uzaklaşmasının ardından ben de adımlamaya başladım. Üzerimdeki bakışlara aldırmadan çıkışa doğru yürüdüm. Ne alışveriş umurumdaydı ne de başka bir şey. Tek başıma kalıp düşünmek istiyordum. İçten içe bir yere varamayacağımı bilmek canımı sıkıyordu. Abimle konuşsam iyi olacaktı.

Arif'in sesi tam arkamdan geliyordu. "Sıkıntı yok," derken sesi sakin çıkıyordu. "Hallettik, abi. Yok yok iyi, bir sorun yok." İyi olan ben miydim? *Pek de iyi sayılmayız Arifçiğim, eve gidip saatlerce beyin fırtınası yapacağız daha. Anlayacağın, canımız çok sıkkın.* "Haber veririm, abi."

Eve gelene kadar ağzımı bıçak açmadı. Kendimi külçe gibi yatağa bırakırken düşündüğüm tek şey, bana veda edemeden bu dünyadan göçmek zorunda bırakılan ailemdi.

Patron'un kafasını okşayıp yanağına güçlü bir öpücük kondurdum. O, kafasını yanağıma sürttü ve yüzümü yalayıp uzandıktan sonra başını dizlerime koydu. *Kanka mı oldunuz siz? En son bizi yiyordu hani?*

Aramızda bir sorun kalmamıştı. Karan bizi tanıştırdıktan sonra aşağı indiğim zamanlarda, Patron varlığımı fark ettiği her an yanıma geliyordu ve onunla ilgilenmem için uğraşıyordu. Hayvanları zaten çok severdim. Patron'la iyi anlaşıyor olmak beni sevindiriyordu.

"Selam," diyen Ömer, gülümseyerek yanımıza doğru yaklaştı. Yerdeki örtünün üstüne, tam yanıma oturdu. "Nasılsın, minik kuş?"

Gülümseyerek, "Minik kuş mu?" diye şaşkın bir şekilde sordum. "Ben miyim o?" *Senin neren minik kuş olacak, bana diyor.*

Patron'un kafasını okşadıktan sonra dirseklerini arkaya yaslayarak bana döndü. "Evet, sensin. Hoşuna gitmedi mi?"

"Gitti," derken kocaman gülümsüyordum. "Çok hoşuma gitti."

Karan da Ömer de yanımda olmak istiyordu. Buna Arif'i de eklesem yanlış olmazdı.

Eve geldikten sonra ikisi de Arif'in telefonundan bana ulaşıp yanıma gelebileceklerini söyledi. Bunu görevleri gibi görmediklerini, gerçekten iyi olmamı istedikleri için yaptıklarını biliyordum. İçimi neşeyle dolduran bu desteklerini kibarca reddedip yalnız kalmak istediğimi söyledim. Yaklaşık yarım saat önce aşağı inip Patron'la oturmaya başlamam, isteğimi gerçekleştirdiğimi gösteriyordu.

Ömer, "O zaman seve seve söylerim," diyerek doğruldu. Gözlerime dikkatle bakarken, "Gerçekten nasılsın? Bugün nahoş olaylar yaşanmış," dedi.

"Öyle oldu," dedim. Patron kucağıma koyduğu kafasını kaldırıp ayağa kalktı. Yanımda dururken sanki yaşadığım duyguyu hissetmiş gibiydi. Derin bir nefes alıp verdim. "Ali'nin, evin etrafında dolandığını öğrendim. Neden bana söylemediniz? Bilmeye hakkım vardı."

"Yasin böyle istedi."

"Nasıl yani? Abim biliyordu ve benden gizledi mi?" diye şaşkınca sordum.

"Gizlemek sayılmaz," diyen Ömer'in sesinde gizli bir anlam sezdim. "Gerçeği öğrenene kadar sana söylememizi istemedi." Bakışlarımdaki ifadeyi gördükten sonra, "Seni düşündüğü için, Eflâl. Başka bir nedeni yok," diye ekledi.

Yarı alaylı bir şekilde güldüm. "Çocuk muyum ben, Ömer? Beni neden düşünüyor? Tamam, anlıyorum, beni korumak istiyor. Hakkını yiyemem, bunu yapıyor da. Ama öğrendiğim bilgi beni yerle bir etmeyecek ki. Hayatımın kontrolünün, kim olursa olsun başkasında olmasını istemiyorum. Bunu ona da söylemiştim."

Ömer, kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Haklısın. Ben aranıza girmek istemem," diye mırıldandı.

"Senin çözebileceğin bir şey değil zaten," diyerek gözlerimi boşluğa diktim. "Konuşacak kimsem olmadığı için..."

Elini dizime koyduğunda cümlem yarıda kaldı. "Aşk olsun," dedi sitemli bir sesle. "Biz varız. Bizimle istediğini konuşabilirsin," derken anlayışla gülümsüyordu.

Aklıma Karan düştü. Düşünmeden, "Karan nerede?" diye sordum. *İnşallah sana ne der de salak gibi kalırsın.*

"İçeride," dedi. "Üstünü değiştirip yanına öyle gelmek istedi."

Sorduğum sorunun anlamsızlığıyla kafamı *tamam* anlamında sallayıp başka bir yöne döndüm. Bana neydi canım? Adam istediği zamanda istediği yere gider, gelirdi. Evlerinde kalıyor oluşum, bana sorgulama yetkisi vermiyordu. Keşke verseydi.

Ömer atik bir hareketle ayağa kalkıp, elini bana uzattıktan sonra, "Hadi, kalk da içeri geçelim. Hem çok acıktım hem de biraz esiyor," dedi.

Elini tutup ayağa kalktım. "Erken gelmişsiniz bugün."

Lâl, sende bir sorun mu var? Neden salak saçma sorular soruyorsun?

Of!

Ömer, "İşimiz erken bitti," deyip bana döndü. "Memnun olmamış gibisin. İstersen gidelim," derken sırıtıyordu.

"Aşk olsun," diye mırıldandım. "Burası sizin de eviniz." *Sizin de mi?*

Gülümsedi. Omzunu omzuma hafifçe değdirdi. "Sağ ol ya," dedi dalga geçerek. "Karan bunu duyunca çok sevinecek."

"De" eki orada fazla diye bağırmamak için zor duruyordum ama sadece gülümsemekle yetindim. *Bugün sende bir sorun var ama hadi hayırlısı.* "Neyi duyunca çok sevineceğim?" diye sorarken, gözlerini üzerimde gezdiren Karan'ın ne ara geldiğini ve sesimizi duyduğunu anlayamadım.

Hızla Ömer'e dönüp *lütfen sus* der gibi baktım. *Bana, susmazsan seni öldürürüm der gibi bakıyorsun gibi geldi...*

Ömer mesajımı alarak boğazını temizledi. Masanın üstüne baktıktan sonra, "İçli köfte," dedi sevinçle. "İçli köfte olduğunu duyunca çok sevineceksin!"

Ben rahatlamış bir nefes verdiğimde Karan, "Ben sevmem ki içli köfte. Onu en çok seven..." diyerek sustu. Bir Ömer'e bir bana bakıp cümlesinin devamını getirmeden, "Masaya geçelim," dedi.

Kim seviyor? Kim seviyor? Sorar mısın, kim seviyor? Saçma sapan şeyler soracağına bunu sor. Kim seviyormuş ya?

Sormadım. Merakımı gizlemeye çalışarak masaya oturdum. *İyi halt ettin.* Karan'ın geldiği andan beri hissettiğim gergin enerjisi de bizimle beraber masaya oturdu. Yarım bıraktığı cümle, gerginliğini daha çok artırmış gibiydi. Ben de gerildiğimi hissettim.

Züleyha teyze ikisine, "Hoş geldiniz," diyerek servisleri yapmaya başladı. Hepimiz sessizce otururken ben Karan'a bakmamaya çalışıyordum. Sanki baksam gözlerinde göreceğim ifade, merakımı daha da körükleyecek ve ben bu gece uyuyamayacaktım. O yüzden önüme dönüp çorbamı kaşıklamaya başladım.

Bir süre devam eden sessizliği bozan Ömer, "Gittin mi?" diye sorunca, kafamı kaldırıp ona baktım. Onun bakışları Karan'ın üzerindeydi.

Kafasını kaldırıp Ömer'e çok sert bir ifadeyle bakan Karan'ı ilk defa böyle görmüştüm ve bu, beni tedirgin etmişti. Ona bakmaya son verip önüme döndüm. "Şimdi zamanı mı, Ömer?" diye sertçe çıkıştı.

Lâl, biraz daha kafanı eğersen yüzün çorbaya girecek.

Keşke yok olsam.

Ömer, mesajını almış olacak ki sesini çıkarmadı. Ana yemek servis edilirken Züleyha teyze de ortamdaki gerginliği anlayıp afiyet olsun bile demedi.

Karan, neden kocası eve geç gelen kadınların sinirini üstünde taşıyormuş gibi oturuyor? Gemisi vardı da o mu battı? Ne bu hareketler?

Ah bir anlasam.

Yemeğin sonuna kadar tek bir şey konuşulmadı. Masanın ortasında duran içli köftelere de kimse dokunmadı. İçli köfteye neden trip attıklarını bilmiyordum ama onlar yemedi diye ben de yemedim. İçli köfteleri görene kadar canımın içli köfte istediğini bile bilmiyordum. Öyle güzel ve dolgun görünüyorlardı ki ağzımın suyu akmıştı.

Artık gece mutfağa gelip buzdolabından araklarız.

Evet, yapalım bunu.

İkisi aynı anda ayağa kalkınca, yemeğim bitmemesine rağmen ben de kalktım. Karan hiçbir şey demeden salondan ayrıldı. Ömer, "Bizim konuşacak şeylerimiz var. Sen keyfine bak," dedikten sonra, burnundan soluyan Karan'ın peşinden gitti.

Bir koku alıyor musun sen de?

Sus sus, aklımıza getirmeyelim.

İştahım kaçınca masayı toplamaya başladım. Züleyha teyze her ne kadar bu durumdan memnun olmasa bile ona yardım ederek bulaşıkları da hallettim. Kendime yaptığım kahveden Karan ve Ömer'e de götürmeyi düşündüm ama hemen vazgeçtim. Karan böyle hissettirmese bile sorun benmişim gibi hissettirmiştim.

Biz ne yaptık, canım? Bizimle ilgisi yoktur. Hem biz içli köfte miyiz? Bizimle ne derdi olabilir?

Kendi kendime hak vererek kahvemi alıp bahçeye çıktım. Sandalyenin üstündeki şalı alıp omuzlarıma örttüm. Şimdi Ankara'da olsaydım, eminim yine kahve içiyor olurdum. Kahve bağımlısı sayılmazdım ama içmeden de duramıyordum.

İkisi aynı şey değil mi?

Yoo, değil.

Patron, biraz önce oturduğumuz yere uzanmış uyurken sanki varlığımı fark etmiş gibi bir anda gözlerini açtı. Bana bakarak bir kere havladıktan sonra benden tarafa koşmaya başladı. Bir anda yanımdaki sandalyeye zıplayınca elimde tuttuğum fincanı yere düşürdüm. Sıcak kahve üstümüze dökülmesin diye uğraşırken fincanı yere fırlattım desem daha doğru olurdu.

"Patron," diyerek endişeyle ayağa kalktım. "İyi misin? Bir yerine geldi mi? Yandın mı?" Patron'un vücuduna bakıyordum ama o, yüzümü yalamaya çalıştığı için bana yardımcı olmuyordu. "Kızım konuşsana." *Ne?* "Ay! Yapmasana."

"Eflâl Hanım, ne oldu?" Arif yerdeki lekeyi ve fincanı gördükten sonra Patron'la bana baktı. "Size bir şey olmadı ya? İyi misiniz?"

Ayak bileğime gelen kahve biraz canımı yakmıştı ama büyütülecek bir sorun değildi. "İyiyiz, iyiyiz," deyip durdum. " 'Size' derken sadece beni mi kast ettin, yoksa Patron'u ve beni mi?" diye emin olamayarak sordum.

Arif, yanındaki adama yeri temizlemesi için işaret ettikten sonra, "İkinizi," diye cevap verdi. Bakışlarındaki ifade *bu ne saçma soru* der gibiydi.

"Hiç öyle bakma," diyerek kaşlarımı kaldırdım. "Bana, 'sen' diye hitap etmeyerek kafamı karıştıran sensin," diye çıkıştım.

"Haklısınız," dedi. *Sorunlarımı çözme şeklim.*

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. "Benimle sizli konuşmana gerek yok, Arif. Ben senin patronun değilim."

Kafasını *olmaz* anlamında salladı. "Abimin misafirisiniz," diye diretti.

Ona doğru yaklaştım. "İşte ben de bunu söylüyorum. Ben sadece misafirim. Aramıza mesafe girsin istemiyorum. Böyle olunca kendimi kötü hissediyorum," dedim beni anlamasını umarak.

"Yapamam, Eflâl Hanım," dedi. Bu kadar kararlı olması beni sinirlendirdi.

"Beni ağlatırken de bu kadar kararlıydın!" diye çıkıştığımda suratı düştü.

Ağlamamıştın ki Lâl?

Ama o bunu bilmiyor.

Sen, şeytan.

Kısık bir sesle, "Ben..." deyip ne diyeceğini bilemezmiş gibi kafasını hafifçe eğdi. "Özür dilerim. Sizi ağlatmak istememiştim," dedi mahcup bir sesle. *Adam üzüldü be.*

"Bana biraz daha 'siz' dersen, bir daha ağlayacağım!" diye Arif'i tehdit ettim. Yeri silen diğer adam bize bakıp işine döndüğünde kim bilir içinden neler geçiriyordu.

Arif, "Ama..." diye mırıldandı.

"Aması maması yok!" deyip elimi kaldırdım. "Eğer seninle barışmamı istiyorsan bana 'Eflâl' dersin. Sizli konuşmayı bırakırsın."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Bana küs müydünüz?"

Küs müydük?

Hayır.

"Evet!"

Şaşkınlığını üzerinden atamayarak, "Benim haberim yoktu küs olduğunuzdan," dedi. *Canım, bizim de haberim yoktu ki. Hem hâlâ sizli konuşuyor!*

Gıcık bir şekilde güldüm. "İşte benimle kanka olsaydın bunlara gerek kalmazdı..." Omzuna yumruk attım. "Hadi, kanka olalım!" diye biraz bağırdım. *Zorla arkadaş bulmaya çalışıyorsun ya, işe bak. Başvuruları nereye yapsınlar?*

Arif önce omzuna sonra bana bakıp, "Kanka mı olalım?" diye hayretler içerisinde sordu. Bu kelimeyi hayatında ilk defa söylüyor gibiydi. Ses tonu ve yüz ifadesi, kahkaha atmamak için kendimi zor tutmama neden oluyordu. Arif'in omzuna vurayım dedim ama benim elim acıdı. Maşallah, taş gibi vücudu vardı. Aldırmadan, "Evet," diye direttim. " 'Kanka' de bana."

" 'Kanka' mı diyeyim size?"

"Ay!" dedim en sonunda. "Evet ya, evet. Bu kadar mı zor 'sen' diye hitap etmek? Kendimi kötü hissediyorum, anlamıyor musun? Çalışanlarım bile bana 'siz' demiyor. Ne bu resmiyet, Arif?"

Birkaç saniye düşündü. "Eflâl..." dediğinde zafer çığlığı atacaktım ki, "Hanım," diye devam etti. "Yapamam, kusura bakmayın," dedi bir çırpıda.

Gözlerimi kısarak, "Öyle mi?" diye sordum. "Bu savaşı sen başlattın, Arif," deyip boğazımı kesme işareti yaptım. "Bitti."

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Ne bitti?"

Sinsice sırıtıp kaşlarımla onu işaret ettim. "Sen... Seni kara listeye yazdım. Bittin sen," diye fısıldadım.

Ne yapacağız, Lâl?

Hiçbir fikrim yok.

İnanır mısın, şaşırmadım.

Kafasını hafifçe eğen Arif, "Eyvallah," derken sırıtıyordu.

Beni ciddiye almamasına sinirlenerek, "Sana eyvallah," deyip yüzüne ters ters baktım. Patron'un kalçasına vurdum. "Gidelim, Patron." Sert adımlarla salona gelip koltuğa oturdum. Patron da gelip yanıma oturdu. Kollarımı göğsümde birleştirip, "Aman," dedim. "Demezsen deme. Ben de sana, 'siz' diyeyim de gör gününü!" *Eminim, Arif çok korkmuştur şu an.*

Kumandayı alıp televizyonu açarken söylenmeye devam ediyordum. "Ne istedik, lan?" diye soran adama şu anda hak vermiştim. Sanki ne istemiştik!

Aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum ama gelen adım sesleri üzerine kafamı çevirerek salonun girişine baktım. Karan ve Ömer yanıma doğru yürüyordu. İkisinin de yüzü asıktı. Karan, direkt olarak gözümün içine bakıyordu ama ifadesinden bir anlam çıkaramadım.

Ömer, "Ne izliyordun?" diye sorarak yanıma oturdu.

"Öyle geziniyordum, bir şey izlemiyordum," dedim. Doğrularak Karan'a baktım. Bugün doğru düzgün konuşamamıştık. Onunla konuşma isteğiyle dolduğum için dayanamayarak, "Nasılsın?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. Arkasına yaslandı. "İyiyim. Sen nasılsın?" dedi. Sesi soğuk değildi ama ruhsuz gibiydi.

"İyiyim," diye mırıldandım. "Ne var ne yok?"

Dudaklarını büzüp, "Aynı," dedi. "Sende ne var ne yok?"

"Aynı," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"Bildiğin gibi," dedi. "Senin nasıl gidiyor?"

"Bildiğin gibi," deyip devam edecektim, Ömer araya girdi: "Bu ne ya? İçim şişti," diye sitem ederek kanalı değiştirdi. *Minik kuş haklı.* "Susun da film izleyelim."

Karan'la bakışmamız devam ederken gerginliğimi anlamış olacak ki hafif tebessüm etti. Derin bir nefes alıp verdim, gülümseyip arkama yaslandım. Karan'ın canını sıkan neydi, bilmiyordum ama içime dert olmuştu. Umarım en yakın zamanda çözerdi.

"Ne izleyelim?" diye sordu Ömer. "Sevmediğin bir tür var mı?" derken bana bakıyordu.

"I- ıh," dedim. "Siz ne izlemek isterseniz ben size uyarım."

Ömer, "Tamam," diyerek film izleme uygulamasına girerken Karan telefonuna bakmaya başladı. Kaşları çatılmış, omuzları gerilmişti. İstemsiz bir şekilde yerimde kıpırdandım. Sorsam ayıp etmiş olur muydum? Ya da haddimi aşar mıydım? Of, çok gergindim!

"*Bird Box*[2] nasıl?" diye soran Ömer'e dönüp bakışlarımı Karan'ın üstünden çektim. "İzlemiş miydin?"

[2] 2018 ABD yapımı kıyamet sonrası korku-gerilim filmi. Yönetmenliğini Susanne Bier'in üstlendiği yapımın olay örgüsü Josh Malerman'in 2014 tarihli romanına dayanmaktadır.

"Hayır ama duymuştum," diye mırıldandım. "İzleyebiliriz."

Ömer, onayımı alıp filmi açarken telefonundan bir yerlere basarak ışıkları kapattı. Arkasına yaslanıp filmi izlemeye başladı.

Lâl, Karan'ı izlemeyi bırakıp önüne mi dönsen?

Aklıma takıldı bir kere, yapamam.

Karan ise dikkatle telefonuna bakıp birine mesaj atıyordu. Sinirinden biraz sonra telefonu ısıracak gibi bir hâli vardı. Yazdığı mesajdan sonra telefonu sol eline alıp sertçe sıktığında göz göze geldik. İfadesi hafiften yumuşadı. Bana yakalanmış gibi bir tavra bürünerek telefonunu yanına koydu, televizyona bakmaya başladı.

Acaba sevgilisi vardı ve onunla mı tartışmıştı? İçli köfte seven kişi sevgilisi miydi? Kesin, küs oldukları için sevgilisini hiç görmemiştim ve Karan, bu yüzden Ömer'in onu hatırlatmasına sinirlenmişti. Hatta Ömer'in "Gittin mi?" diye sorduğu kişi, Karan'ın kız arkadaşı olmalıydı. *Kız Zekiye, ilk defa bir şeyi çözdün.*

İçime öküz oturdu.

Ondan hoşlandığımı söyleyemezdim ama sevgilisi olması canımı sıkıyordu.

Hoşlandığın için canını sıkıldı.

Hayır. Benimle ilgilenmesi hoşuma gitmişti, kendisi değil.

Kesin öyledir.

Kucağıma aldığım kırlente sarıldım. Bakışlarımı televizyona yönlendirmeye çalıştım ama yapamıyordum. Karan'ın durmadan ışığı yanan telefonu buna engel oluyordu. Gidip sevgilisiyle sorunlarını halledip dikkatimizi dağıtmasa olmuyor muydu?

"Abi," diye seslenen Arif'e de uyuz oluyordum. "Mesajımı görmedin de geleyim dedim," diyerek Karan'a doğru yaklaştı ve kısık sesle bir şeyler söyledi.

Arif'le mi mesajlaşıyormuş bu Menopoz Karan?

Olabilir mi böyle bir şey? Lütfen olsun.

Arif, Karan'ın yanına oturup kulağına fısır fısır bir şeyler söylemeye başladı. Ben buradayım diye mi sessiz konuşuyordu?

Arif'e uyuz oldun, anladık ama film izliyorsunuz diye kısık sesle konuşuyor.

Sen çok biliyorsun!

Aynen öyle.

Karan'ın gözleri televizyonda, kulağı Arif'teydi. Kollarını her zamanki gibi göğsünde birleştirmişti. İzlemediğine emin olduğum filme bakarken çok dalgın görünüyordu. Bu yaptığı sinirimi bozuyordu. Farkında olmayabilirdi ama beni geriyordu. Ya neden böyle olduğunu açıklamalı ya da bu tavrına son vermeliydi! *Tavşan dağa küsmüş misali...*

Biraz sonra Arif ayaklandı. Filmi izleyen tek kişi Ömer'di ve "Arif söyle de bize yiyecek bir şeyler getirsinler," dedi.

Arif kafasını *tamam* anlamında salladıktan sonra benimle göz göze geldi. "Özel olarak bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Ben sizinle konuşmuyorum," diye gücenmiş bir şekilde cevap verdikten sonra kırlente daha sıkı sarıldım.

Karan, "Hayırdır?" deyip doğruldu.

Omuz silktim. "Ben söylemem, Arif Bey'e sorun."

Ömer filmi durup Arif'e bakarak, "Söylesene, oğlum! Ne oluyor?" diye merakla sordu.

Arif, derin bir nefes alarak Ömer'e baktıktan sonra, "Abi, Eflâl Hanım, ona 'hanım' dememi istemiyormuş. Beni tehdit etti," dedi. *Arif, oldu mu şimdi bu?*

Karan, kaşlarını çatarak, "Ne tehdidi?" diye sordu.

"Ay, inanmıyorum sana, Arif," dedim. "Ne tehdit etmesi?" *Ettin ya, Lâl!*

Arif bana ağzı beş karış açık bakarken, "Eflâl Hanım, demediniz mi 'Seni kara listeye yazdım, bittin sen' diye?" dediğinde Ömer, ufak bir kahkaha attı. Yerimde doğruldum. "Bak hâlâ hanım diyor!" Ona kendimi yakın hissetmek istediğimi anlamıyordu. "Ne dersen de Arif, artık karışmıyorum," dedim biraz sitemle.

Ömer gülerek, "Zaten tehdidinden sonra hâlâ 'hanım' diyorsa yürek yemiştir," dedi.

Karan söze girip, "Tabii ki 'hanım' diyecek. Saçmalama," dediğinde ona baktım. "Sen bizim misafirimizsin, 'hanım' demeyecek de ne diyecek?" diye tersleyerek sordu.

Arif de beni şikâyet edermiş gibi hemen atladı, " 'Kanka de' diyor, abi," dedi.

Ömer, "Ne?" deyip yeniden kahkaha attı. *Ömer'e de eğlence çıktı.*

"Bir de beni şikâyet ediyorsun, Arif. Aşk olsun," diyerek küskün gözlerimi ona çevirdim.

Arif üzgün bir sesle, "Ama siz de beni şikâyet ettiniz, Eflâl Hanım," dedi.

Karan sert bir şekilde, "Tamam, uzamasın bu mevzu," dediğinde, tepki vermeden ona baktım. "Arif sen yerine geç, koçum. Sen nasıl hitap etmen gerektiğini bilirsin." Ne demek istiyordu? Ben mi bilmezdim? Ağzımı açıp bir şey söyleyecekken benden önce o davrandı. "Bu evdeki kimse senin arkadaşın değil. Tavırlarına dikkat et, burada kalıcı değilsin. Kimse de seninle arkadaş olmak zorunda değil," dedi üstüne basa basa.

Ne diyorsun be?

Bir anlığına afalladım. Böyle bir tepki beklemiyordum. Ortama derin bir sessizlik çökerken gözlerimi Karan'ın gözlerinden ayırmadım. Kalbimin kırıldığını anlamasın diye uğraşarak omuzlarımı dikleştirdim.

Ona göre bu evdeki kimse benim arkadaşım değildi. Peki, ben neden onları arkadaşım gibi görmeye başlamıştım? Sertçe yutkunup, "Peki," diyerek ayağa kalktım. Gözlerimi onun gözlerinden çektim. "Size iyi akşamlar."

Ömer, bileğimden tutup beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun, Eflâl? Film izliyorduk ya." Karan'ın söylediği laftan Ömer utanmıştı belli ki. "Sıkıldıysan Patron'la oynayalım mı?" diye umutla sordu. Buruk bir şekilde gülümsedim. "Yanlışlıkla onunla da yakınlaşmak istemem, Ömer. Ben zaten onunla oynamıştım bugün, bu kadarı kâfi." Sesim kırgın çıkmasın diye uğraştım ama başaramadım.

Ömer, bakışlarını bir anlığına Karan'a çevirdi. Gözlerinde gördüğüm öfkeyi hemen silip ayağa kalktı. "Lütfen, Eflâl. Beni kırma."

Ömer, burada misafir olabilirim ama böyle bir tavrı hak edecek bir şey yapmadım. Kusura bakmazsan seni kıracağım," deyip ondan biraz uzaklaştım. "Her şey için teşekkür ederim ama ben burada daha fazla kalamam."

Gözleri irileşen Ömer, "Saçmalama!" dedi. "Daha bugün karşılaştığın adamdan sonra nereye gideceksin? İzin veremem buna." Kararlı görünüyordu.

Güldüm ama bu, alay dolu bir gülmeydi. "İlk olarak izin almıyorum. İkinci olarak arkadaşım olmadığını biraz önce öğrendim. Sana açıklama yapmak mecburiyetinde değilim."

Ömer'in suçu yok, Lâl.

Benim var mı?

"O yüzden, lütfen bana karışma hakkını kendinde bulma!"

Başka bir şey söylemeden salondan çıktım. Titreyen ellerimi yumruk yaptım. Avuç içime batırdığım tırnaklarımın kalbimdeki kırgınlığın önüne geçmesini istedim. Geçemedi.

Merdivenleri çıkarken Ömer'in yüksek çıkan sesini duyuyordum. Karan'a kızıyor olmalıydı. Tanıdığım Karan, bu değildi. Belki de tanıyamamıştım. Birkaç haftada kimse kimseyi tanıyamazdı. Gerçek yüzü böyle olabilirdi. Peki, ben neden onun yaptığı şeyin altında eziliyordum? O, bana bu kadar anlamsız ve sert çıkışırken neden bu kadar üzülüyordum?

Odaya çıkıp bavulu sert hareketlerle açarken yaşadığım şeye inanamıyordum. Öyle beklemediğim bir anda olmuştu ki her şey, dumur olmuş gibiydim. Hak etmedim diye bağırmak isterken tek yapabildiğim, eşyalarımı bavula yerleştirmek oldu. Nereye gideceğim belli değildi, tek istediğim buradan defolup gitmekti.

Odanın kapısı tıklatıldığında derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Müsait değilim," diye seslendim. Sesim titremişti.

"Eflâl," dedi Ömer kısık bir sesle. "Konuşabilir miyiz?"

"Lütfen, Ömer," derken elimdeki kazağı sıkıyordum. "Lütfen, sana kötü bir şey söylemek zorunda bırakma beni," deyip kuruyan boğazımı acıtacak şekilde yutkundum.

"Söyle," dedi hızlıca. "Kırıldın, anlıyorum. Haklısın da. Lütfen..."

Kapıyı açtığımda cümlesi yarıda kaldı. Sinirle güldüm. "Kırıldım?" *Çok kırıldın, Lâl.* "Onun söylediğine göre arkadaşı bile değilim. Hiçbir şeyim olmayan bir adama neden kırılayım?" Kaşlarım çatık, sesim sertti. "Sadece üzüldüm. Neye, biliyor musun? Misafir olduğumu söyleyen bir adamın, misafire nasıl davranacağını bilmemesine üzüldüm." Tükürür gibi, "Yazık," dedim.

Ömer mahcup bir şekilde kafasını eğdi. "Gergindi," diye savunmaya geçti. Cevap vermeme izin vermeden devam etti. "Bu bir bahane olamaz ama sen de gördün. Bugün sana anlatamayacağım kadar zor şeyler yaşamış. Asla, sana yaptığını savunamam. Sana patlamaması gerekirdi ama işte..."

"Ömer," dedim dişlerimi sıkıp kendimi kasarken. "Ne sebeple olursa olsun o tavrını hak etmedim." İçeri girip yeniden bavuluma doğru eğildim. "Teşekkür ederim, bana yardım ettiniz. Abim için bile olsa yanımda oldunuz. Ama bundan sonrasını kendim halledebilirim. Misafir olmadığım da belli. Yaptıklarınızı bir şekilde öderim."

Hayretler içerisinde, "O ne demek, Eflâl?" diye sordu ve eğilerek yanıma oturdu. Sinirden titreyen ellerimi gizlemek zorunda kaldım. "Lütfen, böyle şeyler söyleyip üzme beni. Hem burası sadece Karan'ın evi mi? Beni yok mu sayıyorsun?" diye tatlı bir sesle konuşsa da sinirimi geçirmiyordu.

İçine ne koyduğumu bile bilmediğim bavulu kapatıp ayağa kalktım. "Kusura bakma, Ömer. O lafları yedikten sonra burada kalmak için senin varlığın yeterli olamaz," derken sesim beklediğimin aksine sakin çıkmıştı. Ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu. Haklıydım. Abimin hatırına bile olsa yine de burada

durmazdım. Ömer'i sevmiştim. Yanımda konuşmadan oturması bile bana iyi gelmişti. Zor zamanlarımda yanımda olmuştu ama maalesef kalmaya değmezdi.

Kafasını eğerek, "Lütfen," dediğinde bakışlarından, gerçekten üzgün olduğunu anladım. "Bari bu gece kal. Yarına sana güvenli bir yer buluruz." Gülümsedim. "Gerçekten çok düşüncelisin ama gerek yok." Bavulumu ona doğru hafifçe ittekledim. "Bavulu aşağı indirmeme yardım etsen yeter bana," deyip konuyu kapatmaya çalıştım.

Hayır der gibi kafasını hızla sağa sola salladı. "Yapamam, Eflâl."

"İyi canım, ben taşırım," deyip anlamazlıktan geldiğimde, bavulu benden çekip uzaklaştırdı.

Bir şey diyecek gibi oldu ama arkamı dönüp diğer bavulu doldurmaya başladığımda susmak zorunda kaldı. Anlaması gerekiyordu. Kırılmadım diye yalan söylemiştim ama çok kırılmıştım. Bu durum onlara verdiğim değerle doğru orantılı olabilirdi ama bunu başka biri de yapsa aynı şeyi hissederdim. Bunu yapanın Karan olması canımı daha fazla yakmıştı, kabul ediyordum.

Bavulu karman çorman yerleştirdikten sonra ayaklanıp arkamı döndüm. Ömer hâlâ aynı şekilde duruyordu. Ömer'in arkasında duran, ne zaman geldiğini bilmediğim Karan'la göz göze geldim. Bir anlığına durduğumda Karan, "Ömer, bizi yalnız bırakır mısın?" diye kısık bir sesle sordu.

"Bizi" diye kastettiğinin içinde ben de varsam çok yanılıyordu. Onunla konuşacak tek bir şeyim yoktu. Değişken ruh hâli umurumda değildi.

Ömer hiçbir şey demeden çıkarken ben çantamın içine eşyalarımı dolduruyordum.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra Karan, "Özür dilerim," dedi, mahzun bir sesle. "Başka bir şeye sinirlenip sinirimi senden çıkardım." Boğazımdan alay dolu bir nefes kaçtı. "Haklısın, çok haklısın. Ne sana patlamamı hak ettin ne de söylediğim şeyi," dedi hızlıca.

Banyoya girip oradaki eşyalarımı almaya başladım. Karan, kapının önünde durup bana bakıyordu. Onu yok saymıyordum, hiç olmamış gibi davranıyordum. Birkaç saat sonra varlığını unutmak için elimden geleni yapacaktım.

Yanıma doğru yaklaşıp fısıltı gibi çıkan bir sesle, "Lâl," diye seslendi.

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi hissettiğimde hızla ona döndüm. "Bana 'Lâl' diyemezsin!" diye sesimi yükselttim. Adımı daha önce hiç zikretmemişti, ilk defa söylediği bu anda, babamın bana hitap ettiği gibi "Lâl" diyemezdi. Bana bir tek babam "Lâl" diyebilirdi. Öfkeyle yüzüne doğru bağırdım. "Sen benim hiçbir şeyim değilsin. Bana 'Lâl' diyemezsin!"

Böyle bir karşılık beklemediği, şaşkın yüz ifadesinden belliydi. "Özür dilerim," dedi biraz önceki gibi. "Ben sadece..."

"Sen sadece ne? Sen sadece ne, Karan?" Sinirle güldüm. "Ben tavırlarıma dikkat edeceksem sen de edeceksin! Arkadaşınmışım gibi adımı farklı söyleyemezsin!" Omzuna çarpıp banyodan çıkmadan önce, "Sen benim hiçbir şeyim değilsin!" dedim.

Montumu hızla üstüme giyerken sık nefesler alıyordum. Karan'ın yüzüne sert bir yumruk geçirmemek için kendimi kasmaktan başım ağrımıştı. Sinirimi bir şekilde atmazsam olan yine bana olacaktı.

Bir anda, "Sen bana emanetsin," dediğinde öyle güçlü bir kahkaha attım ki ben bile şaşırdım. "Seni böyle gönderemem. En azından şimdilik yapamam bunu."

Kahkaham devam ederken, "Hadi ya!" dedim alayla karışık bir sinirle. "Pardon, sen kimsin? Ne hakla bunu yapabilirsin?" Burnumdan soluyordum ama o çok sakin görünüyordu. Yüzünden mahcubiyet ve pişmanlık okunuyordu. "Bir de 'şimdilik' diyor! Sana ne ulan benden?"

Bağırmama karşılık kısık bir sesle, "Lütfen," dedi. Söylediği şeyin mahcupluğuyla omuzları çökmüş, gözlerine hüzün yerleşmişti. Aldırmadan, ona son bir kez bakıp çantamı boynumdan

geçirdim. İki bavulumu da tutup, bana nasıl baktığını umursamadan odadan çıkmak için hamle yaptım. İki büyük bavulla ilerlemek zor olduğundan tekini bıraktım, almak için sonra geri gelecektim ki Karan, ikisini de tek hamlede elimden aldı.

"İnat etme," derken gözlerime *lütfen* der gibi bakıyordu. "Bari bu gece kal. Yarına kadar sana kalacak yer ayarlarım."

Sinirle güldüm. "Sana ne ya? Sen neden ayarlıyorsun? Şimdiye kadar yaptıklarına teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben hallederim. Şimdi izninle..." diyerek havada tuttuğu bavullarıma doğru uzandım.

Geriye doğru çekildi. "Öyle çıkışmamam gerekirdi. Aklımdan bile geçmeyen saçma sapan şeyler söyledim. Özür dilerim tekrar." Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Affedemez misin?" diye çocukça bir umutla sordu.

Kalbimdeki kırgınlığın gözlerimden okunmamasını isteyip derin bir nefes verdim. "Arkadaşım olsaydın belki affedebilirdim." Boynu hafifçe büküldü. "Ve sen, benim arkadaşım değilsin. Affedersem yine yaparsın, Karan. Çok geç."

9.BÖLÜM

Pişmanlığın İki Yüzü

Nedenler ve sonuçları.

Hayata yön veren iki basit kelime.

Koltuğun üstünde uzanırken bu iki kelimeyi düşünüyordum. Kaderin beni bu eve, bu koltuğun üstüne sürüklemesine neden olan o konuşma ve benim içimde bir türlü çözemediğim sonuçlar.

Gidecek başka yerim yok diye mi abimin evine gelmiştim yoksa bir şey buraya gelmeme mi neden olmuştu, bunu hiç bilemeyecektim. 11 numaralı ev, hayatımda birçok şeyi var ederken birçok şeyi de yok etmişti. Yazgının varlığına bir daha inanmıştım. Onlarla tanışmam, geçirdiğim günler, hissettiğim o güzel hisler ve bana yeniden mutlu olabileceğimi hatırlatan o dakikalar... Hepsinin yeri her zaman başka olacaktı.

Peki, kalbimin kırıldığı gerçeğini nasıl unutacaktım?

Üstümdeki ince örtüyü açıp koltuğun üzerinde yavaşça doğruldum. Arkama yaslandım, dizlerimi kırarak karnıma doğru çektim. Örtüyü omuzlarıma alıp ısınmak için kollarımı bacak-

larıma sardım. Saatlerdir burada uzanıyor olmak, vücudumda ki kan akışını yavaşlatmıştı. Evin elektriği yoktu. Benim akıllı abim ev almayı becermiş ama eve elektrik bağlatmayı akıl etmemişti. *Bu nasıl bir şans?*

Dün geceden beri hiçbir şey yemediğim için beynimin içinde içli köfteler halay çekiyordu. Hatta rüyamda içli köfte havuzunda yüzdüğümü görmüştüm. Menopoz Karan yüzünden bir yerlerim şişecekti.

İnşallah onun bir yerleri şişer.

Âmin.

Evden ayrıldığımda Karan'ın pişmanlığı ve Ömer'in üzüntüsünün yanı sıra Arif'in kahroluşunu izlemiştim. Bana "sen" diye hitap etmesini istememe bizi nerelere getirmişti. Ben Arif'i suçlamıyordum ama o kendini suçluyor olmalıydı. Şu an kapımın önünde beklemesinin nedeni bu olabilir miydi?

Karan neden bekliyor peki?

Evden çıkmadan önce aklıma telefonum gelince, durup Karan'dan telefonumu istemiştim. Sanki telefonumu vermezse kalacakmışım gibi biçare bir umuda düşüp vermemek konusunda ısrarcı olmuştu. Birkaç dakika sonra vazgeçmeyeceğimi anlayınca telefonumu getirtti. Ben, kendi arabamla evden ayrılırken o da peşimden geldi. Yol boyunca arkamda onun ve Arif'in olduğunu bildiğim için gıcıklık olsun diye 50 km hızla gittim.

Evden çıkarken veda ettiğim tek kişi Ömer'di ve ondan Züleyha teyzenin numarasını aldım. Telefonumu daha açamadığım için kimseyi arayamamıştım ama Züleyha teyzeyi arayıp her şey için teşekkür edecektim.

Derin bir iç çekip, üstümdeki örtüye iyice sarınarak ayağa kalktım. Açlığıma bir çare bulmak için telefonumu açmak son çareydi. Masanın üstündeki telefonumu elime alıp yeniden koltuğa oturdum. Tam telefonu açacakken kapının yumruklanır gibi vurulmasıyla yerimden sıçradım.

Parmağımı damağıma yaslayıp havaya kaldırdıktan sonra, "Yuh!" diye çemkirip ayağa kalktım. Ariflerin kapının önünde olması, gelen kişinin onlardan biri olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden tedirgin olmama gerek yoktu. Yavaş adımlarla kapıya vardım. Açmak için hamle yapacağım sırada yeniden yumruklanan kapı, bir daha korkmama neden oldu. Sinirle kapıyı açarken, "Kır ya!" diye bağırdım. "Kır kapıyı..." Arif'le göz göze geldim. "Arif. Kır kapıyı. Çekinme ya kır!"

"Sert mi vurdum?" diye çekinerek sordu. "Aslında dokunmuştum sadece" diye mırıldandı. *Dokunduğun buysa eğer, sen bize dokunma, Arif kardeş. Hatta dokanma bize.*

Kaşlarım çatıldı. "Yok, bir de 'okşadım' de, Arif." Sesimi alçalttım. "Neyse, sorun değil," deyip kapının ucundan dışarı baktım. "Çok açmayayım, içeri soğuyor. Ne oldu, bir şey mi diyecektin?"

Elindeki poşetleri havaya kaldırıp, "Acıkmadın mı?" diye sordu gülümseyerek.

Senli mi konuştu o?

Dudaklarım bir parça açıldı. " 'Siz' olmaktan çıktım mı?" diye şaşkınca sordum. "Aşama mı kaydettik, Arif? Alıştıra alıştıra söyleseydin. Bir anda kalbim dayanmadı," derken sırıtıyordum.

Kafasını öne doğru eğdi. "Ne desem ki!" diye çemkirdi. "Yani... Bazı hatalar yapıldı... İnsanoğluyuz sonuçta... Beşer şaşar demişler." Gözlerinde gördüğüm mahcubiyet, iliklerime işledi. "Benim yüzümden sizin de..." Hemen düzeltti. "Senin de kalbin kırıldı. Özür dilerim."

Kapıyı aralayarak dışarı çıktım ve hiç beklemeden ona sıkıca sarıldım. "Saçmalama, Arif. Senin ne suçun var? Özür dilemesi gereken kişi sen değilsin." O, elindeki poşetler yüzünden mi yoksa şaşkınlığından dolayı mı bana sarılamamıştı, bilmiyordum. "Aramızda sorun yok," dedim tatlı bir sesle.

"Sevindim," derken şaşkınlığı hâlâ devam ediyordu.

Ondan yavaşça uzaklaşıyordum ki kapının önündeki arabanın içinde oturan Karan'ı fark ettim. Karanlıkta yüzünü seçebilmiştim ama ifadesini seçemiyordum. Bana "Kimse senin arkadaşın değil" diye saçmaladıktan sonra burada ne yapıyordu? *Gezmeye gelmiş.* İnsanda biraz utanma olurdu. Bakışlarımı ondan çekip, "İçeri girmek ister misin, Arif?" diye sordum. Hava kararmak üzereydi. Getirdiği şeyleri reddetmeden alacak ve onunla beraber yemek yiyecektim.

Boğazını temizleyip, "Müsaaden olursa elektriği halletmek için birileri gelecek," dedi. Buna da hayır demeyecektim. "Var mıdır?"

"Var," deyip içeri girerek elimle içeriyi işaret ettim. "Geç, lütfen."

İçeri girmeden önce ıslık çalıp birilerine kafasıyla içeriyi işaret etti. Onunla beraber mutfağa doğru yürürken titriyordum. İçerisi, dışarıdan daha soğuk gibiydi. Sanki evin içinde rüzgâr esiyordu. Evde çok az eşya olması da bu durumda büyük bir etkendi. İki katlı evde, içinde eşya olan bir tek salon ve yatak odası vardı. Mutfağa ilk defa geldiğim için burada ne vardı, bilmiyordum.

Arif elindekileri tezgâha bırakıp poşetlerden bir şeyler çıkarmaya başladı. Ben titreye titreye sandalyeye oturup onu izlemeye başladım. Bir tane poşetten çorba çıkarıp önüme koydu. İçinden çıkan plastik kaşığı da verdikten sonra karşıma oturdu. Dün akşamdan beri bir şey yemediğim için açtım. Sıcak çorba boğazımdan geçince yüzüme gülümseme yayıldı. Bir kaşık daha alıp, "Teşekkür ederim, Arif," diyerek ona minnetle baktım. "Çok iyi geldi."

"Lafı olmaz. Sen benim yüzümden bu hâldeyken, bir çorbanın mı lafını yapacağım?" diye sorup ayağa kalktı. Ona cevap vermeme izin vermeden, başka bir poşetten dürüm çıkarıp önüme koydu. "Hangisini seversin bilemediğimiz için birkaç çeşit aldık," diyerek, diğer dürümleri de önüme koydu.

Cevap vermeden, bir tane dürümü açıp yemeye başladım. Şansıma tavuk dürüm gelmişti ama şu an ne olursa olsun, düşünmeden mideme indirecektim. Aynı anda çorbamdan da içerken üşümem biraz olsun azaldı.

"Ev gerçekten soğukmuş..." dediğinde ona baktım. "İnşallah hasta olmazsın."

Olduk bile. "İnşallah."

Birilerinin içeride bir şeyler yaptığını duyuyordum ama yemeğimi yemeye devam ettim. Arif karşımda oturup yemeğimi bitirmemi beklerken sesini çıkarmadı. Çöpleri topladıktan sonra aklıma yeni bir soru geldi ve ona döndüm. "Sen yemiş miydin, Arif? Kusura bakma, sana sormayı unuttum," dedim mahcup bir sesle.

Gülümseyip ayağa kalktı. "Ben yemiştim." İçeriye doğru bir bakış attı. "Ben bir şunlara bakayım," dedi ve mutfaktan çıktı.

Getirdiği poşetlere kısa bir göz atıp salona geldim. Koltuğa yeniden uzanmadan önce üstüme montumu da giydim. O kadar üşüyordum ki sanki dışarıda yatıyor gibiydim. Soğuk, bedenimi yavaş yavaş ele geçirirken yemek yemenin ağırlığı ile mayışmaya başladım. Uykuya yenik düşmeden önce üstüme bir şey örtüldü. Kalbimi kıran adamın kokusu burnuma dolarken son hatırladığım şey, sıcak bir cekete sarıldığımdı.

Gözlerimi araladığımda evin içi biraz ısınmış gibiydi ve ışıklar yanıyordu. Şu an Edison karşımda olsa tutar alnından öperdim. *Tesla olsam alınırdım.*

Kafamı hafifçe kaldırdığımda Karan'ın ceketini üstümde gördüm. Burnumu cekete doğru uzatıp kokusunu içime çektikten sonra, "Dağ ayısı!" diye bağırarak üstümdekileri fırlattım. "Utanmadan içeri girip üstüme ceketini örtüyor. Sen kimsin ulan?" Ani hareketimle kemiklerim sızladı, ağzımın içinden homurdandım. "Hıyara bak ya! Sana mı kaldı benim üşümemi engellemek?"

Gözlerimi tavana dikip, kendi kendime saydırmaya devam ederken tekrar üşüyüp örtüyü üstüme çektim. Onun ceketi de üstüme doğru geldi ama elimin tersiyle vurduğum gibi yere düşürdüm. "İşte böyle yerlerde sürünürsün!" diye çemkirip, arkamı dönerek örtüye sarıldım.

Lâl, önce kendi derdimize düşelim mi? Evin içi sıcak ama bizim kıçımız donuyor. Menopoz Karan uğruna kaptık şifayı.

Hapşırdım.

Hay ben böyle işin!

Boğazım ağrıyor, bütün kemiklerim sızım sızım sızlıyordu. Güneş doğmak üzere olduğu için içerisi hâlâ karanlıktı. Dün akşam yediklerim etkisini çoktan kaybetmişti, acıkmıştım. Homurdanarak arkamı döndüm. Masanın üzerindeki telefonuma ulaşıp birini aramak istiyordum. Sessizliğimi paylaşacak birine ihtiyacım vardı. Telefonda bile olsun bir ses duymak istiyordum.

Zorlanarak kalktım, yavaş adımlarla masaya ulaştım. Tekrar yürümeye hâlim kalmadığını anlayınca sandalyeye oturdum. Telefonun açılmasını beklerken kafamı masaya yaslamamak için kendimi zor tuttum. Kolay kolay hasta olmazdım ama oldum mu da tam olurdum. Yalnızken hasta olmak çok zordu. Umarım o dağ ayısı Karan da hasta olurdu. Abimi aradıktan sonra telefonu hoparlöre alıp masanın üstüne koydum. Birkaç çalıştan sonra abimin aceleci bir sesle, "Eflâl?" dediğini duydum. Telefonları böyle açıyor olmasına artık şaşırmıyordum.

"Abi, nasılsın?" derken sesim kırgın çıktı.

Duyduğum adım seslerinden sonra, "Hasta mı oldun sen?" diye sordu. "Sesin kötü geliyor. O herifler bakamadı mı sana?" diye sertçe sordu.

Ona *"Ben çocuk muyum da bana bakacaklar?"* ya da *"Artık onların yanında kalmıyorum"* demek istedim ama ikisinden de vazgeçtim. "Neredesin, abi? Türkiye'de misin?"

"Söyleyemem, biliyorsun."

Sesli bir nefes verdim. "Ali Demiroğlu ile karşılaştım."

"Biliyorum," dedi hiç beklemeden. "O şerefsiz Karan'a da bunun hesabını sordum. Biz yıllarca ne için uğraşalım, adam birkaç günde onlarla karşılaşmana neden olsun. Mal herif!" diye yükseldi. "Nerede o? Arıyorum arıyorum, açmıyor. Yanındaysa ver, konuşacağım."

Boğazımı temizledim. Abimin, buraya geldiğimi bilmemesi beni afallatırken ne diyeceğimi bilemeyerek, "Banyoda," deyiverdim. *Bazen beyninin olmadığını düşünüyorum.*

"Ne?" diye şaşkınca sordu. "Orada saat kaç? Bu saatte ne banyosu? Sen neden uyanıksın? O neden bu saatte duş alıyor? Sen bunu nereden biliyorsun?" diye hızlıca sordu.

Hadi, sıvayalım.

"Banyoda, dedim. Duş alıyor, demedim," deyip bir daha hapşırdım. "Su içmeye kalkmıştım da o anda karşılaştık," diye mırıldandım. *Kız Zekiye, arada beynin çalışıyor.*

"Eflâââl... Yalan söyleyeceğin en son insanım ben," dedi sertçe. "Kapat, ben o herifi arayacağım!" dedi ve telefonu suratıma kapattı.

"Of!" diyerek kollarımı masaya, kafamı da kollarıma yasladım. Bir de başıma bu çıkmıştı! Umarım abim, Karan'ı döverdi.

Gözlerimi kapatıp boğazımdaki ağrının geçmesini beklemeye başladım. Kalkmaya hâlim olsa bavulumu açıp üstüme kalın bir şey giyecektim. Hâlâ montumla oturuyordum. Şişme montum bile ısınmama yardımcı olmuyordu. *Bavullar arabada, canım. Sen hayatta gidip onları almazsın.* Dua gücüyle getirmeyi mi denesem? *Bence buradalarmış gibi davranalım.*

Zil çaldığında irkildim. Sessiz evde yankılanan ses, soğuktan titreyen bedenimdeki tüylerimi şaha kaldırdı. "Kimsen, git!" diye bağırdım. Pek bağırmak da denemezdi ama olsun. Zil bir daha çaldığında, "Evde yokum!" diye bağırdım bu sefer. Israrla çalmaya devam etti. Kendimde son bir güç buldum, ayaklanıp kapıyı sinirle açtım. "Evde yokum, diyorum ya!" Kapıyı açtığımda, Karan bir adım geriye gidip gözlerini üstümde gezdirdi. "Evdesin..." dedi kısık sesle. *Çok zeki bir adam.* "Ve hasta olmuşsun," diye ekledi.

"Ne vardı?" dedim ters ve çatallaşmış bir sesle. "Komşucuk oynamaya mı geldin? Ne istiyorsan bende yok. Hadi, başka kapıya," deyip kapıyı kapatmaya çalıştım ama Karan, eliyle kapıyı tutup bana engel oldu.

"Dur, lütfen," deyip gözlerime baktı. "Benim yüzümden hasta olmuşsun," derken sesi bir suçlununki gibi çıkıyordu.

"Evet!" deyip burnumu çektim. "Umarım mutlu olmuşsundur. Senin yüzünden bu soğuk evde geçirdiğim iki gece, beni hasta etti!" Kapıyı yeniden kapamaya çalıştım ama bir milim bile oynatamadım. "Ya da pardon, benim yüzümden. Tavırlarma dikkat etseydim bunlar olmazdı!"

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Ne desen haklısın."

Ayakta durmaya hâlim yoktu. "Gider misin?" dedim bezgin bir sesle.

"Gidemem," deyip içeri girdi. Kesin bir dille, "Baksana, ayakta bile zor duruyorsun. İyi olduğunu görene kadar gitmeyeceğim," dedi.

"Of!" deyip yüzümü sıvazladım. "Seninle uğraşamam, Menopoz Karan," diye ters bir sesle söylendim. *Dışımızdan söyledik. Harika!*

"Ne Karan, ne Karan?" diye kaşlarını çatarak sordu.

Hafif gülümsedim. "Andropoz diyecektim," deyip gözlerimi kaçırdım. *Kesin bu düzeltme işe yaramıştır.*

"Efendim?" Cevap vermediğimde bir süre sessizlik oldu. Ben sanki hiçbir şey söylememişim gibi alakasız yerlere bakarken alnımda Karan'ın soğuk elinin baskısını hissettim. "Ateşin var senin. Ondan saçmalıyorsun."

Elini ittim. "Senin ateşin var. Yok benim ateşim falan!"

Güler gibi oldu. Kapıyı kapattıktan sonra beni belimden nazikçe itti. "Hadi, sen içeri geç. Ben sana sıcak bir şeyler getireyim."

"Sen içeri geç mi? Babanın evi mi burası?"

Dudakları kıvrıldı. "Öyle sayılır."

Lal, yine mi yanlış eve geldik? Salak mıyız ya biz? 11 numara değil mi burası?

Şaşkınlığımdan faydalanıp beni salona getirdi ve koltuğa oturttu. Yerdeki ceketini fark edince, tepki vermeden yerden aldı. Üstündeki tozları silkeledikten sonra ceketi koltuğun üstüne bırakıp mutfağa doğru gitti.

Başım çatlar derecesinde ağrıdığı için buna kafa yormayı sonraya erteledim. 11 numarada olduğuma adım kadar emindim. Dağ ayısı ne saçmalıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Uzanıp üstüme örtüyü çektim. Burnum akmaya başlamıştı. Yanımda peçete yoktu.

Karan'ın ceketine sil bence.

Yere düştü o, ona silemem.

Yere mi düştü? Tokadı geçirdin ya.

Neyse ne.

Cenin pozisyonu alıp, ısınmaya çalışırken içeri o dağ ayısı girdi. "Dünden kalan çorbayı ısıttım. Birazdan ilaçların da gelir." Tepsiyi masaya koyup yanıma geldi, dizlerini kırarak eğildi. Ona ters ters bakmamı umursamadan elinin tersini alnıma dokundurdu. "En az 38,5 olması lazım," dedi kendi kendine.

"Sana ne ya?" diye suratına doğru çemkirdim. "Neden arkadaşın olmayan biriyle ilgileniyorsun? Nesin sen, Yeşilay mı?" Gülümseyerek ayağa kalktı. "Bir şeye alerjin var mı?" deyip tepsiyi alarak ayak ucuma oturdu. "Bazı insanların ağrı kesiciye alerjisi olur ya..."

"Var," dediğimde bana baktı. Ona tekme atmak için ayağımı hareket ettirmeyi denedim fakat başaramadım. "Sana!" deyip gözlerimi belerttim.

Kızarmış gözlerini kıstı. "Benim yan etkim yoktur," deyip gözleriyle bedenimi işaret etti. "Hadi, doğrul da soğumadan iç," dedi tatlı bir sesle.

Sakin bir sesle, "Seni istemiyorum, anlamıyor musun?" dedim. "Lütfen git ve bir daha karşıma çıkma."

Kıvrılmış dudakları düz bir hâl aldı. Yutkunup, "Çorbanı ve ilaçlarını iç. Ondan sonra gideceğim," dedi.

Hayretler içerisinde, "Sen manyak mısın?" diye sormadan edemedim. "Ne çorbası, ne ilacı? Sana ne ulan benden?" Yerimde doğrulup, elimle kapıyı işaret etmeden önce hapşırdım. "Çık!"

"Güzel yaşa," dedikten sonra tepsiyi kucağıma doğru uzattı. "Lanlı lunlu konuşmak sana hiç yakışmıyor." *Tabii, bizi hiç küfrederken duymadı.* "Birazdan gideceğim. İç hadi."

Derin bir of çekip çorbayı yudumlamaya başladım. Boğazımın ağrısı, Karan'la olan kavgamın önüne geçti. Gözlerini benden ayırmayan Karan, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. Kafasını çevirmiş, dik dik bana bakıyordu. Suratına kusup, *"Pardon, genelde tavırlarıma dikkat edemem"* dememe saniyeler kalmıştı.

Kapı çaldığında ayaklandı ve bir şey söylemeden salondan çıktı. O geri dönene kadar çorbamı bitirdim. İçeri ilaç dolu poşetle ve bir şişe suyla girdi, sonra yeniden ayak ucuma oturdu. İlaçları tek tek çıkarıp bana uzattı. İtiraz etmeden, alıp içtim. Şişeyi ona uzatıp koltuğa yayıldım. İstediğimi anlayıp ayağa kalktı.

"Yukarıdaki odada uyusan daha iyi olmaz mı? Burası daha serin." Koltuktaki ceketini alıp gözlerime baktı. "Ateşini ölçmek için geri geleceğim. Sorun olur mu senin için?"

Küçük bir kahkaha attım ama boğazım acıdığı için kahkaham yarım kaldı. "Sence?"

"Olur, sanırım," derken dudaklarını birbirine bastırdı. Elinde ceketiyle salonun ortasında durmuş, bana bakıyordu. "Gideyim ben o zaman."

"Si..." deyip yarıda kestim. Kaşları havalandı. "Git!" deyip arkamı döndüm. "Andropoz!" diye homurdandım.

Kapıya doğru yöneldiğini adım seslerinden anladığım Karan gülerek, "Seni duyuyorum," dedi. Birkaç saniye sonra kapanan kapının sesini duydum.

Ömer bana bakıyordu, ben Ömer'e bakıyordum. Aramızdaki derin sessizliği, yalnızca saatin sesi bozuyordu. Ortam gergin olmasa da ben gergindim.

Hapşırdım.

"Çok yaşa," deyip arkasına yaslandı. "İlaçlar etki etmedi mi? Hâlâ kötü görünüyorsun."

"Bilmiyorum," deyip burnumu çektim. "Uzun bir süredir hasta olmamıştım. Bu yüzden biraz zor atlatırım."

"Hadi ya..." dedi üzgün bir sesle. "Burada tek başına...

"Ben iyiyim, Ömer." Kucağımdaki içli köfte dolu saklama kabını havaya kaldırdım. "Bunları görünce daha iyi oldum," dedim mutlu bir yüz ifadesiyle.

Ömer yaklaşık yarım saat önce arayıp yanıma geleceğini söylemişti. Bunun nedeninin, Karan'ın ısrarla zile basması ve benim de inatla açmamam olduğunu bilecek kadar beynim çalışıyordu. Gelebileceğini söyleyip Ömer'i kırmamış, gelirken içimde ukde kalan içli köftelerden getirmesini istemiştim. *Bu kadar aç olma be kızım.*

"Afiyet olsun," dedi. Gülümseyince kırışan göz kenarlarını çok seviyordum. "Sana çay demlememi ister misin? Sıcak bir şeyler iç ki boğazın yumuşasın." Baba edasıyla konuşması kalbimi sızlattığında tebessüm ettim. "Misafir olan sensin. Ben demlerim," deyip numaradan ayaklanıyormuş gibi yaptım. Çay demlemeyi geç, ayaklanacak hâlim bile yoktu. *Şeytan.*

Hızla, "Dur dur," diyerek ayaklandı. "Ben misafirsem sen de hastasın. Hallederim ben. Sen dinlen, minik kuş," diyerek, yanağımdan makas alıp gitti.

Dağ ayısı Karan'ın, Ömer'den öğrenecek çok şeyi vardı.

Karan yine aklıma düşünce, saklama kabını açıp bir tane daha içli köfte çıkardım ve yemeye başladım. *Aklımızdan çıktığı mı var?*

Bu ev çok sıkıcıydı. Telefonumun şarjını sosyal medyada gezerken bitirmiştim. Prizin çok uzakta olması büyük bir sorun yaratıyordu. Yanımda okuyacak tek bir tane bile kitabım yoktu. Canım abim, televizyon bile almadığı için evde kendi nefes seslerimi dinleye dinleye cinnet geçirme noktasına gelmiştim. Karan'ın her on beş dakikada bir bastığı zilin sesi bile hoşuma gitmeye başlamıştı. *Yavaş yavaş kafayı yiyoruz.*

Ömer geri geldiğinde yüzü asıktı. "Benim gitmem lazım, Eflâl," dedi aceleyle. "Yarın yeniden uğrarım. Şimdi acil bir işim çıktı," deyip montunu giydi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın, tamam mı?"

Üzüldüğümü belli etmeden, "Olur," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim, Ömer. İyi ki geldin."

Yanıma gelip ateşime baktı. "Etme teşekkür falan," deyip gülümsedi. "Biraz düşmüş ateşin. İlaçlarını ihmal etme sakın," Kafamı *tamam* anlamında salladığımda, "Hadi, Allah'a emanet," deyip dış kapıdan çıkmak yerine bahçe kapısından çıktı.

Dördüncü içli köfteyi de yedikten sonra, kabı koltuğun kenarına bıraktım. Lavaboya gitmek yerine elimi ıslak mendille sildim. *Çişin gelse ne yapacaksın? Ayağa kalk be artık!* Kalkamazdım, karnım ağrıyordu.

Hayır, regl olmayacaktım. Yumurtalıklarımdaki kistten dolayı regl dönemim çok düzensizdi. En son regl olduğum tarihin üstünden daha üç hafta geçmemişti. Bu yüzden tek ihtimal kistin, soğuk yüzünden ağrı yapmasıydı. Ağrı şu an başa çıkılacak bir düzeyde olduğu için aldırmadım. Koltuğa uzanıp geçmesini beklemeye başladım. Ayağımın kenarındaki yastığı fırlatıp, tam yerine isabet ettirerek lambayı kapattım. Karanlığın ve sessizliğin etkisiyle yavaş yavaş mayışmaya başlıyordum.

Ne kadar zaman geçmişti, bilmiyorum ama duyduğum ses yüzünden hızla doğruldum. Bu hız vücuduma ağrı olarak saplanırken kalbim ağzımda atıyordu. Karanlıktan hiçbir şey göremediğim için korkarak, "Kim var orada?" diye seslendim.

Nabzım hızlandı ve nefeslerim sıklaştı. Kasıklarımdaki ağrıyı yok sayıp ayağa kalktığımda önce Karan'ın sesini duydum, sonra elini bileğimde hissettim. "Korkma, benim," diye fısıldadı.

"SALAK MISIN?" diye bağırıp bileğimi ondan kurtardım. Elimi kalbimin üstüne koyup bastırdım. "Aptal! Bir de *korkma* diyor!" Benden uzaklaşıp ışığı açtı. Koltuğa oturup ona ters ters bakmaya başladım. "Nasıl girdin sen içeri?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Ellerini ceplerine koyup kaşlarıyla bahçeye açılan kapıyı işaret etti. "Aralık kalmış."

"Aralık mı kalmış?" *Kesin Ömer açık bıraktı.* "Siz ikiniz çok mu akıllısınız? Ne yaptığınızı anlamayacağımı mı sandınız? Ömer kapıyı bilerek açık bırakmış!"

Burnumdan solumamı umursamayan Karan, "Yüzün neden bembeyaz olmuş?" diye sorarak yanıma doğru yaklaştı. Gözlerini hızla yüzümde gezdirdikten sonra, "Bu kadar çok mu korktun? Ondan mı oldu?" diye merakla sordu. Hem ondan hem de sızlayan bedenimin verdiği acı yüzünden böyle olmuştum ama ona açıklama yapmayacaktım. "Seni polise şikâyet ederim!" dediğimde kaşları çatıldı. "Yaptığın şey, haneye tecavüz!"

"Uyuyacak mısın?"

"Sağır mısın?"

Sağır olmalı ki ışığı kapatarak tekli koltuğa oturdu. Birkaç saniye sonra sakin bir sesle, "İnsan kendi hanesine tecavüz edemez," dedi.

Ev Karan'ın mı?

Yok canım.

"Ev senin mi?" diye şaşkınca sordum.

Pürüzsüz bir sesle, "Tapusu benim üstümde," dedi.

Ağzım beş karış açık kalırken, "Nasıl ya?" dedim. "Hani abimin eviydi burası? Hani demiştin 11 numara Yasin'in evi diye?" Kısık ve güçsüz çıkan sesim zar zor konuşmama neden oluyordu. "Kimi kandırıyorsun sen?"

"Kimseyi," dedi. "Burası Yasin'in evi ama evin tapusu bana ait. Yasin'i kiracım olarak düşünebilirsin." Cevap vermedim. "İşi gereği, Yasin'in bazı şeyleri gizli tuttuğunu biliyorsundur."

Gözlerimi kısarak yüzünü seçmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Abim kira veriyor muydu? Sanmıyordum. Arada bir gelip burada kalıyor olmalıydı. Bana *"Ev arkadaşımın ama ben kalıyorum"* gibi bir açıklama yapmamıştı. Karan'ı kendi evine almayıp bir de evinden kovmuştum. Suçluluk hissediyor muydum? Hayır. Sadece saçma bir olayın içinde olmak, ne tepki vereceğimi bilemememe neden olmuştu.

Biraz önce sorduğu soruyu yineledi. "Uyuyacak mısın?"

Sesli bir nefes verip, "Evet veya hayır. Bu seni neden ilgilendiriyor?" dedim. Burada olması canımı sıkıyordu. Yalnız yaşamaya alışık olduğum için tek başıma kalmaya korkmuyordum. Onun varlığına ihtiyacım yoktu. Şu an burada olmasını abim istiyorsa eğer, onunla da ciddi sorunlarım olacaktı. "Neden gelip oturdun? Koltuk da mı tapulu malın?" diye kinayeyle sordum.

Karanlığa alışan gözlerim yavaş yavaş Karan'ın keskin yüz hatlarını seçmeye başlıyordu. Bana doğru eğildi. "Seni merak ediyorum, Lâl."

"Bana Lâl deme!" diye parladım.

"Peki, peki, tamam," deyip ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırdı. "Seni merak ettiğim için buradayım. Hasta hâlinle tek başına kalmana gönlüm razı gelmedi."

"Hastalanmadan önce de kapının önünde bekliyordun, Karan." Ne demesini bekliyordum, bilmiyordum. *"Aşkından öldüğüm için bekliyorum"* demeyeceğini biliyordum.

"O zaman da seni merak etmiştim," dedi puslu bir sesle. "Söylediğim gibi, bana emanetsin. Seni öylece bırakamam." *Alnına "emanetim" dövmesi yaptırması için varımı yoğumu ortaya koyuyorum.*

Güldüm ama birkaç saniye sonra öksürmeye başladım. "Abimi arayıp..." Tekrar öksürüp devam ettim. "Ankara'ya döndüğümü söyledikten sonra 'emanet' falan kalmaz ortada."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Koltuğa uzanıp ona arkamı döndüm. Yarın sabah Ankara'ya gitmek için yola çıkabilmeyi çok isterdim. Başımda kimden geldiğine emin olmadığım bela ve dedem olmasa bu isteğimi çok kolay gerçekleştirebilirdim. Kimseyi tehlikeye atmak istemeyen yanımla, yalnız kalmaktan bıkan yanım savaş hâlindeydi.

Boğazını temizleyen Karan'ın bir şey söyleyeceğini anladım. "Ankara'ya gitmen şu an için doğru olmaz," dedi kısık bir sesle. "Şimdilik en güvenli yer burası."

"Burası neresi?" diye anlamayarak sordum.

Hiç düşünmeden, "Benim yanım," dedi.

Alayla güldüm. "Senin yanın güvenli mi, bilemem. Tek bildiğim can yakıyor." Söylemek istediğim bu değildi. Ona kırıldığımı belli etmek istemiyordum. Hatta ona karşı aldığım cephe sertti. Şimdi kendimi açık etmiştim, elimdeki kartları görmüştü.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Telafi etmez, biliyorum ama yine de özür dilerim işte. Sinirimi senden çıkarmamam gerekiyordu. Ne tavrın yanlıştı ne de hareketlerin. Yanlış olan biri varsa bendim." Derin bir nefes verdiğini işittim. "Sadece misafir değildin."

Burukça gülümsedim. Artık iş işten geçmişti.

Köprünün üstünden çok sular aktı, Karan Efendi. Artık buradan aşağı Kasımpaşa.

Ne diyorsun, Lâl?

Karnım ağrıyor, mantıklı düşünemiyorum.

Uzanıp, örtüyü alarak üzerime örttüm. Verecek cevabım da yoktu, aynı şeyleri tekrarlayıp duracak hâlim de. Örtüye sarınıp cenin pozisyonu aldım. Ağrı, kasıklarıma zaman zaman bıçak saplanıyormuş hissi yaşatıyordu. Sanki ben kistin varlığını unutmuştum da o, bana kendini hatırlatıyordu. Kistim bile sorunluydu.

Gözlerimi kapattım. Karan'ın düzenli nefeslerini dinlemeye başladım. Ona uyuz olduğum için nefes sesine bile uyuz olmaya başlamıştım. Daha sessiz nefes alamıyor muydu? Dağ ayısı *"Seni merak ettiğim için buradayım"* demişti. Merakını gidermemiş miydi? Bence artık gidebilirdi.

Hadi, onu kendi evinden kovalım.

O kadar da yüzsüzleşemem.

Hayret.

Telefonu çalan Karan'ın ayaklandığını duydum. Sert bir sesle, "Söyle," diyerek salondan çıktı.

Uykum, korktuğum andan itibaren zaten kaçmıştı. Bir de ağrım artmaya başladığından gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kalk uzan, kalk uzan artık yalama olmuştum. Yeniden doğrulup, oturduğumda ağrımın geçmesini isteyerek kollarımı karnıma sardım. Kadın olmak çok zordu. Erkekleri pataklamak istiyordum. Buna Karan'dan mı başlasaydım?

Karan'ın sesi kulaklarıma doldu. Birine bağırıyordu. Onu daha doğru düzgün tanımamıştım ama bence sinir sorunu vardı. En ufak bir şeye sinirlenmiyorsa bile fazla sinirlenen bir yapıya sahipti. Onun gelgitleriyle uğraşamayacaktım. Andropoz adam!

Ağrı vücuduma iyice yayılırken kendimi kasmaya başladım. Kendime gelmek için elimi yüzümü yıkamaya karar verip koltukta doğruldum. Her hareketim ağrımı daha da arttırıyordu. Yavaşça ayağa kalkarken belim sanki ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim. Elimi belime koyup, kendime birkaç saniye süre tanıyarak bekledim. Adım atmak için hazırlandığım sırada Karan içeri girdi.

"Nereye?" diye sorup yanıma doğru yaklaştı. "Bir şey istiyorsan bana söyle, ben getireyim." Susmasını istiyordum. Cevap vermeden birkaç adım attığımda, önüme geçerek bana engel oldu. "Lütfen," dedi kısık bir sesle. "Tamam, bana kızgınsın ama bırak, yardım edeyim. İyileştikten sonra devam edersin tavrına."

Kendimde o gücü bulabilseydim ağzının ortasına bir tane yumruk çakacaktım. Kolumu karnıma dolayıp karanlıkta görmekte zorlandığım gözlerine baktım. "Çekil," dedim zar zor.

Kasıklarımdaki sızı bacaklarıma doğru inmeye başlamıştı. Soğuk algınlığı yüzünden çok ilaç içmiştim, bu yüzden ağrı kesici içmek istemiyordum ama durumun kötüleşirse mecburen içecektim. Tabii, önce Karan'ın bana yol vermesi gerekiyordu.

"İnat etme," deyip, bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azalttı.

"Çekil," deyip yanından geçmek için hamle yaptığımda, beni kolumdan yakalayıp kendine doğru çekti.

"Söyle bana..." dediği sırada dudaklarımdan kısık, acı dolu bir inleme kaçtı. "N-Ne oldu?" diye hızla sordu. "Canını mı acıttım?" deyip elini kolumdan hızla çekti.

Beni sarstığında kasıklarımdaki sızı yeniden başlamıştı. Kolumu tutmayı bıraktığında yeniden sarsılan bedenimi fark edip, bu sefer kolunu belime sararak yüzünü bana doğru eğdi. "Neyin var? Ben mi bir şey yaptım?" diye endişeyle sordu. Dişlerimi birbirine bastırıp saplanan sancının geçmesini bekliyordum. "Kolunu mu sıktım? Neren acıdı?" diye telaşlandı.

Israrlı sorularına devam ediyordu. Bedenimi ona doğru bıraktım. Hastalığımın da etkisiyle kırgınlaşan bedenimi kendine doğru yasladı. Onun desteği olmasa çoktan dizlerimin üstüne düşmüştüm.

Kafam öne doğru giderken Karan, "Konuş, lütfen," dedi, yalvarır gibi. "Hastaneye gidelim mi? Kötü görünüyorsun ve ben ne yapacağımı bilmiyorum! Neren ağrıyor?"

Beni kucağına almak için hamle yapacağını anladığımda, kolunu sıkarak onu durdurdum. "Karnım," dedim fısıltı gibi çıkan sesle.

"Karnın mı?" diye inanamayarak sordu. "Karnın... Neden ağrıyor?" Sesine üzüntü yerleşmişti ve beni biraz daha kendine doğru çekti. "Kalbini kırdığım için mi?"

10. BÖLÜM

Beklenmeyen Teklif

Kalpten geçen, dilden geçenden çok farklı olabiliyordu. Dil, zihnin tercümesiydi. İnsan bazen istediğini değil, çok başka şeyler söylerdi. Bunu isteyerek yapmadığında yaşattığı yıkımı telafi etmek için özürler dilerdi. Peki, gerçek tam olarak neydi?

Annem bir keresinde, "Gözlerime bak ve seni ne kadar sevdiğimi gör," demişti. "İnsanın dili yalan söylese de gözleri söylemez, Eflâl. Kalbindeki duyguyu saklayabilirsin ama gözlerindekini asla." Zihnimin içinde dönen bu sözler, şimdi anlam kazanmaya başlıyordu.

Karan'ın gözlerinde gördüğüm üzüntü ve mahcubiyet, gerçeği fark etmemi sağlıyordu. Onu affetmemiştim ama ne kadar pişman olduğunu görebiliyordum. Annem haklıydı. Karan, o gece o lafları ederken de siniri bana değildi, bunu gözlerinden anlayabilmiştim. Gözleri, dile dökemediği cümleleri bana haykırmıştı.

Neden durmadan onu düşünüyordum? *Tutulmuşuz.* Aklımdan çıkması gerekiyordu!

Yumuşak bir sesle konuşan Züleyha teyze, düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. "İyi misin, güzel kızım?" diye sorarak portakal suyu dolu bardağı sehpanın üstüne koydu. "Canın başka bir şey istiyor mu?" Onun gözlerinde gördüğüm ise şefkatti. Bir annenin çocuğuna beslediği saf şefkat... Özlemiyle kavrulduğum o duygu.

Ağla istersen Şaziye.

Mahvet tüm duygusallığı!

Görevimiz bu.

"Anne, kız bir şey istemiyor. Lütfen, onu daha fazla sıkboğaz etme." Öznur, ağzına koca bir muz dilimi attıktan sonra arkasına yaslandı. Annesine bakarak, "Sen de otur, dinlen biraz. Sabahtan beri yoruldun," dedi. Öznur'a hak verip, "Evet, Züleyha teyze. Ben iyiyim ve canım bir şey istemiyor," dedim. Elimle koltuğa iki defa vurdum. "Gel, bizimle film izle," dedim tatlı bir sesle.

Yeniden bu eve gelmeme vesile olan Züleyha teyze, dün gece başımdan hiç ayrılmadı. Karan, beni eve getirdikten sonra yanımdan ayrılmamakta ısrarcı olsa da Züleyha teyze tabiri caizse onu kovdu. *"İçimin yağları eridi"* desem doğruyu söylemiş olurdum.

Nasıl yani? Başa alabilir miyiz? Biraz karışık oldu da...

Tamam tamam, baştan anlatıyorum.

Karan, kalbimi kırdığı için karnımın ağrıdığını sandı. Ardından yavaşça koltuğa uzanmama yardım etti. Gerçekten endişelendiği, gözlerinden ve sesinden belliydi. Neredeyse eve doktor çağıracak kadar telaşlanmıştı ve dakikalarca nasıl olduğumu sorup başımın ağrımasına da neden oldu. İçtiğim güçlü bir ağrı kesiciden sonra kendime geldim ama bu, Karan'a yeterli gelmedi. Ağrının nedenini gerçekten de kırgınlığım sanıyordu. Saatlerce başımda dört döndü. Gitmesini istediğimde, Züleyha teyzeyi arayarak onun gelmesini isteyeceğini söyledi. Gecenin bir köründe kadını aramasının doğru olmadığını, iyi olduğumu ve beni yalnız bırakması gerektiğini söyledim.

Karan'dan bahsediyoruz. Asla gitmemiştir.

Aynen öyle oldu.

"Seni yalnız bırakacağıma saatlerce bağırmanı dinlerim, daha iyi," diyerek koltuğa oturup bana bakmaya devam etti.

Bir süre sonra, Karan'ın ikna olmayacağını anlayıp Züleyha teyzeyi aramasını kabul ettim. Ona olan sinirim, benimle iki defa ilgilendi diye geçecek değildi. Başımda beklemesini istemiyordum. Zaten ona ihtiyacım da yoktu. Şimdiye kadar her şeyimi yalnız halletmiştim, bunu da halledebilirdim. Fakat olaylar böyle gelişmedi.

Karan, Züleyha teyzeyi aradı. Onun gibi inatçı olan Züleyha teyze ise "Orada hiçbir şey yok. Sana bir ıhlamur bile demleyemeyeceksem ne işim var benim orada? Karan'a söyle, seni hemen eve getirsin! Zaten senin canını yakıp kalbini kırmış. Bir de hasta etmesine izin vermem!" diyerek telefonu suratıma kapattı.

Daha bavullarımı bile arabadan indirmediğim için birkaç parça eşyamı alarak evden çıktım. İnat edebilir, başımın çaresine bakabilirdim. Ama etrafımda nasıl olduğumu merak eden insanların olması, tek başıma olmaktan iyiydi. Bir de Züleyha teyzenin benimle ilgilenmesini istediğimi söylesem, yalan söylemiş olmazdım. Anne sıcaklığını arıyordum.

Karanlara gelmem yanlış olabilirdi ama burası sadece Karan'ın evi değildi. Ömer ve diğerleri de burada yaşıyordu. Onların hatırına gelmiştim.

Kendini kandırma, Lâl. Tek neden bu değil.

Karan'ı süründürüp söylediğine pişman etmek için ölüyorum mu diyeyim?

Aldık cevabımızı.

Züleyha teyze yanıma oturup bana kocaman gülümsedi. "Patatesler kızardı. Soğumadan yemez misin?" *Sence de Züleyha teyze Tom and Jerry'deki önlüklü, şişman kadına benzemiyor mu?* "Karnın acıkmadı mı?"

Elimi uzatıp Züleyha teyzenin elini tuttum. "Gerçekten acıkmadım ve canım bir şey istemiyor." Öznur'a ve Züleyha teyzeye baktım. Kocaman gülümsedim. "Kaç saattir benimle ilgileniyorsunuz. Saat kaç oldu. Artık evinize gitme vaktiniz geldi."

Öznur, "Olur mu öyle şey?" diye itiraz ederken ben hapşırdım. Kaşlarını çatıp parmağıyla beni işaret etti. "Bak, daha iyileşmedin."

"Doğru söylüyorlar," diyen Karan'ın sesiyle, hepimiz kafamızı ona çevirdik. Yanıma doğru yaklaşırken bu kadar güzel giyinmesine sinir olup suratımı buruşturdum. Koyu gri, bir boğazlı kazak, siyah bir pantolon ve dizlerine kadar gelen uzun, siyah bir palto... İşe mi gidiyordu yoksa podyuma mı çıkıyordu bu adam? Züleyha teyze ayağa kalkınca, Karan yanıma gelip oturdu. Beni yavaşça süzdükten sonra, "Karnın ağrıyor mu?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır," deyip kafamı çevirdim. Böyle ilgilenmelerle kendini affettireceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Bir şey yedin mi? Beraber yemek yiyelim mi?" diye sorduğunda, gözlerinin hâlâ üstümde olduğunu biliyordum. "Ömer gelir birazdan. Bekleyelim de beraber yiyelim." Kendi çalıyor, kendi oynuyor gibi bir hâli vardı ama umursamadım. Tavırlarıma dikkat ediyordum. Aynen öyle. Cevap vermediğimde Öznur'a "Sizi bıraksınlar," dedi. Sesindeki itiraz kabul etmez ton, ikna ediciydi.

Anne kız, bir şeye ihtiyacım olduğunda aramamı söyleyerek yavaşça çıktılar. Aslında iyiydim. Aldığım ilaçlar ve iyi beslenmem sayesinde soğuk algınlığım yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Sadece boğazım ağrıyordu ve arada hapşırıyordum.

Karan, onlar çıktığında yeniden bana doğru döndü. Kafamı onun oturduğu yerin tersi yöne çevirdiğimde, "Kafan kopacak," diye dalga geçti. "Ne zaman konuşmaya başlayacaksın benimle?" diye merakla sorduğunda yine cevap vermedim. "Lâl, yapma böyle, güzelim."

Lâl mi? GÜZELİM Mİ?

Hızla ona döndüm. "Ne güzelimi be! Sensin güzelim!" diye sinirle çemkirdim.

Kafasını *eyvallah* der gibi eğerken gülümsüyordu. "Tamam, *güzelim* benim."

Kaşlarımı çattım. "Güzelimmiş," diye homurdanarak elime kumandayı aldım. "Bir de Lâl diyor! Sağır herhalde, yazık.." dedim dişlerimin arasından.

Kumandayı ne yapacağız? Kafasına atalım hadi.

Kumandayı elimden çekti, göz göze geldik. "Aç mısın? Ben çok açım. Yemekte ne var?"

Ben nereden bileyim ya? *Lâl, yemekleri sen seçtin, Züleyha teyze yaptı ya? Gayet de biliyorsun.*

"Ben nereden bileyim?" Ters ters baktım. Aklıma gelen şey yüzünden sinsice sırıtıp, "İçli köfte var, sen seversin," diyerek ağzını aradım.

Dümdüz bir ifadeyle bakarak ayağa kalktı. Paltosunu çıkarırken, "Ben sevmem," dedi. Biraz önce benimle uğraşırkenki gülen yüzü gitmiş, yerine sinirli bir ifade gelmişti. Sanki siniri içli köfteyeydi. "Ne içli köfteymiş arkadaş," diye homurdandı.

"Kim seviyor?"

Yeniden koltuğa oturduğunda boğazlı kazağının yakasını çekiştirdi. "Kim seviyorsa seviyor, bize ne?" Gerilmişti. Hatta çok gerilmişti. Artık içli köfteyi kim seviyorsa ona sinirli gibi duruyordu.

Acaba kız arkadaşı aldattı mı bunu?

Karan gibi bir adamı mı aldatacak?

Hayırdır, Lâl?

Karıştırma şimdi.

Çatık kaşlarını göz göze geldiğimiz anda düzeltip, "Telefonunu evde unutmuşsun," dedi. Cebinden çıkardığı telefonumu bana doğru uzattı. Alıp ekran kilidini açtığımda, "Özkan diye biri aramış defalarca..." dedi cevap bekler gibi.

Tabii ki cevap vermedim.

Özkan aramak için geç bile kalmıştı. Bu kadar sabretmesine bile şaşırdım. Ya abim onu güzel bir şekilde uyarmış olmalıydı ya da benim tehdidim işe yaramıştı. Özkan'a "takıntılı sapığım" demek biraz ağır oluyordu ama bu, yine de beni kendisine takıntı yaptığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Kim bu Özkan?" diye sert bir sesle sordu. "Arkadaşın falan mı? Kim, ben anlamadım." *Açıklamadık zaten, nasıl anlayacaksın? Deli mi ne!*

Onun merakla cevap bekleyen yüzüne bakıp yeniden telefonuma döndüm. "Sana ne, arkadaşım olmayan Karan?" dedim üstüne basa basa.

Sesli bir nefes alıp verdi. "Anladık, senden öğrenemeyeceğiz," deyip ayaklandı. "Ben de kendi yöntemlerimle öğrenirim," dedi tehditkâr bir sesle.

Suratımı buruşturup gözlerine baktım. "Dağ ayısı mısın sen? Söylemek istemiyorum sana. Anlamak istemiyor musun?" diye tersledim. "Sen istediğim zaman cevap vermiyorsun. Ben cevap vermek istemeyince mi sorun oluyor? Araştırıp arkadaşımı rahatsız etme!"

Kaşları çatıldı. Ellerini beline koyup bana üstten üstten bakmaya başladı. "Lâââl! Beni germe, n'olursun," deyip gözlerini kıstı. "Gerilme o zaman? Neden merak ediyorsun, Karan?" deyip ayağa kalktım. "Sana ne, kimse kim? İsterse on defa arar, isterse yüz." Suyunu çıkarmadan duramadığım için devam ettim. Kollarımı iki yana açtım. "İnsan kız arkadaşını merak edemez mi? Etmiş."

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken, "Ne?" diye sordu. "Sevgilin mi var senin?" Kız arkadaş derken cinsiyetimden bahsetmiştim ama sevgilim varmış gibi anlaşılmasında sorun yoktu. Omuz silktiğimde Karan burnundan sert bir soluk verdi. "Yalan söylüyorsun." Gerçekten, yalan söylediğimi itiraf etmemi ister gibi bakıyordu.

Cevap vermedim. Bana doğru yaklaşıp yüzüme doğru eğildi. "Sevgilin olmadığını biliyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "Eğer olsaydı da..." Dudaklarına sinirli bir sırıtış yerleşti. "Sen hastanede yatarken yanında olmayan o şerefsizin iflahını keserdim," dedi tehditkâr bir sesle.

"Sevgilim hakkında doğru konuş!" diye yüzüne doğru bağırdım. *Olmayan sevgiliyi korumak mı? Allah'ım nasip etme.* "Sana ne oluyor da iflahını kesiyorsun? Dağ ayısı!"

Dudaklarına tehlikeli bir sırıtış yayılırken kulağıma doğru yaklaşan Karan, "Öğrenirsin, Lâl," dedi kısık sesle. "Çok yakında onu da öğrenirsin," deyip yavaşça uzaklaştı. Benim şaşkınlığımdan faydalanarak, "Üzerimi değiştirip geliyorum," dedi ve gitti. Arkasında dumur olmuş bir ben bıraktı.

Yatağımın üzerine çıkıp bağdaş kurdum. İlk olarak Özlem'i aramaya karar verip onun adının üstüne dokundum. Telefon ilk çalışta açıldığında hızla, "Özlem," diye seslendim. "Nasılsın?"

"Eflâl... İyiyim, canım arkadaşım. Sen nasılsın?" Arkadan Yağız Efe'nin sesini duydum. "Eflâl teyzemle mi konuşuyorsun anne? O mu?" diye hevesle atladı. "Dur, anneciğim. Evet, o ama bırak..."

"Deysem!" dediğinde annesinden telefonu çektiğini anladım. "Seni şok ösledim!" diye bağırdı. "Neredesin sen? Kaş ay oldu ama sen yoksun!" diye sitem ettiğinde gülümsedim.

"Teyzesinin canı," deyip elimi kalbimin üstüne koydum. "Ben de seni çok özledim, Yağız Efe'm. Çok yakında geleceğim, söz veriyorum." Burnumun direği sızladı. Hemen konuyu değiştirdim. "Yokluğumda neler yaptığını anlat bakalım," deyip uzanır pozisyona geçtim.

"Büyüdüm..." deyip kıkırdadı. "Boyum babamın boyuna yaklaşdı," Küçük bir kahkaha attım. Kendisi daha beş yaşındaydı. Boyu en az 175 cm olan babasının boyuna yaklaşmışsa ortada büyük bir sorun vardı. "Neden güldün? İnanmıyor musun bana?" diye kızar bir tonda sorduğunda kendimi topladım.

"Olur mu öyle şey? Tabii ki inanıyorum. Sadece birazcık şaşırdım," diye mırıldandım. "Bir de aldığım şeyleri değiştirmem gerekecek. Bu kadar büyüdüğünü düşünememiştim."

Ses tonu anında değişti. "Ne almışdın?" diye heyecanla sordu. "Yılbaşı hediyesi mi?"

"Özelikle yılbaşını düşünerek almamıştım ama evet, o şekilde düşünebiliriz."

"Yaa!" deyip iç çekti. "Yılbaşına daha şok var ama... Yakında geleceğim dememiş miydin?" Ben, Yağız Efe'ye cevap vermek üzereyken kapım tıklatıldı. Ahizeyi kapatıp *gel* diye seslenirken doğruldum. Yağız Efe, konuşmaya devam ediyordu. "Lütfen, daha fasla geş kalma, deyse. Seninle beraber balık tutmayı özledim." Bahsettiği, bir oyuncaktı.

Karan içeri geldiğinde göz göze geldik. "Ben de seni çok özledim yakışıklım," dedim nazlı bir şekilde. Kaşları çatılan Karan, suratıma dik dik bakmaya başladı. "En yakın zamanda geleceğim ve eski heyecan dolu günlerimize döneceğiz. Çok az kaldı," derken sırıtıyordum.

Çocuk oyuncaktan bahsediyor, sen onu özlediğini söylüyorsun. K*aran yanlış anlasın diye yapıyorsun.*

Aynen öyle.

Sen, yılan.

Karşımda, telefona sert bakışlar atan Karan, bence kesinlikle benden hoşlanıyordu. Yoksa birini özlediğimi söylediğimde böyle sinirli bakmazdı. Adım kadar emindim, bana âşıktı.

Uçma Lâl.

Tamam tamam, en azından hoşlanıyordu.

Ben de ona dik dik bakarken Yağız Efe, "Deyse?" diye seslendi. "Beni duymuyor musun?"

"Duyuyorum te..." Boğazımı temizleyip anında düzelttim. "Duyuyorum, tekinsiz." *Tekinsiz mi?* "Ay! Tekin işte ya," diye sıvamaya çalıştım. *Sırıtma... Anlayacak,* sırıtma. Karan, tek kaşını kaldırıp ciddi bir ifadeyle bana doğru yaklaşmaya başladı. Bu

adamın elimden telefonu çekme ihtimali çok yüksekti. *Kapat, rezil olacağız şimdi!*

Yağız Efe cevap veremeden, "Hadi öptüm canım seni," diye geçiştirdim. "Muck!" Ve telefonu kapatarak avucuma aldım.

Karan ellerini cebine koyarak gözlerimin içine baktı. "Muck?" *Ağzına da nasıl yakışıyor.* Omuz silktim. "Kim bu Tekinsiz?" Güldü. "Pardon, Tekin."

Anlamış.

"Arkadaşııım," dedim. Ayağa kalkıp karşısına geçtim. "İsmini karıştırdım bir an. Olamaz mı?"

Gülümsedi. Ciddi bir surat ifadesi olduğu için gülümsediğinde şaşırıyordum ve kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Kafasını hafifçe eğip, "Yalan söylediğinde sesin titriyor," dedi. Burnumun ucuna dokundu. "Söyleme," dedi tatlı bir sesle.

İki güzel söze, bir tatlı gülümsemeye mi kanacağız? Ölmek var, dönmek yok.

Yutkundum. "Ne alakası var, canım? Ne alaka yalan söylemek, ses titremesi falan?" Boğazımı temizleyip yanından geçmek için hamle yaptığımda beni kolumdan tuttu. "Sen de iyice alıştın ama!" Dudaklarını yalayıp burnundan güler gibi sesli bir nefes verdi. Elini kolumdan çekmeden yüzünü bana doğru yaklaştırdı. "Yemeği, dışarıda yiyelim mi?"

Yok.

"Birincisi, ben aç değilim," deyip gıcık bir şekilde sırıttım. "İkincisi, ben sadece arkadaşlarımla dışarı çıkarım." *Bu güzeldi.*

Kaşları havalandı, *öyle mi* der gibi bakmaya başladı. "Peki," deyip temasımızı bozdu. "Tahmini olarak ne zaman arkadaş oluruz, Lâl Hanım?" diye sorarken çok ciddi görünüyordu.

Ona ters ters bakarak, "Sizinle arkadaş olamam, Karan Bey," diyerek, yanından geçip odadan çıktım.

Arkamdan, "Biz de farklı bir şey oluruz o zaman," diye seslenmesini umursamadan aşağı inmeye başladım.

Bu adam kendini ne sanıyordu? İstediği her şeyi alabilecek miydi? Ya da beni gerçekten kırdıktan sonra onunla arkadaş olacağımı düşünecek kadar salak mıydı?

Yani hemen olmazdık.

Bir de farklı bir şey oluruz diyor. Hayır, ne olacağız? Karı koca mı olacağız?

Ben kanka diye düşünmüştüm ama...

Hiçbir şey olmazdım ben o dağ ayısıyla! Önce o gitsin de kalp kırıklığının karın ağrısı yapmayacağını öğrensin! Salak!

"Minik kuş? Kime öfkelisin sen bu kadar?" Ömer salona girdiğimi görünce, ayaklanıp gülümseyerek bana bakmaya başladı. "Kim sinirlendirdi seni?" Kaşları havalandı. Kafasını eğip, "Karan mı?" diye sordu. *Ömer, zeki birisin.*

"Evet," dedim suratımı buruşturup. "Şiddet uyguluyor bana. Bu yüzden çok sinirliyim." *Ne?*

İfadesi ciddileşirken, "Efendim?" diye şaşkınca sordu. "Ne şiddeti? Saçmalama, Karan yapmaz öyle bir şey."

Psikolojik şiddet uyguluyordu. Hatta kolumu bile sıkmıştı.

Dokundu sadece, abartma, Lâl.

Sen sus.

Tam aksini iddia edecektim ki Ömer, Karan'ın geldiğini duydu ve "Sen Eflâl'e şiddet mi uyguluyorsun?" diye sordu. Bu dediğine kendi de inanmıyordu.

Ömer keşke Karan'ı dövseydi.

İlla biri Karan'ı dövecekse biz dövelim.

Aynen, hayal âleminde yaşıyoruz çünkü.

Karan'ın ifadesini göremiyordum ama sesi alaycıydı. "Evet," dedi. "Bir eve gelince dövüyorum bir de uyumadan önce. Birazdan da terastan aşağı atacağım." Biraz durduktan sonra devam etti. "Saçma sapan konuşma, Ömer. Ne dövmesi?" diye tersledi.

Ömer, bana *yaptığını gördün mü* der gibi baktı ve beni omzumdan tutup kendine çekti. Masaya doğru ilerlerken kısık

sesle, "Beni neden bu adamla muhatap ediyorsun, minik kuş?" diye sordu. "Baksana, manyak bu adam, Çatacak yer arıyor," diye fısıldadı.

Karan'ın gözleri gözlerime değerken, "Çok haklısın, Ömer. Bence de sen Karan'ı döversin," dedim yüksek sesle. *Kız ne diyorsun?* "Karan çok ani yükselişler yapıyor. Dediğin gibi, tek yumrukluk canı var."

Karan, "Anlamadım," derken Ömer'e ters ters bakıyordu. "Benim mi tek yumrukluk canım varmış?" Omuzları dikleşmiş, bedeni gerilmişti.

Ömer beni kendine doğru döndürüp ellerini omuzlarıma koydu. "Amacın ne senin?" diyerek göz kırptı. "Kavga mı edelim istiyorsun?"

Kısık bir sesle, "Hayır," deyip sinsice sırıttım. "Senin, Karan'ı dövmeni istiyorum."

Ömer gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, oyununa ayak uydurup yüksek sesle konuşmaya başladı. "Sen de mi böyle düşünüyorsun, Eflâl? Sence de ben Karan'dan daha mı kaslıyım? Bir bakışımla bile titretir miyim onu? Ayaklarıma kapanır, 'Beni dövme' diye yalvarır mı?" Beni kolunun altına çekti. Karan'a doğru döndük. "Sen de haklısın. İkimize bakınca kimin dayak yiyeceği çok belli oluyor," dedi egolu bir sesle.

Ömer bu anı mı bekledin, kardeşim?

Karan ikimize sert bir ifadeyle bakarken boynunu kütletti. Sertçe yutkundum. Kaşlarıyla masayı işaret etti. "Saçma sapan, komik olmayan şakalarınızı bir kenara bırakın da geçip oturun." Önce Karan oturdu, sonra Ömer'le ikimiz onun bu sert tavrına tepki vermeden hemen oturduk. "Yalvarırmışım..." diye homurdanıp kısık sesli bir küfür savurdu. "Bana masada ağzımı bozdurtuyor yavşak herif!"

Ben asla Karan'dan tarafa bakmıyordum ama Ömer yürek yemiş gibi, "Uzatma lan!" dedi. Bakışlarım ona döndüğünde elini *pardon* anlamında kaldırdı.

Sorun yok der gibi gülümsediğimde bir hata yapıp Karan'la göz göze geldim. Kaşlarını çatıp, bana bakarken üzerime uçacak gibiydi. *Uçan adam Karan.* Ondan korkmuyordum tabii ki ama böyle bakması, gerilmeme neden oluyordu. Hem ben aç değildim ki, neden masaya oturmuştum?

Karan bana bakarken Ömer'e soru sordu. "Halledebildin mi otel işini?" Halledemediyse elindeki bıçağı Ömer'in gözüne saplayacak gibi bir hâli vardı. Bir de neden bana bakıyordu? Gözlerimin içine bu şekilde baktığı her an kenara beş lira atsaydım, şimdiye onlardan zengin olmuştum.

Ömer umursamaz bir sesle, "Ben değil, Arif halledecekti," diyerek yemeğini yemeye başladı.

Servisi Züleyha teyze olmadığı için adını bilmediğim bir çocuk yapıyordu. Çocuk diyordum çünkü 20 21 yaşlarında görünüyordu. Ben de yapabilirdim ama onların düzenini bozmak istemiyordum.

Karan bir anda, "Arif!" diye bağırınca irkildim. *Bu adamın bağırma sorunu da var.* Büyüyen gözlerle ona baktığımı görüp, "Kusura bakma. Ürkütmek istememiştim," dedi. Sesi bağırmasına nazaran kısık çıkmıştı.

"Sıkıntı yok," deyip gülümsedim. İstediği zaman kibar olabiliyordu. Olduğu zamanlarda da çok tatlı görünüyordu. *Ne alakası var şu an?* Ayaklanıp, "Ben aç değilim, size afiyet olsun," diyerek koltuğa oturdum.

Arif içeri girdiğinde, "Efendim, abi," dedi. Galiba Arif gerçek hayatta gördüğüm en iri insandı. Boyu kaçtı, çok merak ediyordum. Acaba sevgilileri de onun gibi uzun muydu? Onun yanında kısa bir kadın hayal ettim. Komik durmazdı, aksine çok tatlı görünürlerdi. Bunu düşünüp kendi kendime sırıtmaya başladım. Karan, "Ne oldu otel işi?" diye sorarken tabağındaki eti kibar bir şekilde kesmeye başladı. "Halledebildin mi?" Kemikli ellerine bakarken aklımdan geçen, burada tek yumrukluk canı olan kişinin ben olduğumdu.

Neden bunu düşünüyoruz?

Sıkılıyoruz çünkü.

"Hallettim, abi. İstediğimiz tarihte iki yüz elli kişilik yer ayırttım. Yarın şirketten birisini yönlendirip organizasyon hakkında bilgilendirme yaptırtacağım," dedi Arif.

Ne organizasyonu? Bizim neden haberimiz yok?

Bize neden haber versinler?

Ne bileyim...

"İki yüz elli değil. Fazla kalabalığa gerek yok," dedi Karan net bir sesle. "Az olsun, öz olsun. Sadece gerçekten bağış yapacak insanları davet edelim. Kendini göstermeye gelen tipler bu organizasyona dahil olmasın."

Geceyi, Akdoğanlar düzenliyor olmalıydı. *Zekâ fışkırıyor.* Bağış dediğine göre hayır etkinliğiydi. *Allah aşkına, sen tahmin yapma.*

"Tamam, abi," dedi Arif. "Peki, sahne alacak kişiler, her zamanki kişiler mi olsun?"

Ömer'in bana baktığını hissettiğimde ben de ona baktım. Genişçe gülümserken, "Yok," dedi. "Benim aklımda sahne almasını istediğim başka bir kişi var." *Bizden bahsediyor!*

Kafamı geriye doğru çekip kendimi işaret ettim. "Ben mi?" diye şaşırarak sordum. Böyle bir teklif beklemiyordum.

"Evet, sen. İstemez misin?" diye sorarken çok hevesli görünüyordu.

İstemsiz bir şekilde Karan'a baktığımda, onun ifadesinden bir şey seçemedim. Kısa süren bir sessizlikten sonra sert bir sesle, "Olmaz," dedi. "Bütün gözler onun üstünde olacak. İstemiyorum böyle bir şey."

Ömer ona doğru dönüp, "Saçmalama istersen," dedi. "Zaten işi gereği yapıyor bunu. Hem Eflâl'in sahne alması dikkatleri de çeker." Yeniden bana döndü. "Bence çok iyi bir fikir. Sen ne diyorsun, minik kuş?"

"Bilmem ki..." diye mırıldandım. Karan bana *hayır de* der gibi bakıyordu. "Ne etkinliği bu? Yani ne için gelecek insanlar?"

Arif, "Akdoğan Şirketler Grubunun her yıl kimsesiz çocuklar için yaptığı bir bağış gecesi," diye açıkladı.

Ben cevap veremeden, "Tehlikeli," dedi Karan. "Sahnede herkesin gözü önündeyken çok tehlikeli. Hayır diyorsam hayır," diye kesin bir dille kestirip attı ve gözlerime baktı. "Senin için söylüyorum. Bize emanetsin."

Bu adamı "emanetimsin" diye diye ıslak odunla dövme fikrini çok sevmeye başladım.

"Hani en güvenli yer senin yanındı?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. "O zaman başıma bir şey geleceğini sanmıyorum." Arif'e baktım. "Ne zaman gerçekleşecek?"

"Hafta sonu."

"Çok az kalmış," diye hayıflandım. "Bu kadar süre içinde nasıl hazırlanacağım? Hem sahne ekibim Ankara'da. Onların gelmesi için restorana başka bir ekip ayarlanması gerek. Ne tarz şarkılar çalınacağını bilmediğim için ona da hazırlık yapmam lazım. Daha giyecek bir şeyim bile yok!" Ardı ardına söylediğim cümleler, telaşlı hâllerimi ortaya koyuyordu.

"Sakin ol," diyerek güldü Ömer. "Sen tamam diyorsan gerisini bana bırak. Hepsini halletmek birkaç saatimizi bile almaz. Kabul ediyor musun?"

Birkaç saniye düşündükten sonra neler olacağından habersiz, "Evet!" dedim. "Kabul ediyorum."

11. BÖLÜM

Mazi

Her insanın kendini koruma altına aldığı bir kalkanı vardır. Bu kalkan, insanı tehlikelere karşı korurken aynı zamanda da onun gerçek kimliğini saklar. Herkese açık etmek istenmeyen o gizli yan, bu büyük kalkanın arkasında gün yüzüne çıkmayı bekler. Gecenin güneşi beklediği gibi ortaya çıkmayı gözlerken bir orman kadar büyük, bazen bir yaprak kadar önemsizdir.

Kendi gizli yanımdan korkuyordum. Kimseye göstermediğim, gösteremediğim tarafım soğuk ve hissizdi. Ama korktuğum bu değildi. Korktuğum, bir gün bu yanımı ısıtacak birinin karşıma çıkmasıydı. "Kiloma laf edenleri dürüm yapar yerim" diyen abla gibiydim. O yanımı iyileştirmek isteyen kişiyi şişe takıp lavaşa sarmak isteyen yanım, bana göz kırpıyordu. *Karnımız acıkmış herhalde.*

Kendi kendime gülümsedim. Züleyha teyze sayesinde ne açlık kalmıştı ne de hastalık. Sevginin gücüne her zaman inanmıştım. Gördüğüm ilgiyle ve sevgiyle hastalığı kısa sürede atlatıp kendimi toparlamıştım. Bedenimde hissettiğim bu tazeliği, beni iyi etmek için çabalayan insanlara borçluydum.

Şimdi ise kafamı dağıtmak için uğraşıyordum. Soğuk havanın ferahlatıcı kokusunu içime çekip tabletimin ekran parlaklığını açtım. Eğer bir şey yapacaksam bunu hakkıyla yapmak isterdim, bu yüzden şarkı seçimlerini yapmaya başlamıştım. Olacaksa en iyisi olacaktı, başka bir ihtimali düşünemiyordum. Karanların yüzünü kara çıkarmak istemiyordum. Konsepti bana bıraktıkları için içim rahattı. Kendi ekibimin yarın burada olacak olması da gerginliğimi azaltıyordu. Onlarla beraber iyi bir performan çıkaracağımıza emindim. Birbirimizin ritmine hâkimdik, en önemlisi de buydu.

O yüzden mi gerginlikten ellerin titriyor, Lâl?

Yok öyle bir şey. Kanıtlayamaz kimse bunu.

Beni geren tek şey, bu kadar olayın ortasında bir de sahne alacak olmamdı. İçime kötü bir his doğmuyordu ama rahat da değildim. O gece, bağışın önüne geçecek bir şey olsun istemiyordum. Herkes yardımını yapsın, ben sahnemi alayım, güzel bir gece olsun ve gece sonunda *"oh be"* diyebileyim istiyordum.

Belalılarım kapıya dayanmasın mı demek istiyorsun?

Belalım mı var benim?

Yok mu?

Kafamı sağa sola sallayarak düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. Düşünürsem işin içinden çıkamazdım, korkar ve vazgeçerdim. Başka bir şeye yoğunlaşmalıydım. Yoğunluk, insanın kafasını dağıtıp düşüncelerden uzaklaştırıyordu. İnsan bir şeylerle uğraşırken yeri geliyor derdini unutuyor, yeri geliyor derdinin dermanına erişiyordu. Öyle yapmalıydım, korkuların zihnimi ele geçirmesine izin vermemeliydim.

Fakat duyduğum ses buna engel oldu.

"Selam," diye seslendi Karan. Kafamı çevirip ona baktığımda bana doğru yürüdüğünü gördüm. Üstünde siyah bir takım elbise vardı, içine giydiği beyaz gömlek onu çok şık gösteriyordu. Genzime dolan parfüm kokusunu içime çektiğimde, bir daha nefes alma isteğiyle dolup kendime kızarak önüme döndüm. Sandalye çekip yanıma oturduktan sonra, "Şarkı mı seçiyorsun?" diye sorup ekrana doğru yaklaştı.

Cevap vermeyip kafamı *evet* anlamında salladım. Ondan nefret etmiyor olsam da onu hâlâ affetmemiştim. Benimle ilgilenmiyor oluşu, bu durumu değiştirmiyordu. *Katır inadı var bizde, Karan Efendi. Böyle güzel bakarak bizi kandıracağını sanıyorsan doğru yoldasın, devam et.*

"Ekibin ne zaman gelecek?"

Kendimi Rıza Baba gibi hissediyordum ve "Yarın," diye ağzımın içinden cevap verdim.

"Hım..." dedi. Konuşmak için konu arıyor gibi duruyordu. Listeme göz gezdirmeye devam ederken onun gözlerinin üstümde olduğunu biliyordum. Bakışlarını hissetmek için ona bakmaya ihtiyacım yoktu. Kısık sesli bir nefes verdikten sonra, "Beni ne zaman affedeceksin?" diye sordu. Gözlerine baktığımda başımı omzuna doğru eğme ihtiyacı hissettim. Tarih mi verecektim? "Bir daha yapmayacağımı söylesem..." derken gözleri kısılmıştı. "Unutamaz mısın?" diye umutla sordu.

Tableti kapatıp kenara koydum. Gözlerimi gözlerine kenetlediğimde, gerçek bir cevap beklediğini anlayarak boğazımı temizleyip konuşmaya başladım: "Affettiğimde, yaptığın hatayı unutmuş olmam, Karan. Seni affetmem, içimde yarattığın kırgınlığın acısını dindirmek istiyor olduğumu gösterir. Konu hem senle çok bağlantılı hem de çok bağlantısız." Omzumdaki şala daha sıkı sarılıp ayaklandım. "Yani ne zaman bu rahatsız edici duygunun beni boğmasını istemezsem o zaman seni affederim. O zamana kadar seninle aramda mesafe olacak." Burukça gülümsediğimde gerçeği gizlemeden, "Üzgünüm," dedim ve onun pişmanlıkla bakan gözlerini arkamda bırakarak bahçenin bir ucuna doğru yürümeye başladım.

Kırılan bir kalbi onarmanın bu kadar kolay olduğunu sanıyorsa yanılıyordu. *Onu dürüm yapıp yiyeceğimizden haberi yok tabii.* Eğer onu affetmemi istiyorsa bunu hak etmeliydi. *Okkalı bir tokat geçirsek benim içim rahatlar ama...*

Sağımda hissettiğim hareketlilikten önce onun erkeksi kokusu genzime doldu. Elleri ceplerinde, yanıma adımlarken, "Haklısın," dedi. "Affetmen için sana bir süre tanımam gerek. Daha birbirimizi doğru düzgün tanımadan böyle olayların gerçekleşmesi can sıkıcı oldu. Beni tanısaydın bir anlık sinirle söylediğimi, gerçek düşüncelerimin onlar olmadığını bilirdin." Kafasını çevirip bana baktı ama ben ona dönmedim. "Haklısın, ben de çok üzgünüm," dediğinde sesi gerçekten üzgün çıkmıştı.

Yanımıza gelen Patron'un kafasını sevmeye başladım. "Seni tanımış olsam da bu yaptığını affedemezdim, kalbim o zaman da kırılırdı. Hatta o zaman daha çok..." dediğimde sesim sonlara doğru daha kısık çıkmıştı. Cevap vermedi. Patron yanımızda yürüyüp, ayaklarımıza dolanırken bahçenin içinde yan yana adımladık. Sessiz bir şekilde bana eşlik etmesi hoşuma gitse de ona dirseğimi geçirmek isteyen yanım susmuyordu. Bir anda tekme atsam ne yapabilirdi?

"Eflâl," diye seslenen Arif'i duyduğumuzda ikimiz de durup kafamızı çevirdik. Arif hızlı adımlarla yanımıza gelip, "Gelecek olan kişilerin biletini aldık ama bir kişi daha gelecekmiş. Senin haberin var mı?" diye sordu.

Yoktu. "Kimmiş?" diye sordum.

"Gökhan Gürses," dedi Arif.

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı, sevdiğim insanların ismini duymak bile mutlu olmam için yeterli bir nedendi. Gökhan bana sürpriz yapmak istiyor olmalıydı ki geleceğini bana söylememişti. Ama her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştıran bu adamlar yüzünden sürprizi elinde patlamıştı. "Sürpriz yapacaktı sanırım," diye mırıldanırken gözlerimin içi gülüyordu. "Sıkıntı yok. Onu da dahil edebiliriz gelenler arasına."

"Restoranın müdürü olan Gökhan mı?" diye soran Karan'a döndüm. *Bir şeyi de bilme!* Onun bakışları Arif'in üstündeydi. Hayatımla ilgili her şeyi biliyor oluşu canımı sıkıyordu. Ben onun soyadını bile abimden öğrenmiştim. Bu yaptığı haksızlıktı!

Sorsan sana şeceresini döker gibi bakıyor ama olsun.

Umurumda değil.

Tabii canım.

"Evet, abi," dedi Arif. Kaşlarımı çatarak Karan'a bakmamdan, onların her şeyi biliyor oluşuna sinirlendiğimi anlamış olmalıydı. Sesi gergindi, iri bedenine rağmen benden korkuyor olabilir miydi?

"Yakın mısınız bu kadar?" diye sorgular bir şekilde soran Karan'ın hedefi bu sefer bendim. "Sürpriz yapmalar falan..." dedi ağzının içinden.

Ben adama aramızda mesafe olsun demiştim, o gelmiş bana yakın mısınız diye soruyordu. Ben sana hıyar mısın diye soruyor muyum? *Keşke sorsan.*

Ona gıcık bir şekilde bakıp Arif'e döndüm: "Sen onların rahat bir şekilde varmalarını sağlarsın, Arif. Özellikle Gökhan'ın," dedim üstüne basa basa. Karan tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki arkamı dönüp yürümeye başladım ve susmak zorunda kaldı.

Bu adam kendini ne sanıyordu? Affetmemin zaman alacağını söyleyip bir de ona açıklama yapacağımı mı düşünüyordu? Ya çok öz güvenliydi ya da beni salak sanıyordu.

Ya sabır çekip kafamı sağa doğru çevirdim. Patron peşimden gelerek kulübesinden getirdiği oyuncak topunu ayaklarımın ucuna bıraktı. Gülümseyerek topu yerden aldım. "Oyun mu oynamak istiyorsun sen?" deyip kafasını öptükten sonra topu ileriye doğru fırlattım. "Yakala kızım!"

Patron bir kere havlayıp topun peşinden gittikten sonra aynı şeyi tekrarlamamı isteyerek topu yeniden getirdi. Bu sefer daha güçlü bir şekilde fırlattığım top, köşede sigara içen adamın kafasına isabet etti. *Koca bahçede nasıl adamın kafasına attın, Lâl?* Adam bana doğru döndüğünde alt dudağımı dişledim. "Kusura bakmayın. Yanlışlıkla oldu," diye seslendim.

30'lu yaşlarda olduğunu düşündüğüm adam sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip topu yerden aldı. "Sorun yok," deyip gülümsedi. Patron ona doğru koşunca topu ileri doğru fırlattı. "Koş, Patron!"

Nereye gideceğini şaşırmış olan topun Karan'ın ayaklarının dibine düştüğünü gördüğümde dudaklarımı birbirine bastırdım. Karan, bir yerdeki topa bir adama bir bana bakıp dudaklarını yaladı. Neden topu ısıracak gibi bakıyordu? *Bence bizi ısıracak.* Yavaşça eğilip topu eline aldı. Küçük topu avucunun içinde sıkarken dişlerinin arasından, "Oyun mu oynayasın geldi, Serhat?" diye sordu. "Çalışmaktan sıkıldın herhalde. Ya da boşsun, yapacak işin yok." Patron, ayak ucunda havlayınca, "Dur kızım!" dedi sinirli bir sesle. "Senden daha meraklı birileri var!" derken Serhat'a ürkütücü bir şekilde bakıyordu.

Serhat hızla, "Abi, bana doğru gelince fırlattım. Yoksa işimin başındayım," diyerek önünü ilikledi. *Serhat kaç git, kendini kurtar.*

"Ben attım," diye hızla araya girdim. "Serhat da ona gelen topu fırlattı. Yoksa oyun falan oynadığı yok. İşinin başında o," diye savunmaya geçtiğimde Karan gülümsedi. Ama bu gülümseme tatlı bir gülümseme değildi.

"Serhat?" dedi adamın ismini tekrar edip. "İşinin başında?" Sesindeki sertlik yüzünden ürperdim. "Bana hiç öyle gelmedi..." Cevap vermeme izin vermeden Serhat'a doğru yavaş adımlarla yaklaştı. Titrediğine emin olduğum Serhat, korkuyla Karan'a bakıyordu. Karan, "Sen neden burada dikiliyorsun, Serhat? Mola mı verdin? Kendi kendine mola verip sigara mı içiyorsun?" diye burnundan soluyarak sordu. "Ne güzel işin varmış ya senin. Ben de gireyim o işe. Patronun enayi herhalde!"

"Karan..." diye araya girdiğimde, bana bakmadan elini kaldırarak beni susturdu. Onunla konuşmamamın sinirini Serhat'tan çıkarıyordu.

Karan genelde sinirini başkalarından çıkarıyor herhalde. Sıkıntılı biri.

Serhat korkuyla başını eğerken, "Haklısın, abi," dedi aceleyle. "Molama yarım saat vardı ama..."

Elinde sıktığı topu ya Serhat'ın kafası ya da benim kafam olarak hayal ediyor olmalıydı. "Yerine geç!" dedi hiddetle. "Bunu birkaç defa tekrarladın. Bu sana son uyarımdı!" Serhat hızlı adımlarla gözden kayboldu. Karan, kafasını yavaşça bana çevirdi. *Korku filmi gibi.* "Benimle konuşmuyorsun ama başkalarıyla oyun oynuyorsun, öyle mi?" diye sorarken bu konudan rahatsız olduğunu açıkça belli ediyordu. Kafamı *evet* der gibi salladığımda histerik bir kahkaha attı. "Lâl..." dedi dişlerinin arasından. "Lütfen, sinirlendirme beni."

Gözlerimi kısıp gıcık bir şekilde gülümsedim. "Sinirlenirsen ne olur, Karan?" diye üstüne giderek sordum.

Kaşları çatılmış, çenesi kasılmıştı. "Yapma," dedi uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra. Altında yatan *lütfeni* görüp umursamadım. Eliyle evi işaret etti. "Gel beraber içeri..."

"Ben burada kalıp Patron ile oynayacağım. Bir sakıncası mı var?" Sinirle güldü. Elimi uzattım. "Verir misin topu?"

Alt dudağını dişleyip bana ters bir şekilde baktı. Sıkıp yamuk yumuk ettiği topu bana doğru uzattığında, sinirinin arkasındaki kırgınlığı görüp durdum. Gözleri, gözlerime bir şey anlatmak ister gibi bakıyordu. Onun yaptığının yanında benimki az kalırdı. Buna kırılıyorsa onu gerçekten kıracak şeyler söylesem nasıl bakacaktı?

Yanımdan sessizce çekip giderken boğazım düğüm düğüm oldu. Ne kadar canımı sıkmış olsa da onu böyle görmek kalbimi sızlattı. Derin bir nefes alıp bahçede küçük adımlarla yürümeye başladım. Kırmayı biliyorsa kırılmayı da bilmeliydi. Ne hissettiğimi anlaması, belki onu affetmemi sağlayabilirdi.

Farkında olmadan korumaların olduğu yere doğru gittiğimde, hepsi beni görür görmez uzaklaşmaya başladı. Bu durum komik geldi ve kendimi canavar gibi hissettim. Yeniden onlara doğru yürümeye başladığımda, benim geldiğimi görünce başka bir tarafa doğru topluluk hâlinde ilerlemeye başladılar. Ben geldikçe onlar kaçıyordu. Karan, Serhat'a bağırdıktan sonra diğer korumalar benimle yakın durmaktan bile korkuyor olmalıydılar.

Sinsice sırıtarak ellerim ceplerimde, üstlerine doğru yürüdüm. Onlar da ben geldikçe civciv gibi kaçıyordu. Kahkaha atmamak için zor dururken üstlerine doğru koşmak için hareketlendiğim sırada Ömer seslendi. Onları yarın kovalamayı aklıma koyup, gülerek Ömer'in yanına geldim. *İlahi, Lâl.*

Masaya kalçasını yaslayıp, bana gülümseyerek bakan Ömer ne yaptığımı anlayıp, "Neden uğraşıyorsun adamlarla?" diye sordu. "Yazık, korkularından kaçıyorlar. Karan mı bir şey dedi?"

Gülerek, "Canım sıkıldı," dedim. "Görüşemedik bugün. Nasılsın?" diye sorup konuyu değiştirdim.

Derin bir nefes verdi. "Nasıl olsun, bildiğin gibi," deyip kafasıyla içeriyi gösterdi. "Seninle konuşacaklarımız var. İçeri geçelim mi?"

"Hayrolsun?" Beraber içeri doğru adımlamaya başladığımızda, "Kötü bir şey mi?" diye korkarak sordum. Bir anda içim sıkıldı. İçimden bir his, iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Şimdiden tüylerim diken diken olmuştu, gerilmiştim.

"Yok yok, sadece birkaç teorimiz var da onları konuşacağız," dediğinde titrek bir nefes verdim. Salona geldiğimizde Karan'ı, Arif'le beraber koltukta oturup konuşurken gördüm. Hâlâ sinir geçmemiş gibi görünüyordu. Ömer, "Geç lütfen," dediğinde tekli koltuğa oturdum. Şalı omzumdan alıp köşeye koydum.

Bakışlarım Karan'ın üstündeyken o, öne doğru eğilip dirseklerini dizine yasladı. Gözleri direkt olarak gözlerimi hedef almıştı. Keskin yüz hatlarına bakarak çıkarım yapmaya çalışıyordum ama başarılı olamıyordum. Her zaman çözemediğim gibi yine çözemiyordum. Biz birbirimize bakarken Ömer konuşmaya başladı.

"Öncelikle kötü ya da canını sıkacak bir durum söz konusu değil, rahat ol," dedi sakin bir sesle. "Şu, geçen karşılaştığın adam, Ali Demiroğlu..." İstemsiz bir şekilde, olduğum yerde doğrulup nefesimi tuttum. "Onu araştırması için Yasin'e mesaj atmışsın. Biz de bir araştırdık."

Evet, abimden araştırmasını istemiştim. Ali'den çok kötü bir enerji almıştım. Söylediği şeyler ve bakışları bana hiç iyi niyetli gelmemişti. Kendim öğrenemeyeceğim için abimden rica etmiştim. Bana geri dönüş yapmadığı için müsait olmadığını düşünmüştüm. Onlardan araştırmalarını istemesi, gerçekten onlara sonsuz bir güveni olduğunu gösteriyordu. Benimle ilgili olan şeyleri genelde kendi halleder, kimseye söylemezdi. Bu duruma şaşırsam da belli etmedim. Geçmişin sırtıma yerleşen yüküyle dik durmaya çalışarak Ömer'in konuşmaya devam etmesini bekledim.

"Gerilme," dedi Karan. Bakışları ellerimdeydi. Kafamı eğip ellerime baktım. Sağ elimin tırnaklarını avuç içlerime bastırıyor, sol elimle topu sıkıyordum. Topu kenara koyup ellerimi birleştirdim. "Buradayken sana hiçbir şey yapamaz," diye kendinden emin bir sesle konuştuğunda, içim sızladı.

Bunun içimi rahatlatması gerekirdi ama öyle olmadı. Sonsuza kadar bu evde yaşamayacaktım. Buradan çıktıktan sonra başıma ne geleceğini kim bilebilirdi? Tepki vermeden yutkunduğumda, Karan'ın gözleri kısıldı.

Ne düşündüğümü anlamış gibi, "Hiçbir zaman hiçbir şey yapamaz," diye düzeltti. Yine kendinden emin olan ses tonunu duyduğumda titrek bir nefes aldım. Yaşadığım ürkekliği anlayıp, " Kimse hiçbir şey yapamaz. İzin vermem," dedi.

Ne zamana kadar hayatımda olacaksın, Karan? Ne zamana kadar benden ne istediklerini bilmediğim insanlara karşı beni koruyacaksın? Bir gün onlarla yüzleşmem gerektiğinde ya yanımda olmazsan, o zaman ne yapacağım? Bu soruların cevabını bakışlarından anlayamazdım.

Bakışlarımı onun gözlerinden çektim. "Araştırdık derken?" diye kısık bir sesle sordum. Boğazımı temizledim. "Ne öğrendiniz?"

Karan daha ciddi bir sesle konuştu: "Ali Demiroğlu, Baran Demiroğlu'nun üvey yeğeni." Dedem... "Araları uzaktan iyi gibi duruyor ama aslında öyle değil." Karan sustuğunda yerimde doğruldum.

Göğsüme batan sancıları umursamadan, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Ali, içten içe dedene düşman," dedi. "Nedenini tam olarak öğrenemedik ama şu anlık bildiğimiz bu. Sana ne için yanaşmaya çalışıyor, bilmiyorum ama..." Es verdi, gözlerime baktığında karnıma ağrı girdi. "Bulacağız. Birkaç güne ortaya çıkar ne derdi olduğu."

Elimi kalbime bastırmamak için zor duruyordum. Görünmez bir el kalbimi sıkıyormuş gibi hissediyordum. Onlar gerçeği biliyor muydu, bilmiyordum ama bunu düşünmeden hızlıca söze girdim: "Ailemi dedem öldürdü." Ortam bir anda buz kesti, soğukluk göğüs kafesimi de kapladı. "Yıllardır böyle biliyorum. Yıllardır onları benden alanın dedem olduğunu düşünüyorum." Göğsümden sessiz bir hıçkırık yükseldi. Şu an aklımdan geçen ihtimalin gerçek olması beni nasıl bir yola sokacaktı? "Bu... Böyle... Yani demek istediğim..."

Cümleler, yaşadığım gerginlikle dudaklarımdan dökülmekte zorluk çekiyordu. Ömer araya girdi: "Yasin'le bu durumu konuştuk, Eflâl. Ortada kimsenin bilmediği farklı bir şey olduğu belli." Ne demek istiyordu? O da mı benim düşündüğüm gibi düşünüyordu. Kafam birkaç dakika içinde allak bullak olmuştu. "İnan şu an biz de bilmiyoruz ne olduğunu. Kesinleşmeden de sana bir şey söylemek istemiyoruz."

"Dedem farklı biri olabilir mi demek istiyorsun, Ömer?" diye sorarken içim yanıyordu. "*Hayatını mahveden adam, deden olmayabilir* mi demek istiyorsun?" Ömer'in kafası öne doğru eğilirken Karan cevap verdi: "Daha bilmiyoruz." Sakin ses tonu, yaşadığım duruma çok zıttı.

Birkaç dakikadır dik tutmaya çalıştığım omuzlarım düştü. Arkama yaslanıp söylediği şeyleri anlamlandırmaya çalıştım. Yıllardır bir şeylerin yanlış olduğunu, yaşadığım hayatın birilerinin kandırmacası olduğunu düşünüp durmuştum. Çünkü çok mutlu bir hayatım vardı. Ailemle her şekilde yolunda giden bir yaşamımız varken bir anda her şey tepetaklak olmuştu. Onların

ani ölümü beni hiç bilmediğim bir hayatın içine sürüklemiş, yaşadığım şeyler kendimi bir simülasyonun içindeymiş gibi hissetmeme yol açmıştı. Bir anda böyle büyük bir acının içine düşmek, hiçbir zaman acı çekmemiş o küçük Eflâl için çok zordu.

Şu an bana her şeyin farklı olabileceğini söyleyen adamlar, ne yaşadığımı biliyorlar mıydı?

Babamın, Almanya'ya kaçmak zorunda kaldıklarını anlattığı anı unutamıyordum. Beni karşısına oturtan babam, gözlerimin içine bakarak hayat hikâyesini önüme dökmüştü.

Yıllar önce halam karşılıksız bir aşka tutulmuş. O zamanlar Urfa'da aşka izin verilmezmiş. Kızlar, babalarının istediği kişilerle evlenirmiş. Böyle bir dönemde, halam sevdiği adama kaçmış. Adam, halamı sevmediğini ve halamın söylediklerinin yalan olduğunu dile getirmiş olmasına rağmen ona kimse inanmamış. Halam, zorla da olsa bu evliliği gerçekleştirmeye çalışırken farklı durumlar meydana gelmiş. İki aile arasında bu durumu çözmek için bir evlilik daha yapılması istenmiş. Adamın kız kardeşiyle babamın evlenmesi şartı öne sürülmüş. Bunun neticesinde ne o adam öldürülecekmiş ne de halam. Üstelik babamla evlenmesi istenen kız reşit değilmiş. Halam, başkasına âşık olan bir adam için üç kişinin hayatını mahvetmiş.

Babamın göz bebekleri titrerken, "*Bir kere anlatacağım, iyi dinle ve sakın dediklerimi unutma, Lâl,*" dediğindeki ses tonunu hatırladığımda tenim buz kesti.

Babam o zamanlar annemle birlikteymiş. Ona olan aşkından vazgeçmeyip bu durumu çözmek için farklı yollar aramaya başlamış. Kader, maalesef babamın yüzüne gülmemiş. Hem halamla evlenmek üzere olan adamın başka bir kadına duyduğu aşk hem de babamın anneme duyduğu aşk, her iki aileye de büyük kayıplar yaşatmış. Halamın karşılıksız aşkı yüzünden hayatı mahvolan adam, önce halamı sonra kendini vurup her şeye son verdiğinde, kader Urfa'ın üstünde bir rüzgâr gibi esip iki büyük aşireti birbirine düşman etmiş.

Babam ne kadar halamın acısını üzerinden atamasa da sevdiği kadınla, yani annemle evlenip hayatına devam etmiş. Annem, dedemin kabul edebileceği bir gelin değilmiş. Annemin Yunan kökenli ve Hristiyan olması dedemi memnun etmemiş. Dedem, hem bu durumun öfkesi hem de halamı kaybetmenin acısıyla babama düşman olmuş.

Babam, annemin canı ile tehdit edilince çareyi Almanya'ya kaçmakta bulmuş. İzini kaybettirip yeni bir hayata başladıklarından birkaç sene sonra ben doğmuşum. İçinden yakalanma korkusunu atamayan babam, benim "Demiroğlu" olmama izin vermemiş. Eğer bir gün dedem onları bulursa beni de bulsun istememiş. Beni, en yakın arkadaşı olan Ahmet Görkem'in nüfusuna kaydettirdiğinde, her ne kadar içi burkulsa da buna mecbur kalmış.

Mezuniyetimin olduğu sabah annemle babam evden erken çıkmışlardı. Bana sürpriz yapmak için istediğim elbiseyi almaya giderken suikasta kurban gitmişlerdi. Onlarla beraber ölmeyi dileyen, hiçbir zaman Demiroğlu olamayan Eflâl Görkem'in hayatı altüst olmuştu. Yıllar önce Urfa'da başlayan karşılıksız bir aşk hikâyesi, Almanya'nın Dortmund şehrinde bir genç kızın hayatını mahvetmişti.

Bu fotoğrafta en çok acı çeken, o zamanlar daha doğmamış olan o kızdı. Hiçbir zaman Demiroğlu olamamış, olmak istediği her an tüm Urfa'dan nefret etmişti.

Derin bir nefes almak istediğimde ciğerlerim yanıyor gibi hissettim. Kaderim ben daha doğmadan cellat olup ayaklarıma dolanmıştı. Tanımadığım halamdan nefret etmeme neden olan bahtımın, bir diğer yüzü daha vardı. Hiç âşık olmamıştım, ailemin elimden alınmasına sebep olan o duygular henüz kalbime uğramamıştı. Belki âşık olmuş olsaydım halamdan bu kadar nefret etmezdim. Onun yüzünden aşka olan nefretim, kalbimin en derinlerine yerleşmişti. Ben âşık olamazdım. Birini severdim, gerçekten çok severdim ama âşık olamazdım.

Aşk, veremden farksızdı. Sadece yerleştiği bedeni değil, etra fındakileri de yakardı. Âşık olduğum gün, öldüğüm gün olurdu Aşk bana yasaktı.

Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde, "Müsaadenizle," diyerek ayaklandım. Dengesiz adımlarla yukarı doğru çıkıp, yaşadıklarımı sindirmek isterken arkamdan en ihtiyacım olan şekilde bana seslenen Karan'a cevap veremedim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Beni olduğum yerden döndüren, gözlerime dolan yaşların mutluluğa evrilmesini sağlayan sesi duyana dek.

"Lâl."

Dengesiz adımlarla arşınladığım merdiven basamaklarında beni durduran ses, sevdiğim insanlardan birine aitti. Büyük bir heyecanla açtığım gözlerime, o bedene sarılmak için hızlanan adımlarım eşlik etti. Tanıdık, güven kokan kollara sarılmanın verdiği hazzı iliklerimde hissedip Gökhan'a sıkıca sarıldım. "Gökhan," dedim göğsümden kopan büyük bir mutlulukla. "Hoş geldin!"

Kollarını belime dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Hoş buldum, patron!" deyip beni bir tur etrafında döndürdü. Ben kahkaha atarken, "Beni bu kadar özlediğini bilseydim daha erken gelirdim," deyip ayaklarımın yere değmesini sağladı.

"Burnumda tütüyorsun, salak," deyip yanaklarından öptüm. Yeni kısalttığı belli olan sakalları dudaklarıma battı. "Özledim diye gazeteye ilan mı vereyim? Kaç kere daha söyleyeyim özlediğimi?" diye sitem ettiğimde gülümsedi.

"O zaman sürprizim hoşuna gitti."

Kafamı *evet* anlamında salladım. "Çok hoşuma gitti," deyip bir kere daha sarılarak, ondan uzaklaşıp diğerlerine baktım. "Sizi de çok özledim!"

Hep bir ağızdan, "Biz de seni," dediklerinde Zehra yanıma yaklaşıp boynuma sarıldı. "Çok özlemişim," dedi kısık bir sesle.

Zehra, benim *back vokal*im oluyordu. Aynı zamanda da üniversiteden arkadaşımdı. Çok yakın sayılmazdık, biraz mesafeli biriydi. Şimdi böyle içten bir şekilde özlediğini söyleyip sarılması beni şaşırtmıştı. Gerçekten özlemiş olmalıydı.

"Ben de seni, Esmer," deyip sarılışına karşılık verirken gözlerim arkada bizi izleyen üçlüye takıldı. Karan, Ömer ve Arif, elleri ceplerinde yan yana durmuş, bize bakıyorlardı. *Neden böyle bakıyorlar?* Karan'ın bakışlarındaki ifade diğer ikisine de bulaşmış gibiydi.

Zehra'dan ayrıldım ve "Bize sarılmak yok mu ya? Bir biz mi özlenmedik?" diye kıskanç bir şekilde çıkışan Emre'ye sarıldım. "Hani en sevdiğin çalışanın bendim?" dedi Emre. Gözlerim Karan'ın gözlerine kenetlenmişti ve ne diyeceğimi şaşırmıştım. Uzaktan seçemediğim ifadesi, tüylerimi diken diken etmişti. Keskin bakışlarının altında yatan anlam düşündüğüm gibiyse ellerimin titremesinin nedeni hazırdı.

İmayla, "Bizi görünce dilin mi tutuldu?" diyen Gökhan, benim baktığım yere bakıyordu. *Gökhan'ın kıskançlığını çekmeyelim, Lâl. O yüzden gidene kadar tavırlarına dikkat et.*

"Tabii, en çok seni özledim!" deyip Emre'den uzaklaştım. Her zamanki yalanımı söylediğimde suratını buruşturdu. Omzuna yavaşça vurdum. "Vücut yapmışız... Çok yakışmış gitaristim. Artık kızlar size daha çok düşecek. Bakışların bende değil, sizde olması ne kadar canımı sıksa da ne yapalım, katlanacağız..." diye mırıldandığımda egolu bir şekilde güldü.

İbrahim, "Basmış tabii aminoasidi!" diye dalga geçerek Emre'nin suratını asmasına neden olduktan sonra bana kısa bir an sarılıp uzaklaştı. "Nasılsın, patron?" *Böyle seslenince kendimi Patron gibi hissediyorum.*

"Hadi be oradan, sırık!" diye çemkiren Emre'yi umursamadan, Zehra'nın koluna girip onları salona doğru yürütmeye başladım. "Kendisi küçükken ne ile beslenmişse dev anası gibi olmuş!" *Emre daha Arif'i görmemiş herhalde.*

"Uğraşma çocukla," diyen Zehra, yanına oturduğumda bana döndü. Bakışları, dikiş izi yavaş yavaş geçen kaşıma değdi ama sorgulamadı. Bu durum, rahat nefes almamı sağladı. "İyi görünüyorsun. İstanbul sana yaramış," derken kocaman gülümsüyordu.

Öylesine mi söylüyordu, bilmiyorum ama onu bu şekilde gördükten sonra asıl ona bir şeylerin yaradığını düşünmeye başladım. "Hayırdır?" diye imalı bir sesle sordum. "Asıl sana bir şeyler yaramış. Yüzün gülüyor? Nasıl olabilir bu?"

Gökhan, "Bizim soğuk nevale nişanlanıyor," diye araya girdiğinde ağzım beş karış açık kaldı. "Yaza düğünümüz var," dedi bir abi edasıyla.

Onu böyle güldüren aşk mıydı? "Ciddi misin?" diye şaşkınca sordum. "Sen erkeklerden nefret edersin. Nasıl oldu bu?" Zehra'nın yüzü kızarırken bakışlarını kaçırdı. "Âşık oldum," dedi kısık bir sesle.

"Hem de kime, biliyor musun?" diye araya giren, bu sefer Emre'ydi. O konuşmadan önce salona giren Karan'la göz göze geldim. "Senin âşığının en yakın adamına!" Karan, adımlarını durdurdu ve Emre'ye baktı. Adım sesleri yeniden kulağıma dolmaya başladığında, Karan'ın bakışları gözlerimdeydi. Dümdüz bakan ifadesinden herhangi bir duygu seçemiyordum.

"Özkan'ın adamı mı?" diye sorduğum soru, havada kaldı. Karanlar içeri girdiği için herkes ayaklandı ve tanışma merasimi başladı. Ben Zehra'nın âşık olduğu adama mı yoksa aşkın onu bu derece değiştirmesine mi şaşıracağımı bilemezken, hepsi tokalaşıp yerlerine oturdu.

Ömer'in, "Açsanız hemen yemeğe geçelim," demesi üzerine, hepsi çekinmeden aç olduklarını söyledi. Canım çalışanlarım boğazına düşkünlük konusunda bana çekmişti. Hiçbir zaman aç olmadıklarını görmemiştim.

Yoldan gelenler ellerini yıkamak için lavaboya giderken ben de ayağa kalktım. Arif, "Yukarıdaki odaları ayarlayacaktık onlara ama," dediğinde Ömer devam edip, "Gökhan, bugün geri dönecek. Diğerleri de otelde kalmak istediklerini söylediler," diye ekledi.

Ben zaten otelde kalacaklarını biliyordum. Burası benim evim olmadığı için teklifte bulunamamıştım. Arif onlara otel ayarlamıştı, birazdan yemeklerini yiyip gideceklerdi. Yarın sabah prova yapmak için yine Arif'in ayarladığı mekânda buluşacaktık. Her şey istediğim gibi gittiği için rahattım.

"Biliyorum," deyip kafamı salladım. Ellerini yıkayanlar yavaş yavaş gelmeye başlamıştı ve "Geçelim mi masaya?" diye sordum. Hepsi ayaklanınca hep beraber masaya geçtik. Gökhan bir yanıma, Zehra bir yanıma oturdu. Emre, İbrahim ve Arif karşımdaydı. Karan ve Ömer ise masanın iki başına oturmuştu. Züleyha teyze çorbaları dağıtmaya başladığında Karan'a bakmamak için Zehra'ya döndüm. "Ee, anlatmayacak mısın?"

Boğazını temizleyip etrafa baktı. "Şimdi mi? Saçmalama!" dedi kısık sesle.

Gökhan kulağıma doğru yaklaşıp, "Utanma özelliği de yüklendi kendisine," diye fısıldadı.

Zehra'nın elini tutup parlayan gözlerinin içine baktım. "Çok sevindim senin adına. Seni bu şekilde mutlu görmek, çok iyi hissettirdi. Umarım hiç ayrılmaz, hep mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederim, Eflâl," derken sesinden utanç akıyordu. Dayanamayıp yanağını öptüm. "Nikâh şahidin olarak beni yazarsın artık..." diye dalga geçerek çorbamı yudumlamaya başladım.

İbrahim, "Zaten öyle yapacakmış," deyince, Zehra'ya baktım. "Özkan da erkek tarafının şahidi olacağı için bu durum beni hiç şaşırtmadı," diye devam etti İbrahim. Suratını buruşturdu. "Kesin o dangoz istemiştir senin nikâh şahidi olmanı."

Özkan, Ankara'nın ağır abilerinden birinin oğluydu ve bana âşıktı. Hiçbir sahnemi kaçırmaz, her gece aynı masaya oturup beni izlerdi. Aşkının karşılıksız olduğunu ne kadar söylesem de beni anlamamıştı. Bir süre sonra ondan gelen bu ilgiden rahatsız olmuş, konuyu abime açmıştım. İşe yaramış olmalıydı ki Özkan'ın bir süredir sesi soluğu çıkmıyordu.

"Hayır ya!" diye çıkıştı Zehra. "Eflâl vesile olduğu için onun şahidim olmasını istiyorum. O olmasaydı tanışamazdık," deyip bana döndü. "Olur musun?" diye sordu tatlı bir sesle.

Aralanan dudaklarım, Karan'ın sert bir sesle, "Hayır!" demesiyle kapandı. *Ne oluyor, koçum?* Bütün bakışlar ona dönmüştü, o ise bana bakıyordu. Tavrını hiç bozmadan, "Hayırdır?" dedi. Masaya doğru eğilip dirseklerini yasladı. "Kimmiş bu Özkan?"

Sana ne, der misin hemen?

Emre, "Eflâl'e âşık olan takıntılı bir manyak," derken bir yandan da tabağına bir şeyler alıyordu. Tam bir boşboğazdı.

Karan ters bir sesle, "Öyle mi?" derken kaşları havalandı. "Yasin'in haberi var mı? Rahatsız ediyor mu seni?" Bir anda bu kadar ciddileşmesi, gergin duran omuzları, kasılmış çenesi ve keskin bakışları, yerimde dikleşmeme neden oldu.

Kimseden ses çıkmıyordu, sorunun muhatabı olarak, "Abim halletti," dedim. *Daha kısık sesle konuş da adam duyamasın.* Cevap verdiğimde gözlerine karanlık bir sisin yerleştiğini gördüm.

Kaşları çatıldı. "Rahatsız ediyordu yani?"

Adamı sinir etmek hoşuna gidiyor, değil mi?

Evet.

"Soyadı ne bu herifin?" diye gergin bir sesle sordu.

Gökhan kulağıma doğru yaklaşıp, "Bu adamın amacı ne?" diye sorarken, Emre çoktan Özkan'ın soyadını söyledi. Karan, Arif'e kısa bir bakış atıp ne istediğini belli ettiğinde boğazımı temizleyip, "Şu an ortada rahatsız etme gibi bir durum yok. Zaten ne zamandır görmüyorum. Unutmuştur bile beni," dedim hızlıca.

İbrahim burnundan sesli bir nefes vererek güldü. "Aynen canım," dedi alayla. "Daha geçen gün Zehra'yı darlıyorlardı senin nerede olduğunu öğrenmek için. Kesin unutmuştur o lavuk seni."

"İbo!" dedim uyarı dolu bir sesle. Karan'ın bu işe bulaşmasını istemiyordu.

Karan kafasını eğip şeytani bir şekilde sırıttı. "Bir de bizi darlasın..." deyip boynunu çıtlattı. *İşte geliyor Karan harekât.*

Ben buna gerek olmadığını, Özkan'ın çabasının ne kadar can sıksa da ileri boyuta taşınmadığını söyleyecektim ama Ömer'in konuyu değiştirmesiyle sohbet çok başka bir yere kaydı. Gökhan'la Ankara'nın hava durumundan konuşmaya başlayıp askerlik anılarına kadar giderlerken, ben gergin bir şekilde oturup yemeğimi yedim. Masada benim ve Karan'ın dışında herkes sohbet ediyordu. İkimiz birbirimize kaçamak bakışlar atıp sessizce oturuyorduk. Aklından ne geçirdiğini öğrenmek için neler vermezdim.

Benim için anlamsız bir gerginlikte geçen yemek faslından sonra erkekler sigara içmeye bahçeye çıkarken biz, Zehra ile salona geçtik. Onu dikkatle incelediğimde yüzüne renk geldiğini gördüm. Aşk, bir insanı bu kadar değiştirebiliyor muydu?

"Gözlerinin içi parlıyor," dedim onu böyle görmenin mutluluğuyla. "Sanki diğer Zehra gitmiş, yerine başka biri gelmiş. Aşk gerçekten insanı bu kadar değiştiriyor mu?" diye merakla sordum.

Derin bir nefes aldı. "Hiçbir zaman aşka inanmadığımı söyler dururdum, biliyorsun. Ama şimdi aşkla dolmuşum gibi hissediyorum, Eflâl. O, hayatıma girdiğinden beri dünyam renklendi sanki." Gözleri uzaklara daldı, sesine huzurlu bir ton yerleşti. Kıskanmadım ama çok imrendim. "Farkında olmadan ona tutulmuşum. Bir anda, öyle ani oldu ki ben bile bendeki değişimin farkına çok geç vardım."

Onun, bulutların üstünde uçuyormuş gibi olan hâli içimi umutla doldurdu. "Çok sevindim, esmer kızım," deyip kocaman gülümsedim. "Allah tamamına erdirsin inşallah."

"Teşekkür ederim, âmin." deyip yanıma doğru yaklaştı. Bakışlarını bahçeye doğru çevirip, "Ne iş?" diye sinsice sırıtarak sordu. "Bir 'Hayır' diye yükselmeler, Özkan'ı sorgulamalar falan... Ne oluyoruz?"

"Şşş!" deyip onu susturdum. "Bir iş falan yok. Emaneti olduğum için böyle yapıyor." *Biz inandık mı bu yalana? Ne ara inandık?* "Başka bir şey yok ortada!"

"Yeme beni, patronum," deyip omzuyla omzuma vurdu. "Gökhan abi sana bir şey sormayalım diye bizi tembihledi ama dayanamayacağım." Bağdaş kurup heyecanla bana doğru döndü. "Neden buradasın? O kara gözlü adamla aranda bir şey mi var? Yoksa..." Gözleri karnıma değdi. "Hamile misin?" diye resmen bağırdı.

"Oha, Zehra!" deyip elimle ağzını kapattım. "Ne hamilesi? Nereden çıkarıyorsun böyle saçma sapan şeyleri?" Kimse duymamış olsun diye dua ederek karnını çimdikledim. "Eğer biri duyduysa yedim seni!"

Benden uzaklaşıp kahkaha attı. Onu bu şekilde mutlu görmeye uzun bir süre alışamayacak gibiydim. "Şakaydı, tamam!" deyip benden kurtuldu. Nefesini düzene sokup bana yine aynı sırıtmayla bakmaya başladı. "Güzel adam ama... Yakışıklı, karizmatik, zengin, düşünceli olduğu da belli... Daha ne istiyorsun? Ben senin yerinde olsam çoktan yan gözle bakmıştım."

Ağzım beş karış açık kalmıştı ve onun bu tavrına şaşırıyordum. "Kimmiş bu özelliklere sahip olan?" diye soran Gökhan'ı duyunca dişlerimi sıktım. Hepsi salona girmişti ve konuştuklarımızı duymamış olmalarını diliyordum. "Özkan mı?" diye sertçe sordu.

Çölde su bulmuş gibi atladım: "Evet Özkan! Başka kim olacak?" deyip rahatlamış bir nefes verdim. "Ondan başka bu özellikleri taşıyan mı var? Yok. Aynen Özkan." *Sıvamayalım, Lâl.*

"Iyy!" dedi İbrahim tiksinti dolu bir sesle. "Ona bakacağına git çöp kutusuna bak daha iyi!" Hepsi koltuklara oturmuştu ve ben, Karan dışındaki her yere bakıyordum. "Hem sen hiçbir zaman bakmadın ki Özkan'a, nereden çıktı şimdi bu?"

Zehra'ya ters bir bakış attığımda koltuğun köşesine sindi. Hepsi onun başının altından çıkmıştı. Şu an göz rengini bile doğru düzgün hatırlamadığım adamı beğenmiş gibi yapmak zorunda kalmıştım.

"Kimse kim," dedi Ömer. Göz göze geldiğimizde sanki gerçekten ne olduğunu anlamış gibi bana anlayışla gülümsedi. "Şimdi bunu konuşmayalım. Kahve içer misiniz?" diye sordu. Herkesten aldığı olumlu cevapla ayağa kalktı. Bana bakarak, "Bana yardım eder misin, minik kuş?" dedi, hemen ayağa kalktım.

"Tabii, ederim," deyip Ömer'i beklemeden koşar adım mutfağa geldim. Telefonla konuşan Züleyha teyze bizi görünce bahçeye çıktı, ben ise yüzümü yelliyordum. Durduk yere Karan'a iltifat etmişim gibi olmuştu. O dağ ayısı iltifatı falan hak etmiyordu.

Ömer bana bakıp gülerek kahve makinesine su koymaya başladı. "O zengin, yakışıklı adam ben miyim?" diye imayla sorarken gıcık bir şekilde sırıtıyordu. "Yoksa Arif mi?"

Kafamı duvarlara vurmak istiyordum. Ya da bunu Zehra'ya yapsam çok daha iyi olurdu. *Zehra, sen bizi yaktın!*

"Zehra sevgilisinden bahsediyordu," diye ağzımın içinde mırıldanıp fincanları çıkarmaya başladım. "Yani ben tanımıyorum bahsettiği kişiyi. Hayatımda hiç görmedim..."

Makineyi çalıştırıp bana döndü. Sahte bir kırgınlıkla, "Aşk olsun," dedi. "Ben yakışıklı, zengin, aynı zamanda da düşünceli..."

Yaklaşıp koluna yavaşça vurdum. "Ömer, yapma lütfen. Zaten utanıyorum!" Gülerek bana bakmaya başladı. "Hem onlar benim değil, Zehra'nın düşünceleriydi. Benim kimseyi bir şey bulduğum yok!" Kolumdaki tokayı alıp, saçlarımı tepeden toplarken Ömer'in gülen yüzüne ters ters bakıyordum. "Şöyle bakmaktan vazgeç!"

Elini kaldırıp, "Tamam tamam," dedi. "Teslim oluyorum."

Bahçeye doğru ilerledim. "Hava alacağım biraz." Yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim. Başkası adına utanmak böyle bir şey olsa gerekti.

Sandalyeye oturup, yüzümü sıvazlarken birkaç dakika sonra Patron yanıma gelip vücudunu bacaklarıma sürtmeye başladı. Eğilip kafasına kafamı yasladım. "Benim bu talihsizliğim ne

olacak, Patron? Adamın adını anmaya görelim, bir yerden çıkıyor!" *Lâl, sus. Şimdi bunu da duyacak, göreceksin.* Ağzımı kapatıp doğruldum. Patron kafasını dizlerime yasladığında onu sevmeye başladım. Sahibi gibi sert bakışları vardı ama çok tatlı bir köpekti. *Sahibi de tatlı.* "Ne alakası var ya?"

Gülerek, "Delirdiğini tescilleyeceğim yakında," diyen Gökhan, kahveleri masaya koyup karşıma oturdu. "Neden kaçtın buraya? Zehra'nın saçmalaması yüzünden mi?"

Derin bir of çektim. "Anlaşıldı, değil mi? Karan kesin ondan bahsettiğimizi anladı!" Dirseklerimi masaya koyup yüzümü ellerimin arasına yasladım. "Benim düşüncelerimin öyle olduğunu sandı kesin!"

Gözleri kısıldı. "Öyle değil mi?" Cevabı karşısında ona sinirle baktığımda, "Yanlış anlama," dedi. "Öyle bir şey vardır diye demiyorum ama Zehra haklı. Adam tam olarak onun bahsettiği gibi. Biz buraya gelene kadar kaç defa arayıp keyfimizin nasıl olduğunu sordu. Şimdi içeride konuşurken de efendi biri gibi duruyordu." *Gökhan, Karan'a âşık mı olmuş? Neden bana Karan fanlığı yapıyor?* "Yani eğer hoşlanıyorsan seni sorgulamam..." dedi ağzımı arayarak.

Ona *sen ciddi misin* der gibi baktım. "Ne hoşlanması, ne sorgulaması, Gökhan? Ortada bir şey yok. Her yakışıklı adamdan hoşlanacak mıyım?" *Evet.* "Düşünceli ve kibar görünmesi öyle olduğunu mu gösteriyor? Ya da zengin olması onu sevilebilir mi yapıyor? Hiç de dışarıdan göründüğü gibi biri değil!"

Gökhan'ı mı kandırıyoruz yoksa kendimizi mi?

Sus!

Gökhan bu tavrıma şaşırsa da hemen toparladı. "Sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Aranızda seni üzecek bir şey mi geçti? Kalbini mi kırdı da böyle konuşuyorsun? Eğer öyleyse neden burada kalıyorsun? Onlara muhtaç mısın?" Sessiz kaldığımda, "Neler oluyor, bilmiyorum ama bu durum canımı sıktı," dedi pürüzlü bir sesle.

Kimseye muhtaç değildim. Onlardan yardım alıyor olmak, beni aciz bir insana dönüştürmezdi. Her insanın yardıma ihtiyacı olurdu. Abim, bekle dediği için ve geçen gün öğrendiğim bazı bilgilerin doğruluğundan emin olmak için zaman geçiriyordum. Ankara'ya dönmek, şu an için istediğim bir şey değildi ama tek başıma İstanbul'da da yaşayabilirdim. Bunu istememenin nedenlerden biri, hem kendimi tehlikenin içine atmayacak kadar çok seviyor oluşum hem de abimin beklememi istemesiydi. Karan'ın hatasını anlamış olması da bir diğer nedendi. Yoksa ne olursa olsun bu evde kalmazdım. Tehlikeyi göze alacak kadar değer verdiğim bir gururum vardı.

"Eflâl?" dedi Gökhan cevap bekleyerek. "Beni aydınlatacak mısın?"

Kendime biraz daha süre tanımak için kahveden bir yudum aldım. Gözlerinin içine baktığımda, söyleyeceğim şeyin sonucunda, Gökhan'ın beni burada bırakmayıp yanında Ankara'ya götüreceğine emindim. Hem bunu yapmasına izin veremezdim hem de gözü arkada kalsın istemiyordum.

"Biraz tartıştık ama aramızda bir sorun yok," deyip inanmasını isteyerek gülümsedim. "Yoksa burada kalmak için ne nedenim olabilir ki? Biliyorsun kafamı dinle..."

"Artık şu yalanı atmaktan vazgeç," diye araya girerek bir anda parladığında şaşırdım. "Bana güvenmediğin için mi gerçeği söylemiyorsun yoksa bir şeyden mi korkuyorsun? Ne bu gizem?" Burnundan sert bir nefes verdi. "Aylarca kafamı dinlemek istiyorum deyip ortadan kaybolmalar. Sonra ortaya çıkıp İstanbul'a gidip 'birkaç hafta daha zaman geçirip geleceğim' demeler ama yine geri dönmemeler. Hatta burada bir hayat kurmuş gibi tanımadığı adamların yanında yaşamaya başlamalar... Zehra söylediğinde haklı mıydı yoksa?" Gözlerim devamını söylememesi için yalvarır gibi baktı ama Gökhan bunu görmeden devam etti: "Hamile misin? Ondan mı kaçıyorsun?"

"Gökhan!" dedim, bu söylediğine inanamayarak. "Ne demek bu? Ciddi ciddi soruyor musun bunu? Hamile olsam neden taklayayım? Hem aylarca nasıl belli olmasın!" Patron, yükselen sesim yüzünden havlamaya başladı. "Beni neyle itham ediyorsun? Ne hakla?"

"Ne hakla?" dedi söylediğimi tekrar edip. "Pardon patron, çalışan olduğumuzu unutmuşum!" dedi alındığını gizlemeden. Bunu en yakınım bile söylese *"ne hakla?"* diye sorardım. O çalışanımdan çok, arkadaşımdı ama bunu söylemeye hakkı yoktu. "Hiçbir şey söylemeden kaçıp gitmene sessiz kalmam gerekirdi. Ne de olsa sadece patronumsun!"

Söylediklerine inanamayarak sinirle güldüm. "Sizi düşündüğüm için kusura bakma! Bazı şeyleri öğrenip sizi tehlikeye atmak istemediğimi anlamayacak kadar kör olduğun için özür dilerim!" Gökhan'a doğru havlayan Patron'u adamlardan biri tutup uzaklaştırmaya çalıştı. "Seni çalışanım olarak görmediğim açıklamasını yaptıracak kadar bizi bu duruma getirdiğin için sana inanamıyorum!" deyip ayağa kalktım. "Gerçekten inanamıyorum!"

O da ayağa kalktı. "Ne tehlikesi, Eflâl?" dedi sesini daha da yükselterek. "Bunu bile bilemeyecek kadar uzakken bana 'Sadece çalışanım değilsin' diyemezsin! Beni bu kadar merakta bırakıp sonrasında ortaya çıkarak bu işten sıyrılamazsın. Eğer arkadaşsak bir şeyleri saklamazsın!"

Çileden çıkmış gibi hissettim. Sesim artık tüm bahçede yankılanıyordu. "Seni düşündüğüm için! SENİN CANINI DÜŞÜNDÜĞÜM İÇİN BENİ SUÇLAYAMAZSIN!" Sinirden gözlerim doldu, söylediği şeyler yüzünden kalbime ağrılar saplanmaya başladı. "Şu tavırlarına, söylediklerine dikkat et!"

"Ben mi?" derken gözlerime alayla karışık bir sinirle bakıyordu. "Hiçbir şey söylemeden çekip giden sensin. Senin dikkat etmen gerek hareketlerine! Ama pardon... Sen patronsun! İstediğin zaman gelir, istediğin zaman gidersin!" Gözlerimdeki hayal kırıklığını göremeyecek kadar gözü dönmüştü. "Bir de bana

arkadaş olduğumuzdan bahsediyorsun. Ne arkadaşlığı, Eflâl? Ben istediğin zaman arayıp yardım isteyeceğin bir çalışanının sadece! Bundan başka bir vasfım yok!"

Nefesim kesilirken kısık bir sesle, "Yapma," diyebildim. "Lütfen, arkadaşlığımızı mahvetme."

"Bırak!" dedi öfkesi daha da parlarken. "Nerede tehlike? Benim göremediğim tehlike nerede? Burada kurduğun yeni hayatında bir tehlike falan göremiyorum ben!" Bu kadar kör olmasına inanamayarak yaşadığım çaresizlikle yeniden yerime oturdum. "Gerçeği söylememek için attığın yalanlardan vazgeç!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp, Gökhan'ın gözümden düşüşünü izlerken titreyen ellerimi yumruk yaptım. Karan, Gökhan'ın önüne geçip göğsünden ittiğinde, Gökhan bana sinirle bakmaya devam etti. "Haddini bil!" dedi Karan yüksek ve sert bir sesle. "Ses tonuna da söylediklerine de dikkat et! Karşında kim var, onu bil, ona göre konuş!"

Gökhan geriye doğru sendelerken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Ona bakarken geçmişime doğru gömdüğüm mutluluklarımı düşünüyordum. Beraber bir şeyleri başarırken içimize dolan sevinçlerimizi, yaşanmışlıkları... Hepsini, mahvetmişti. Onu düşündüğüm için beni suçlu ilan etmişti.

Karan'ın ve etraftaki adamların bakışları üstündeydi. Gökhan, bana bakarak, "Kızgınım," dedi. Güldüm. "Çok kızgınım ve bunun tek nedeni seni sevmem. Anlamıyor musun?"

"Ne sevgisi lan?" dedi Karan sesini yükseltip. "Başlarım böyle sevgiye! Ne sevgisi?"

Gökhan, Karan'a bakarken, "Onu kardeşim gibi sevmesem bu kadar merak edip sorgular mıyım?" diye bağırdı.

"Sorgulama!" dedi Karan sertçe. "Seviyorsan sorgulama! Kızın da kalbini kırma!" Kısa bir an bakıştık ve bakışlarında, yaşadığım üzüntünün kırıntılarını gördüm. Şu anda Karan, beni Gökhan'dan daha iyi anlıyordu. Arif'e baktıktan sonra, "Havaalanına bırakın," diye emretti.

Gökhan bana bakıp bir şey diyecekti ki söze girdiğimde dudakları kapandı. "İnsan kardeşine güvenmez mi? Söylediğim şeylere inanmaz mı? *'Seni düşündüğüm için susuyorum'* diyorum neden inanmıyorsun? Nasıl görmezsin yaşadıklarımı?" Ayağa kalktım ve yanımızda kimin olduğunu umursamadan devam ettim. "Giderken sana ne demiştim? *'Sana her şeyimi emanet ediyorum, gözün gibi bak'* dememiş miydim? Her şeyimi bırakıp ne uğruna gideyim ben, Gökhan? Göremediğin tehlikeden başka, ne sebeple tüm hayatımı bırakıp evimi terk edeyim? Nasıl böyle şeyler söylersin?" Sesimdeki hayal kırıklığı öyle belliydi ki. "Beni çok şaşırttın."

Bahçede derin bir sessizlik oldu. Patron bile susmuştu, kimse nefes bile almıyor gibiydi. Arkamı dönüp gitmeden önce Gökhan, "Sadece gerçeği öğrenip yanında olmak istemiştim," dediğinde, buruk bir şekilde tebessüm edip ona baktım.

"Farkında olmadan en çok yanımda olan insan sendin aslında. Dedim ya, ben sana her şeyimi emanet etmiştim." Kafasını eğdiğinde gözlerindeki pişmanlığı gördüm. "Bazen gerçeği bilmek, bilmemekten çok daha iyidir. Sen sorgulamadan yanımda duran, değer verdiğim bir arkadaşımdın." Geçmiş zaman eki kalbime oturduğunda, kafasını kaldırıp *yapma* der gibi kafasını sağa sola salladı. "Sende bir emanetim var. Şimdiye kadar olan emeklerin için teşekkür ederim ama artık gözüm arkada kalacak." Sert bir şekilde yutkundum. "Sana verdiğim vekâletnameyi, yarın yanına göndereceğim kişiye verirsin. Alysia artık senin yönetiminde değil."

Gözleri irileşti. "Benden başka birine rahatlıkla emanet edebilecek misin?" diye sordu hayretler içerisinde. "Nasıl yapacaksın bunu? Benden başka kime güvenebilirsin, Eflâl?"

"Sana olan güvenimin sonuçları ortada!" Sesim yeniden yükseldi. "Orada yönetici olarak kalamazsın, Gökhan. Kararlarımı sorgulayan ve beni yalancı olmakla itham eden birine her şeyimi emanet edemem!"

Bana doğru yaptığı hamle Karan'ın elini uzatmasıyla durdu. Karan'a *bırakabilirsin* der gibi gözlerimi açıp kapadım. Karan elini indirdiğinde, Gökhan yanıma yaklaşıp karşımda durdu. "Orası senin olduğun kadar benim de her şeyim, Eflâl. Beni bununla cezalandırma," dedi yalvarır gibi.

Gözümü kapatıp derin bir nefes verdim. Aramızda geçen olumsuz şeyi, iş ilişkimize bulaştırıp profesyonel olmaktan uzaklaşmak istemiyordum. Ona karşı ne kadar sinirli olsam da Gökhan'ın orayı çok sevdiğini ve gözü gibi baktığını biliyordum. Şu an onu işinden uzaklaştırırsam beni itham ettiği gibi sadece patronu olacaktım. Onu haklı çıkarmamak için böyle yapmamam gerekiyordu.

"Haklısın. Senden başka kimseye güvenemem, senden başka kimse de oraya senin gibi bakamaz." Yüzüne hüzünlü bir tebessüm yerleşti. "Ama bu yaptığın bizi çok başka noktalara götürdü, Gökhan." Gözlerimin dolmasına izin vermedim. "Yazık ettin."

Elimi tutup gözlerimin içine baktı. "Egoma yenik düştüm. Seni bizden uzakta başka bir yerde yaşarken görünce... Özür dilerim," dedi bir çırpıda. "Sana haksızlık ettim. Düşünmeden konuştum. Senin çizdiğin sınırın dışına çıkmak haddim değildi. Gerçekten özür dilerim," dedi pişmanlık dolu bir sesle.

"Hiçbir zaman sadece çalışanım olmadın ki," derken sesim titredi. "Senin yerin her zaman başkaydı. Nasıl göremezsin bunu?"

Dudaklarını birbirine bastırıp beni kendine çekti ve kollarıyla sıkıca sardı. Karşı da koymadım, sarılmadım da. "Özür dilerim," diye fısıldayıp bana daha da sıkı sarıldığında, Karan'la göz göze geldik. Bana üzgün bir şekilde bakıyordu. Uzaktan bakınca herkes kalbimi kırabilir gibi mi duruyordu?

"Geç kaldın, Gökhan," dedim Karan'ın gözlerinin içine bakarak. "Özür dilemek, zamanı geri almaz."

Dudaklarım titrerken Karan'ın yüzü daha da düştü. Nasıl emin olduğumu bilmiyordum ama Karan onunla olan sorunumuza değil, Gökhan'la yaşadığım problemin beni üzmesine

üzülüyordu. Bunu direkt söylemese bile gözlerinde görüyordum. Kalbim ona karşı gardını indirmeye başlamıştı.

Gökhan uzaklaşıp gözlerimin içine baktı. "Ankara'ya dön, Eflâl," dedi bütün sorunları bu çözecekmiş gibi. "Lütfen, dön artık."

Kırgın bir tebessüm ettim. "İyi yolculuklar, Gökhan," dedim kısık bir sesle. Bakışları bizde olan ekibime bakıp herkese hitaben konuştum: "Yarın görüşürüz. İyi geceler."

İçeri girip, yukarı doğru çıkarken yanımda benimle beraber yürüyen Patron'dan başka duyduğum bir çift ayak sesi daha vardı. Kime ait olduğunu bildiğim ayak sesi, yastığa başımı koyup gözlerimi kapadığımda üst kata yöneldi. Bazı şeylerin telafisi yoktu. Bunu, ben üstümü değiştirip yatağın içine girdikten sonra lambamı kapanana kadar kapımın önünde bekleyen Karan çok iyi biliyordu. Ama hayat bir gündü, o da bugündü. Yaşamasını bilmek kadar unutmasını da bilmek gerekiyordu. Bazı zamanlarda affetmemek en büyük kayıptı.

Onu affetmem geçmişi değiştirmezdi ama geleceği etkilerdi. Karan'ın affedilmeyi hak ettiğini, kalbim kırıldığında canı acıyormuş gibi bakan gözlerinde görmüştüm.

Bazen affetmeye değerdi.

12. BÖLÜM

Bazı Gerçekler

Şarkı dinlemek, insanı bulunduğu evrenden uzaklaştırıp çok farklı diyarlara götürüyordu. Bazen insan mutlu bir anında dinlediği şarkıyla bulutların üstüne çıkarken bazen şarkıda geçen bir cümleyle tüm morali yerle bir olabiliyordu. Şarkı söylemek de bu hislere gebeydi.

Sesimi her zaman beğenmiştim. İlkokul zamanlarımda korolarda yer almış, yeri gelmiş solo gösteriler yapmıştım. Kendisi de bir sanatçı olan annem, beni her zaman bu konuda desteklemiş ve bana öz güven aşılamıştı. Şimdi elimde mikrofonla gözümü kapatıp, şarkıyı söylerken bulunduğum yeri ona borçluydum.

Annem; bana, beni öğretmişti.

Son cümleyi söyleyip şarkıyı bitirdiğimde kopan alkış sesleri, bulunduğum ortama geri dönmemi sağladı. Arif'in ve yanındaki yaklaşık on korumanın alkışları, büyük bir kalabalıkla eş değerdi. *Hepsinin ellerine maşallah...*

Kocaman gülümseyip kafamı eğdim. Prova yaptığımız otelin davet salonu, bizim için ayrılmıştı. Onlardan başka seyircimiz yoktu. Bizi dinlerken beğendikleri, memnun bir şekilde gülüm-

seyen yüzlerinden belliydi. Arif öne doğru yaklaşarak, "Gerçekten helal olsun," dedi büyük bir övgüyle. "Bu kadar güzel bir sesin olmasını beklemiyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Teşekkür ederim," derken omuzlarım dikleşti. Her ne kadar sesimin güzel olduğunu düşünsem de bunu başkasından duymak, çok daha başkaydı. Utanmasam da beğenilmek yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

Zehra, "Bugünlük provamız bu kadar mı, patron?" diye sordu. Elimdeki mikrofonu bırakıp sahne ekibime baktım.

"Önceden konuştuğumuz gibi hepsi bildiğimiz ve defalarca söylediğimiz şarkılar. O yüzden bir daha prova almamıza gerek yok. Sahne günü son bir prova alırız, yeterli." Hepsinin gözleri parladığında gülümsedim. "Bir İstanbul turu yaparsınız artık."

Lâl, daha biz yapamadık!

Emre yanıma gelip omzuyla omzuma vurdu. "Kraliçesin, biliyorsun, değil mi?" İbrahim de ona katılıp devam etti: "Senden daha iyi patronu nereden bulacağız?"

Ceketimi üstüme giyerken sahte bir şaşkınlıkla, "Arıyor musunuz?" diye sordum.

"Sen bizimle gelmeyecek misin?" diye araya giren Zehra bana üzgün bir şekilde baktı. "Beraber gezeriz diye düşünmüştüm."

Zehra'ya peşimizde katillerin olduğunu söyler misin?

Abartma!

Ne? Sanki yalan.

"Çok isterim ama benim başka işlerim var." Yaklaşıp yanağından öptüm. "Sen benim yerime de gezersin Esmer'im." Ben de çok isterdim ama bu kadar adamla beraber gezmek, keyif almama engel olacaktı. Başka bir zaman rahat rahat gezmek istiyordum.

İbrahim beni bekleyen adamlara bakarak, "Vardır bunda da bir iş..." diye mırıldandığında duymazlıktan geldim. Hepsi bir şeylerden şüpheleniyor ama sorgulamıyordu. Gökhan'la yaşadığımız tartışmadan sonra soracakları varsa da vazgeçmiş olmalılardı.

"Benim yerime de gezin," deyip, çantamı alarak sahneden indim. "Fotoğraf atın bol bol." "Görüşürüz," dediler ve büyük salondan çıktım. Kendimi, arkadaşları parka giderken eve dönmek zorunda kalan çocuklar gibi hissediyordum. Doğru olanın, onları da tehlikeye atmamak olduğunu bildiğim hâlde suratım asılmıştı. Arif'in kullandığı arabanın yan koltuğunda otururken küçük çocuklar gibi somurtuyordum.

Arif, "Abim aradı," deyince ona doğru döndüm.

"Hangi abin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Yine mi abimi tanımadığınızı söyleyeceksin?" derken benimle dalga geçiyordu. *İnsan irisi, sen de ne kadar kindarsın.*

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Karan mı, Ömer mi diye soruyorum," dedim onun gibi alaylı bir sesle.

Gülümsemesi hâlâ dudaklarında varlığını korurken, "Karan olan," deyip U dönüşü yaptı. "Restoranda bekliyor. Gitmek istersen..."

Sözünü kestim. Ev dışında bir yeri görecek olmanın heyecanıyla, "İsterim!" diye atladım. "Yakın mı buraya?"

"15 dakikaya oradayız," diye cevap verdi. Dediği gibi oldu, restorana varmıştık. Kapımı açan valeye teşekkür edip, restorana girdim. Yanımdaki korumaların varlığı yüzünden mi bilmiyorum, herkes bana baş selamı veriyordu. Ya da burada ünlü falan mıydım? Sosyal medya kimliğimi biliyor olabilirler miydi?

Ceketimi verip Arif'in gösterdiği cam kenarında bir yere geçtim. Restorana göz gezdirdim. Modern mobilyalarla döşenmiş olan restoran, deniz kenarındaydı ve oldukça şıktı. Garsonların giydiği takım elbise bile benim üstümdeki kıyafetlerden pahalı olabilirdi.

Garson, sandalyemi çekince gülümsedim ve teşekkür ederek oturdum. Bir yandan buraya uygun mu giyinmişim diye düşünürken bir yandan da gözlerimle Karan'ı arıyordum. Aslında üstümde ünlü bir markanın kısa sayılabilecek bir eteği ve şık bir bluzu vardı. Dizime kadar uzanan topuklu çizmelerle şık göründüğümü söyleyebilirdim. O yüzden gayet uygun giyindiğime karar verip denizi izlemeye başladım.

İstanbul'a ilk gelişim her ne kadar talihsiz olaylara ev sahipliği yapsa da kendimi buraya ait hissetmeye engel olamıyordum.

Ankara'yı çok seviyordum. Bana yuva olan o şehir, yeniden hayata dönmemi sağlamıştı. Fakat İstanbul'un bendeki etkisi daha şimdiden çok farklıydı. Bu şehrin bana anlatmak istediği, benimle büyüyecek bir hikâyesi vardı. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Bir anda, "Eflâl Görkem?" diyen yüksek sese doğru kafamı çevirdim. Bana yukarıdan bakan, bir yerlerden tanıdık gelen simayı çıkarmaya çalışırken o, daha da yüksek sesle konuşmaya devam etti: "Sensin, değil mi? Asla bu gözleri unutamam. Evet, evet sensin!" Zorla gülümsedim. "Evet ama siz kimsiniz?" *Bak ünlüymüşüz işte burada.* Acaba Instagram'dan beni takip eden biri miydi? Bir yerlerden tanıdık gelmesinin nedeni, onunla daha önce mesajlaşmış olmam olabilirdi.

"Aşk olsun!" dedi sahte bir kırgınlıkla. "Ankara Üniversitesinden Cengiz ben. Beraber bir konferansta görev almıştık." Hatırlamaya çalışırken gözlerim kısıldı. "Hani sen sunucuydun, ben de gelenleri karşılıyordum. Senin ayarladığın büyük bir tenor gelmişti?"

"Ha..." deyip ayağa kalktım. "Evet, hatırladım. Murat Karahan gelmişti. Sen de onun üzerine çay dökmüştün." Kafasını sevinçle *evet* anlamında salladı.

"Evet! Hatırladın, değil mi?" demeye kalmadan Arif onun önüne geçti.

"Selamünaleyküm. Kimsin?" diye sert bir şekilde soran Arif'in iri bedeni yüzünden, Cengiz'le göz temasım kesildi. Hatta Cengiz, Arif'e bakmak için bir adım geriye doğru gitmek zorunda kaldı. *Metre yok mu? Ölçeceğim artık!*

Şaşkın bir ses tonuyla, "Aleykümselam," diyen Cengiz, etrafımda bu kadar adam görmeyi beklemiyor olmalıydı. "Sen kimsin?" Arif'in omzuna dokundum. "Cengiz'i tanıyorum, Arif. Sıkıntı yok." Arif bana dönmedi bile. "Müsaade eder misin?" dedim çekilmesini bekleyerek.

Onun çekilmeyeceğini anlayan Cengiz, yanından geçip beni bir anda kendine doğru çekti. Bana sarılmasına biraz şaşırdım. Bunu beklemiyordum, aramızda hiçbir samimiyet yoktu. Sırtıma iki defa vurup, "Özlemişim seni," dedi. "Takip ediyordum haberlerini, iş birliklerini... Gerçekten helal olsun sana," deyip uzaklaştı ama elleri omuzlarımdan ayrılmadı. "Sana yazmıştım. Görmedin mi?"

Arif'in sert bakışları altındayken, "DM'lere bakmaya vaktim olmuyor," diye doğruyu söyledim. Hangi birine yetişeceğimi bilmediğim için bu işi benim yerime Sena yapıyordu ama ondan da böyle bir şey duymamıştım.

Ellerini omuzlarımdan çekip, bir adım uzaklaşınca derin bir nefes aldım. "Ben de yeni bir marka açmıştım." *Şimdi amacı belli oldu. Reklamını yapmanı isteyecek.* "Seninle iş birliği yaparız diye düşünmüştüm..." Benden tepki alamayınca boğazını temizledi, etrafımızda sıralanan korumalara baktı. "Bu adamlar kim, Eflâl, tehlikede misin?"

Arif'le göz göze geldim. "Hayır," dedim bir çırpıda.

Cengiz'in kaşları havalandı. "Emin misin? Tehlikedeysen..." Arif'e kısa bir bakış atıp yeniden gözlerime baktı. "Söyle de bileyim." *Sanki ne yapabilecek.*

"Hayır, Cengiz. Teşekkür ederim," Arif'e bakarak konuştum: "Arif benim arkadaşım. Sadece benim yanımda oluyor," derken tebessüm ediyordum. Sözlerim üzerine Arif'in dudaklarının kenarı kıvrıldı. Yalan değildi. Onu gerçekten arkadaşım olarak görüyordum.

"Sen öyle diyorsan..." dedi Cengiz. Yeniden ona baktığımda bana heyecanla baktığını gördüm. "İstanbul'da ne yapıyorsun? Okuldan sonra da hiç görüşemedik." Sanki okul varken görüşüyorduk!

"Biraz kafa dinlemeye geldim," diye mırıldandım. Kibarlık edip, "Sen neler yapıyorsun?" diye sordum.

Masayı işaret edip "Oturalım mı?" dedi, ardından elini kolu-ma koydu. Gereksiz temasları canımı sıkmaya başlamıştı. "Hem sana babamın işini devraldığımı anlatırım. Biliyorsun, büyük bir fabrikamız var," dedi egolu bir sesle.

Hem onun hayatıyla ilgili bir şey bildiğim yoktu hem de umurumda değildi. "Bir arkadaşımı bekliyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. Kısacası *git* demek istiyordum.

"Öyle mi..." derken eli hâlâ kolumdaydı. Arkasında duran Arif birazdan onun üzerine uçacak gibiydi. "Seni uzun zamandır göremeyince biraz muhabbet ederiz diye düşünmüştüm. İki eski arkadaş birbirimize yardım ederiz. Beraber güzel işler başarırız..."

Kolumdaki elini yavaşça ittim. "Bunları başka bir zaman, uygun bir şekilde konuşuruz, Cengiz. Şimdi ne yeri ne de zamanı," dedim üstüne basa basa. Hem Arif'in bakışları hem de Cengiz'in gereksiz samimiyeti gerilmeme neden oldu.

Hiç bozulmadan, "Instagram'da da çok aktif değilsin," dedi. "Biraz daha aktif ol da güzel yüzünü görelim," derken elini uzatıp yanağıma dokunmaya yeltendi ama Arif araya girerek ona engel oldu.

"Birader," dedi Arif dişlerinin arasından. "Geri bas!"

Cengiz'in, Arif'in tavrına sinirlendiğini ses tonundan anladım. "Ne yapıyorsun lan? Neden itiyorsun?"

Olay çıkacak, Lâl. Bir şey yapalım. "Cengiz, sen git!" dedim aceleyle. Neredeyse restorandaki herkes bize bakıyordu. Rezil oluyorduk. "Başka zaman konuşuruz."

Arif benim dediğimi umursamadan, Cengiz'e doğru diklenerek, "Sesini yükseltme!" dedi sakin ama tehditkâr bir sesle. Önümde Arif'in dev cüssesi olduğu için yine Cengiz'i göremiyordum. Cengiz'in, "Sen kimsin ulan? Sana mı soracağım nasıl konuşacağımı?" diye sesini biraz daha yükseltmesi üzerine dışarıdaki korumalar da içeri girdi. Karan'ın şu an burada olmamasına içten içe şükrediyordum.

Arif'in daha da gerildiğini, arkasından bakarken bile anlayabiliyordum. "Son kez uyarıyorum. Geri bas!" dediğinde araya girmeme bile gerek kalmadan her şey karıştı.

Cengiz, Arif'e doğru bir adım yaklaşıp, "Bunlara mı güveniyorsun lan? Yiyorsa teke tek gel!" diye dayılandığında, Arif onun burnuna sert bir kafa attı. Çıkan sese karşılık boğazımdan kaçan korku dolu nidayla bir adım geri gittim.

Arif, acı içinde burnunu tutan Cengiz'in ensesinden yakaladı. "Gel koçum, ben sana tekte neler yapıyorum!" diyerek onu dışarıya doğru sürüklemeye başladı. Arkalarından bakakaldım. Arif'in Cengiz'den daha güçlü olduğu belliydi ve eminim ki onun haşatını çıkaracaktı. Cengiz bağırarak küfürler savururken, Arif hiçbir şeyi umursamadan onu dışarıya doğru sürüklemeye devam ediyordu. Bu restoranın bir güvenliği ya da şefi yok muydu? Neden kimse bir şey yapmıyordu? *Sen mi yapsan acaba, Lâl? Cengiz harika biri olmasa da senin yüzünden dayak yiyecek!*

İç sesime hak vererek arkalarından gidecekken önüme, adını bilmediğim bir koruma geçti. "Çekilir misin?" dedim ancak kıpırdamadı bile. "Sana diyorum! Çekil!"

Adam ifadesini bozmadan bana bakmaya devam ediyordu. Kenardan geçmek için hamle yaptım. Koruma, sakin bir sesle, "Lütfen, burada bekleyin, Eflâl Hanım," deyip yeniden önüme geçti.

"Adamı dövecek!" diye sesimi yükselttim. "Anlamıştır hatasını, dayak yemesine gerek yok!" Neden bu adama açıklama yapıyordum? "Çekil, lütfen!" dedim sinirle.

Adam sadece gözüme bakmaya devam etti. Karan gelip, "Ne oluyor burada?" diye sorduğunda adam önümden çekildi. *Nerede kaldın be Menopoz Karan. Biraz daha gelmezsen adamını dövecektik.*

Olayı çözmek ister gibi bakan Karan'a yaklaşıp aceleyle atıldım: "Arif, adamın ağzını burnunu kıracak kesin. Belki de çoktan kırmıştır. Neden büyüdü ki bu mevzu? Bırakalım gitsin. Yazık değil mi, Karan? Onun da annesi var!" *Annesinin konuyla alakasını çözemedim.*

Kaşları çatıldı. "Ne mevzusu?" Etrafa kısa bir bakış atıp bana doğru yaklaştı. "Sakin ol ve yavaş yavaş anlat," dedi yumuşak bir sesle.

Onun bu kadar sakin olması beni daha da gerdi. "Biz konuşana kadar Arif adamı boğazlamıştır bile!" *Abart. Belki de öldürmüştür.* "Gidip bakabilir miyiz?"

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi suratı buruşurken. Masayı işaret etti. "Oturalım..."

"Karan, ne oturması? Arif adamı dövüyor, diyorum sana! Burnunu kırdı adamın!"

Derin bir nefes aldığında bana doğru iyice yaklaşıp gözlerime baktı. "Arif gelince ne olduğunu öğreniriz. Onun yanlış bir şey yapmayacağından emin olabilirsin. Gel, oturalım. Sen de o gelene kadar bana sakince anlat," dedi. Arkamda bir yere baktı. "Bak, Arif de geldi."

Hızla arkamı dönüp, gayet sakin duran Arif'e bakarak, "Ne oldu, Arif? Dövdün mü onu?" diye telaşla sordum.

Arif dümdüz bir sesle, "Ne dövmesi? Eşkıya mıyız biz?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, "Adama kafa attın ya, Arif? 'Gel koçum, ben sana tekte neler yapıyorum' dedin. Onu ensesinden tutup dışarı götürdün. Sence de eşkıya değil misin?" diye hayretler içerisinde sordum.

Söylediklerimi umursamadan, "Görüştük, tanıştık, gönderdim," dedi. "Hem ben ona kafa atmasam o bana atacaktı. Nefsi müdafaada bulundum." Ağzım beş karış açık kaldı. "Kesin öyle olmuştur..." dedim inanmadığımı belli ederek. "Nerede Cengiz? Göreceğim o zaman onu. Anca öyle inanırım," diye üstüne gittim.

Karan sert bir sesle, "Ne oluyor burada?" diye sorduğunda, ikimiz de susarak ona döndük. Restoranın ortasında ayakta durmuş, bunu tartışıyorduk. "Biriniz anlatacak mı artık?"

Arif, "Abi, Cengiz midir nedir, masaya geldi," diye kaşlarını çatarak anlatmaya başladı. "Gelir gelmez Eflâl Hanım'a sarıldı. Bir ellemeler dokunmalar falan... İlk başta sesimi çıkarmadım ama sonra yüzüne doğru yaklaşınca..."

"Yüzüne doğru yaklaşınca ne demek lan? Öpecek miydi?" diye sert bir sesle araya giren Karan, doğrudan Arif'e bakıyordu. "O zamana kadar niye araya girmedin, Arif?" Öfkesi ürkütücüydü.

"Öpme falan yok!" diye araya girdim. "Elini yüzüme doğru yaklaştırdı sadece..." diye mırıldandım.

"Dokunacaktı yani, öyle mi?" diye soran Karan'ın çene kasları kasılmıştı. Karan'ın gözlerime kenetlenen koyu bir sisin indiği gözlerine bakmak, tüylerimin ürpermesine neden oldu. "Kim bu Cengiz? Neden sana dokunabileceğini sanıyor?" Arif'e baktı. "Sen neden müdahale etmiyorsun, Arif?" Artık herkes durmuş ve bizi izlemeye başlamıştı. Çünkü Karan bağırıyordu. Birazdan kovulacağımıza emindim.

"Abi, 'arkadaşım' deyince müdahale etmedim," diye savunmaya geçen Arif sert bir şekilde yutkundu. "Daha ileri gitmesine izin vermeden durdurdum zaten."

Karan ellerini beline koyup gözlerini kısarak, "Nerede bu lavuk?" diye sordu. Keskin bakışlarını etrafta gezdiriyordu. *Lâl, Cengiz'e bir Fatiha okuruz artık.*

Arif, "Dövüp gönderdim, abi," diye cevap verince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bir de beni kandırıyorsun, Arif!" diye sitem ettim. *Eşkıya Arif.* "Gerçekten inanamıyorum sana..."

Arif bana üzgün bir şekilde bakarken yaptığından hiç pişman olmuş gibi durmuyordu. Onun aksine gülümseyen Karan, yanıma gelip, beni belimden nazikçe tutarak beni sandalyeye oturttu. *Adamın dayak yediğini öğrenince keyfi yerine geldi manyağın.* "Bize Selçuk'u yolla Arif," deyip karşıma oturdu.

Arif ve diğerleri uzaklaşırken ben ona şaşkın bir şekilde bakıyordum. Üzerinde polo yaka, lacivert bir tişört vardı. Tişörtün kollarını sıkan kaslarına baktığımda bana bir tane vurduğunu düşünüp irkildim. *Bir kere de mantıklı şeyler düşün.* Masaya yaklaşan garsonla konuştuğu sırada, ben Karan'ın güzel yüzünü izliyordum. Bir erkeğe göre bu kadar güzel olması canımı sıkıyordu.

"Ne yersin?" diye sordu bana. "Kaşarlı köftesini öneririm," derken tatlı bir şekilde gülümsüyordu. *Olur* anlamında kafamı salladım. Karan, isminin Selçuk olduğunu anladığım garsona siparişleri verip bana döndü. "Neler yaptın bugün?" Biraz önce yaşanan gerilimden sonra sakin bir şekilde konuşmamıza hemen ayak uyduramayarak etrafıma baktım. Gözler üstümüzden çekilmişti ve kovulmamıştık. "Burası sizin mi?" diye sorduğumda alacağım cevabı biliyordum.

"Evet," dedi sakin bir sesle.

Bundan hiç bahsetmemiş olmaları normaldi. Hayatımız hakkında pek fazla konuşmuyorduk. Dirseklerimi masaya yaslayıp, "Tek çocuk musun?" diye sordum. "Ömer, amcanın oğlu olmalı."

Yüzüne, bu sorumdan rahatsız olmuş bir ifade yayıldı. "Kız kardeşimi birkaç yıl önce kaybettim," dedi buruk bir sesle. "Aynı şekilde ailemi de."

Boğazım düğümlendi. Doğrulup, "Başın sağ olsun," dedim kısık bir sesle. "Mekânları cennet olsun."

Kafasını hafifçe eğip, "Âmin," dedikten sonra gözlerini manzaraya doğru çevirdi. Aklına getirdiğim acıları nedeniyle üzülmüştü. Bir anda ortama yayılan kasvetle tenimin karıncalandırdığını hissettim. O da mı ailesini trafik kazasında kaybetmişti? Ömer'in başına gelenler de mi aynıydı? İkisinin birbirinden başka kimsesi kalmamış gibi görünüyordu.

Titrek bir nefes aldım. Selçuk gelip, birkaç mezeyi masaya bırakırken Karan'ın bakışları benden yana dönmedi. Kısılmış gözlerine geçmişin emareleri yerleşmişti. Geri alınması imkânsız bir sonun acısını yaşamanın ne demek olduğunu bildiğim için

sessiz kalıp, Karan'ın bu duygudan uzaklaşmasını bekledim. Ben ne dersem diyeyim yaşadığı değişmeyecekti.

Ben de dalgalı denize bakmaya başladım. Hava bugün geçen günlere göre çok daha soğuktu. Kışı çok sevdiğim için benlik bir sorun yoktu.

"Prova nasıl geçti?" diye soran Karan'a doğru döndüm. Arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. "İçine sinmeyen bir şey var mı?"

"Güzel geçti. Genelde kendi ekibimle söylediğimiz şarkılar olduğu için sıkıntı yaşamadık. Sadece biraz heyecanlıyım, o kadar."

Kafasını eğip gülümsedi. "Ben de."

O niye heyecanlı? Seni dinleyeceği için mi?

Dudaklarımı yaladım. "Anladım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Bir anda neden böyle bir şey söylüyordu ki? Durduk yere kalbim ağzımda atmaya başlamıştı. Bir de siyah gözleri, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırdım. Boğazımı temizleyip, "Ömer nerede?" diye sordum. Amacım, konuyu değiştirmekti.

Dudaklarını büzdü. "Bilmem, görmedim bugün," deyip masaya doğru yaklaştı. "Ömer'i mi özledin?" derken sesi gergin çıktı.

Böyle bir şey sormasını beklemeyerek durdum. Bu adam neden bugün böyle konuşuyordu? Selçuk'un gelmesi, beni sorudan kurtardı. Köftenin mis gibi kokusu, bana karnımın acıktığını hatırlattı. İkimiz de Selçuk'a teşekkür ettikten sonra Karan, "Afiyet olsun," dedi, köfteden bir parça kesip ağzıma attım. O, başlamak yerine beni izliyordu ve nasıl tepki vereceğimi bekliyordu. *Boğazımızda kalacak şimdi.*

"Çok güzelmiş!" dedim beğeni dolu bir ses çıkardıktan sonra. Gerçekten beğenmiştim. Hatta tariflerini çalıp kendi restoranımda da menüye eklemek istedim. "Şefinizi tebrik ederim. Bayıldım," deyip bir lokma daha aldım.

Gülen gözleriyle beni izledikten sonra, "Beğeneceğine emindim," dedi. "Levrek buğulamasını da tavsiye ederim. O da çok tercih edilenler arasında." Kendisi de yemeye başlamıştı ve arada gözlerime bakmaya devam ediyordu.

"Çalmak istediğim bir tarif daha mı..." dedim gülerek. "Asla hayır demem."

Suyundan bir yudum aldıktan sonra birine eliyle işaret etti. Yanımıza gelen, yüksek ihtimalle restoranın şefiydi. "Kaşarlı köfte ile levrek buğulamanın tarifini şeften iste. Biz çıkmadan yapılışı ile beraber yazıp vermiş olsun."

Adam kafasını sallayıp, koşar adım yanımızdan ayrılırken ben kocaman gülümsedim. "Teşekkür ederim. Size rakip olmamı göze alıp bunu yapman, çok ince bir davranış."

"Olacaksan sen rakip ol," deyip göz kırptığında az kalsın tükürüğüm boğazımda kalacaktı. *Bu adam yüzünden yakında mezarı boylarız gibime geliyor.* "Ankara'ya döndüğünde..." derken yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. "Ziyaret etmek isterim seni."

"Tabii ki," derken burukça gülümsedim. Evimi çok özlüyordum. Bir an önce hayatım yoluna girsin ve bu esir hayatından kurtulayım istiyordum. "En son konuştuğumuz olaydan sonra bir gelişme oldu mu? Siz hiçbir şey söylemeyince bir gelişme yoktur diye düşündüm ama yine de sorayım dedim. Bilmem gereken bir şey var mı?" Lokmasını çiğnerken kafasını sağa sola salladı. "Şimdilik farklı bir gelişme olmadı. Yasin'le de irtibattayız. Bilmen gereken bir şey olursa söyleriz, merak etme."

Demesi kolaydı. Düşünmekten gözüme uyku girmiyordu. Bilmediğim şeylerin ağırlığı, göğüs kafesime oturmuştu. Sonunda ne olacak diye kendi kendimi yiyordum. Akıl sağlığımı koruduğuma şükrediyordum.

"Afiyetler olsun," diyen sesi duyup soluma döndüm ve Ömer'le göz göze geldim. Yanıma oturup bize kıskanç bir şekilde bakmaya başladı. "Kimse de 'Ömer sen de gel' dememiş.

Beraber yemekler yeniyor, sohbetler ediliyor, ben de dışarılarda sürünüyorum. Yazık değil mi bana?" Ben köftemi yemeye devam ederken Ömer, gözlerimin içine baktı. "Hadi Karan'dan beklerim ama sen... Sen beni çok şaşırttın, minik kuş," dedi alıngan bir sesle.

"Ben..." deyip çatalımı elimden bırakarak ona doğru döndüm. "Benim senden haberim yoktu ki, Arif getirdi beni buraya. Bilseydim geleceğini, *'Bekleyelim'* derdim. Kusura bakma, Ömer. Gerçekten..."

Ömer gülerek, "Ya şaka yaptım," deyip lafımı kesti. "Ciddiye alacağını düşünmemiştim. Asıl sen kusura bakma." Yanağımdan makas alınca ona ters ters bakmaya başladım.

"Niye üzüyorsun oğlum kızı?" diye benim soracağım şeyi soran Karan'a içimden teşekkür ettim. "Hem gittiğimiz her yeri sana haber mi vereceğiz? Ne alaka?"

Ömer sandalyesine iyice yayılıp dalga geçer gibi konuştu: "Biz *üç silahşor* değil miyiz? Siz nereye, ben oraya, değil mi?" Ekmek sepetinden bir dilim ekmek alıp ikiye böldü. Yoğurtlu patlıcanlı sosa banarken, "Bir daha böyle bir şey olursa istifa ederim," dedi ciddi bir sesle.

"Gerçekten alındığını düşünmüştüm," dedim sitemli bir sesle. Önüme dönüp yemeğimi yemeye devam ederken Ömer, ağzına attığı lokmasını bitirip konuştu: "Ne kadar şıksın bugün." Ona yandan bir bakış attığımda karizmatik bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Prova nasıl geçti? Onun için mi böyle güzel oldun?" *Gönlümüzü alma işlemi başarılı.*

Beklemediğim iltifatına karşılık dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Teşekkür ederim, sen güzel bakıyorsun," dedim tatlı bir sesle.

"Ben bakmıyor muyum?" diye araya giren Karan, kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. "Kötü mü bakıyorum ben?" dedi ciddi bir şekilde. *Dikkat çekmeye mi çalışıyor bu dağ ayısı?*

"Hayır, canım," dedim hızlıca. "Hani o iltifat etti ya... O yüzden öyle söyledim. Yani sen de güzel bakıyorsundur. Bakıyorsun zaten. O yüzden... Ne diyeyim ki şimdi..." İkisi de kahkaha atmaya başladığında, yaptıklarını anlayıp sinirle güldüm. *Bunlar bizimle uğraşıyor.*

Karan, "Kusura bakma," diyerek gülümsedi. "Çok tatlı telaşlanıyorsun. Uğraşmadan edemedim."

Ön dişlerimi çıkarıp *"Çok totlo toloşlonoyorson. Oğroşmodon odomodom!"* dememek için kendimi zor tutuyordum. *Bu arada "tatlı" dedi bize.*

Ömer de ona katılıyor, bir yandan da ağzına bir şeyler tıkıştırıyordu. "Bugünlük bu kadar yeter. Yoksa Eflâl bizi boğazlayacak gibi bakıyor," derken bana sanki benden korkuyormuş gibi bakıyordu.

İlginin benden uzaklaşması için sadece gülümseyip önüme döndüm. Yemeğimi yemeye devam ederken, Selçuk gelip Ömer'in siparişini aldı. Karan, Ömer'e işle alakalı bir şeyler sormaya başlayınca dinlemeye başladım. Gümrükte takılı kalan mallardan bahsederken ikisinin de ses tonu değişmişti. Ciddi bir ifadeye büründüklerini görünce dikkatle dinlemeye devam ettim.

"Menzili kaçtı?" diye sordu Karan. Kafamı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıp boğazını temizledi. Yanlış bir şey söylemiş gibi duruyordu. Benim duymamam gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibiydi.

"Menzil mi?" dedim duymazdan gelemeden. "Silah ticareti mi yapıyorsunuz siz?" derken tüylerim diken diken oldu. "Endüstri ürünleri diye bahsettiğiniz bu muydu?" İkisi de birbirine bakarken sessiz kaldılar. Ömer, önüne döndü. Karan ise gözlerini gözlerimden çekmedi. "Öyle ama düşündüğün gibi değil," derken bu konudan bahsetmek canını sıkıyormuş gibiydi.

"Ne düşünüyormuşum?" diyerek yerimde doğruldum. "Ne iş yapıyorsunuz siz? Eğer düşündüğüm gibi adamlarsanız, abim sizinle nasıl arkadaş olabiliyor?" Bakışlarına tehlikenin yerleşti-

ğini gördüm. Tenimin buz kestiğini hissettim. "Abim buna nasıl müsaade edebilir? Onun ne iş yaptığını bilmiyor musunuz? Nasıl olabilir?"

Karan sert bir sesle, "Yasin her şeyi biliyor," dedi.

Tüm hayatı boyunca Milli İstihbarat Teşkilatı'nda çalışmak için uğraşan abim, ülkeye silah sokmaya çalışan insanların ne yaptığını biliyor ve beni onlara mı emanet ediyordu? Ortada anlamadığım, anlatmadıkları bir şey vardı. Eğer öğrenmezsem bir daha onlarla aynı ortamda bile bulunamazdım.

"Sana bahsedemeyeceğimiz şeyler var, Eflâl," dedi Ömer. Bakışları bende değil, masadaydı. "Yasin, ülkesine zarar verecek bir şey yapmaz, biliyorsundur. Biz de vatanına ihanet edecek insanlar değiliz. Sadece bunu bil, yeter."

"MİT'te mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır," diyen Karan bana doğru eğildi. "Onlar bizimle çalışıyor."

"Efendim?" dedim anlamayarak. "Nesiniz siz tam olarak? Nasıl sizinle çalışıyorlar? Nasıl ülkeye silah sokmanıza izin verebilirler?" Sesim biraz yükseldiğinde, Karan'ın bakışları etrafta dolandı. Yakınımızdaki masaların boş bırakılması sayesinde kimse sesimi duymamıştı. "Açıklayacak mısınız?"

Karan'ın dudakları aralandı ama Ömer'in, "Yapma," demesiyle tekrar kapandı.

Kaşlarım havalandı. "Yapma mı?" dedim hiddetle. "Benim hayatımla ilgili her şeyi biliyorsunuz. Tamam, bunu bana yardım etmek için yaptığınızı varsayıyorum. Ama benim de sizin hakkınızda bir şey bilmem gerekmez mi? Sizinle yaşıyorum, hayatınıza dahil oluyorum. Sırf abim size güveniyor diye susup oturmamı bekleyemezsiniz, değil mi?" Derin bir nefes verdim. "Bana güvenmiyor olabilirsiniz ama hayatımı başından sonuna kadar araştırdınız. Aklınızda bana karşı bir şüphe varsa lütfen bunu silin. Sizinle kalmaya devam edebilmem için gerçeği öğrenmek zorundayım." İkisinin de gözlerinin içine baktım. "Lütfen."

"Sana güvenmememiz gibi bir durum söz konusu değil," dedi Karan. "Sadece ne yeri ne de zamanı," derken ses tonu ihtiyatlıydı.

"Şu an gerçeği öğrenmeden buradan tek bir adım dahi atmayacağım," dedim kararlı bir şekilde. Kollarımı göğsümde bağlayıp arkama yaslandım. *Aferin, canım Zekiyem.* Zaten karman çorman olan hayatımda bir de onların bilinmezliğini çekemezdim. Bunu anlamıyorlar mıydı?

"Bir şeyleri bilmek istemekte haklısın ama sadece bize güvenmeyi denesen nasıl olur?" diye sakin bir sesle konuşan Karan'a bakıp kaşlarımı çattım.

"Sen neden aynı şeyi yapmadın? Neden benim hayatımı araştırdın? Neden evimin adresine kadar ezberleyip çalışanlarımın ismini öğrendin? Sen neden bana güvenmeyi denemedin, Karan?"

Gözleri gözlerime bir şey anlatmak ister gibi bakarken, "Sana yardım etmek için öğrenmek zorundaydım," dedi.

Alayla karışık bir sinirle güldüm. "Ev adresimi öğrenmen neyi değiştirdi? Abimin yanında oluşum ya da onun anlattıkları sana güven vermedi mi? Bana yardım ederken tüm hayatımı irdelemen mi lazımdı?" Masaya doğru yaklaştım. "Birbirine güvenmeyen insanların olduğu bir masada oturduğumu bilseydim..."

"Biz de tam olarak öyle bir masada oturuyoruz işte!" diye araya girdi Ömer. Ona anlamayarak bakmaya başladım. Bu masadan mı bahsediyordu? "Hayır," dedi beni duymuş gibi. "Oturmak zorunda kaldığımız bir masa var ve orada kimse kimseye güvenmiyor. Mecburuz. Mecbur kaldık. Bazı şeyler yaşanmak zorundaydı." Öne doğru eğildim. "Anlamıyorum. Bir örgüt falan mı var? Abim bu işin neresinde?" Kafamı hafifçe sağa sola salladım. "Aklımı bulandırıyorsunuz ve bu işten hiç hoşlanmadım."

Arif gelip, masaya otururken, "Abi biraz kısık sesle konuşmanız daha iyi olur," dedi yavaşça. "Ben etrafı boşalttım ama yine de temkinli olalım."

Ömer ve Karan'dan cevap bekleyerek bakmaya başladım. Bir şey söyleyip susamazlardı. Arif bu konulardan bahsetmemize şaşırmadan bize bakıyordu. Diğer ikisi ise gergin bir şekilde bakıyordu. Yaptıkları işten nefret ediyor gibi duran hâlleri daha da gerilmeme neden oldu. *Mafyanın eline düşmedik, değil mi? Yasin, bizi nereye attın?*

Karan, "İçinde olduğumuz bir örgüt var," dedi. Şaşkınlıktan gözlerim irileşti. "Örgüt değil. İstiyorsan kuruluş, yapılanma, teşkilat, masa da diyebilirsin. Bir şekilde bu yapılanmanın içine dahil olduk. Yasin'le beraber çalışıyoruz çünkü amacımız devletle beraber çalışarak tüm sistemi çökertmek." Hafif bir tebessüm etti. "Kötü adamlar değiliz, korkma."

Arif güldü. "İçine su serptin, abi."

Söylediğini anlamlandırmaya çalışırken Ömer'in kısık çıkan sesi, kanımın hızlanmasına neden oldu. "Bana demiştin ya 'Neden benim gelmemi istemiyorsun?' diye. İşte tam olarak bu sebepten," dedi Ömer. Bana döndüğünde gözlerine yerleşen acı ifadeyi gördüm. "Bizi değil, seni düşündüğüm için istememiştim gelmeni. Başımızdaki belanın sana da bulaşmasını istememiştim. Ama gördüğün gibi, bugün bu noktadayız."

"Bana da mı bulaştı?" diye sordum korkarak.

Karan, "Ömer!" dedi uyarı dolu bir sesle. Sert bakışlarının hedefi Ömer'di. "Kızı korkutma. Olmayan şeyleri söyleyip saçma sapan konuşma!" Bana döndüğünde bakışları yumuşadı, ardından, "Yanımda güvende olduğunu söylemiştim. Başına bir şey gelmesine izin vermem. Sana bir de benim yüzümden bir şey olmasına asla izin vermem," dedi kendinden emin bir sesle.

Yutkundum. Onlar tam olarak neyin içindeydi, anlamamıştım. Ömer'in bir kayıp verdiği ortadaydı. Yoksa bu konudan bahsederken bu kadar yaralı bakamazdı. Karan da ailesini kaybetmişti ama Ömer çok daha başka bakıyordu.

İçinde olduğum durum beni ne kadar ürkütse de cesaretimi yitirmedim. Yaşadığım hayatın içinde birçok tehlike vardı. Evet,

bu tehlikelere yenileri eklenmişti ama onlara güvenen yanım, bunu gölgelemişti. Başıma bir şey gelir miydi, bilmiyordum ama onların yanında olmak, olmamaktan daha iyiydi.

Masada derin bir sessizlik olurken yeni öğrendiğim gerçekleri sindirmeye çalıştım. Bilmediğim başka ne vardı?

KAKTÜS TEAM

13. BÖLÜM

Çıkmaz Sokak

Elimi saten elbisemin üstünde gezdirdim. Kumaşın dokusu, dudaklarımın kıvrılmasını sağladı. Kendimi son birkaç aydır olmadığım kadar güzel ve alımlı hissediyordum. Sanki içimde gün yüzüne çıkmayı bekleyen enerjim, bana elini uzatmış gibiydi. Aynadaki görüntüme bakarken, durmadan etrafımda dönerek şarkılar söylemek istiyordum.

"Çok güzel oldunuz," dedi saçımı ve makyajımı yapan kuaför Melis. "Mankenlere taş çıkartacak bir fiziğiniz var. Elbise size çok yakıştı," derken beğeni dolu gözleriyle beni süzüyordu.

Ona kocaman gülümseyerek, "Teşekkür ederim," deyip sandalyeye oturdum. Bu topuklularla saatler boyunca ayakta duracaktım, şimdi otursam çok iyi olacaktı. "Eline sağlık. Saçımı da makyajımı da çok beğendim," diyerek bir tutam saçımı parmaklarımın arasında çevirdim.

Melis bir yandan eşyalarını topluyor, bir yandan da bana bakıyordu. "Umarım sizin için çok güzel bir gece olur. Fotoğraf atmanızı bekleyeceğim," dedi tatlı bir sesle.

Gülümsedim. Fotoğrafımı kime çektirecektim, Arif'e mi? Akdoğanların da onun da bu konuda beceriksiz olduklarına emindim. *Zehra'ya sorabiliriz. Sahi, onlar nerede?*

Ben yaklaşık iki saattir otelin süit odasında hazırlanıyordum. Odaya kapanmadan önce onlarla son bir prova yapmıştık. Muhtemelen onlar da hazırlanmış bir şekilde saatin gelmesini bekliyorlardı. Onlar benden biraz önce sahneye çıkacak ve ben gelene kadar ortamın ısınmasını sağlayacaktı.

Her yerden benim sahne alacağımı duyurulmuştu, anons edilmek istemiyordum. Sahnede olmak çok güzeldi, bambaşkaydı ama ben sahneyi değil, şarkı söylemeyi seviyordum. Sahnede olmak, bana şarkı söylemek için fırsat yaratıyordu. Bu yüzden adımın söylenmesine gerek yoktu. Ben, sesi beğenilen bir kadından başka biri değildim. Bu geceyi önemli kılan da kesinlikle ben değildim.

"Ben çıkıyorum," diyen Melis'e, "Tekrar teşekkür ederim," diye seslendim. Bana iyi sahneler dileyip odadan çıktığında yeniden ayaklandım. Aynaya bakmadan duramıyordum.

Elbisemi, Ankara'dan Özlem göndermişti. Şimdiye kadar giymeye fırsatımın olmadığı elbiseyi, çok severek almıştım. Ünlü bir markanın elbisesi değildi, küçük bir butiğin elbisesiydi. Üstümde bu elbiseyle poz verip haberlere çıktığımda, butiğin adının duyulmasını istemiştim.

Haberlere mi çıkacağız?

Arif gazetecilerin olacağını söylemişti.

Artık resmen ünlü olacağız...

Etrafımda bir tur döndüm. Elbise mürdüm rengiydi ve askılıydı. Göğüs kısmında zarif bir dekoltesi vardı. Boyu yere kadar uzun olan elbisenin, sağ bacağında derin bir yırtmacı vardı. Yürüdüğüm zaman *ben buradayım* diye el sallayan bacağıma, parlasın diye vücut spreyi sıkmıştım. Omuzlarımdan aşağı dökülen kahverengi saçlarımın dalgası, elbisenin havasına çok yakışıyordu. Kendimi prenses gibi hissediyordum.

Anı kalsın istediğim için telefonumu elime alıp aynadan fotoğraf çekmeye başladım. Bacak dekoltemin olduğu birkaç poz verdiğim sırada aynada Karan'la göz göze geldiğimde şaşırdım. Bu kadar sessiz hareket etmesi, beni her seferinde dumura uğratıyordu. Beni yavaşça süzerken yüzüne yerleşen hafif tebessüm, ellerimin terlemesine neden oldu. "Güzel görünüyorsun," dedi bana doğru yaklaşıp. Olduğum yerde nefessiz kaldığımda arkama geçti, aynadan bana bakmaya devam etti. "Hatta çok güzel görünüyorsun..." dedikten sonraki yutkunma sesi, kulaklarıma doldu.

Kısık bir sesle, "Sen de," dediğimde üstüne oturan siyah smokinin içinde ne kadar güzel göründüğünü düşünüyordum. Ceketinin cebindeki mürdüm renkli mendil tesadüf müydü?

Arkamda durmaya devam ediyordu ve elimde telefonum, kamerası açık bir şekilde bekliyordu. Bu sırada ikimiz de birbirimizi inceliyorduk. *Bence biraz utanın.* Bana doğru biraz daha yaklaştığında derin bir nefes aldı. Çıplak sırtıma değen soğuk ceketi yüzünden yerimde dikleştim.

Kaşıyla telefonu işaret edip boğuk bir sesle, "Çeksene," dedi. "Anı kalsın." Boğazımı temizledim. Sağ bacağımı istemsiz bir şekilde daha çok ortaya çıkardığımda, gözlerim ona değdi. Karan gözünü bile kırpmadan gözlerime bakarken çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Saçlarımı geriye doğru atıp, elbisemi ortaya çıkardığımda o, dikkatle beni izliyordu. "Güzelsin, Lâl," dediğinde topuklu ayakkabıların gazabından mıdır nedir, yerimde hafifçe sallandım. "Sadece çek," deyip elimin üstünden telefonu tuttu ve ben, aynadan ona bakarken fotoğrafımızı çekti. "Her şekilde güzel görüneceksin zaten."

Bu sefer yutkunma sırası bendeydi. Sıcak eli, elimin üstünden ayrıldığında derin bir nefes verdim. Yan yana öyle güzel görünüyorduk ki saatlerce durup bizi izleyebilirdim. *Adama aval aval bakma da bas şu tuşa!*

Birkaç poz daha çektiği sırada arkamızdan gelen sesi duyup kafamı arkaya doğru çevirdim. Karan'ın bedeni yüzünden arkasındaki kişiyi göremedim. Ben kafamı kaldırıp ona bakarken o da kafasını eğip bana baktı. Yüzlerimiz arasında az bir mesafe kalmıştı.

Benim dudaklarım bu yakınlıkla aralanırken, o, dudaklarını yavaş bir şekilde yalayıp elini yeniden elimin üstüne getirdi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan bu şekilde fotoğrafımızı çektikten sonra dudağının sol tarafı hafifçe kıvrıldı. Kafasını yatırıp daha da yakınlaştığında göğsümden boynuma doğru büyük bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Dudakları bir parça aralandığında nefesimi tutmuştum.

Bir erkek, "Karan," diye seslendi. Ben önüme dönmeye yeltendim ama Karan, elimi daha sıkı tuttuğu için durdum. "Neredesin oğlum?" diye bağırdı aynı ses. *Ya bir gider misin?* "Karan!"

Karan bu sefer uzaklaşmama izin verirken önüme döndüm. Elini elimden ayırıp, "Bağırma, hayvan herif!" diye bağırdı. Gözlerimiz aynada birbirine kenetliyken Karan, sert sesinin aksine yumuşacık bakıyordu. Bakışmamızı bölüp arkamı döndüm, aynanın önünden uzaklaşacağım sırada Karan'ın belimde hissettiğim dokunuşuyla durdum. "İyi sahneler," dedikten sonra sıcak dudaklarını şakağıma bastırdı. "Fazla parlamamaya çalış," dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Kalbim tam olarak ağzımda atıyordu. Şimdiye kadar kaç defa sahneye çıktığımı bilmiyordum ama bu başkaydı, çok başkaydı. İçerisi hem ünlülerle hem de gazetecilerle doluydu. Her ne kadar herkes beni izlemek için gelmiş olmasa da bunun için gelen insanların da olduğuna emindim. Bir de Akdoğanların varlığını unutmamak gerekiyordu. Ellerimin titremesini durduramıyordum.

Zehra'nın söylediği şarkı yavaş yavaş sona doğru gelirken Arif, "Hazır mısın?" diye sordu. Ona bakıp, kafamı *evet* anlamında salladığımda eliyle davetin gerçekleşeceği büyük salonu işaret etti. "Sahne senin."

Elimi kalbime bastırdım. İçimden *"Başaracağım dediğin neyi başaramadın?"* diye geçirirken sağlam adımlarla sahneye doğru yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tok ses, kendimi daha da öz güvenli hissetmemi sağlıyordu. Bakışlarım dümdüz karşıya bakarken salona giriş yaptım. Kaç kişi vardı, herkes bana mı bakıyordu, yüzlerindeki ifade nasıldı, bilmiyordum. Hiçbir şekilde etrafa bakmadan, sahneye doğru yürürken kendime *"Yapabilirsin"* diye fısıldıyordum. *Sadece kendine güven. Al ve gel, Lâl.*

Arif geriye doğru bir adım attı ve sahneye çıkmam için uzattığı elini tutup sahneye çıktım. Zehra mikrofonu bana devrederken ona küçük bir gülümseme gönderdim. Önüme dönüp bakışlarımı hızlıca salonda gezdirdiğimde heyecanım daha da arttı. Kalabalığın bakışları şarkının bitmesi ile sahneye dönmüştü ve kalabalık, benim giriş yapmam için beklemeye başlamıştı.

İbrahim, "Son iki, üç, dört," dediğinde orkestra şarkıya girdi. Bense dik durup elimi ayaklı mikrofona koydum. Gözlerimle Karanları ararken bir yandan da nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

Müzik büyük salonda yankılanırken, ellerinde içkileriyle beni izleyen insanlar aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Herkesin bu kadar şık ve elit göründüğü bir yerde sahne alıyor olmak, benim için bir ilkti. Güzel bir deneyim olacaktı.

Nefesimi düzene sokup "Sway"[3] adlı şarkıya giriş yaptım. Sesim, beklediğimin aksine titrememişti. Ellerimin titremesine ise engel olamıyordum.

[3] Michael Bublé'nin "Sway" adlı şarkısı.

Gözlerim, sonunda yuvasını bulmuş gibi aradığı gözlere kenetlenince ellerimin titremesi kesildi. Karan'ın gururla bakan gözlerinin etkisiyle omuzlarım daha da dikleşti. Ona bakarak şarkıya devam ettim. Dudaklarının kenarı kıvrıldığında ben de hafifçe tebessüm ettim ve yerimde yavaşça sallanmaya başladım.

Sözsüz kısma geçiş yaptığımızda Karan'dan gözlerimi ayıramasam da dans eden insanları fark ettim. Birkaç kişi yerlerinde küçük hareketlerle dans ederken, içimdeki heyecan azalıp dinmeye başladı. Bu benim işimdi ve hakkıyla yapıyordum.

Şarkıya yeniden giriş yapıp biraz daha tiz notalara çıktığımda Karan'ın yanında duran, varlığını yeni fark ettiğim kişi alkışlamaya başladı ve salonda güçlü bir alkış koptu. Ben gülümseyerek kafamı eğerken, Karanların arkadaşı olduğunu düşündüğüm adam ıslık çaldı. Ömer, Arif ve yine adını bilmediğim bir adam da ellerindeki içkileri bırakıp alkışlamaya başladı.

Dördü alkışlarken Karan yalnızca bana bakıyordu. Gözlerinde gördüğüm büyülenmiş ifade, yüzümde küçük bir tebessümün peyda olmasına sebep oldu. Aramızda bu kadar mesafe varken bile bana varlığını hissettirebiliyordu. Ona bakıp *"Only you"* derken içten söylüyordum.

Şarkı bittiğinde yeni bir alkış tufanı koptu ve hafifçe eğilerek kalabalığa selam verdim. Karan'ın yanında duran o kişi, salonu gaza getirmeye yemin etmiş gibiydi. *Ben bu adamı bir yerlerden çıkaracağım ama nereden?*

Emre'ye dönüp, "İkinci şarkıyı atlıyoruz," derken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. "Ortamın enerjisi yükselmişken slow bir şarkıyla devam etmeyelim. Yüksekten devam edelim." Emre, kafasını eğip söylediğimi diğerlerine iletirken, ben de önüme döndüm ve mikrofonu ayağından çıkarıp elime aldım.

Sen bu iş için yaratılmışsın, Lâl, güzel kızım. Dudaklarımdaki buruk tebessümün nedeni, babamın sesinin kulağımda çınlamasıydı. Tüm kalbimle, bu şarkıyı söylerken babamın beni duyuyor olmasını dinledim.

Herkes şarkıya giriş yapmamı beklerken ilk başta sesimi düşük tuttum lakin güçlü bir giriş yaptım.

Tüm şarkıyı, büyük bir öz güven ve enerjiyle söylerken sahnede yavaş yavaş adımlamaya başladım. Bana eşlik eden insanları görüp daha da yüksek sesle söyledim.

"I will survive! (Yaşayacağım!)"[4] Her şeye inat, önce kendim için yaşayacağım.

Şarkının başından sonuna kadar ufak ufak dans hareketlerimle sahneyi doldurdum. Uzaktan beni izleyen o grubun gözlerindeki övgü, daha da gaza gelmemi sağlıyordu. Şarkıyı içimden geldiği gibi, sanki bir başıma söylermiş gibi tüm benliğimle söyledim. Bu anı beklermiş gibi benimle beraber söyleyen insanların varlığıyla son kez, "I will survive!" dedim ve salon bir kez daha alkış sesleri ile yıkıldı.

Karan'ın gözlerini bile kırpmadan alkışladığını gördüğümde dilim damağım kurudu. Başımla selam verip hafifçe gülümsediğimde, Karan da gülerek göz kırpıp bana cevap vermişti. *Nefes nasıl alınıyordu, Lâl? Ben unuttum da.*

Kuruyan boğazımı yatıştırmak için köşedeki sudan bir yudum alırken bakışların üzerimde olduğunu bilerek hareket ediyordum. *Aynen, kibarlıktan kırılacaksın şimdi.*

Ortam yeni şarkıyı beklerken elimde tuttuğum mikrofonla sahnenin ortasına geldim. "Jest Oldu"[5] şarkısını Karsu'nun yorumuyla söylemeye başlamıştım, ilk yarının son şarkısı buydu.

Karan, içkisinden bir yudum alıp, kadehi bana doğru kaldırdığında karizmatik bir şekilde gülümsüyordu. Nakarata giriş yapacağım sırada kaşlarıyla beni işaret etti. *Benden sana gelsin* mi demek istiyordu? Sahnedeyken kafamı karıştıramazdı. *Dur be Karan, şimdi düşüp bayılacağız. Sonra yap şovunu.*

Neden Karan'a bakıyoruz?

Bu kadar güzel güldüğü için.

[4] Gloria Gaynor'ın "I will Survive" adlı şarkısı.

[5] Sözü ve müziği Mustafa Sandal'a ait olan "Jest Oldu" adlı şarkı.

Karan, içkisinden bir yudum alıp, kadehi bana doğru kaldırdığında karizmatik bir şekilde gülümsüyordu. Nakarata girecek yapacağım sırada kaşlarıyla beni işaret etti. *Benden sana gelsin* mi demek istiyordu? Sahnedeyken kafamı karıştıramazdı. *Dur bir Karan, şimdi düşüp bayılacağız. Sonra yap şovunu.*

İkinci kez tekrar ettiğim nakaratla beraber Karan'ın yanındaki yirmi yedi yirmi sekiz yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim adam, o kadar uzaklıktan bile sesini bana duyurarak eşlik etmeye başladı. Bana bakarken kocaman gülümsüyor, kolunu Arif'in omzuna atmaya çalışıyor ama Arif'in boyunun uzunluğundan olsa gerek, bunu başaramıyordu. Gülümsedim. Onu daha tanımadan sevmiştim.

Devam eden şarkıyla beraber gözlerim salonda dolandı. Bazıları elinde telefonla benim videomu çekerken bazıları dans ediyordu. Herkesin keyfi yerinde gibiydi. Şarkının sonuna geldiğimde alkışlarla beraber eğilip selam verdim. Göğsüm inip kalkarken mikrofonu yerine koydum ve sahneyi yarım saatliğine Zehra'ya bırakıp sahneden inmek için arkamı döndüm.

Karan aşağıdan elini uzatıp, "Tut," dedi ve kibar bir şekilde inmeme yardım ettikten sonra karşıma geçerek gözlerime baktı. "Harikaydın. Büyülendim resmen," dedi. Beğenisini asla saklamıyordu. Elimi dudaklarına doğru yavaşça yaklaştırıp küçük bir öpücük kondurduğunda bana kirpiklerinin altından bakmaya başladı. "Bu kadarını beklemiyordum. Sahnede parladın, Lâl."

Yutkunma ihtiyacı hissederken gülümsedim. "Teşekkür ederim. Beni utandırıyorsun," dediğimde gülümsemesi genişledi. Elimi bırakmadan beni ileriye doğru götürürken, "Seni tanıştırmak istediğim birileri var," dedi.

Ne olarak tanıştıracaktı?

Ne olabilir? Tabii ki emanetim diyecek. Hem adamlar silah ticareti yapıyormuş. Yakışır da.

Saçmalama!

Geçtiğimiz masalarda oturan herkes bir bize bir elimize bakıyordu ve ben salak gibi sırıtıyordum. Karan'ın elinin içinde elim kaybolduğunda ayaklarımı birbirine dolandıracakmış gibi hissettiriyordu bana. Neden ele ele yürüyorduk ki? Ben yürümeyi biliyordum.

Ömerlerin yanına geldiğimizde elimi bıraktı. Ömer, beni yavaşça kendine doğru çekti. Bana sarılırken, "İnanılmazdın, minik kuş. İzlemelere doyamadık valla," dedi beğeni dolu bir sesle.

"He valla!" dedi ben sahnedeyken bağırarak alkış tutan kumral adam. "Bu nasıl ses, bu nasıl bir etkidir anam babam, valla ağzımız açık izledik!"

Ömer'den ayrılıp, "Teşekkür ederim," diyerek elimi uzattım. "Siz?"

Kumral adam elimi tutup, beni kendine sertçe çekince Karan, "Yavaş!" diye onu uyardı ama o dinlemeden bana sıkıca sarıldı. "Ben seni ta ne zamandır takip ediyorum, Eflâl," deyip gözlerime baktı. "Gerçekten Instagram'da paylaştığın videolarındaki kadar harika söyledin. Bayıldım. Bayıldım. Bayıldım!" Dudaklarını *helal olsun* der gibi büzdü. "Kim derdi ki bir gün Eflâl'i canlı dinleyeceksin?"

Bu arkadaşın bize DM attığına adım kadar eminim. Hatta her hikâyeye cevap veriyor olmalıydı. "Tanışmıyoruz anladığım kadarıyla," dedim.

Bu sefer elini uzatıp, "Batuhan Dikmen," dedi tatlı bir şekilde gülümseyip. "Karanların liseden arkadaşıyım."

"Eflâl," deyip elini sıktım. "Memnun oldum, Batuhan," derken samimiydim.

Batuhan'ın bir şey diyeceği esnada insan irisi araya girdi. "Provada da çok beğenmiştim ama şimdi daha çok beğendim," deyip kafasını hafifçe eğdi.

Bugün yüzümden eksilmeyen gülümseme ile ona bakarken tanımadığım bir diğer adam elini uzattı. "Ben de Devrim." Elini sıktım. "Sahneni izlemek çok keyif verdi. Normalde başka bir yerde sahne alıyor musun?"

Batuhan, "Ankara'da kendi restoranı var. Orada sahne alıyor" dediğinde şaşırmadım. Gerçekten sıkı bir takipçim olmalıydı.

"Sen nereden biliyorsun, ulan?" diye soran Karan, Batuhan'a ters ters bakıyordu. Kafamı kaldırıp ona daha dikkatli baktığımda kemikli yüzünün her açıdan bu kadar güzel görünmesine inanamadım. *Büst gibi adam.*

"Takip ediyoruz, oğlum. Başka nereden bilebilirim?" diyen Batuhan bana baktı. "Bir gün orada da dinlemek nasip olur inşallah," dedi sevecen bir şekilde.

"İnşallah," derken kızardığımı hissediyordum.

Elini belime değdiren Karan'la göz göze geldik. *Neden temas edip duruyor bu kişi?* Bana doğru eğilip, "Ne içersin?" diye sordu. "İçki kullanıyor musun?"

"Evet, ama şu an ağır bir şey içmek istemem. Bir daha sahneye çıkacağım için heyecanımı alacak bir şey olabilir. Kokteyl olur."

Karan, yakın mesafede beklemekte olan garsonu çağırıp herkesin istediği şeyleri söyledi. Herkes kendi arasında bir şey konuşurken Karan'ın gözleri bendeydi. "Söyleyeceğin kaç parça kaldı? Dört müydü?" Kafamı *evet* anlamında salladım. "İlla söylemen mi gerek?" Kaşlarımı kaldırıp yine kafamı salladım. "Kesin yani?" *Hani bunun için buradayız ya?*

Anlamayarak, "Neden ki?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Hiç... Öylesine sordum," derken beni geçiştirir gibi bir havası vardı. Garsonun siparişlerimizi getirdiğini görünce, Karan benimkini alıp uzattı. Şeftalili kokteylimden, beni biraz gevşetmesini umarak bir yudum aldım.

Tüm bakışlar, "Merhabalar," diyerek aramıza giriş yapan kadına doğru döndü. "İyi akşamlar herkese," diyen kadın, benimle yaşıt görünüyordu. Uzun, siyah saçlarını düzleştirmiş ve siyah, kalem bir elbise giymişti. Biraz resmî bir havası vardı ama güzel bir kadındı.

"Hoş geldin, Ayşegül. Her şey yolunda mı?" diye sordu Ömer.

"Yolunda, Ömer Bey. Şimdilik bir sıkıntı görünmüyor. Yaklaşık kırk beş dakika içinde bağışları almaya başlayabiliriz," deyip Karan'a doğru döndü: "Davet ettiğimiz herkes geldi. Davet etmediğimiz hâlde gelen birkaç kişi var," dediğinde elini bana doğru uzattı. "Merhabalar, Eflâl Hanım. Ben, Karan Bey'in asistanı Ayşegül." Elini sıkıp gülümsedim. "Davetsiz misafirler, sizi görmek için gelen birkaç hayranınız. İçeri almamı ister misiniz?"

Karan, meraklı bir ses tonuyla, "Kimmiş? İsimleri ne?" diye sordu.

Ayşegül telefonuna kısa bir bakış atıp, "Ben isimleri almamışım..." diye mırıldandı. "Hepsi genç kızdı..."

Karan, onun lafını kesip, "Alabilirsin..." dedikten sonra bana baktı. "Sorun var mı?" Kafamı *hayır* anlamında salladım. Arif'i yanına çağırıp kulağına bir şeyler söyledi. Arif, aldığı emirle hızlı adımlarla uzaklaştı. Karan, bana bakıp gülümsedikten sonra içkisini yudumladı. *Bir şeyler karıştırıyor gibi. Yakında çıkar kokusu.*

Ayşegül gülümseyerek, "Bu arada elbise için teşekkür ederim, Karan Bey," dediğinde istemsiz bir şekilde kaşlarım çatıldı. *Karan ona elbise mi almış?* "Kilo verdiğim için giyemedim maalesef. Terziye gidecek vaktim de olmadı. Ama biliyorsunuz, çok beğenmiştim," dedi minnetle.

Dönüp Karan'ın ifadesine baktım. "Başka zaman giyersin, Ayşegül. Güle güle giy," dediğinde samimi bir şekilde gülümsedi.

İnsan neden çalışanına elbise alırdı? Ayşegül'ü yavaşça inceledim. Karan'a karşı bir ilgisi mi vardı? Varsa vardı canım, bana ne ki? *Tabii, canım. Bize ne? İlgileniyor olsak şu an bardağı kıracak kadar sıkmazdık.* Elimi gevşettim. *Karan'a ters ters bakmazdık.* Bakışlarımı salona çevirdim. *Dişlerimizi de sıkmazdık.* Dudaklarımı aralayıp sıkkın bir nefes verdim. Hüsnükuruntuya gerek yoktu.

Zehra'nın söylediği şarkıyı dinlerken ayağımla ritim tutuyordum. Canım Esmer'imin sesi, dinginleşmemi sağlıyordu. Söylediği slow şarkıyla ve içtiğim kokteylle kafamdaki düşüncelerden kurtulmaya başlıyordum. Sıramın gelmesi için hazır olduğumu düşündüğüm esnada, Zehra şarkıyı bitirdi ve Arif, onun kulağına bir şey söyledi. Gözlerimiz bu mesafede buluştuğunda kaşları çatıldı. Mikrofona doğru konuşmaya başladığında herkes ona odaklanmıştı.

"Sevgili misafirler, sizi bağışın düzenleneceği salona alabiliriz. Herkese keyifli bir zaman diliyorum. İyi akşamlar," deyip mikrofonu bıraktı. Dönüp Karan'a baktım.

"Bu ne demek? Bir kere daha sahne alacaktım. Ne demek salona geçebiliriz? Ne oluyor, Karan?"

Yanımızdakiler uzaklaşırken Karan, "Bağıştan sonra sahne alman daha doğru geldi. Hem başta hem sonda daha iyi olmaz mı?" diye kafasını sağa doğru yatırarak sordu. "Böylesi çok daha iyi gibi geldi bana..."

"Bana gelmedi!" dedim sinirle. "Nasıl bana danışmadan böyle bir karar verebilirsin? Sahneye ben çıktığıma göre buna ben karar veririm!" dediğimde yükselen sesim yüzünden birkaç bakış bana döndü. "Size karşı minnetimi göstermek için sizi kırmadım. Geceyi siz düzenliyor olsanız da böyle bir kararı sen alamazsın. Yaptığın çok ayıp," deyip, arkamı dönerek salona doğru adımlamaya başladım. Biraz daha orada dursam onun güzel yüzüne yumruğumu geçirecektim. Bu yaptığına inanamıyordum.

"Lâl," diye seslenip bana yetişti, elini yavaşça elime dokundurdu. "Haklısın, sormam gerekirdi," dediğinde durup ona baktım.

"Bilerek yaptın!" dedim hiddetle. "Sahne almamı istemedin. Neden?"

Dudaklarını yalayıp, elini elime geçirdiğinde onu durdurabilirdim ama bize bakan insanlara daha fazla malzeme vermek istemiyordum. "Özür dilerim," dedi üzgün üzgün bakarken. "İstersen değiştirebilirim hemen. Sana sormadan, hislerime yenik düşüp yaptım. Kusura bakma."

"Ne hissi Karan ya?" derken tırnaklarımı eline geçirdim. Elimi tutmasına anlam veremiyordum. "Neden istemedin sahneye çıkmamı? Hani beğenmiştin? Yalan mıydı?"

Yüzüne hiçbir acı belirtisi yayılmadı ve hızla, "Saçmalama!" diyerek beni kendine doğru çekti. Yüzümü yavaşça izledikten sonra kısık bir sesle, "Seni izlemeden önce hayatımda neyin eksik olduğunu bilmiyordum," deyip nefesinin alnıma çarpmasını sağladı. "Konunun beğenip beğenmemekle ilgisi yok..." Dudaklarım bir parça aralanırken kısa bir an sessiz kaldım. Salonun ortasında birbirimize bu mesafeden, bu şekilde bakarken beynimi kullanmayı unutmuş gibiydim. Karan, alt dudağını dişleyip, "Lâl... Tırnakların, güzelim," dediğinde, elimi elinden çekmek için hamle yaptım. Bana izin vermedi ve ona engel olamadığım için içeri doğru el ele yürümeye başladık. "Evde kızsan olur mu? Yapmam gereken bir bağış var da..." derken sesi çok keyifli çıktı.

Ağzım açık bir hâlde yürüyordum ve onun hangi hareketine, nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım. Bir dakika önce ona kızarken bir dakika sonra ona sarılmak istiyordum. Hâlâ yüzüne yumruk atma isteğiyle doluydum ama vurduğum yeri öpmek saniyelerimi almazdı. *Hayırlı olsun, kafayı yedik.*

Ömerlerin yanına oturduğumuzda Karan'ın açılan bacağıma değen gözleri, bağışın sonuna kadar bir daha bana doğru dönmedi. Fakat bir şekilde bana temas eden bedeniyle varlığını hatırlatıp durdu. Nefesimi tutmaktan kimin, ne kadar bağışladığını bile dinleyemedim. Kendi yapacağım bağışı son anda hatırladım.

Karan dengemi şaşırtıyordu.

Batuhan o kadar tatlı bir adamdı ki yarım saattir ona gülmekten karnım ağrımıştı. Masadakiler kendi hâlindeydi ama ikimiz gülmekten yerlere yatıyorduk. Biraz daha devam ederse ortadan ikiye ayrılacaktım.

"Neye gülebilirsiniz bu kadar?" diye soran Devrim, bize anlam verememiş gibi bakıyordu. "Bu kadar komik ne olabilir?"

Batuhan kendini toplayıp "Mizahım sana hitap etmiyor mu?" diye sordu göz kırparak. "Kadınlar onları güldürmemi seviyor. Değil mi, Eflâl?" Boğazımı temizleyip yüzümü yellemeye başladım. "Kesinlikle. Hem kadınlar kendilerini güldüren erkeklerden hoşlanırmış..."

Karan ters bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu ve bana, kaşlarını çatarak baktı. "Senin için de mi geçerli bu durum?" Kafamı *evet* anlamında salladığımda alt dudağını dişledi. "Anladım..." deyip içkisini kafasına dikerken kadehini kıracak gibi sıkıca tutuyordu.

Bu hâlleri eğer kendisi komik biri olmadığı içinse gidip aynaya bakmasını önerelim. Zaten komik olmasına gerek yok... Bana ne? Sahneme engel olurken, Ayşegül'le sohbet ederken düşünseydi. Benimle oturmak için pek şansı olmuyordu ama sekreteriyle şirkette sohbet edebilirdi.

Kadehimi kafama diktim. Acilen şirketin adresini öğrenmeli ve ziyarete gitmeliydim.

"Kız sen zaten komiksin," deyip, omzunu vuran Batuhan'a dönerek Karan'a bakmaya son verdim. "Sen kendi kendine yetersin. Boş ver el âlemin adamlarını... Aman!"

Güldüm. "İyi ki gelmişsin de tanışmışız, Batuhan," derken içkinin etkisiyle sesim mayışmış çıkıyordu. "Gerçekten memnun oldum tanıştığıma," dediğimde, yanağımdan makas alıp kendisine bir içki daha söyledi. Birkaç saattir beraber oturuyorduk ama onu çok iyi tanıyormuş gibi hissediyordum.

Herkes bağışını yaptıktan sonra bende sahne alacak istek kalmadı. Yavaş yavaş dağılmaya başlayan topluluğun da etkisiyle ortamın enerjisi düşmüş ve Menopoz Karan'ın istediği olmuştu. Otelin bar kısmına geçtiğimizde kendi ekibim de bize katılmış ancak uçaklarına yetişmek için biraz önce aramızdan ayrılmışlardı. Herkese benden selam gönderip Gökhan'ı ısırmalarını istediğimi söylediğimde beni ne kadar ciddiye almışlardı, bilmiyordum.

Şimdi ise Karan, Batuhan, Ömer, Arif, Devrim ve neden hâlâ gitmediğini bilmediğim Ayşegül'le beraber içkilerimizi yudumluyorduk. *Lâl, yavaş gitmezsen birilerini tokat manyağı yapacağız. İnan, bunun için çok erken. Diğer yüzümüzü görsünler istemeyiz, değil mi?* Kadehimi yavaşça bıraktım. Yanımda oturan Karan, müziğin sesi yükseldiği için kulağıma doğru yaklaştığında sırtım dikleşti. "Yemek yedin mi sen bugün? Aç karnına bu kadar içmen iyi olmadı," derken biraz bağırmak zorunda kalmıştı.

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Beni düşünerek kendini affettirmeye mi çalışıyordu? Çok doğru yapıyordu.

Kafamı çevirip kulağına doğru yaklaştım. "Aç değilim." İçime çektiğim kokusunun, alkolden daha sarhoş edici bir etkisi vardı. Benden uzak dursa iyi olurdu. "Ne zaman kalkacağız?"

Bana sesini duyurmak için yaklaştığında uzaklaşmadığım için yanağı, yanağıma değdi. Sakalları yanağıma değdiğinde titrek bir nefes verdim. "İstersen kalkalım. Hem yapacak bir şey kalmadı hem de yoruldun bugün." Gözlerimin içine bakmak için biraz geri çekildi. Ona bu kadar yakın olmanın etkisiyle ürperdim. "Bir şeyler yemeye gidelim mi? Ben acıktım biraz."

"Olur," dedim zar zor konuşup. Bu kadar yakın durmak zorunda mıydı? Gidip Ayşegül'le yakın durabilirdi! Kafamı sağa sola salladım. Hayır, durmasını istemiyordum!

Kafamı salladığımda, Karan'ın kaşları çatıldı. "Olur mu, olmaz mı?" Yeniden kulağıma doğru yaklaştığında, gözlerim kendiliğinden kapandı. "Evde de yiyebiliriz. Öyle yapalım," diye kendi kendini onayladı ve benden uzaklaşmadan önce Karan'ın dudakları, yanağıma değdi

Bu adam bize ecel olacak gibi.

Gözlerimi araladığımda benden uzaklaşmıştı. Dudaklarındaki kıvrılmayı görmek, karnımın kasılmasına neden oldu. Ben bu adamla aynı evde yaşarken nasıl akıl sağlığımı kaybetmiyordum?

Karan ortaya doğru, "Kalkalım mı artık?" diye sorduğunda herkes onaylayan şeyler söyledi. Elini uzatıp kalkmama yardım

etti. Sonra Arif'e bakarak, "Gazetecileri hallet. Bir de onlarla uğraşmayalım," dedikten sonra Ömer'e baktı. "Sen kendi arabanla mı geldin?"

Batuhan'a bakarak gülümsedim. "Arayı açma, olur mu? Yine görüşelim." Bana sıkıca sarıldı. Hâl böyle olunca, Karan'ın eli elimden uzaklaşmak zorunda kaldı. "Kendine iyi bak, Batu."

"Sen de Eflâl. Yakın bir zamanda yine görüşürüz. Daha seni Aysu ile tanıştıracağım." Aysu, Karanların arkadaşı Emre'nin kız arkadaşıydı. Batuhan, onunla çok iyi anlaşacağımızı söyleyip bizi tanıştırmak istediğinden bahsetmişti. Gülümseyerek, "Uygun bir zamanda ayarlayalım," dedi. Bense, "Bana her zaman uygun," diyerek gülümsedim. Daha sonra elimi Devrim'e uzattım. Onun soğuk biri olduğunu söyleyemezdim ama sıcakkanlı olmadığı da ortadaydı. "Görüşmek üzere, Devrim."

"Kendine iyi bak, Eflâl. Memnun oldum," dediğinde ben de ona aynı şeyleri söyledim ve diğerleriyle vedalaşan Ayşegül'e elimi uzattım.

"Hoşça kal, Ayşegül," dedim sesimi düz tutmaya çalışarak. *Keşke ters ters bakmasan.*

O ise, "Siz de, Eflâl Hanım," derken bana nazaran gülümsüyordu. "Ankara'ya işler dolayısıyla çok uğruyoruz. Eşimle beraber sizi dinlemeye gelmeyi çok isterim," dediğinde ağzım beş karış açıldı.

"Ne eşi?" dedim düşünmeden. "Hangi eş? Evli misin sen? Kiminle?" *Umarım Karan'la değildir.*

Ömer, gülerek kolunu omzuma attı. "Kiminle olabilir, minik kuş? Tabii ki kocasıyla evli. Sen kiminle sandın?" Benimle dalga geçtiği sesinden belli oluyordu. *Ömer her şeyi anlamak zorunda mısın?* "Herhalde içki senin kafanı bulandırdı," dedi büyük bir tespitte bulunmuş gibi.

Ben ona aldırmadan Ayşegül'e bakarken, şaşkınlığımı hâlâ üstümden atamamıştım. "Olur, beklerim," derken salak gibi sırıtıyordum. *Karan iyi ki arkadaşlarıyla vedalaşıyor da bu hâlini görmüyor.*

Ayşegül, iyi akşamlar dileyerek aramızdan ayrıldıktan sonra, Ömer karşıma geçip gözlerime baktı. "İçki mi seni böyle mayıştırdı?" derken sırıtıyordu. "Neden böyle gülümsüyorsun? Çok tatlı görünüyorsun," deyip yanağımdan makas aldı. "Yoksa başka bir şeye mi sevindin?"

Omzuna sertçe vurdum. "Ömer ya!" dedim sitemle. "Uğraşma benimle."

Karan'ın yanıma geldiğini, omuzlarıma bıraktığı ceketinden anladım. Ömer aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. *Bir kere ısırılmayı hak etti gibi.* "Hadi, gidin siz. Evde görüşürüz." Bana göz kırpıp diğerlerinin yanına giden Ömer'e ters ters bakıyordum. Beni utandırıp duruyordu.

"Hazır mısın?" diyen Karan, çantamı masadan alıp bana uzattı. Kafamı *evet* anlamında salladığımda, elini belime koyup kibarca yolu gösterdi. "Biz arkadan çıkalım. Önde gazeteciler bekliyordur. Şimdi onlarla uğraşacak enerjim yok," dedi bıkkın bir sesle.

Bu şekilde, gazetelere poz vermek isteyen yanımı susturmuş oldu. "Olur," diye mırıldandığımda barın arka kapısına doğru yürüyorduk. Adımlarım sarsak değildi ama Karan'ın desteği olmasa bu kadar dengeli yürüyebileceğimi sanmıyordum. İçkinin beni böyle kolay etkilemesinden nefret ediyordum.

Karan demir kapıyı açıp geçmem için yol verdikten sonra, "Üşüyorsan ceketi üstüne tam giy," dedi tatlı bir sesle.

Arka sokağa çıktığımızda, ona doğru dönüp gülümsedim. "Üşümü..." Karşımızda duran adamları görünce konuşmama devam edemedim. Karan, kapıyı açmak için hamle yaptı ama kapı çoktan kilitlenmişti. Beni hemen arkasına aldı. Çıkmaz sokakta olmanın gazabına uğradık.

Ellerinde sopalarla bize bakan yaklaşık on adam vardı. Karan onlara doğru atmadan önce bana, "Ömer'i ara ve sakın kıpırdama," diye uyarıda bulundu. Adamlara doğru, "Gece gece canınız mı sıkıldı, beyler?" diye gözdağı veren bir ses tonuyla çıkıştığında çantamdan telefonumu çıkardım. Şarjımın bittiğini gördüğümde çığlık atmamak için zor durdum. *Bir kere de şarjın olsun be Lâl!*

"Evet..." dedi adamların içinde diğerlerine göre daha büyük duran. "Canımız sıkıldı ve yeni oyuncağına bakalım dedik," derken iğrenç bir şekilde sırıtıyordu.

Oyuncak diye bize mi dedi o? Ağzını yırtarız be senin!

Karan, "Ağzını burnunu dağıtırım senin!" diye gürlerken bu kadar adama karşı tek başına olmaktan korkuyor gibi görünmüyordu. *O da olur.* "Doğru düzgün konuş yoksa bir daha ağzından değil, başka yerlerinden konuşmak zorunda kalırsın!" Hepsi gülmeye başladı. Karan ise gömleğinin kollarını katlıyordu. Ben buz kesip köşeye doğru çekildim.

İçlerinden bir başkası, "Dokuza karşı birsin, Akdoğan!" diye bağırdığında irkildim. Elindeki sopayı avucuna doğru vuruyor ve midemi bulandıracak şekilde sırıtıyordu.

"Eee?" dedi Karan boş vermiş bir sesle. "Sizi gönderen şerefsizin amacı, benim dayak yemem değil miydi? İki tane yumruk yemek mi korkutacak beni?" Burnundan gülmeye benzer ses çıkarırken kollarını katlamıştı. "Ama ben sizi birkaç saat sonra bulurum. O abiniz o zaman koruyacak mı sizi?" *Kim bu abi?* "Sanmıyorum beyler," derken alaylı bir şekilde güldü.

Adamlar birbirlerine bakmaya başladılar, Karan'ın soğukkanlı tavrından ürkmüş gibiydiler.

"Karan!" dedim bana bakması için. Kafasını bana doğru çevirdiğinde beni rahatlatmak ister gibi gülümsedi. "Lütfen," dedim anlamasını umarak. *Lütfen, sana bir şey olmasın.*

Gülümsemesini bozmadan, "Biraz uzaklaşır mısın?" dedi ve hızla birkaç adım geri gittim. "Ceketi de üstüne giy. Hava serin," dediğinde ise ağzım açık kaldı. Konu şu an üşümem miydi? "Birazdan gelirler. Korkma sakın," derken sesini sadece ben duydum.

Adamlardan biri, "Siz sohbet edin diye mi geldik?" dedi. Karan, bana son bir kez gülümseyip önüne döndü.

"O zaman az laf, çok iş," diyerek adamların ona gelmesini beklemeye başladı. Savunma pozisyonuna geçmişti.

Bedenimi alan titremenin nedeni, ona bir şey olacak korkusuydu. Bana da bir şey olabilirdi ama şu an Karan'ın başına bir şey gelme ihtimali bu kadar yakınken, kendimi düşünemiyordum. Abimden savunma dersleri almıştım ama sanki hepsi aklımdan uçup gitmiş gibiydi. *"Hangi elin daha güçlü?"* demişti abim. Yoksa ayağım mıydı? *Allah seni kahretmesin, Lâl.*

İki kişi aynı anda Karan'ın üstüne doğru geldi. Bir tanesi elindeki sopayı Karan'ın bedenine doğru savurdu. Karan kolunu kaldırıp, darbeyi durdururken aynı adamın göğsüne sert bir tekme attı. Adam geriye doğru düştü. Ardından Karan, diğer adamın sopasından tutup kendine çekerek yüzüne kafasını geçirdi. O adam da kendini yerde buldu. "Gelsenize şerefsizler!" diye bağıran Karan'ı, büyümüş gözlerle izliyordum.

Ömerler neredeydi? Nasıl yokluğumuzu fark etmemişlerdi? Karan bu kadar adamla nasıl baş edecekti? *Sence iki adamı daha yere seren Karan, baş edemiyor gibi görünüyor mu? Adamın daha nefesi bile kesilmedi. Biz nefes nefese kaldık!*

Adamlar kendi arasında bir bağrışmaya girdikten sonra dört kişi aynı anda Karan'ın üstüne çullandı. *Şom ağzına...* Karan, birini geriye doğru püskürttü. O anda diğer üçü, Karan'ı kollarından yakaladı. Boğazımdan kaçan korku dolu bir nidayla yerimde sarsıldım. Karan, onlardan kurtulmaya çalışırken yüzüne birkaç tane yumruk yedi. İçlerinden birinin bana doğru geldiğini gördüğünde, "Hayır!" diye bağırıp adamların elinden kurtuldu. Bu sefer daha agresifti. Onu tutan kişileri yere serdi ve benim olduğum tarafa yürüyen adamı ensesinden yakaladı. Aynı şekilde biri de Karan'ı tuttu. Gözlerimiz kısa bir an buluştuğunda, ne istediğini anlayıp çantamı ve ceketi yere koydum. Bana doğru gelen adama karşı savunma pozisyonuna geçtim.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp adamın kafasına atmayı düşündüm ama şu an başım dönüyordu. Buna rağmen adamlara karşı elde edebileceğim en büyük başarı bu olabilirdi fakat vaktim yoktu.

Adam bana doğru iyice yaklaştığında, "Sana dokunmamamı söylemişlerdi ama..." deyip midemi ağzıma getirtecek şekilde gülümsedi. "Böyle bir parçaya yakından bakmazsam gece uykularım kaçar."

"Başlarım uykuna! Uzak dur benden!" dediğimde daha da gülümsedi.

Yanıma doğru iyice sokulan adamın dizine topuğumun ucunu geçirmek için hamle yaptım ama dönen başım, bana yardımcı olmuyordu. Adam çıplak bacağımdan yakalayıp, kolunu boğazıma sardığında göğsünü sırtıma doğru sertçe bastırdı. "Kim kime başlayacak şimdi?" diye gülerek sorduğunda, onca karışıklığa rağmen gözlerim yine Karan'ı buldu. O da bana bakıyordu.

"Bırak onu!" diye bağıran Karan'ı, beş tane adam zar zor tutuyordu. "Ecelin olurum senin, ona dokunma sakın! BIRAK!" Dizlerinin üzerine çöktürülmüştü. Suratına yediği tekme yüzünden burnundan kan akmaya başlamıştı Karan'ın. Kendimde bu gücü nasıl bulduğumu bilmiyordum ama denemekten zarar gelmezdi. "LÂL!" diye bağırdığını duyduğumda iş işten geçmişti.

Kafamı geriye doğru atıp adamın burnuna vurdum. Adamın boğazımdan ayrılan kolunu kendimden uzaklaştırdım. Arkamı dönüp acı içinde burnunu tutmasını fırsat bilerek bacaklarının arasına topuğumu geçirdim. İki büklüm oldu.

Ayağımı yere doğru indirirken, dengemi sağlayamayıp duvardan destek alarak ayakta durdum. Arkamdan gelen seslere doğru döndüğümde Karan'ın ayağa kalktığını ama ona doğru atak yapan altı kişinin arasında, savurduğundan daha çok yumruk yediğini gördüm. Oraya gitmek için adım attığım sırada şerefsiz adam, arkamdan gelip saçlarımdan tuttu ve beni geriye doğru çekti.

"Nereye böyle küçük kaltak?" diye bağırdığında, beni kendine çevirip yüzüme sert bir tokat attı. Başım sağa doğru döndü ve ağzıma kanın metalik tadı yayıldı. Ayaklarımın üstünde duramayarak dizlerimin üstüne düştüm.

"Lâl!" diye bağıran Karan'ın sesini, kulağımın çınlaması arasında zar zor duymuştum.

Adam yine saçımdan tutup kafamı kaldırdığında bir şey söyleyecek oldu ama sokağın başından gelen sese doğru gözlerini dikti. "Kahretsin!" deyip beni yere doğru itti. Avuçlarımla yere tutundum.

Ömer'in, "Arif, Eflâl'e bak!" diye bağırdığını duydum. Başımı kaldırıp, saçlarımı geriye atarak arkamı döndüm. Ömer, Batuhan, Devrim ve sayamadığım kadar koruma bize saldıran adamların haşatını çıkarıyordu. Ne ara yanıma geldiğini anlamadığım Karan, Arif'in önüne geçip koltuk altımdan tutarak beni bir çırpıda ayağa kaldırdı.

Yüzündeki kanları gördüğümde kalbime kızgın bir demir saplamışlar gibi hissettim. Karan'ın gözleri dudağımdan akan kana değdi, çenesi kasıldı. Başparmağı kanı nazikçe silerken, "Acıyor mu?" diye sorduğunda, suratına acı çeken bir ifade yayıldı.

"Abi, sen iyi misin?" diye soran Arif bize doğru bir adım yaklaştı.

Karan'ın gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Yüzünün bu hâlini görmek, dayanılır gibi değildi. Bedenimi bir titreme aldı ama bunun benim değil, onun bedeninin zelzelesi olduğunu anladım. "Arif," dedi nefesi yetmiyormuş gibi. "Yerdeki ceketi Lâl'in omuzlarına ört."

"Sen deli misin? Şu hâline, bak ne ceketi?" deyip onu köşeye doğru çekiştirdim. Merdivenlere oturmasına yardım ettim ama o hâldeyken bunu nasıl yapabildiğime ben de şaşırdım. Ömer, koşar adım yanımıza geldi. "Ömer, ambulans çağır!" dedim canhıraş bir hâlde. Karan'ın gözlerine bakarak konuşuyordum. "Karan iyi değil. Ambulans çağır ya da biz hastaneye gidelim!"

Karan'ın yanına oturdum. Kafasını duvara yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Yüzündeki acı çeken ifade silinmiş değildi. Ömer'le Arif aceleyle bir şeyler söylüyordu ama ben Karan'ın aralanan dudaklarından çıkan cümleyi duymak için kulaklarımı başka şeylere kapamış, vücudumu onun dudaklarına doğru yaklaştırmıştım.

"Lâl," dedi kısık ve acı dolu bir sesle. "Hava soğuk, ceketi giy."

Ona kızmak için kafamı kaldırıp tekrar gözlerine baktım. Kapanan gözlerini gördüğüm anda, soğuk havayı hissetmeye başlamıştım.

KAKTÜS TEAM

14. BÖLÜM

Geceden Kalan

Bugüne kadar kimseyi uyurken izlememiştim. Şimdi gözlerimi bile kırpmadan Karan'ı uyurken izliyordum. Gözüme öyle tatlı görünüyordu ki sanki yıllardır böyle bir şeyin özlemini çekiyor gibiydim. Bir saniyesini bile kaçırsam pişman olacakmışım gibi hissediyordum.

Karan uyumuyor yalnız. Uyuyor numarası yapıyor.

Olsun, her türlü güzel görünüyor.

Karan'ın gövdesi çıplaktı ve altında siyah bir eşofman vardı. Yüzündeki bantlara bakınca içim titriyordu. Ona vuran ellerin kırılmasını istiyordum. Yine kabul olur inşallah. Böyle güzel bir yüze nasıl vurabilirlerdi? Vicdansızlar.

"Uyumayacak mısın?" diye sordum boğuk bir sesle. Gözleri hâlâ kapalıydı. Kara'nın yatağının üstünde bağdaş kurmuştum. Dirseklerimi dizime, yüzümü avuçlarıma yaslamış bir şekilde onu izliyordum. "Sen uyumadığın sürece ben de uyumayacağım," dedi ve gözlerini araladı. "İyiyim, Lâl. Lütfen, endişelenme artık."

Kafamı sağa sola salladım. "Ya beyin kanaması geçirirsen? Ya beynine pıhtı atarsa? Ya miden bulanırsa?"

Gülümsedi. İkimizin de dudağı aynı yerden yaralanmıştı. Bu durum bana neden bu kadar şirin geliyordu?

"Birincisi, eğer beyin kanaması riskim varsa uyumamam gerek. İkincisi, beynime pıhtı atması için hiçbir neden yok. Üçüncüsü, midem bulanırsa gider kusarım. Senin uyuman buna engel olmaz." Yerinde doğrulmak için hamle yaptığında hemen ona doğru yaklaştım ama benim yardımım olmadan doğrulup arkasına yaslandı. "Lütfen, bana şöyle bakmaktan vazgeç," derken sesi bu durumdan hoşnut olmadığını belirtecek tondaydı ama bıkkın da değildi.

Kaşlarımı çattım. "O kadar içki içmeseydin ağrı kesici içebilirdin. Şimdi sen bu şekilde dururken ben nasıl böyle bakmayayım?" diye sitemle sordum.

Sinirli hâlimden mutlu oluyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. Parmaklarını göğsünün üzerindeki bandajlarda gezdirdi. "Bunlara ne gerek vardı peki? Göğsümden mi vuruldum?" diye dalga geçerek sordu.

Burnumu kaşıyarak ona ters ters baktım. Gözleri kapandı ama beş dakika geçmeden yeniden açıldı. Benim ömrümden sanki beş yıl gitti. Ömerler, her ne kadar Karan'ın aldığı darbelerden ve içki yüzünden bayıldığını, birazdan ayılacağını söyleseler de endişelenmemek elimde değildi. *"İnşallah biri döver, yumruk yer umarım,"* diye ettiğim dualardan sonra büyük bir vicdan azabı duyuyordum.

İyi kalplisin, duan bu yüzden kabul olmuş diyeceğim, öylesin de ama biraz da safsın. O yüzden kabul olmasına şaşırmadım.

Karan gözlerini açar açmaz, "Dudağına krem sürelim," dedi. Suratına bir tane de kendim geçirmemek için kendim zor tuttum. Kendi hâline bakmadan benimle ilgilenmesi ona sinirlenmeme yol açıyordu. "Üşüyeceksin gidelim. Onları doğduklarına pişman edeceğim," dedi. Ömerler beni değil, onu dinlediler. Bizi, yaptığım onca itiraza rağmen hastaneye değil eve götürdüler.

Eve geldiğimiz andan itibaren üstümü değiştirdiğim dakikalar hariç, Karan'ı yalnız bırakmadım. O üstünü değiştirirken bile arkamı dönüp giyinmesini bekledim. Karan'ın bu durumundan eğlendiği ne kadar belli olsa da gülmedi. Ben hastanedeyken yanımdan ayrılmaması, dayak yemesi için dua edip durmam nedeniyle ona karşı kendimi borçlu hissediyordum. Hem yüzünü kanlar içinde gördükten sonra nasıl gidecektim?

Elimi göğsüne doğru uzatmamak için kendimi zor tutarken, "Kızarmıştı," dedim bandajlara doğru bakıp. "Kapatmasaydık mikrop kapabilirdi."

Küçük bir kahkaha attı, dudaklarımın kenarı kıvrıldı fakat sonrasında yüzü acıyla buruşunca benim de yüzüm buruştu. "Yara olmayan bir yer nasıl mikrop kapabilir, güzelim?" derken, bana dalga geçerek bakıyordu.

Yoro olmoyon bor yor nosol mokrop kopobolor gozolom? Salak! "Güzelim sensin!" deyip ayağa kalktım. Masanın üstündeki sürahiden bardağa su doldurup ona uzattım. "Neden önlemimizi almayalım? Kızarık gezmen daha mı iyiydi?" diye sinirle sordum.

Bardağı alırken kelimenin tam anlamıyla salak gibi sırıtıyordu. "Haklısın," dedi. Ne için haklı olduğumu anlamadım. "Savaştan çıkmış gibi her yerimde bandajla gezmek çok daha mantıklı..." Kafasını eğerek bandajlara baktı. "Hem sıcak tutuyorlar."

Yüzüne pansumanı ben yapamadığım için çok üzülmüştüm. Kanayan yaralarını da aynanın karşısında kendisi temizlemişti. Onu izlerken benim canım acımıştı. O yüzden göğsüne saçma sapan bandajlar sarmıştım. O anda içimi rahatlatmak adına ses çıkarmayan Karan, şimdi benimle dalga geçiyordu.

"Ha ha ha!" dedim üstüne basa basa. Suyu içtikten sonra bana uzattığı bardağı elinden alıp komodinin üstüne koydum. Yeniden yanına oturup ona gıcık gıcık bakmaya başladım. "Dudağıma krem sürerken hiç öyle demiyordun. Kafam kopmuş gibi davranıyordun," diye tersledim.

Gülen yüzü aniden asılırken çenesi kasılmıştı. "Sus!" dedi bunu duymaktan nefret ediyormuş gibi. "Şu an kalkıp o tokadın hesabını sormamamın tek nedeni, senin içinin rahat etmesini beklemek. Yoksa Ömer'e bırakmaz, ben hallederdim," derken sinirle doğruldu. "Gücü sana mı yetti? Zaten adam olsa yanında..."

Elimi göğsüne koyduğumda sustu. "Sakin ol," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Bir tokatla ölmem. Ama bunu kim, neden yaptı, bilmek istiyorum. Anlatacak mısın?"

Bakışları, göğsünde duran elime odaklandı. Yaptığımın farkına yeni vardım ama elimi çekemedim. Sıcak göğsünün üstündeki küçük tüylere değen avucum, içime ılık bir şeylerin akmasını sağladı. Gözlerinden silinen öfkenin yerine gelen yumuşak bakışları gördüğümde, hafif bir tebessüm etti.

"Bu ne?" dedi bir şeyi çözemiyormuş gibi. Bir elime bir gözlerime bakıyordu. "Bir tür büyü falan mı?"

"Nasıl?" dedim gözlerimi kısarak. "Anlamadım."

Dudaklarını yalayıp daha geniş gülümsedi. "İnan, ben de anlamıyorum," dedi ve göğsümdeki elimi tutup avucumun içine küçük bir öpücük bıraktı. "Anlarız yakında," deyip bir anda ayaklandığında oturduğum yerde sarsıldım. Bana uzattığı elini tutup ayağa kalktım. "Saat neredeyse öğlene geliyor. Hem uyumadın hem de bir şey yemedin. Aşağı inip bir şeyler atıştıralım. Ben de bir ağrı kesici içeyim. Tamam mı?" diye tatlı bir sesle sordu. Kafamı *tamam* anlamında salladım. "Üstüme bir şey alıp geliyorum," diyerek giyinme odasına gitti. Arkasından sırıtarak bakıyordum.

Leyla mı olduk, ne oldu bize?

Ellerimi arkada birleştirerek salak salak sallanmaya başladım. Karan'ın odasına ilk defa gelmiştim. Koyu tonların ağırlıklı olduğu odada çok az eşya vardı. Oda geniş bir yatak, çalışma masası ve komodinden oluşuyordu. Odanın boydan boya yapılmış penceresi, sonbahar yağmurunu çok güzel gösteriyordu. İçeri girdiğim ilk andan beri soluduğum o kokuyu, derin bir nefes alarak bir kez daha içime çektim. Ne kadar harika koktuğunun

farkında mıydı? Bence insanlardan uzak durması gerekiyordu. Her an biri bu kokuya âşık olabilirdi.

Camın önüne gelip yağmuru izlemeye başladım. Dün gece çok korkmuştum ama şimdi iyiydim. Hayatımda ilk defa tokat yemiştim ama Karan'ın yüzüne aldığı darbelerin yanında, yediğim tokadın hiçbir önemi yoktu. Parmağımı dudağımın kenarındaki yaranın üstüne değdirdim. Karan, adamlara *"Beni dövmek için geldiğinizi biliyorum"* demişti. Karan'a düşman olan kişi, neden onun öldürülmesini değil de dövülmesini istemişti? Nasıl bir düşmanlık, o an tek bir kurşunla canını almak varken sadece dayak yemesini isteyebilirdi?

Yanıma ne ara geldiğini anlamadığım Karan, "Acıyor mu?" diye sordu. Elimi dudağımın üstünden çekti ve çenemden tutarak yüzümü kendisine çevirdi. "Uyuşturucu krem sürelim mi?" Bakışlarında gördüğüm şefkat, beni gülümsetti.

"Acımıyor. Hem sert bir tokat da değildi," dedim. Karan'ın yeniden öfkeleneceğini anlayarak konuyu değiştirmek için elini ısırdım. *Aşağı inelim falan deseydin, Lâl. Neden ısırıyorsun?* "Aşağı inelim," dedim hızlıca. *Önceden diyecektin, akılsız!*

Elini ısırdığım için gülümsedi ama bunu sorgulamadı. Başparmağını dudağımdaki yaranın üstüne dokundurdu. "İnelim," dedi yumuşak bir sesle. Üstünde siyah bir tişört vardı. İstemsiz bir şekilde göğsüne dokunup bandajların varlığını kontrol ettiğimde, alt dudağını dişledi. "Yerlerinde duruyorlar. Çıkarmadım, hemşire hanım," dedi kısık bir sesle.

"Aferin," deyip gülümsedim. Daha sonra, çalan telefonuna bakmak için benden uzaklaştı. Masasının üzerinden telefonu alıp ekrana baktıktan sonra bana döndü: "Bana beş dakika müsaade eder misin? Bunu açmam gerek."

Bir anda değişen sert ifadesine bakarak, "Aşağıda bekliyorum," deyip odadan çıktım. Kim arıyorsa sevmediği biri olduğu ortadaydı. Acaba Karan iş yerinde nasıl biriydi?

Konumuzla ne alakası var?

Sence ben mantıklı düşünebiliyor muyum artık?

Çok haklısın, ilk defa.

Merdivenlerden inerken sarhoş gibiydim. *Tansiyonumuz düşmüş olabilir.* Salak gibi sırıtıyordum. *Açlıktan şekerimiz de düşmüş olabilir.* Ellerim titriyordu. *Kesinlikle kan şekerimiz düşmüş.* Kendimi bulutların üzerinde hissediyordum. *Biraz daha devam et de nazar değsin, enayi!*

"Selam!" deyip mutfağa girdim ama içerisi boştu. "Sana da selam!" diye kendi kendime cevap verip buzdolabının kapağını açtım. Züleyha teyzenin evde olmadığı belliydi ama dolaptaki saklama kutularında çeşit çeşit yemek vardı. Hepsini tezgâha dizip içecek bir şeyler de çıkardım ve masanın üstüne koydum.

"Kolay gelsin," diye seslenen Arif'e doğru döndüm. Sandalye çekip oturdu. "Acıktın mı?"

"Biraz..." diye mırıldandım. "Sana da bir tabak çıkarayım mı? Karan da inecek birazdan, beraber yeriz." Saklama kaplarındaki yemekleri çıkarıp mikrodalgaya koydum.

"Aç değilim ama yerim," dediğinde kendi kendime gülümsedim. *Boşuna "insan irisi" demiyoruz.*

Ben hepsini ısıtıp tabaklara koyarken, Arif de oturup telefonuyla oynadı. Yardım teklifini, yerimde duramadığım için reddettim. Her şeyi hazırlayıp masaya koyduktan sonra içeri Ömer girdi. Üstündeki takım elbisenin dün geceden kalma olduğunu gördüğümde şaşırdım.

"Afiyet olsun... Ama hep bensiz, hep bensiz. Ayıp değil mi?" diyerek Arif'in karşısına oturdu. Göz göze geldiğimizde alıngan bir şekilde kafasını eğdi ama bu sefer kanmayacaktım. "Alınıyorum..."

"Kandıramazsın beni!" deyip kaşlarımı çattım. "Hem sen dışarıdan gelmedin mi? Nasıl açsın? Vakit daha öğlen. Neden hâlâ üstünde aynı takım elbise var? Dünkü olay yüzünden mi? Bir gelişme mi var?" Yanına oturdum. "Lütfen anlatır mısın, Ömer? Ne oldu?"

Art arda sorduğum sorular karşısında ağzı açık kaldı ve gülümsedi. "Eve geldiğim zaman böyle düşüneceğini bilseydim gelmezdim." Yanağımdan makas aldı. "Bir şey olduğu yok, minik kuş. Sadece Karan'la konuşmam gereken bir iki bir şey var. Evet, dünkü olayla ilgili ama seninle bir alakası yok. Olsa inan söylerdim."

Suratım asıldı. "Anladık işte, mafyasınız. Neden uzatıyorsunuz? Söyleyin ne varsa. Benden gizli saklınız mı var?"

Sence yok mu, Lâl?

Olmasın diye uğraşıyoruz işte.

Sandalyemi tutup beni bir anda yan tarafa doğru sürükleyen Karan, "Mafya mı?" diye sordu. "Mafya falan değiliz," dedi soğuk bir sesle. Ömer'le aramıza oturmuştu. Sesine zıt olan bakışlarını fark edince içim ısındı.

"Nesiniz peki? Tamam, MİT'le çalışıyormuşsunuz ama neden, ne için? Bunları bilmiyorum. Merak ediyorum ve dün yaşanan olaydan sonra bunu öğrenmek hakkım," dedim üstüne basa basa. Karan derin bir nefes aldı, bu konuşma hoşuna gitmiyormuş gibi bakıyordu. "Adamların seni dövmek için geldiğini söyledin. Neden dövüyorlar da öldürmüyorlar?"

Arif güldü. "Öldürsünler mi isterdin yen..." dediğinde Karan araya girip onun sözünü kesti. "Bazı kurallar var," deyip kestirip attı. Bir bakışıyla Arif'in gerilmesine neden oldu.

"Açım ben ya..." diyen Ömer, konuyu dağıttı ve ayağa kalkıp, çatal kaşık getirerek yeniden masaya oturdu. Hepsi hazırladıklarımı yerken ben, kollarımı göğsümde bağlayıp somurttum. Böyle yaptıklarında kendimi onlara uzak hissediyordum. Anlamıyorlar mıydı?

Ayağa kalktım ama Karan bileğimden tuttu. "Nereye? Bunları beğenmedin mi? Sen otur, ben sana bir şey hazırlarım," dedi. Elimi elinden yavaşça çektim. Gözlerime az önce olduğu gibi sıcacık bakıyordu ama tavrı canımı sıkmıştı.

"Gerek yok," dedim biraz önce onun söylediği gibi soğuk bir sesle. Tabağa bir şeyler koymaya başladım. Neden benden bir şeyler saklıyorlardı ki? Dün alakam olmayan bir şey yüzünden tokat yemiştim ama bugün gerçeği öğrenemiyordum. Adalet bunun neresindeydi? "Oh ya!" dedim dışımdan. Kasten, sinirle söyledim. Masadan sadece çatal bıçak sesleri geliyordu ve yeniden oturdum. Kimse kafasını kaldırıp da bana bakmıyordu. Hepsini boğazlamak istiyordum.

"Ayşegül belgeleri göndermemiş hâlâ," diyen Karan, asla beni umursamıyor ve Arif'e bakıyordu. Galiba dayak yemeye çok alışıktı, bu yüzden sorgulamıyordu. "Sen şirkete uğradığında acil gönderilmesi gerektiğini söylemedin mi, Ömer? Saat kaç oldu?" dedi sinirli bir sesle.

Adama aşağı inince sinir yüklendi. Yukarıda ne güzel kedi gibiydi. Hadi, tabakları alın da yukarı çıkalım.

"Söyledim," dedi Ömer boş vermiş bir sesle. "Birazdan arar, yeniden hatırlatırım." Çatalımla, pilavımı didiklerken gözlerimi dikmiş, Ömer'e bakıyordum. Ben rahat değilsem eğer, onları da rahatsız edecektim. Ömer göz kırpıp kafasını salladı. "Niye böyle bakıyorsun, minik kuş?"

"Öylesine..." deyip ağzıma büyük bir lokma attım. Arif kafasını kaldırmadan yemeğini yerken Karan bir yandan telefonuna bakıyor, bir yandan da yemeğini yiyordu.

Burada bizi takan yok, Lâl. Kalk gidelim.

Nereye gidelim?

Nereye gidebiliriz? Salona tabii ki.

Tam ayağa kalkacaktım ki Karan, "Sen de ağrı kesici içmek ister misin?" diye sordu. Durup ona baktım. Bakışları, kabuk bağlayan yaramdaydı. "Aslında içmesen daha iyi." Gözleri kısıldı. "Uyuyalım hatta."

Uyuyalım mı? Beraber mi?

"Hı?" dedim bir an ne diyeceğimi bilemeyip. "Neden uyuyoruz?" *Genelde insanlar günün beş altı saatini uyuyarak geçirir ya hani...*

Gülümsedi ve devam etti: "Uykun yok mu? Kaç saattir uyanıksın. Aynı şekilde ben de. Bu akşam bir görüşmem var. Oraya giderken dinç olmak istiyorum."

Arif, "Abi, haber geldi mi?" diye sordu. Ömer, "Ne ara, oğlum? Benim niye haberim yok?" diye çıkıştı. *Bizim de haberimiz yok, Ömerciğim. Dert etme.*

Karan suyundan bir yudum alıp ayağa kalktı. "Aşağı inmeden önce haberim oldu benim de. Uyandıktan sonra detayları konuşuruz," deyip bana baktı. Kafasını sağa doğru yatırıp, "Çıkalım mı?" diye sordu.

Ciddi ciddi beraber mi uyuyacaktık? Ne alakaydı şu an? Herhalde ben yanlış düşünüyordum. Bir insana *"uyuyalım"* dediğinde kastettiğin şey, onunla beraber uyumak değil de uyuma eylemini aynı anda farklı odalarda gerçekleştirmek olabilirdi. Belki beraber uyumak istediğini de düşünebilirdim ama şu an konumuzun bu olduğunu sanmıyordum.

"Lâl?" dedi Karan benden bir cevap alamadığında.

"Lan ne uyuması?" diye araya giren Ömer de ayağa kalktı. "Akşam bu yüzle seni görünce ne olacak? Kim bilir, neler düşünecek. Erken, Karan. Biraz bekleseydin keşke..." Bana bakıp gülümsedi. "Ben Karan'la biraz konuşmak istiyorum. Müsaaden var mı?" diye tatlı bir sesle sordu.

Ben ne ara Karan'la konuşmak istendiğinde izin alınacak insan olmuştum? Ömer de mi beraber uyuyacağımızı düşünüyordu? Gidip istediklerini yapabilirlerdi. Neden bana soruyorlardı?

Sen kimsin ki?

Aynen öyle, ben kimim ki?

İnsanlara aval aval bakan bir salak gibi duruyorsun. Konuşsana!

Karan bıkkın bir sesle, "Başım ağrıyor," dedi. "Bir iki saat uyuyup öyle konuşalım. Şimdi kafam almaz..." Elini uzattı. "Hadi, Lâl."

Ömer bana uzatılan eli tuttu. "Başlatma lan uykuna da başına da! Sen uyanana kadar beynim mi patlasın benim?" *Beraber uyuyana kadar,* demedi. "Konuşalım. Git, ondan sonra zıbar uyu!"

Karan derin bir of çekip bana döndü, onay almak ister gibi bakıyordu. Ben ise nasıl baktığımdan habersiz tepkisiz bir şekilde duruyordum. *"Hadi, ben uyuyorum,"* deyip odama çıksam, arkamdan, *"Dur, beraber uyuyacağız,"* diye seslenir miydi? Ya da, *"Neden burada uyudun ya, senin yerin benim yanım,"* der miydi? *Yok, der ki "Bundan sonra dünya ahiret benimsin."* Abartma!

Elini alnıma değdirmesiyle, irkildim. "Sen iyi misin? Neden böyle bakıyorsun?" *Kibar adam işte, neden salak salak bakıyorsun demedi.* "Ateşin de yok..." dedi düşünceli bir sesle.

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım. Uyumakla alakalı bir şey söylemeden mutfaktan çıktım. Arkamdakilerin şaşkın bakışlarını umursamadan, "Ben Patron'la oynayacağım!" diye seslendim. O sırada aklımdan geçen onunla uyuma düşüncesi nedeniyle kalbimin hızla çarpmasını durdurmanın bir yolunu düşünüyordum.

Zilin duyduğum sırada, çimlerin üstünde oturuyordum. Doğrulup ayağa kalktım. Patron da benimle beraber ayaklandı. "Ben bakarım!" diye seslendim fakat kime seslendiğimi bilmiyordum. Korumalar haklı olarak bana anlamsız bakışlar attılar. Gelen kişiyi korumalar içeri almışlardı ama bu kişi, neden bahçeden içeri girmek yerine zile basıyordu?

Kapıyı açıp, Devrim'le göz göze gelince gülümsedim. Onu görmeyi beklemiyordum. "Hoş geldin. Geç lütfen," diyerek içeriyi gösterdim.

"Hoş buldum, Eflâl. Nasılsın?" Montunu çıkarıp portmantoya astı. "Dün geceden sonra nasıl hissediyorsun kendini?" Gözleri kısa bir süreliğine yüzümde oyalandı ve bakışlarına üzgün bir ifade yerleşti.

"İyiyim," dedim gerçekten iyi olduğumu belli eden bir sesle.

"Sevindim." Merdivene doğru bir bakış attı. "Bizimkiler nerede? Evdeler, değil mi?"

"Hı hı," deyip kafamla yukarıyı işaret ettim. "Karan akşam biriyle görüşecekmiş, onun için önden bir şeyler konuşuyorlar."

Şaşırdı. "Sana söyledi mi Karan?"

Kaşlarım çatıldı. "Neyi söyledi mi? Sadece biriyle görüşeceğini biliyorum. Kiminle görüşecek ki?" diye sorduğumda bunu hiç düşünmediğimi fark ettim. Karan'ın, işiyle ilgili biriyle görüşeceğini düşünmüştüm. Hatta görüşeceği kişinin erkek olacağından neredeyse emindim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim anlamadığım işler..." dedi geçiştirerek. "Sen salonda mı oturuyordun? Elimi yıkayıp yanına geleceğim," dedi. Patron'un kafasını okşadıktan sonra banyoya doğru yürüdü.

Patron'la beraber salona gelip koltuğa oturdum. Devrim, aklımı karıştırmıştı. *"Sana söyledi mi?"* derken, masayı mı kastediyordu? Bunun, bu kadar gizli bir bilgi olduğunu düşünmemiştim. Sonuçta kaç zamandır onlarla yaşıyordum ve abim onlarla çok yakındı. Devrim, neden bana söylemesine şaşırmıştı ki?

Patron kafasını dizlerime koyup bir kere havladı. "Bence de kızım," diyerek kafasını okşadım. Bana alttan alttan o kadar tatlı bir şekilde bakıyordu ki dayanamayarak, eğilip yanağını öptüm. "Bu kadar tatlı olma, yoksa seni yerim!" deyip etini sıktım.

"Dobermana da tatlı demezsin," diye dalga geçerek karşımdaki koltuğa oturan Devrim, gerçekten yakışıklı bir adamdı. Genelde esmer erkekleri beğenirdim ama onun ayrı bir havası vardı, bu hoşuma gitmişti. Güzel bir insana bakmayı seviyordum.

"Tatlı ama..." dediğimde Patron bir kere daha havladı. "Evet, kızım. Kim ne derse desin çok tatlısın."

Devrim gülümseyerek bana bakarken, "Ne zamandır konuşuyorlar?" diye sordu. Saatine baktı. "Uçağım var da, onu kaçırmak istemiyorum."

"Yarım saat oldu sanırım. Nereye gidiyorsun?"

Arkasına yaslanıp, "Almanya," dediğinde gözlerim irileşti.

"Ciddi misin?" diye özlemle sordum. Kafasını *evet* anlamında salladı. "Ben Almanya'da doğdum, büyüdüm. Uzun süredir gidemedim ve burnumda tütüyor..."

Kaşları havalandı. "Bilmiyordum. Neresinde yaşamıştın?"

"Dortmund."

Gülümsedi. "Ben de Hagen'deyim. Aramızda yarım saat bile yok. Biliyor musun orayı?"

Buruk bir şekilde gülümsedim. Patron, yaşadığım hüznü anlamış gibi bana daha da sokuldu. "Babamın bürosu oradaydı. Hiç gitmedim ama orayı biliyorum," derken boğazım düğümlendi.

"Dann ist dein Deutsch gut, oder?"[6] deyip konuyu değiştirdi.

"Ja schon, aber ich habe lange nicht gesprochen,"[7] derken Almanca konuşmanın mutluluğunu yaşıyordum.

"Die Sprache ist schnell vergessen, wenn man mit niemandem spricht, aber Deutsch ist für mich ganz besonderes."[8]

"Du hast einen schönen Akzent. Man merkt, dass du dort aufgewachsen bist,"[9] derken o da benim gibi gülümsüyordu.

"Kannst du auch noch auf anderen Sprachen sprechen?"[10]

"Ich spreche fünf Sprachen, darunter Türkisch,"[11] dediğimde kaşları havalandı. "Deutsch, Englisch, Spanisch und Griechisch."[12]

Önce, "Şaşırdım," dedi.

"Ich liebe es, eine neue Sprache zu lernen. Ich freue mich sehr, wenn ich Menschen kenne, die mehrere Sprachen sprechen. Wie hast du es denn gelernt?"[13]

---

[6] *Alm.* "Almancan iyidir o zaman."

[7] *Alm.* "Uzun zamandır konuşmuyordum ama iyidir."

[8] *Alm.* "Kimseyle konuşmayınca dil kendini çabuk unutturuyor ama Almancanın yeri bende çok ayrı."

[9] *Alm.* "Aksanın çok güzel. Orada büyüdüğün hemen anlaşılıyor."

[10] *Alm.* "Bildiğin başka diller var mı?"

[11] *Alm.* "Türkçe dahil beş dil biliyorum."

[12] *Alm.* "Almanca, İngilizce, İspanyolca ve Yunanca."

[13] *Alm.* "Yeni bir dil öğrenmeyi çok severim. Bu yüzden, birkaç dil bilen insan gördüğümde çok mutlu oluyorum. Nasıl öğrendin?"

O kadar ilgili sormuştu ki ben de onun kadar hevesle konuştum. "Wie gesagt, ich habe Deutsch in Deutschland gelernt. Da wir in der Schule als Zweitsprache Englisch wählten, hatte ich auch die Möglichkeit, diese zu verbessern."[14] Bakışlarımı yere doğru indirip derin bir nefes aldım.

"Als ich in die Türkei kam, hatte ich nicht viel zu tun. Deshalb wollte ich eine neue Sprache lernen. Diese Sprache war Spanisch. Ich habe ein Jahr lang versucht, Spanisch zu lernen. So habe ich das auch gelernt."[15]

Kafamı kaldırdığımda, Devrim'in dudaklarının *vay be* der gibi kıvrıldığını gördüm. "Und was ist mit Griechisch?"[16]

"Es wird nicht deine Muttersprache sein. Du kennst jede Sprache, die du lernst, wie deine Muttersprache." sagte meine Mutter. Dank ihm wurde zu Hause nie nur eine Sprache gesprochen. In der Schule musste ich Deutsch und Englisch sprechen. Als ich mit meinem Vater Türkisch und mit meiner Mutter Griechisch gesprochen habe, habe ich sie alle gelernt"[17] diye devam ettim. Sesimde hüzünlü bir ton vardı.

O anları hatırladığımda gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Annemle babamın kavga ederken Almanca konuşması o kadar komik gelirdi ki bazen onları birbirine düşürür, karşılarına geçip kavga etmelerini izlerdim. Olay tatlıya bağlandığı zamanlarda babam, anneme bakarak Türkçe konuşur ve *Gül Güzelim* derdi. O anları, hafızamı kaybetsem bile unutamazdım.

---

[14] *Alm.* "Almancayı, dediğim gibi Almanya'da öğrendim. Okulda seçtiğimiz ikinci dil İngilizce olduğu için, onu da geliştirme şansım oldu."

[15] *Alm* "Türkiye'ye geldiğim zaman yapacak fazla bir şeyim yoktu. Bu yüzden yeni bir dil öğrenmek istedim, bu dil de İspanyolcaydı. Yaklaşık bir sene boyunca İspanyolca öğrenmek için çabaladım. Bu şekilde onu da öğrenmiş oldum."

[16] *Alm.* "Peki Yunanca?"

[17] *Alm.* " 'Senin anadilin olmayacak. Sen öğrendiğin her dili anadilin gibi bileceksin' derdi annem. Onun sayesinde evde hiçbir zaman tek bir dil konuşulmamıştı. Okulda mecburen Almanca ve İngilizce konuşuyordum. Babamla Türkçe, annemle Yunanca, derken hepsini öğrenmiş oldum."

Devrim, şaşkınlığının altında yatan bir beğeniyle, "Her dili aynı anda öğrendiğin için mi Türkçe konuşurken aksanın yok?" diye sordu. İçinde olduğum durumdan çıkıp ona baktım.

"I really love to speak with British accent,"[18] derken İngiliz aksanıyla konuştum. "I have to think before I talk because of the fake accent but still it makes me feel different."[19]

Beni dikkatle dinleyen Devrim'in dudakları bir parça aralandı. "İngiliz aksanı konusunda çok başarılısın, Eflâl. Gerçekten inanamıyorum," deyip öne doğru eğildi. "Bu yeteneğini bir yerde kullanabilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"

Gülümsedim. "Nerede kullanabilirim ki?"

"Seslendirme yapabilirsin." *Bilmem* anlamında dudaklarımı büzdüm. "Türkçeye çevrilen yabancı diziler kadar, başka dillere çevriler Türk dizileri ve filmleri var. Orada çok başarılı olabilirsin. Hem sesin de güzel. Birçok şansın olabilir."

Daha önce hiç düşünmediğim bu iş imkânı -daha doğrusu, fikri- kulağıma farklı geldi. "Aklımda hiçbir zaman böyle bir düşünce olmadı. Zaten olsa da nereden başvurulacağını bile bilmiyorum," deyip omuz silktim.

"Seni arkadaşımla tanıştırırım," dedi hevesle. "Steven'ın seni gördüğü anda dibi düşer. Sen, onun için bulunmaz bir Hint kumaşısın. Hem tek bir kişiyle işini görür hem de gerçekten içine siner. Sen..."

"Neden bahsediyorsun lan sen?" diye sinirle çıkışan Karan'a doğru döndük. Salonun girişinde durmuş, sert bir şekilde Devrim'e bakıyordu. "Steven kim oğlum? Dibi düşer ne demek, lan?" deyip Devrim'e doğru yaklaşmaya başladı. "Bulunmaz Hint kumaşı ha? Onun göreceği işi..."

---

[18] *İng.* "İngiliz aksanıyla konuşmayı çok severim."

[19] *İng.* "Konuşmadan önce düşünmem gerekiyor, aksan beni zorluyor ama yine de aksanlı konuşmak bana farklı hissettiriyor."

Devrim, Karan'ın sözünü kesip, "Menajer!" dedi ve ayağa kalktı. "Hayvan mısın lan? Neden anlamadan dinlemeden sayıklıyorsun adama?"

Karan sert bir şekilde bakıp, "Ne alaka lan menajer?" diye sorduktan sonra bana döndü. "Menajer mi arıyorsun?" *Bu metropozun girdiği hâller ne?*

Bir anda olayı yanlış anlayıp beni kıskanması hoşuma gitmişken, "Yo..." diye mırıldandım. "O beni arıyormuş."

"Efendim?" dedi kafasını eğerek. "Hangi sebeple? Neden seni arıyormuş?"

Devrim, yanlış anlaşılmış olmasına sinirlendiği hâlde, elini Karan'ın omzuna koyup olayı anlattı. Bahçeden girmek yerine duvarı basmasından da anladığım kadarıyla Devrim düşünceli bir adamdı. Karan'ın dağ ayısı hâlleri ona anormal geliyor olmalıydı.

Bu duruma kıkırdadığımda, Karan'ın bakışları bana döndü. "Neye gülüyorsun?" diye göz kırparak sordu. "Uykun gelmedi mi senin?"

Adam uykuya kafayı takmış. Lâl, kaç kurtar kendini. "Geldi," dedim kısık bir sesle ama devam edip, "Seni bekledim" diyemedim. Dersem ne cevap vereceğini kestiremiyordum.

Zaten ben cevap veremeden, Ömer ve Arif salona girip Devrim'le konuşmaya başladı. Konu benden uzaklaşmış oldu. Hepsi birden, ayaküstü sohbete daldı. Su içmek için mutfağa geçtim. Patron da peşimden geldi. Onun, bu peşimden ayrılmayan hâline dayanamayarak, eğilip alnını öptüm.

"Sana biraz ödül maması vereyim mi, kızım?" dediğimde, havlayarak bana sürtünmeye başladı. Gülümseyerek, mamasını çıkarıp kabına koydum. Acıkmış olmalı ki iştahla yemeye başladı. Sandalyeye oturup onu izledim. Bu kadar kötü kokan bir şeyi nasıl yiyebiliyordu? İnsan önceden bir koklardı. İnsan olmadığı için tabii onun için problem yoktu.

Ayağa kalkıp bardağımı bulaşık makinesine koyduğum esnada kapının çaldı ve olduğum yerde durdum. Bu eve geldiğimden

beri kapının çaldığı ikinci andı ve bu iki anın da aynı güne denk gelmesi enteresandı. "Bakıyorum," diye seslenip koridora doğru yürüdüm. Karan'ın benden önce ulaşıp, kapıyı açtığını gördüğümde hareketsiz kaldım. Birkaç saniye sonra dünyamın başıma yıkılacağından habersiz, olduğum yerde durdum ve Karan'ın kapıyı açmasını bekledim.

Açılan kapının ardında duran kadın, âdeta ışıldayan gözlerle Karan'a bakıyordu. Kadın, Karan'ın üstüne doğru atladı ve kollarını onun boynuna doladı. Bu sahneyi gördüğümde kaşlarım çatıldı. Yelkovanın akrebe galebe çalan savaşından sonra duyacağım sözler, olduğum yere mıh gibi çakılmama neden olacaktı. Hâlâ Karan'ın boynuna sarılı olan kadın, birkaç adım uzaklaşıp hiç beklemediğim bir şey yaptı. "Seni çok özledim, sevgilim!" diyerek dudaklarını Karan'ın dudaklarına bastırdığında yutkunmayı bile unuttuğumu sanmıştım.

15. BÖLÜM

Açığa Çıkan Duygular

Düştükten sonra yıkıldığımı göstermeden ayağa kalktığım çok zaman olmuştu. Asıl sorunun düşmek değil de ayağa kalkmak olduğunu anladığım an, birkaç hafta öncesine tekabül ediyordu. Küçük bir kelimenin bile bir cam kadar keskin olup göğsümde açtığı yarıkları biliyordum. Yaralar kabuk bağlar ve iyileşirdi. Geride kalan ize baktığımda, *"bunu da atlattım"* diyebiliyorsam, yaşadığıma değmiş demekti.

Peki, şimdi ben bu görüntüye bakarken oluşan yaranın kabuk bile bağlayamayacağından neden bu kadar emindim? Hiçbir zaman unutamayacağım bu an, bana yeni bir şey daha öğretmişti. Hisler değil, sözler konuşurdu. Hisler, bir insanın göz bebeklerinden dökülürdü. Sözler, hislerin yemini gibi elle tutulurdu.

Eğilip Patron'a yaslanmamın nedeni, dizlerimin titremesini kimsenin görmesini istemiyor oluşumdu. Duygularımı belli edemezdim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Benliğimle duvar örüp yanıma sadece mutlu tarafımı almalıydım. Yalnız kalıp, büyük bir hatanın kıyısından döndüğümü kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı. *Biz o uçurumdan çoktan atladık, Lâl. Üzgünüm.*

Karan'a sımsıkı sarılan kadın, kollarını onun boynundan ayırmıyordu. Sessizliğimi yanıma yoldaş olarak alıp gözlerimi onlara çevirdim. Bir şeyin değişmediğini fark etmek, içimde bir yere dokundu. Karan ellerini kadının beline koyarak onu kendinden uzaklaştırdığında kafasını koridorun sonuna çevirdi, benimle göz göze geldi. Bir anlam ifade ediyordu bakışları, onu anlamamı ister gibiydi. Özür diler gibi bakıyordu. Bir özür, kırılmış bir kalbe ne kadar iyi gelirdi ki? Çok geçti artık, bazı özürlerin vakti geçmişti.

"Sevgilim!" dedi kadın, Karan'ı çenesinden tutup kendine çevirirken. "Neden bana bakmıyorsun? Özlemedin mi beni? Ben seni çok özledim!" deyip Karan'ın göğsüne sarıldı. Parçalara ayrılıp yok olmak istedim. "Bu an için gün sayıyordum!" Peki, ben o günlerde ne yapıyordum? *Belki* diye tutunduğum o ihtimalin peşinden koşuyordum. Bir sözden, bir bakıştan anladığımı sandığım o hissin elinden tutup beni uçuruma sürüklemesine izin veriyordum. Verem gibi, ne olduğunu az çok bildiğim bir hastalığa kapılmış, gidiyordum.

Hastalığa bürünmüş ruhumun, bir uçurum kenarından denize süzülmesini izliyordum.

Yerimden doğrulmadan önce Patron'a sarılıp ayağa kalktım. Saf sevgiyle yoğrulmuş Patron, sancıyan kalbime iyi geliyordu. Yine bana bakan Karan'ın bakışlarının titrediğini bu mesafeden bile görebiliyordum. Benim içim titrerken onun göz bebeklerine inancım kalır mıydı?

Kalmazdı...

"Ahu," deyip sevgilisinin ismini söylediğinde yutkunmak bile bana zor geldi. "Nereden çıktın sen? Yurt dışında değil miydin?" diye şaşkınca sorup Ahu'ya döndü. "Bir anda neden geldin? Hem de habersiz!" Ahu'nun cevabını beklemeden salona doğru adım atmaya başladım. Ellerim, dizlerim hatta kalbim titriyordu. Karan'ın arkamdan, "Lâl!" diye seslenişini umursamadan yürüdüm.

Salondakiler beni gördüğünde üçü de ne diyeceğini bilemez bir hâlde bakmaya başladı. Gülümsedim. İçi yanarken de tebessüm ederdi insan, ben bugün içi yanan bir insandım. Kimsenin bir açıklama yapmasına da gerçeği söylemesine de ihtiyacım yoktu.

"Ben uyuyacağım," dedim neden açıklama yaptığımı bilmeden. Devrim'e bakarak kafamı hafifçe eğdim. "İyi yolculuklar," derken sesimi düz tutmaya çalışıyordum. "Teşekkür ederim, Eflâl," dediğinde, arkamı dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladım.

Ömer de aynı Karan gibi bana seslendi ama arkamı dönüp bakmadım. Kapının önünde konuşan ikiliyi görememiştim. Belki de Karan sevgilisiyle vakit geçirmek için yalnız kalabilecekleri bir yere geçmişti. Saatlerce başında beklediğim odaya mı götürmüştü onu? Belki de onunla uyuyacaktı.

Kapıyı kapatıp odaya gireceğim anda, bir el kapıyı kapatmama engel oldu. Bunu yapanın kim olduğuna baktığımda Ömer'le göz göze geldim. "Konuşabilir miyiz?" diye kısık bir sesle sordu. "Böyle uyuma, Eflâl. Yanlış an..."

Gülümsemeye çalıştım ama başarılı olamamış olacağım ki Ömer'in bakışları, daha da üzgün bakmaya başladı. "Dün gece yaşanan olaylardan sonra hiç uyuyamadım. Ondan önceki gün de sahne heyecanıyla uyuyamadım..." Burnumdan sesli bir nefes verdim. "Telaştan makyajımı bile doğru düzgün çıkaramamıştım. O yüzden dinlenmek istiyorum." Kapıyı biraz daha aralayıp tam karşıma geçti. "Ben karışmak istemem ama yine de yanlış anlamanı istemiyorum," dedi anlayışlı bir sesle.

Devam etmesine izin vermeden elimi, koluna koydum. "Ortada yanlış anlaşılacak ne var ki, uyuyacağım sadece?" dediğimde, *yapma* der gibi bakarak kafasını sağa doğru yatırdı. "Uyandıktan sonra konuşuruz, olur mu? Belki o zaman bir şeyleri öğrenmemin vaktinin geldiğini anlamış olursunuz." Elimi kapının koluna koyup çıkmasını beklemeye başladım.

Gözlerini yavaşça yumup açarken, "Anlatmamı istersen buradayım," dedi.

Gülümsedim ama bu, sinirli bir gülümsemeydi. Sorduğum zaman, Ömer hiçbir şey anlatmamıştı. Şimdi karşıma geçip "Anlatmamı istersen, buradayım," diyordu. Benimle dalga mı geçiyordu yoksa öylesine mi söylüyordu, bilmeden kapıyı kapatmak için hamle yaptım. "Görüşürüz," dedim. Bana bir şey söylemek için ağzını açacağı sırada kapıyı kapatıp kilitledim.

Derin bir nefes verip, beklemeden banyoya yöneldim. Ellerim hâlâ titriyordu. Üstümdekileri çıkarıp suyun sıcaklığını ayarlamadan duşun altına girdim. Vücuduma değen soğuk su, içimdeki yangını söndürmeye yetmezdi. Yüzümü sertçe ovaladığımda dudağımın kenarındaki yaraya değen parmağıma kırmızı bir leke sürüldü. Ayak ucuma damlayan kanı görünce kendimi bırakıp yere oturdum. Soğuk mermerin kor olmuş kalbime iyi gelmesi, kendimi aldatmanın bir emsaliydi.

Nasıl? Nasıl anlamazdım? Kadınlık içgüdülerim de mi yoktu?

Bedenime çivi gibi çarpan ve yanaklarımdan süzülen su, klorlu muydu yoksa tuzlu muydu, bilmiyordum. Kadının Karan'ı öpüşünü aklımdan çıkaramıyordum. "Sevgilim" demişti. Karan'ın benden hoşlandığını düşünecek kadar salak değildim. Öyleydi, hoşlanmıştı. Peki, hayatında başka biri olmasına rağmen bu yaptığı, aldatmak değil miydi?

Seni de aldattı, Lâl. Duygularınla oynadı, bu da aldatmak sayılır.

Kafamı yaslayıp bacaklarımı uzattım. İçimde bir yangın başlamıştı. İnandığım tüm değer yargılarım yerle bir olmuş gibi hissediyordum. İnsanlığa dair inancımı kaybetmiş gibiydim. Ona ne ara bu kadar güvenmiştim ki? Ne ara bu kadar bağlanmıştım?

Aşktan bu yüzden nefret ediyordum. Âşık olmasam da sevmiştim onu. Ömer'i de Arif'i de sevmiştim ama ona daha başka bakmıştım. İlk karşılaştığımız andan itibaren Karan'ın bende uyandırdığı hislerin farklılığını, içimde tartıp durmuştum. Âşık değildim. Âşık olsam hissetmez miydim? Neden bu kadar canım yanıyordu?

Neden birisi kalbimi avucunda sıkıyor gibiydi?

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda onun sesini duydum. Kapının arkasından, "Lâl?" diye seslendi. "Uyudun mu?" Bana "Lâl" demesine bile izin vermiştim. "Konuşalım mı? Lütfen, açıklamama izin ver, böyle uyuma."

Histerik bir kahkaha attım. Kaç zamandır beni ayakta uyutuyordu.

Karşısına geçip hesap sormaya hakkım var mıydı? Benimle birlikte değildi ki, ne diyecektim. *"Neden benimle ilgileniyormuşsun gibi hissettirdin bana?"* mı diyecektim? Ya da *"Nasıl sevgilin olur?"* diye mi bağıracaktım? *"Duygularımla oynarken hiç mi beni düşünmedin?"* diye de soramazdım.

Ağzımı açıp tek bir şey demeye hakkım yoktu. Beni evinde ağırlamış, yanımda olmuştu. Belki onun gözünde misafir olmaktan çıkıp arkadaş olmuştum ama daha fazlası olamamıştım. Hayatında başka biri olan bir adam için ne olabilirdim ki?

Ses gelmeyince Karan'ın gittiğini anladım. Zaten gitmesi gerekiyordu. Ne söyleyecekti ki? Zorunlu bir birliktelikleri mi vardı? İstemediği bir ilişkinin içinde miydi? Karan gibi birini kim, neye zorlayabilirdi? Buna inanmıyordum. Kadın ona öyle içten "sevgilim" demişti ki oyun olamayacak kadar gerçekti.

Nefesim, ciğerlerime ulaşmıyordu sanki. Beklentim, hançer olup kalbime saplanıyordu.

Suyun altında ne kadar durduğumu bilmiyordum, duş kabininden çıktığımda titriyordum. Kurulanıp üstümü giydiğimde tenime batan iğneleri umursamamaya çalışıyordum. Hastalanmayı göze alamayarak, saçımı kurutup yatağa girdim. Dudağımın kenarındaki küçük yara öyle çok sızlıyordu ki sanki bütün acı hislerim orada toplanmıştı. Kendime yediremediğim o öpücüğün etkisi, bedenimde rüzgâr olup esiyordu. İnce örtünün altında yaprak gibi titriyordum. Dışarıdan görünen, belki de hastalıklı bir bedeni saran zelzeleydi. Fakat titreyen, ruhumdu. Bir kere daha güvendiğim yerden kırılmıştım.

"Sana kimsenin zarar vermesine izin vermem" diyen adam, kalbime en büyük zararı vermişti. Ona karşı hissettiğim ve şu ana kadar farkında olmadığım bütün hisler, benimle beraber uzanıyordu yatağa. Bu hisler, gözlerini dikmiş bana bakarken unutmamı istemiyor gibiydi. Bu hisler, unutmamın imkânsız olduğunu bilmiyor muydu?

Gözlerimi sıkıca yumdum. Uyursam geçmezdi, keşke geçseydi.

Şiddetli bir baş ağrısıyla gözlerimi araladığımda telefonumun melodisi, kafama odunla vuruyorlarmış gibi hissettirdi. Sinirle telefonuma uzanıp, kimin aradığına bakmadan gelen aramayı cevapladım.

"ALO?" diye bağırdım. "Neden bu saatte arıyorsun, ALO!"

"Saat akşam 11'e geliyor, Eflâl," diyen kişi abimdi. Onun sesini tanıyınca homurdandım. "Uyansana kardeşim. Bu saatte ne uykusu? Hayır, kış da gelmedi ki, ben anlamıyorum..."

"Çok komikmiş," diye mırıldanıp sırt üstü döndüm. "Abi insanlar genelde bu saate uyur ya hani... Neden sabah olmuş gibi davranıyorsun?" diye çemkirmemi umursamadan hızla konuştu: "Kaç saattir uyuyormuşsun, ondan olabilir mi, güzel kardeşim?" Ben cevap vermediğim için abim konuşmaya devam edip, "Aşağıda seni bekleyen biri var. Kapını tıklamışlar ama duymamışsın. Ağız tadıyla bir sürpriz yaptırtmadın. Aşağı in!" dedikten sonra telefonu suratıma kapattı.

"Ne sürprizi ya!" diye kendi kendime konuşarak yatakta döndüm. "Ben olmuşum sürpriz. Ne sürprizi! Of!" Merakıma yenik düşüp ayağa kalktım. Sarsak adımlarla lavaboya yürürken her adımımda başım zonkluyordu. Acilen ağrı kesici içmem gerekiyordu, güçsüz kalan bedenim acıya dayanamıyordu.

Aynaya bakmadan tuvalet sorunumu halledip elimi yüzümü yıkadım. Saçım başım birbirine girmiş olmalıydı. Üstümde lacivert bir pijama takımı vardı. Saten takım deli gibi yattığım

için kırış kırıştı ama umursamadım. Kapıyı açıp, aşağı inerken duvardan destek aldım. Uyusam bir dertti, uyumasam bir dertti.

Son basamağı indiğimde duyduğum ses nedeniyle durdum. Arif güçlü bir kahkaha atıyordu. Onu ilk defa böyle gülerken görecek olmanın heyecanıyla hızlanıp salona girdim. Arif'in karşısında oturan Sena, beni gördüğünde koşar adım yanıma gelip boynuma sıkıca sarıldı.

"Uyuyan güzel, saatlerdir senin uyanmanı bekliyorum!" deyip yanaklarımdan öptüğünde neye şaşıracağımı şaşırdım. Sena'nın burada olmasına mı yoksa Arif'in ilk kez gördüğüm eşofmanlı hâline mi? *Peki, ayağında spor ayakkabı olmasına ne diyorsun? Dünyanın sonu geliyor.*

"Sen burada ne arıyorsun ya?" deyip Sena'ya sıkıca sarıldım. "Canımın içi, nereden çıktın sen?" Kokusunu içime çektiğimde burnumun direği sızladı. "Nasıl hâlâ bebek gibi kokabilirsin, koca dana!"

Gülerek benden uzaklaştı, yeniden yanaklarımı öptü. "Abla, dudağına ne oldu?" dediğinde hemen geçiştirdim.

"Sivilce çıkmıştı da onu sıkınca böyle oldu... Sen nasıl geldin? Gerçekten beklemiyordum." Söylediğime ikna olmuş gibiydi. Tokat yediğimi düşünmediğine emindim. "Sürpriz yaptım sana," deyip elimden çekiştirerek beni koltuğa oturttu. "Aslında dün gelecektim ama sahne telaşından görüşmeye vaktimiz olmaz dedim. Sahnede çok güzeldin!" dedi ve cebinden telefonunu çıkarıp ekranı bana çevirdi. "Şuna bak, inanılmaz görünüyorsun..." dedi büyülenmiş bir sesle.

Telefonu elime alıp videoları izlemeye başladım. Dün geceki olaydan sonra haberlere bakacak vakit bulamamıştım. Sena bütün videoları ve fotoğrafları kaydetmiş, hatta albüm oluşturmuştu.

"Yorumlar nasıl?" diye sorarken kendimi izlemenin o farklı hissettiren duygusunu yaşıyordum. "Sosyal medyada bir şey söyleniyor mu? "diye sordum. Sena, büyük bir heyecanla sözümü kesti: "Sen deli misin? Twitter yıkıldı!" dediğinde kafamı

kaldırıp ona baktım. "Herkes senin videolarını paylaşıp *'İnanılmaz bir ses, harika, bayıldım'* gibi şeyler yazıyor," derken resmen bağırıyordu. "Hatta..." deyip, telefonu elimden alarak bir mesaj açtı ve yeniden elime verdi. "Bak!"

"Sevgili Eflâl Hanım, İdeli Femmes ailesi olarak elbisemizi giydiğinizi görünce çok sevindik. Sizin, elbisemizi harika bir şekilde taşıdığınızı gören birçok kişiden aldığımız siparişlerden sonra size minnetimizi sunmak istedik. Küçük markamıza destek verip yanımızda olduğunuz için teşekkür ederiz. Adresinizi gönderirseniz size küçük bir hediye göndermek isteriz. Tekrar teşekkür eder, iyi günler dileriz."

Sena, "Butiğin takipçi sayısı bir günde iki katına ulaştı. Birçok tasarımları da *sold out* oldu," dedi gururlanarak. Neden bilmiyorum, gözlerim doldu birden. "Güzel bir şeye vesile olmuşum," derken kocaman gülümsüyordum.

"Hele senin takipçi sayın!" diye bağıran Sena'nın bu kadar heyecanlı olmasına kahkaha attım. Başımın ağrısı onu görünce azalmıştı ama bu bağırmaları kötü etkiliyordu. "Neredeyse milyon olmaya doğru gidiyoruz."

"Ciddi misin?" derken gözlerim kocaman açıldı. Dünden bugüne böyle bir büyüme beni çok şaşırtmıştı. "Bir sahnenin etkisi bu kadar olabilir mi? İnanamıyorum..." deyip kendi sayfamı açtım ve Sena'nın doğru söylediğini gördüm. "Oha!"

"Ne sandın?" deyip kedi gibi yamacıma sokuldu. "Benim ablam, her şeyin en iyisini başarır. Bunun da en iyisini yapıp sahnede resmen parladı," dediğinde, kolumu omzuna atıp Sena'ya sarıldım. "Bakacak vaktim olmamıştı ama bir ağrı kesici içip haberlere bakayım. Bir de senin neler yaptığını konuşalım, küçük fare," deyip, yanağını acıtmayacak şekilde ısırdım. "Yokluğumda neler yaptın? Bensiz restoranın tadı yok, değil mi?" Kıkırdayıp, doğrularak gözlerime baktı. "Hiç yok, hem de hiç," dedikten sonra Arif'e kısa bir bakış attı. Arif'in varlığını unuttuğumu fark ettim. "Ne zaman döneceksin? Senin yokluğunda Gökhan abi benimle çok uğraşıyor," diye serzenişte bulundu.

Arif'in eşofmanla oturmasını aşamıyorum.

"Sena," dedim gözlerimi kısarak. "Mutfakta konuşalım mı? Hem sana kahve de yaparım," deyip ayağa kalktığımda Arif de ayağa kalktı. Nedense yüzünde güller açıyordu. "İnsan irisi, sen nereye?"

Suratını buruşturdu. "İnsan irisi ne ya?" dedikten sonra Sena'ya bakarak, "Ben de kahve içmeyeyim mi?" diye sorup yeniden bana baktı. "Canım çekti de..." derken, sesi o kadar tatlı çıkmıştı ki elimde olmadan gülümsedim.

Bunlar biz yokken kaynaşmış gibi duruyor, Lâl. Bu işe bir el atalım.

Bence de.

Sena'nın, gözlerini kırpıştırarak Arif'e baktığını gördüm. Ne ara ya? Ne ara! İkisine de anlam veremeyerek bakıp kafamla mutfağı işaret ettim, beklemeden yürümeye başladılar. İkisine arkadan bakıp kendi kendime kıkırdadım. Arif'in yanına kısa boylu biri nasıl olur diye düşünürdüm. Onu ve Sena'yı yan yana görmek komik geldi. İnsan irisi kesinlikle iki metreden fazlaydı. Sena ise 165 cm yoktu. Tatlı görünüyorlardı.

Biz, şimdi bunları shipledik mi, Lâl? Arif'in patronunun kim olduğunu unuttun mu? Bana patronunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim. Suratım asıldı, ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa geldim. O neredeydi, bilmiyordum ve ilgilenmiyordum da. Yarın sabah bu mevzuyu abimle konuşup daha ne kadar burada kalacağımı öğrenecektim. Onu görmeye kalbim dayanır mıydı, bilmiyordum.

Sena'nın, "Nasıl içiyorsun?" diye kırıtarak sormasını üstüme alınıp, "Orta," diye cevap verdim ama sorusu Arif'eydi. O ise şapşal şapşal Sena'ya bakarken sadece gülümsüyordu. *Bir insan bu kadar belli edemez ama ya.*

En sonunda sorunun muhatabının kendisi olduğunu anlayan Arif, oturduğu yerde toparlandı. Boğazını temizleyerek "Şekerli orta," dediğinde kahkaha attım.

"Orta şekerli olmasın o?" dediğim için bana bakarak kaşlarını çattı. Karizmasını çizmişim gibi duruyordu. Sena'nın yanında farklı bir insana dönüşmüş gibiydi. Ne yapsaydım, sinirimi ondan mı çıkarsaydım? *Lütfen, yapalım bunu. İnsan irisini ağlarken görmek istiyorum.*

Sena, bana bırakmadan kahveleri yapmaya başladı. Onun hamarat hâline şaşırmadım. Bu ikili birbirine kendini göstermeye çalışıyor gibiydi. Biraz sonra karşılıklı oturup kahveleri içmeye başladığımızda, ikisinin birbirine attığı kaçamak bakışları izlemek başımı döndürdü. Operasyonuma *start* verdim. Sena'ya sorup, Arif'e bakarak konuşuyordum. "Abinler nasıl, Sena?" Arif yerinde dikleşti. "Ne zamandır görmüyorum onları. Hâlâ eskisi gibi korumacı mı?" Yutkundu. "Baskılıyorlar mı seni?"

Baskıladıkları tek konu, dersleriydi. Sena üniversitede okuyordu. Şu an ikinci senesinde olmasına rağmen üstten ders alarak bir dönemini bitirmişti. Kendisi de çalışkandı zaten ama ailesinin desteğiyle büyük başarılar elde etmişti. Onu hangi yönden baskıladıklarını Arif'in bilmesine gerek yoktu. *Sen şeytan.*

"Evet, abla ya," dedi Sena bıkkın bir sesle. "Abim neredeyse okula gelip hocalarımla konuşacak. Onun yüzünden kendimi hâlâ lisede gibi hissediyorum. Bu kadar karışılmaz ki bir insana..."

Bir anda, "Niye?" diye yükselen Arif'in kaşları çatıldı. "Okulda rahatsız eden biri mi var?" *Dur be dağ ayısı.*

"He, var!" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Ne yapacaksın? Gidip onları da mı döveceksin, The Eşkıya Arif?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Ne alakası var? Bir kere adımız çıkmış..." deyip dayılandı. "Rahatsız eden varsa uyaracağım sadece. Niye döveyim?"

Biz de yedik, canım. "Hı..." dedim *kesin öyledir* der gibi. "Hem sana ne? Onun kapı gibi abisi var. Sana ne oluyor? Abisi gider, kibarca uyarır. Sen ta İstanbul'dan Ankara'ya gidip ne yapacaksın? Neden, yani niye? Ne hakla? Nesin ki sen?" *Lâl, yavaş mı olsan? Hani o Karan değil, Arif.*

"Ben..." dedi Arif ağzının içinden. Sena'ya bakıp, " Yalnızca yardım etmek istedim. Rahatsız olmanı istemem."

Sena tebessüm etti. "Anladım ben seni," deyip alt dudağını dişledi.

"Anlayamazsın!" dedim üstüne basa basa. "Anladım sanırsın ama anlayamazsın." Kaşımla Arif'i işaret ettim. "Bunlar seni suya götürür, susuz getirir. Asla inanmayacaksın. Bir bakışa, bir söze kanmayacaksın. Söyleseler bile 'inandım' demeyeceksin!" Kahvemi kafama diktim. "Asla!"

"Ben ne dedim ki şimdi?" diye şaşkınca sordu Arif. Erkek değil miydi, o da aynıydı. "Tamam, gelmem o zaman," dedi üzgün bir sesle.

"Gelme!" deyip kafamı salladım. "Senden gelmeni, yardım etmeni isteyen mi var? Abisi rica ediyor diye ona yardım etmek zorunda mısın? Hadi ettin diyelim... Neden ona karşı hislerim varmış gibi davranıyorsun? Yaptığın adamlığa sığar mı?" *Arif'im, lafımız sana değil ama kafayı yedik, sen takma bizi.*

Kaşları havalandı. "Adamlık falan, ayıp oluyor ama..." dedikten sonra gözlerimin içine *ne oldu* der gibi bakmaya başladı. "Başka bir sorun mu var?"

"Yo!" dedim terslenerek. "Ne alakası var? Birkaç saat önce bir şey mi oldu... Hiç haberim yok." Ayağa kalktım. Sena'yı elinden tutarak ayağa kaldırdım. "İçeride oturalım!" deyip insan irisine gıcık bakışlar atarak mutfaktan çıktım.

Onun ne suçu var, manyak kadın?

Benim ne suçum var?

İyi o zaman, dövelim Arif'i.

Of!

Kendimi koltuğa bıraktığımda Sena'nın peşimden gelmediğini fark ettim. Tabii, bulmuştu yakışıklı adamı, dibinden ayrılmıyordu.

Bu kız Arif'i takım elbiseyle görsün, seni anında satar.

Bana da öyle geliyor. Bu nasıl bir hayat? Gelen vuruyor, giden vuruyor!

Patron, ayak ucuma gelip beni kokladıktan sonra koşarak geri gitti. Kokuyor muydum ya ben? Koltuk altımı kokladım. Kokmuyordum. Üstümde pijamayla biraz paspal duruyor olabilirdim ama tertemizdim. Artık onlara güzel görünme devri bitmişti. Bıyığımı bile almayacaktım.

Epilasyonlu olduğun gerçeği, sana el sallıyor.

Çok bilme her şeyi.

"Abla, sen biraz gergin misin?" Sena ayakta dikilmiş, benim somurtkan hâlime bakıyordu. "Bir sorun mu var? Anlatmak ister misin?"

"Hayırdır, nasıl aklınıza geldik ya?" diye çemkirdim. "Varlığımı mı hatırladın?"

Elindeki su dolu bardağı bana doğru kaldırdı. "Ağrı kesici getiriyordum sana," diye yumuşak bir sesle konuştuğunda Sena'yı affettim. *Zaten küsmemiştik ki.* "Başın ağrıyor diye mi gerginsin?" deyip yanıma oturdu.

Avucundaki ilacı alıp ağzıma attıktan sonra suyu içtim. "Sanırım ondan dolayı..." diye biraz önceki sesime nazaran kısık bir sesle konuştum: "Hadi anlat. Nasılsın, neler yapıyorsun, dedikodu var mı? Sen neden geldin?" deyip kaşlarımı çatarak Arif'e baktım. "Senin işin gücün yok mu? Gitmedin mi *abinlerle?* "

Arif ona çıkışmama aldırış etmeden karşımıza oturdu. "Sizi evde yalnız bırakmak istemedim. Bir de Sena'yı havaalanından almam gerekiyordu." Sonlara doğru kısılan sesi ve bakışları, onu dövmem için bir sebepti.

"Sena mı?" dedim hayretler içerisinde. "Lan ben yalvar yakar kendime 'Eflâl' dedirttim! Hanım da hanım, hanım da hanım! Ona nasıl hemen 'Sena' diyebilirsin ya? Eşkıya, valla seni..."

Kaşlarını kaldırarak, "Eşkıya mı?" diye sordu. "Lan mı?"

Elimi *ne var* der gibi salladım. "Evet lan, eşkıya! Bir problem mi var?"

Dudaklarını büzüp, "Yo..." dedi.

Arif'i sevmesem onunla daha çok uğraşırdım ama uzatmadım. *Bu uzatmamış hâlin mi?* Biz Sena ile Ankara'dan bahsederken Arif hiç kıpırdamadan yerinde oturmuştu ve bizi dinliyordu. Gözleri Sena'nın üstündeydi. Onun bıcır bıcır konuşmasına baktığını yakaladığımda hemen bakışlarını kaçırıyordu. Koskoca adamın bu hâllere girmesinin nedeni, küçük bir kadındı ve bu durum çok hoşuma gidiyordu. İlerde ne olurdu, bilmiyordum ama Sena, benim gözümde daha çocuktu. Onu emanet edebileceğim, Arif'ten iyi biri yoktu.

Ayağa kalkıp lavaboya gidecekken aklıma bir şey geldi, durdum. "Sena, sen aç mıydın? Kusura bakma, sormayı unuttum."

"Yok abla. Sen uyurken biz Arif'le yedik."

Bunlar da maşallah ben uyurken bir tek evlenmemişlerdi. Sena'dan tam olarak ne olduğunu dinlemek istiyordum ama Arif dibimizden ayrılmadığı için hiçbir şey soramıyordum. Ağzına çarpmakla yanağından öpmek arasında gidip geliyordum. Sanırım ilki olacaktı.

Lavaboya geldiğimde önce aynaya baktım. Saçım, başım o kadar komik görünüyordu ki içeride böyle oturduğuma inanamıyordum. Elimle saçımdaki kabarıklığı almaya çalıştım. Yüzümdeki ruhsuzluk Sena'nın enerjisiyle azalmıştı. Kendimi daha iyi hissediyordum ama içimdeki kırgınlık yine de canımı acıtacak cinstendi ve uzun bir süre de geçmeyecek gibi duruyordu.

İşimi halledip yeniden salona döndüğümde Sena ve Arif yoktu. Arkası dönük bir şekilde ayakta duran Karan, ben girince yüzünü döndü. *Hangi yüzünü?* Beni hızlıca süzdükten sonra hafifçe tebessüm edip, "Selam," dedi. Cevap vermeyip bakmakla yetindim. "Konuşalım mı biraz? Seninle konuşmak için geldim. İçim rahat etmedi... Yarım saatim var, sonra hemen gitmem gerek." Umurumda değildi. "Ben Sena ile ilgileneceğim," deyip, dik durmaya çalışarak bahçeye doğru yürüdüm. Onunla fazla muhabbete girmemeye karar vermiştim. Yanlış anlaşılmaları en aza indirmem gerekiyordu.

"Dur lütfen," deyip beni kolumdan yakalayarak kendine doğru çevirdi. "Açıklamamı dinleyecek kadar bile hakkım yok mu sende? Bu kadar mı şerefsiz görüyorsun beni?" Kolumu çekip biraz acı ve biraz öfke ile dolan gözlerimi, gözlerine diktim. "Ne açıklaması?" diye hırçın bir şekilde sordum. "Niye bana açıklama yapacaksın ki? Ne için? Sorduğum soruları her seferinde geçiştirdiğin zaman düşünseydin bunu. Şimdi mi aklına geldi açıklama yapmak?" diye bağırdığımda, "Lütfen," dedi sakince. "Seninle geçireceğim 30 dakikam var. Onu da ikna etmekle geçirmeyeyim. Lütfen, Lâl."

"Lâl" demesi sinirlerimi zıplatıyordu. Ona baktıkça, sevgilisinin dudağına değen dudaklarını hatırlıyordum. Haddim olmayarak duyduğum bu öfke, bedenimi yakıyormuş gibi hissediyordum. *"Ben senin için ne ifade ediyorum?"* diye bile soramıyordum. Çünkü benim için Karan'ın ne ifade ettiğini bilmiyordum. Öyle karmaşıktım ki sanki bir daha çözülemeyecektim. Bu yüzden geçip koltuğa oturdum ve ne söyleyeceğini dinlemek için Karan'ın yüzüne baktım.

Tekli koltuğu tek eliyle önüme doğru getirip karşıma oturdu. Yüzünün bu hâli canımı öyle çok sıkıyordu ki sevdiğim gözlerine bile bakamıyordum. O, bana bunu nasıl yapmıştı? Ben, ona mutlulukla bakarken; o, beni neden kırmıştı?

"Yukarı çıktığında senin yanına geldim ama sanırım uyuyordum. Uyanmanı bekledim ama sonra çıkmam gerekti." Gözleri uykusuzluktan kızarmıştı. "Uyumamış olsaydın sana gördüğün şeyin doğrusunu anlatacaktım." Bağdaş kurup oturdum. Gözleri, bedenime değdi. Dudaklarının kenarının hafifçe kıvrılmasının nedeni, beni ilk defa pijamalarımla görmesi miydi? Neden hoşuna gitmiş gibi bakıyordu. Boğazımı temizleyip, "Dinliyorum," dedim. Gözlerime bakıp derin bir nefes verdi. "Ahu, iş yaptığım birinin kızı. Bir iş yemeğinde tanışmıştık. Ayağı takılıp düşecekken onu tuttuktan sonra..."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye araya girdim. "Karşıma geçmiş, bana nasıl tanıştığınızı mı anlatıyorsun? Bana ne, Karan? Beni ne alakadar eder? 'Açıklayacağım' dediğin şey bu muydu? İnan, merak etmiyorum!"

Elini dizime koyup, "Dinle lütfen," dedi. "En başından anlatıyorum ki aklında bir soru işareti kalmasın." Kollarımı göğsümde bağlayıp devam etmesini beklememin tek nedeni, bu konuşmanın bir an önce bitmesiydi. "Yardım ettiğim andan sonra ona âşık olduğumu düşündü. Durmadan yanıma geliyordu ve her hareketimi onu sevdiğime yoruyordu. Babasıyla konuştuğumda bana durumu anlattı."

"Hasta mı bu kız?" diye şaşkınca sordum. Duyduğum cümleler, bu sonuca ulaşmamı sağlamıştı.

Kafasını sallayıp, "Evet," dedi. "Hezeyan ya da sanrı adıyla bilinen bir hastalık. Olmayan şeyleri kafasında kuruyor ve onlara inanıyor. Onun sahip olduğu tür Erotomani Hezeyanı. Yani aşk."

Bir anda boğazım kurudu. Aşk gerçekten bir hastalıktı ve ben ondan iliklerime kadar korkuyordum.

"Yani seni sevgilisi mi sanıyor? Bu yüzden mi gelip seni öptü?" Kaşlarım havalandı. "Doğru söyleyip söylemediğini nereden bileceğim? Hem bu hastalığı ilk defa duyuyorum hem de her şey çok gerçekçiydi," dedim. Kelimelerimi seçerken özen gösteriyordum. O, bana gelip açıklama yapabiliyorsa ben de ondan kanıt isteyebilirdim. Kendimi haklı görüyordum. *Genelde hep haklıyız zaten.*

"Bir saniye," diyerek telefonunu çıkaran Karan, birkaç yere bastıktan sonra bana uzattı. "Ahu'nun abisi Barış. Konuşmalara bakarsan anlarsın."

Mesajlar aylar öncesine dayanıyordu. "Barış" diye bahsettiği adam, Ahu'nun yaptığı şeylerden bahsederken, satır aralarında Karan'dan özür dileyip durmuştu. Bunun ilk vakası olmadığını da söylemişti. Karan'ın cevapları genelde kısaydı. Çoğunda *"Sorun yok, iyi olsun da önemli değil, sağlık her şeyden önemli, canınızı sıkmayın"* gibi şeyler söylemişti.

Birkaç gün önce ise Karan mesaj atıp, ne zaman döneceklerini sormuştu. Barış, hâlâ yurt dışında olduklarını ve bir psikiyatrla görüştüklerini, dönüşlerinin kesin olmadığını söylemişti. Karan ise "Yanlış bir duruma mahal vermek istemiyorum, gelmeden önce haber verin," yazmıştı. Sanırım kimse böyle bir durumu tahmin edememişti.

Yani Ahu, Karan'la sevgili olduğunu sanıyor. Hatta Karan'ı da kendisine âşık sanıyor. Bu yüzden Karan'ı öptü. İkna oldun mu?

Hatta Barış, Ahu'nun psikiyatrının yazdığı notu bile atmıştı. Notta Ahu'nun tedavisinin sonuç vermediğini, İlaç tedavisinin çok kısıtlı olduğunu ve bu hastalığa dair kesin bir ilaç tedavisinin bulunmadığı yazıyordu.

Üzülmüştüm. Hâlâ onları o şekilde görmenin etkisini üzerimden atamamıştım ama içim acımıştı yine de. Ahu'nun, geçmeyeceğini anladığım bir hastalığa sahip olması çok üzücüydü. Karan'ın anlayış gösterip sorun çıkarmaması ise çok kibar bir davranıştı.

Telefonu ona uzattım. Tepkimi bekler gibi gözüme bakıyordu. "İnandın mı? İstiyorsan seni Ahu'nun ailesi ile tanıştırabilirim. Onlarla konuşursan ikna olursun. Yani mesajlar sana ikna edici gelmemiş olabilir ama yalan söylemiyorum. Ben öyle bir adam değilim, Lâl," dedi hızlıca.

"İnandım," dedim kısık bir sesle.

Gözleri irileşti. "Ciddi misin?" deyip elimi tuttu. "Aklında bir şüphe kaldı mı?" Şüphe kalmasa bile, o an aklımdan çıkmıyordu. Karan'ın bu durumu, bu kadar açıklama ihtiyacı duymasının nedeni tam olarak neydi? Benim ne olduğunu bilmediğim hisleri, o da bana karşı mı hissediyordu?

"Kalmadı," diye mırıldandım. "Sadece..." deyip derin bir nefes aldığımda, o devam etti: "Sadece o anı görmek iyi hissettirmemiştir." Ne hissettiğimi anlamış gibi bakıyordu. "Ben olsam..." dedikten sonra birkaç saniye düşündü. Çenesi kasıldı. "Neyse, olmayayım," dedi üstüne basa basa.

Dan diye, "Biz birbirimizi tanımıyoruz," dedim. "Kaç zamandır beraber yaşıyoruz ama ben daha senin doğum gününü bile bilmiyorum. Bir şeyleri anlatmaktan çekindiğin için aramızda böyle sorunların olması çok normal değil mi? Ne sorsam bakışın değişiyor. Artık soru sorarken cevap vermeyeceğinden emin olarak soruyorum," dedim hayıflanarak.

"22 Şubat."

Gözlerimi devirdim. "Evet, şimdi seni tanımış oldum. Sağ ol ya!"

Gülümsedi. Başparmağı elimin üstünü okşuyordu. "Haklısın," dedi düşünceli bir sesle. "Bunun için şimdi vaktim yok ama yarın seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Olur mu?"

Date'e mi çıkacağız? Beni bir heyecan bastı.

"Ama sen daha hiç uyumadın," dedim hevesli olduğumu belli etmeden. "Bugün de geç gelecek gibisin..."

Dudaklarını yalayıp gülümsedikten sonra yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. "Yaranı kanatmışsın. Krem sürmedin mi?"

"Sen yüzünün hâlinin farkında değil misin? Benim küçücük yaramın ne önemi var?" Kafasını sola doğru yatırıp direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Senin küçücük olan yaran, bendeki tüm yaralardan daha önemli. Tek bir damla kanının hesabını soracağım. O yüzden gitmem gerek ki öfkem dinmesin," derken sesine tehlikeli bir ton yerleşti.

"O adamların yanına mı gideceksin?" diye korkarak sordum.

"Hayır," dedi pürüzsüz bir sesle. "O itlerin sahibinin yanına gideceğim." Elime küçük bir öpücük kondurdu. "Pijamaların çok güzelmiş," derken tatlı bir şekilde gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Başına bir şey gelmeyecek, değil mi? Ömer nerede?" diye endişeyle sordum.

"Merak etme. Bizim başımıza bir şey gelmez. Bu sefer kafamı karıştıracak kişi, yanımda olmayacak," deyip yüzüme doğru daha da yaklaştı. Dudakları yanağıma yaklaşırken gözlerim anın etkisiyle kapandı. "Gitmem gerek," derken öpmüyor, öylece duruyordu. Derin bir nefes alıp aynı şeyi tekrar etti. "Gitmem

gerek." Küçük bir öpücük kondurdu. Uzaklaşmadan önce burnunu saçlarıma doğru yaklaştırıp içine bir nefes çekti. "Umarım yeter," deyip uzaklaştığında, kalbimin sesi salonu dolduruyordu.

Gözlerimi araladığımda nefesimi düzenlemekte zorlanıyordum. "Dikkat et," diyebildim. Bana biraz daha bu şekilde bakmaya devam ederse bayılabileceğimi hissediyordum. Bana bakarken parlayan gözlerini görmek, her defasında karnımda kelebeklerin kanat çırpmasını sağlıyordu.

Genişçe gülümseyip, "Ederim," dedikten sonra elimi bırakmadan ayağa kalktı. Yan yana kapıya doğru yürürken ayaklarımın çıplak olduğunu fark etti ve kafasını bana doğru çevirdi. "Neden ayağında çorap yok? Farkındaysan kışa gireceğiz. Hem biz ayakkabıyla geziyoruz. Senin böyle gezmen sağlıklı değil." Kapının önüne gelince beni karşısına aldı. "Hemen ayaklarını yıkayıp çorap giyiyorsun. Anlaştık mı?"

"Ne zaman gelirsin?" diye sorduğumda yüzünün ifadesi değişti. Gülümsedi. "Sabaha karşı gelirim ama konumuz bu değil. Ayakların..."

"Çorap giyeceğim," deyip lafını kestim. "Ömer'in yanına gidince haber verir misin? Merak ettim. Hem benim uykum yok. İstediğin saatte arayabilirsin. Gelmenizi bekleyeceğim."

Ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktı. "Arayabileceğim bir ortamım olmayacak ama haber vermeye çalışacağım. Endişelenecek bir şey yok. Sabaha burada oluruz," deyip alnıma bir öpücük kondurdu. "Çıplak ayakla durma, yukarı çık hemen."

Gülümsedim. "Haber bekliyorum senden."

Yeniden gözlerime bakıp iç çekti. "Bekle." Bu söylediği ona huzur veriyormuş gibi konuştu. "Bekle, güzelim."

Kafamı eğip, "Güzelim sensin!" diye cevap verdiğimde güldü.

"Tamam, güzelim benim," deyip bana sıkıca sarıldı. "Sena'ya benden selam söyle. Yarın beraber havaalanına bırakırız onu." Kokusunu içime çekerken kollarımı beline doladım. "Üstüne hırka da giy."

"Tamam, baba!" dedim dalga geçerek.

Saçlarımdan öptü. "Sözümü dinle," derken sırıtıyordu. "Allah'a emanetsin. Yarın görüşürüz," diyerek kapıyı açtı ve hızlı adımlarla arabasına bindi. Arkasına bile bakmadan aceleyle gidişi komik gelmişti. Sanki durup arkasına baksa geri dönecek gibiydi.

Bahçeden çıkmadan önce kornaya bastığı esnada arkasından bakmaya devam ediyordum. Yüzümdeki salak sırıtışla dikilirken düşündüğüm tek şey, bizim şimdi ne olduğumuzdu.

KAKTÜS TEAM

16. BÖLÜM

Bir Ruhun Vaveylası

Göğüs kafesime oturan büyük bir mutluluk vardı. Kaburgalarımı ayırıp ellerimle ekmiştim onu, oraya. Yavaş yavaş büyüyüp gelişmesine izin verirken, gözyaşlarımla beslemiştim. Bilirdim, bazen kapanan bir kapıya nefretini kusarken öyle bir kapı açılırdı ki imkânsız gibi gelirdi. *"Hayat buymuş, nefes almak böyle hissettirirmiş,"* derdin. Ayrılan kaburgalarını bir araya getiren, mutluluğunu harlandıran bir nefes...

Nefes alıyormuş gibi hissediyordum yeniden.

Elimde tuttuğum domateslerin bile bir anlamı varmış gibiydi. Güneş bugün daha parlak değildi, bugün benim için doğmuştu sanki. Benimle beraber nefes alan sonbahar havasını, ışığıyla parlatıyordu. Bedenimde esen huzuru, kelimelerle anlatamıyordum. Damarlarımda gezen kan değil, inançtı; geleceğe dair olan inanç.

"Patatesleri baharatlayayım mı, abla? Böyle sevmeyen var mıdır?" diye soran Sena'ya döndüm. Kahvaltıyı beraber hazırlama fikri benden çıkmıştı ama o, benden daha mutlu olmuştu. "Ya da ayrı ayrı mı yapsam? Bir baharatlı bir baharatsız?" Dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum ama onların ayırt edeceğini de sanmıyorum." *Hepsi dağ ayısı gibi, yerler.* "Baharatla gitsin, kuzum.

İstemeyen yemez yani, ne yapalım?" Domatesleri küçük küçük kesip kavrulan soğanla biberin içine attım. Evet, menemen bana göre soğanlı yenirdi. "Sosisleri haşlar mısın? Uyanırlar birazdan."

Aslında uyuyalı birkaç saat oluyordu. Onların gelmesini beklerken, Sena dizlerimde uyuyakalmıştı. Gözlerini Sena'nın güzel yüzünden alamayan Arif, benimle beraber Karanların gelmesini beklemişti. Sabaha karşı geldiklerinde ikisi de sapasağlamdı. Hemen uyumaya gittiklerinde biz de yukarı çıkıp uyumuştuk. Arif'in Sena'yı taşımak için ortaya attığı öneri, Karan tarafından, "Bokunu çıkarma," diye reddedilirken, attığım kahkahayla uyanan Sena yukarı kendi çıkmıştı. *Karan bir anda seni kucakladığını unuttu herhalde.* Birkaç saat uyuduktan sonra kahvaltı hazırlamak için uyanmıştık. Sena'nın uçağına saatler kalması canımı sıksa da belli etmiyorum. Yakında onu bir daha görecekmişim gibi hissediyordum.

Biraz sonra, "Arif ne zaman uyanır?" diye soran Sena'ya dönüp kaşlarımı çattım. *"Arif"* derken sesi titremişti. "Hayırdır, Sena Hanım? Ne yapacaksınız insan irisini?" diye sorduğumda, yanakları anında kızardı.

"Abla ya!" dedi utanarak. "Anladın işte. Neden utandırıyorsun beni?"

Yanına gelip yanağını ısırdım. "Çünkü bir şey anlatmıyorsun!" Kolundan çekiştirip sandalyeye oturttum. Ocağın altını kısıp karşısına geçtiğimde, "Hadi!" dedim heyecanla. "Her detayını istiyorum. Nasıl başladı ilk konuşma?"

Dudaklarını yalayıp parmaklarıyla oynamaya başladı. "Yasin abi onun numarasını vermişti. İndiğim zaman aradım. Kapıda bekliyormuş zaten, hemen yanıma gelip beni karşıladı. İlk gördüğüm anda sanki..." Yutkunup gülümsedi. "Sanki kaybettiğim bir eşyamı bulmuş gibi hissettim. Onu kaç saattir tanıdığımı soracaksın şimdi ama öyle hissediyorum işte. Onun da bana karşı böyle hissettiğini düşündüğümü söylesem bana deli der misin?" dediğinde gözleri kısıldı.

Elini tutup gülümsedim. "İlk görüşte aşk dedikleri belki budur, Sena'm?"

"Öyle mi dersin?" dediğinde sesinde küçük bir çocuğun heyecanı vardı. "Aşk, böyle bir şey mi? Birkaç saattir tanıdığı birini yıllardır tanıyormuş gibi mi hisseder insan? Şimdiye kadar onun için nefes almış gibi mi olur?" Gülümsediğinde gördüğüm mutluluk, bana sirayet etti ve gözlerim doldu. "Sence o da böyle hissediyor mudur?"

"Bence o, çoktan sana abayı yakmış," dediğimde, arkamdan gelen sese doğru kafamı çevirdim. Arif, büyümüş gözleriyle bize bakıyordu. Elinden düşürdüğü anahtarı almak için eğildi. "Arif?" dedim şaşkın bir şekilde. "Ne yapıyorsun sen?"

Telaşla doğrulurken "Ben öylesine gelmiştim," dedi hızla. "Zaten kulaklarımda sorun var. Duyma problemi," dedi ikna etmek ister gibi. "Yani siz dibimde konuşun, ben yine duymam. Duymadım yani... Hadi, eyvallah," dedi ve arkasını dönerek hızla mutfaktan çıktı.

"Duydu!" dedi Sena telaşla. "Kesin duydu. Allah kahretsin!" deyip ayağa kalktı. Ben de kalktım. "Duysa ne değişecek? Yanlış bir şey mi duydu? Hayır. Eğer ki hislerinde ciddiyse..."

"Abla saçmalama," diye lafımı kesti. "Ne ciddisi? *'Daha kaç saat oldu da bu kız bana tutuldu?'* deyip kaçacak kesin. Erkekleri tanıyor musun? Sevildiklerini anladıklarında giderler. Gidecek işte!" Sevinci yok oldu sanki. "Nasıl görmedim geldiğini?"

"Şşş!" deyip omuzlarımdan tuttum. "Senin tanıdığın erkekler nasıl, bilmiyorum ama Arif öyle biri değil. Görmedin mi eli ayağı nasıl birbirine dolandı. Eğer senden hoşlanmasa sana öyle bakar mıydı?" Gülümsedim. "O, sevgisine sahip çıkabilecek kadar mert bir adam. Aranızda bir şey olursa eğer, buna yazık etmez. İnan bana."

"Emin misin?" diye umutla sorduğunda, yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Emin olmasam seni ona emanet etmeyi aklımdan geçirir miyim?" Kafasını sağa sola salladı. "Aynen öyle. O yüzden sözüme inan... Şimdi herkes uyanmadan önce şu kahvaltı işini halledelim."

Tekrar işe koyulup güzel bir sofra hazırladık. Sena yukarı çıkıp çantasını getirmeye gitti. Ben de Patron'un mamasını verip onu öptükten sonra masaya son bir kez bakmak için salona geldim. Duyduğum adım seslerine doğru kafamı çevirdim ve "Gidince bana restorandan birkaç fotoğraf atar mısın? Çok özledim orayı," dedim. Gelen kişiyi Sena sanmıştım ama Karan'dı. "Pardon, Sena sanmıştım," deyip gülümsedim.

"Telefonla konuşuyor sanırım," diyerek yanıma doğru yaklaştı. Masayı inceledikten sonra gözlerime bakarak gülümsedi. "Zahmet etmeseydin..." dedi. Belimden tutup, yanağıma bir öpücük kondurduğunda derin bir nefes aldım. "Günaydın, bu arada." Uzaklaşmadan gözlerime baktım ve alt dudağımı dişledim. "Günaydın... Zahmet etmedik. Genelde kahvaltıları beraber hazırlardık Sena'yla. Eski günleri yâd etmiş olduk." Belimdeki eli, nefes alıp vermeme nasıl engel olabilirdi?

"Hım..." diye mırıldandı. " *'Elimden gelmeyen bir iş yok'* diyorsun yani?" *Lâl, alt dudağını özgürlüğe kavuştur ve adama şöyle bakmaktan vazgeç.* Üstümdekilere kısaca bir göz gezdirip, "Hazır mısın bugüne?" dedi. Sesindeki istekli tonu duymak, karnımın ağrımasına neden oldu.

Sakın adamın suratına doğru "Evet!" diye bağırma.

"Hazırım," dedim kısık bir sesle. İçime çektiğim tek koku, onun parfümün kokusuydu ve ben bu kokunun tesiri altındayken düşünme yetimi kaybediyordum. "Sadece üstümü değiştireceğim. Biraz menemen kokuyor olabilirim."

Burnu yavaşça boynuma doğru yaklaşırken belimdeki eli sıklaşmıştı. Derin bir nefes alıp, "Mis gibi kokuyorsun," dediğinde yutkundum. Boğuk bir sesle, "Hatta..." derken burnu tenime dokundu. Artık nefes almıyordum. Yeniden, "Hatta..." deyip devam ettiğinde, Ömer'in sesini duyduk. Benden uzaklaşıp Ömer'in sesinin geldiği yöne doğru kafasını çevirdi.

Ömer, bize kararsız bir şekilde bakarken, "Günaydın?" dedi. *Neden basılmışız gibi hissediyorum?* "N'aber ya?" dedi gülerek.

"Ben de ölüm fermanımı imzalıyordum." *Artık Karan ona nasıl bakıyorsa adamın gerginliği, metrelerce öteden belli oluyor.*

Karan, ondan uzaklaştığımda bana kısa bir bakış atıp yeniden Ömer'e dönüp, "Günaydın!" dedi ters bir sesle. *Ömer'i uyandı diye dövecek gibi.* "La havle!" deyip masaya otururken anın bozulmasına sinirlenmesi, hoşuma gitti.

Ömer'e yakalanmanın utancıyla mutfağa gittim. Duyduğum adım seslerinden, Ömer'in peşimden geldiğini anladım. Karan'ın ne diyeceğini düşünüyordum. "Hatta harika kokuyorsun" mu diyecekti?

Bence "Hatta sen bir duş al," diyecekti.

Hadi be oradan!

"Sabah sabah kendimi zor kurtardım," diyen Ömer'e doğru döndüm. Bana değişik bir şekilde sırıtarak bakıyordu. "Ne yapıyordu bu sinirli adam? Niye Patron gibi seni kokluyordu?" *Ömer bir git, valla ısıracağız seni şimdi.* "Hayırdır ya sabah sabah?"

Hızla önüme döndüm. "Ne alakası var? Kulağıma gizli bir şey söylüyordu sadece," diye geçiştirmeye çalıştım. "Sen bardakları getirir misin?" deyip mutfaktan çıktığımda Ömer'in arkamdan güldüğünü duyuyordum. Tek bildiği, benimle uğraşmaktı. Biraz da Karan'la uğraşmayı denemiyordu çünkü ondan korkuyordu.

"Günaydın," dedi Arif neşeli bir sesle. "Ellerinize sağlık vallahi, masa harika görünüyor."

Elimdeki şekerliği masaya bırakıp Arif'e baktım. "Sena'yı üzersen seni döverim!" dedim dan diye. "Baktım boyum yetişmiyor. Karan'a dövdürürüm!" Onay almak ister gibi baktığım Karan, *evet* anlamında gözlerini kapatıp açtı. "Duydun mu, insan irisi?"

Arif'in kaşları çatıldı. "Kimseye gerek kalmaz. Ben kendi kendimi döverim," dedi net bir sesle. *Aynaya kafa atacak herhalde.* "Ama bunu söylemenin nedeni ne? Anlamadım," derken benden çekiniyormuş gibi bakıyordu. Sonuçta Sena benim kardeşim sayılırdı.

"Ayağını denk al diye..." dedim. Ömer, yanağımdan makas alıp bütün karizmamı çizdi. "Sabah sabah seni kim gaza getirdi? Sen de mi bir şeylere sinirlendin?" derken, ağzına bir tane zeytin atıp çiğnemeye başladı.

Gıcık bir sırıtışla bakan Ömer'in yüzüne sandalyeyi geçirmek istiyordum. "Hı!" dedim sinirle. Sandalye çekip Karan'ın yanına oturdum. "Ya sabır!" derken Ömer'e ters ters bakıyordum ama o sadece gülüyordu. O gülerken kısılan gözlerine yumruk atma isteğimi bir kenara bıraktım. Evrene gönderdiğim enerji yüzünden dayak yemesine sebep olmuş olabilirdim. Acaba ben cadı falan mıydım?

"Günaydın," dedi Sena kırılgan bir sesle. Karşıma oturduğu esnada Arif'e bakış atıyordu.

"Çayları doldurayım," diye ayaklanacağım sırada, Arif benden önce davrandı. Hepimize tek tek çay doldururken titremeyen eli, sıra Sena'ya gelince titredi. "Afiyet olsun," deyip Sena'nın yanına oturdu.

Ömer, "Elinize sağlık, kızlar. Her şey leziz görünüyor," dedi. Ardından diğerleri de aynı şeyi söyledi. Sena ile ben de, "Afiyet olsun," dedik. Herkes yemeye başladı. "Bu arada tekrar hoş geldin, Sena," diye ekledi Ömer. "Birkaç saat sonra gideceksin ama bir daha geldiğinde seni iyi ağırlarız."

"Çok iyi ağırlandım," dedi Sena hiç düşünmeden. *Gözleri durmadan Arif'e kayıyor. Neden, çünkü adam takım elbise giymiş. Kızın dibi düşmüş olmalı.* "Bir dahakine sizi Ankara'ya beklerim," dedi tatlı bir sesle.

Karan'la göz göze geldim. "Geliriz," derken gülümsüyordu. Sena'ya bakıp, "Sen de tekrar gel. Burada bir evin var artık. Dilediğin zaman Lâl'i görmeye gelebilirsin." Dudaklarım bir parça aralandı. Burada kalmaya daha ne kadar devam edecektim de böyle bir şey söylüyordu?

Sena, kaşlarını kaldırarak, "Lâl..." diye mırıldandı. Sesindeki şaşkınlığı bozmadan, "O Özkan denilen adam, bir kere sana

'Lâl' dedi diye onu neredeyse yumruklayacaktın!" dediğinde gözlerimi belerttim. Söylediğini anlayıp yutkunduğunda da yumruklayacağım insan o olacaktı.

Yemeğine devam ederken, "Şu sana âşık olan adam mı?" diye öylesine sordu Ömer. Ama bu soru, Karan'ın çenesinin kasılmasına yetti. "Ha!" dedi hatırlayarak. "Geçen uyardığımız adam mıydı bu?"

Karan'a bakarak "Uyardınız mı?" diye hayretler içerisinde sordum. "Sana böyle bir şey istemediğimi söylemiştim. Neden kararıma saygı duymadın?" dedim sinirle. Böyle bir şey yapmasına hiç gerek yoktu. Özkan, beni takıntı yapmış olabilirdi ama zararsızdı. Durduk yerde başına bir şey gelmesini istemiyordum.

Bir de Karan ayısına ne?

Evet, ona ne?

Kaşları çatıldı. "Evinin etrafında dolanıp duruyormuş. Geçen günkü zarf muhabbetinin altını aramaya başlamış," dedi sinirle. "Ne yapsaydım, sessiz kalıp senin rızan olmadan hayatını araştırmasını mı bekleseydim? Bir de adam sana âşık!" Yükselen sesi yüzünden gözlerimi irileştirdi. "Nasıl müsaade edeyim buna?"

"Bana âşık olmasına mı?" diye sorduğumda burnundan sert bir nefes verdi. Menemenden bir lokma ağzına atıp, "Yemeğimize dönelim," dediğinde herkes tabağına bakmaya başladı. Böyle davranması, aramızdaki ilişkiyi sorgulatıyordu bana ve ben, belirsizlikten nefret ediyordum. Belirsizlik, sonu uçuruma çıkan bir yoldu. Uçurumun kıyısında gezinmeye de ne isteğim ne gücüm vardı.

Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra, boşalan tabağıma patates koyan Karan'a baktım. O bana değil de önüne bakarken bunu istemsiz bir şekilde yapmış gibiydi. Kendi kendime gülümsedim. Sena ile göz göze geldik. O da Karan'ın yaptığını görmüştü ve gülümsüyordu. "Beni havaalanına bırakmanıza gerek yok," dediğinde kafamı sağa sola salladım. "Gerçekten gerek yok. Taksiye biner giderim."

"Olur mu öyle şey?" dedi Arif. "Ben bırakırım seni."

Karan boğazını temizledi. "Biz bırakırız," dedi üstüne basa basa. Arif'e değen sert bakışları, Sena'ya dönünce yumuşadı. "Sen bizim misafirimizsin." *"Emanetimsin"* dememesine çok şaşırdım. *Sanırım o sana özel.* Bir abi edasıyla, "Havaalanı yolumuzun üstünde. Öyle olmasaydı da seni taksiyle göndermezdik," dedi. Bu tavrı karşısında gülümsedim. Sena, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Kahvaltı faslı bitmişti. Masayı toplamamıza izin vermeyen Karan, beraber geçireceğimiz vakti güzel değerlendirmemiz gerektiğini söyledi. Kahveleri alıp bahçeye geçtiğimizde havanın güzel olmasına seviniyordum. Bugün güzel başlamıştı. Umarım güzel de bitecekti.

"Ne okuyordun, Sena?" diye sordu Ömer.

Sena gururla, "Gazi Üniversitesi, Uluslararası Ticaret," diye cevap verdi. "İkinci sınıfım şu an ama üstten ders aldığım için bir dönemimi bitirdim," derken gülümsüyordu.

Karan kahvesinden bir yudum alıp arkasına yasladı. Acaba bir gün içine tuz atabilir miydim? *Karan'ın içine mi?*

Aynen, böbrek üstü bezlerinin üstüne.

Karan ciddi bir tonla, "Yabancı dilin var mı, Sena?" diye sordu.

Sena bana bakıp, "Evet," dedi. "Ablam sayesinde İngilizcemi geliştirdim ve İspanyolca da öğrenmeye başladım." Sena'ya göz kırpıp Ömer'le Karan'a baktım. Yüzlerinde yakalanmışlığın mahcubiyeti vardı.

"Hadi ama..." dedim eğlenir bir tonda. "Her şeyini öğrendiğiniz kızın kaç dil bildiğini araştırmadınız mı? Onun yanında İspanyolca konuşurken bunu düşünmemiş olamazsınız."

Karan boğazını temizleyip, "Kusura bakma," dedi. Yüzünde küçük bir çocuğun yaramazlık yaptıktan sonra yakalanmışlığının mahcubiyeti vardı. "Yaptığımız büyük bir kabalıktı." Ömer onun dediğini destekleyip, "Kusura bakma, minik kuş," dediğinde gülümsedim.

"Sıkıntı yok," deyip kafamı eğdim. "Normal şeylerden konuşurken neden farklı bir dil tercih ettiğinizi bilmesem de..." deyip kaşlarımı kaldırdım. Karan, kısa bir an Ömer'e baktı. Ardından bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde gözlerindeki ifadenin anlamını seçemedim. Bu bir tür oyun olabilir miydi? İspanyolca bildiğimi biliyorlardı ve beni mi denemişlerdi?

"Sana bizim şirkette iş teklif etsem, ne dersin?" diyerek konuyu değiştiren Karan, soracağım sorunun içimde kalmasına neden oldu. "Senin gibi genç bir beyni kaçırmak istemem. Eğer sen de istersen mezun olduktan sonra, Akdoğan Şirketler Grubu seni bekliyor olacak." Sena'nın gözleri parlıyordu, Arif de ondan farksızdı. Bir insan nasıl olur da birinden bu kadar çabuk hoşlanabilirdi?

Karan'la beş dakika yalnız kaldığında adama dibin düşmüştü.

Hiç de bile!

"Çok mutlu olurum," dedi Sena büyük bir sevinçle. "Teşekkür ederim."

"Ben sensiz ne yapacağım peki?" diyerek araya girdim. Sahte bir kızgınlıkla bakıyordum Sena'ya. "Kime nazım geçecek benim? Kim, ben daha söylemeden ne istediğimi şıp diye anlayıp yerine getirecek? Seni Akdoğanlara bırakmam. Onlar ne veriyorsa iki katını veriyorum!" derken eğleniyordum.

"Üç katını ver, abi!" dedi Arif aceleyle. "Hatta dört olsun, bizim olsun." Ömer gülerek, "Ne bizim olsun, oğlum?" diye sordu. "Çalışan mı alıyoruz yoksa futbolcu mu?" Bana yaptığı gıcıklığın aynısını Arif'e de yapıyordu. Karan başkasına gıcıklık yaparken onu izlemek çok zevkli olduğu için sırıtıyordum. Arif'in bakışları Sena'dan tarafa dönmüyordu ve Ömer'e *yapma* der gibi bakıyordu. *"Beni kızın yanında rezil etme" bakışı atıyor.*

"Lâl," dedi Karan. Bana böyle hitap ettiğinde, elimi göğsüne yaslayıp kalp atışlarını hissetmek istiyordum. Böyle seslendiğinde kalbinin sıcaklığını hissetmek istediğim iki insan vardı. Biri babam, diğeri Karan'dı. Onun da kalbi benimki kadar hızlı çarpıyor muydu? "Benden her şeyimi al ama çalışanımı alma," dedi kibar bir sesle. "Boşa çabaya girersin. Yorma güzelim kendini."

Ona doğru eğilip "Birincisi, daha çalışanın değil. Hatta benden çalışanım," dedim. Hürrem Sultan gibi, "Ben bir şey istiyorsam mutlak suretle alırım," dedim fakat buna sadece Sena gülüdü. *Dizi cahilleri.* Karan'ın dudaklarının kenarı kıvrılınca, "İnanmıyor musun?" diye iddialaşarak sordum. "İsteyip de alamadığım hiçbir şey olmadı."

Bunuya destan yazarım Lâl!

Kanıtlayamaz kimse.

"Hadi ya?" dedi gülerek. "Peki, ne istiyormuşsun?" *"Seni" der misin? Hatta de ki, sen ve seninle ilgili olan her şeyi...*

Tek omzumu kaldırıp indirdim. "Söylemem. Söylersem çalarsın benden," deyip, Sena'nın elini tutarak kendime doğru çektim. "Vermem onu!"

"Ya tapulu malın mı?" diye çıkıştı Arif. "Ne vermem vermem? Kızın niye geleceği ile oynuyorsun?" derken bana ters ters bakıyordu. Birazdan Karan'dan elinin tersini yiyecekti, haberi yoktu.

Sena, "Ablam burada olmayacaksa ben de olmam," deyip bana doğru sokulduğunda Arif'e *gördün mü* der gibi göz kırptım. *Nah çeksene. Ortam şenlensin biraz.*

Ömer, "Eflâl'i de mi işe alalım yani?" diye sordu. Bana bakarak gülümsedi. "Gözümüz gönlümüz açılsın diye köşede dursa yeter. Arada iki şarkı mırıldansa valla değme keyfimize." Burnumu kırıştırdım. "Çok tatlısın ama köçek miyim ben? Oldu olacak, arada masaj yapayım sana." dedim. *Olur* anlamında göz kırptı. "Valla benim çok içime sindi. Yarın gel başla," dedi patron edasıyla.

Karan'ın eli sigara paketine gitti fakat Sena'nın astımı olduğunu hatırlamış olacak ki durdu. "Herkes bir sakin olsun," dedi yavaşça. "Şirket zaten Lâl'in. İsterse..." Araya girip, "Benimse üstüme yapın!" dediğimde Karan kısa bir kahkaha attı. "Tamam," dedi içten bir şekilde. "Sadece tek bir şartım var."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

Kafasını sağa doğru yatırdı. "İmzan gerek."

Gülümsedim. "Bu kadar mı? Hani, nereye atacağım? Atayım hemen."

Karan hafifçe tebessüm ettiğinde, Ömer boğazını temizleyerek ileriye doğru baktı. Karan'ın gözlerine yerleşen ifadeyi biliyordum. Aynı ifadeyi, sabah aynaya baktığımda da görmüştüm; geleceğe dair olan beklenti. Yüreğime konan bir serçe vardı, bu anlarda hissediyordum kanat çırpışını.

"Şartlar," dedi Karan, gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bir gün, elbet."

Gözlerim kısıldı. İmza atmam için ne şartı oluşabilirdi?

Hangi imzadan bahsediyor sence?

"Gel, memurun önünde bana imza at" diyor. "İmzala beni" diyor. Hadi canım, yok be.

Vallahi billahi öyle diyor. "Evimin kadını ol" diyor.

Oha! Daha sevgili bile olmadık.

Oldunuz.

Olmadık. Olsak ona "sevgilim" diye seslenmez miyim?

Yok, "kocam" de direkt.

Karan, gerçekten benimle evlenmeyi mi düşünüyordu? Hiçbir zaman evlenmeyi aklımdan geçirmemiştim. Belki de hayatıma giren insanlardan böyle bir enerji almadığım içindi, bilmiyordum. Ama Karan'la evlenmek... Daha onu tanımıyordum bile, nasıl bu fikre sıcak bakıyor olabilirdim? Asıl o mu bana büyü yapmıştı? Böyle hislere kapılmamın nedeni, onun içimi dahi gören gözleri miydi? *Evet, Karan Lord Voldemort'muş.*

Masada eğlenceli bir sohbet dönerken ben, Karan'a bakıyordum. Arkasına yaslanmış, gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bakarken elimi kolumu koyacağım yeri şaşırıyordum. O ise hâlinden mutlu gibi gülümseyerek bana bakıyordu. Daha onunla geçireceğim bir günün heyecanını böylesine hissederken bir ömür beraber geçirirsem kim bilir, nasıl olurdu.

Bir gün Leyla'yı anlamaktan korkmuştum hep. Juliet olup Şirin gibi sevmenin acı vereceğini düşünmüştüm. Belki farklı bir masalın kahramanı olurdum, belki de kendi hikâyemde mutlu. Kim bilir, belki de o hikâye çoktan başlamıştı. Tek bildiğim, hikâyeyi yazacak kalemin benim elimde olduğuydu.

Vedaların tek güzel özelliği, sonradan kavuşulacak olmasıdır. İki gözümün çiçeğini yolcu etmiştim, içim buruktu ama onu sonradan görecek olmanın heyecanını içimde yaşıyordum. Hayatımı yoluna koymaya çalışırken bir yandan da hayata yetişmeye çalışıyordum. Benim hayatım kapıların ardına kapatılmıştı. Yanımda oturan adamdı anahtar, kalbimin en derinlerinde hissediyordum bunu.

"Durgunlaştın," dedi Karan. "Kısa bir süre sonra görmeye gideriz. Her şey rayına girdikten sonra..." Bana yandan bir bakış atıp yeniden yola döndü. "En kısa sürede."

"Gideriz mi?" dedim artık dayanamadan. "Sen de mi gelirsin?" Kırmızı ışıkta durup gözlerime baktı. Karizmatik bir şekilde gülümsedi. "Gelmeyeyim mi?" Arabanın içine yayılan kokusunu içime çektim. Beni hastaneden alıp eve götürdüğü arabaydı bu. Dediğine cevap vermeden elimi deri koltuğun üstünde gezdirdim. "Bu araba yeni mi?"

Güldü. "Bu da nereden çıktı şimdi?" *Bilmem* anlamında omuz silktim. "Evet, yeni. Senin hastaneden çıktığın gün almıştım." *İşte bu kadar zengin olsak bize yeter, Lâl.*

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden? Yani yeni bir arabaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Araba yeniden ilerlemeye başladığında Karan'ın gözleri benden uzaklaştı. "Diğer arabamın içinde istenmeyen şeyler yaşandı. Seni o arabaya bindirmek istemedim," diye mırıldandı. *Ben demiştim!*

Şaşkınlıkla, "Sen ciddi misin?" diye sordum. "Ne gibi şeyler yaşandı?"

Senin de aklına başka bir kadın geldi, değil mi?

Evet ama ne alakası var?

Söyledim sana, ilk görüşte âşık oldu.

Saçmalama!

Radyonun sesini kıstı. "Silahlardan hoşlanmadığını biliyorum," dedi. İçim ürperdi. "Onlardan kalan birkaç iz vardı. Seni o barut kokusunun içine bindirmek istemedim. Bu yüzden..." Bana yandan bir bakış attığında dilim damağım kurudu.

"Çok ince bir davranış," derken sesim, bulutların üstündeymiş gibi çıktı. "Normalde silah taşıyor musun peki? Sattığın bir şeyi daha önce kullanmışsındır herhalde, değil mi?" Sorduğum sorudan sonra Karan'ın ilgisini üzerimde daha fazla hisseder oldum.

"Dediğim gibi, hoşlanmadığını bildiğim için sen geldiğinden beri taşımıyorum. Aynı şekilde diğerleri de. Ben de bundan bahsetmek istiyordum." Bebek sahili olduğunu tahmin ettiğim yerde durup aracını park etti. Sonrasında emniyet kemerini açıp hafifçe bana doğru döndü. "Artık yeniden silah taşımamız gerekiyor. Geçen gece yaşadığımız olaydan sonra buna mecbur olduğumuzu sen de gördün."

Yutkunma ihtiyacı hissetmemin nedeni yüzündeki yaralara değil, gözlerine bakmaya çalışmamdı. Yüzündeki morlukları her gördüğümde kalbim sızlıyordu. Eğer o gün yanında silah olsaydı başımıza o olay gelmeyecekti. Peki, Karan'ın silah taşımadığını bilecek kadar yakın olan kişi kim olabilirdi?

Derin bir nefes verdim. "Eğer böylesi daha güvenilirse..." dediğimde elini uzatıp başparmağını yavaşça dudağımın kenarına değdirdi. "Öyle. Kesinlikle daha güvenilir," dedi. Kısık sesle söylediklerine karşılık hareketsizce durdum. "Sen yanımdayken bütün güvenlik önlemleri az geliyor. Bir tane keskin nişancı yetmez mesela, en az iki tane olmalı. Çevremizdeki adamların eğitimi tamamlanmış olmalı. Hepsinden emin olduktan sonra yanında durmalarına izin vermeliyim." Gözlerime baktığında göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. "Sen varken dikkat etmem gereken onlarca şey var ve ben bunları yeni fark ediyorum."

"Peki, ya ben yoksam?"

Yüzü yüzüme doğru yaklaştı. "İhtimal dahilinde değil," dedikten sonra alnıma küçük bir öpücük kondurdu. Eli uzaklaştığında yüzü de uzaklaştı. "Deniz havası almaya hazır mısın?" Bir anda değişen ifadesine şaşırarak kafamı *evet* anlamında salladım. Dengemi bu kadar şaşırtamazdı. "Hadi o zaman," deyip arabadan indi. Kapımı açan Arif'e teşekkür ederek ben de indim.

Sena gittiğinden beri yüzü düşen Arif, gözüme öyle tatlı geliyordu ki yanaklarını sıkmak istiyordum. Bu kadar adamın yanında bunu yapsam Arif'in bana küseceğine adım kadar emin olduğum için kendime hâkim oldum. Karizmasını çizmek istemezdim.

Karan yanımda adımlamaya başladığında arkamızda, önümüzde hatta yanımızda yürüyen adamların varlığı yüzünden gerildim. Açık havada böyle yürümek garip hissettirdi. Karan, "Rahatsız oluyor musun?" diye sordu. "İllaki oluyorsundur ama mecburiyetler... İstanbul'a geldiğinden beri denize hep uzaktan baktın. Biraz yakından bakmanı istedim," dedi yumuşak bir sesle.

"İyi yapmışsın," deyip ceketimin önünü kapattım. "Çok güzel görünüyor," derken hayran hayran denize bakıyordum.

"Bence de," diyen Karan'ın bakışları bendeydi ve ben bu klişe taktiğe bile düşmeye hazırdım. Ovuşturduğum ellerime bakıp, "Üşüdüysen üstüne başka bir şey alalım," dedi. "İyiyim," dememe kalmadan sol elimi tuttu. "Önce bunu ısıtalım."

Ben kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakıyordum, o ise elimi ellerinin arasında ısıtıyordu. Kansızlık sorunum olduğu için ellerimle ayaklarım hep buz gibi olurdu. Karan benim aksime çok sıcaktı. Belki de bu, normal bir insanın sıcaklığı kadardı ama bana öyle sıcak geliyordu ki sanki ellerimi sobaya tutuyormuş gibiydim. Bakışları içimi nasıl ısıtıyorsa elleri de ellerime aynı hissi veriyordu.

Bize bakan insanları umursamamaya çalışarak Karan'a doğru biraz yaklaştım. Diğer tarafıma geçip sağ elimi ısıtmaya başladı, direkt olarak karşıya bakıyordu. Giydiği siyah, boğazlı kazak ona çok yakışmıştı. Kızların Karan'a bakışlarını yakaladığımda onlara ters ters bakıyordum. Yanında ben vardım, görmüyorlar mıydı?

"Mısır yer misin?" diye sorup bana baktı ve beni, kendisine bakarken yakaladı. *Zaten farkındaydı, Lâl. Salak salak sırıtıyordu.*

Yüzümü buruşturdum. "Alerjim var mısıra."

"Başka bir şeye var mı?" diye merakla sordu.

"Küçükken süte alerjim varmış ama sonradan geçmiş..." dediğimde şaşırdı. "Süte alerjin olması normal ama nasıl geçmiş ki? Alerji öyle geçebiliyor mu?"

Omuz silktim. "Bilmem, geçiyor demek ki. Senin var mı alerjin?"

Kafasını yavaşça sağa sola salladıktan sonra ileri doğru sert bir şekilde baktığını gördüm. Ben de baktığı yöne döndüm. Adının "Serhat" olduğunu hatırladığım koruma, ilerdeki kızların yanında durmuş, sohbet edip sigara içiyordu. Karan, Arif'e kafasıyla işaret etti ve Arif hızlı adımlarla Serhat'ın yanına gitti. *Serhat, bu sefer ayvayı yedin.* Karan kısık sesli bir küfür savurduğunda bundan gerçekten emin oldum.

Olduğumuz yerde durduk. Arif, Serhat'ın yanına gidip ona bir şey söyledi. Uzaktan bile kızdığını anlıyordum. Elindeki sigarayı atan Serhat'ın korku dolu bakışlarını gördüm. Bize doğru gelirken bu kadar korkmasına rağmen neden böyle davrandığını düşünüyordum.

Karşımızda durup, "Abi," dedi ama Karan konuşmasına izin vermedi. Elimi bırakıp, onu ensesinden yakalayarak sertçe sıktı. Serhat'ın yüzü acı içinde buruştu. "Sen akıllanmayacak mısın lan? Neden görevini kaytarıp duruyorsun, mal herif?" diye sesini yükseltti. O kız grubu dahil, herkes bize baktı. Karan bunu fark edince Serhat'ı köşeye doğru çekti. "Annene yardım ediyorsun diye seni kovmuyorum ama sen iflah olmuyorsun! Kaç defa uyaracağım oğlum seni? Sen orada sohbet ederken bizi kim koruyacak, ha?" Onu sertçe itip, "Yürü git, gözüm görmesin seni!" dedi.

Serhat, kafasını bile kaldırmadan, hızlı adımlarla gözden kaybolurken Karan burnundan soluyordu. Arif, "Son uyarıydı, abi. Ne yapmamı istersin?" diye sordu.

Karan burun kemerini sıkıp sert bir soluk verdi. "Bu herife kaç defa şans vereceğim?" dedi sinirle. Göz göze geldik. "Kusura bakma," dedi sesini alçaltıp. "Bu Serhat ayarlarımla oynayıp duruyor."

Elimi yavaşça eline geçirip yanına yaklaştım. "Sinirlenmekte haklısın ama bu kadar insanın önünde yapman doğru muydu?" diye sordum.

"İki adım arkasında biz varız. Buna rağmen işten kaytaracak kadar yürek yemişse azar yemeyi de göze alacak," deyip Arif'e baktı. "Bu sefer sertçe uyar, Arif. Ben ona böyle tolerans gösteriyorum ama başkası göstermez. Kovulduktan sonra bir yerde dikiş tutturamaz bu..." Ya sabır çekip kafasını sağa doğru çevirdi. "Hasta annesi için son bir şans veriyorum ama yap uyarını," dedi tehlikeli bir sesle.

Arif kafasını eğip, "Tamamdır, abi," dedi. Yapacağı uyarının Serhat'ı dövmek olduğunu biliyordum. Bu konuda söz hakkım olmadığı için sessiz kaldım.

Karan bıkkın bir nefes verdi. "Başka bir yere gidelim mi? Burada durdukça sinirim artacak gibi hissediyorum." Gülümseyip kafamı *tamam* anlamında salladım. Elimi bırakıp beni kolunun altına çekti. "Bu kadar uysal olman çok hoşuma gidiyor." Yumuşayan ses tonunu duymak, tenimi karıncalandırdı. "Gidelim bakalım, tatlı kedi," dedi. *Sadece sana kedi gibi.*

Nerede olduğun değil, kiminle olduğun önemliydi. Bunu Karan'ın gözlerinin içine bakarken daha iyi anlıyordum. Çok güzel bir manzaraya karşı oturuyorduk ama benim gözümün gördüğü tek şey, onun yüzüydü. Yüzü, yaralıyken bile bu kadar güzel görünemezdi.

"Lisenden bahsediyordun," derken şarabından bir yudum aldı.

Derin bir nefes aldım. "Harika bir lise hayatı geçirdiğimi söyleyemem. Şu an ne kadar önemsizmiş gibi gözükse de o zamanlar bana çok büyük gelen dertlerim vardı." *Ne* der gibi tek kaşını kaldırdı. "Bad boy bir sevgili," diye açıkladım.

Gözleri kısıldı. Masaya doğru yaklaşıp, "Bad boy bir sevgili ve sen mi?" dedi şaşkın bir sesle. "Senin kadar nahif bir kadının bad boy biriyle ne işi olur?" Suratını buruşturdu. " 'Bad boy' da ne saçma bir tabir."

Gülümsedim. "Şu an ben de aynı şeyi düşünüyorum ama o zamanlar dramatik bir şeyler yaşıyordum. Lisenin ilk yıllarında bana zorbalık yapıp sonrasında beni kendine çekmeye çalışan hıyarın tekiydi. Bilirsin hani, kız yanındayken ona kötü davranır ama kızın olmadığı ortamlarda onu korur."

Dudaklarını büzdü. "Bilmem."

"Senin bad boy olduğunu düşünemiyorum zaten," deyip parmaklarımı bardağın kenarında gezdirmeye başladım. "Sen kesin çok kibar bir sevgilisindir." Kafasını *hayır* der gibi salladı. "Nasıl yani?" dedim şaşkınca. "Hödük müsündür?" Burnundan sesli bir nefes verdi. "Bilmiyorum," derken tepkimi bekler gibi gözlerime bakıyordu ama ben ne demeye çalıştığını anlayamıyordum. "Hiç sevgilim olmadı."

Aldığım yudum boğazımda kaldı, öksürmeye başladım. Öksürüğüm dinmediği için Karan, bana yardım etme niyetiyle ayağa kalktı ama elimi kaldırarak onu durdurdum. "İyiyim," dedim çatallaşmış bir sesle. "Sadece şok yaşıyorum."

"Bu kadar şaşırmanı beklemiyordum," derken sırıtıyordu.

"29 yaşında, böylesine yakışıklı ve sempatik bir adamken sevgilin olmadı mı?" *Yavaş, Lâl.*

Aldığı övgüye karşılık sırıtırken burnunu kaşıdı. "Genelde böyle biri değilimdir. Soğuk ve ketumumdur. Nadir rastlanan anlar yaşıyoruz," dedi kısık bir sesle. "Neden böyle bakıyorsun? Uzaktan bakınca, durmadan sevgili değiştiren biri gibi mi duruyorum?"

"Hayır hayır," dedim hızlıca. Başka ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Neyse ki garson, içkilerimizi tazelemek için geldi. Karan çok tatlı bir adamdı. Bazı nahoş olaylar dışında bana karşı her zaman çok kibar olmuştu. Bakışlarında gördüğüm şey sadece bana özelse masanın üstüne çıkıp oynamaya başlayacaktım. Başka bir kadına bu şekilde bakmış olsaydı, şimdiye kadar evlenmiş bile olabilirdi. Hâlâ üstümdeki şoku atamıyordum.

Garson uzaklaştıktan sonra Karan, kaşıyla beni işaret etti. "Lisedeki hıyarı öğrendik. Başka tanımadığımız bir hıyar var mı? Ya da hıyarlar?" dedi. "Hıyar" kelimesini o kadar içten söylüyordu ki dayanamayıp kahkaha attım. Gülüşüme karşılık o da gülümsedi. "Neye gülüyorsun?"

Son söylediğine cevap vermeden, "Bir tane daha var," dedim. Meraklı bir ifadeyle bakmaya başladı. "Orada sanırım 'hıyar' olan bendim," dedim parmağımı dudaklarımda oynatırken. "Nasıl?" diye sorduğunda derin bir nefes verdim. "İş ilişkisi sayesinde başlamış bir şeydi. Çok uzun sürmedi ama bittiğinde biraz sıkıntı yaşamıştım yine de. Konuşacak bir şeyimiz yoksa neden birlikte olacaktık ki?"

Dediğimi tartar gibi bakarken boğazını temizledi. "Haklısın. Paylaşacak bir şeyin yoksa hayatında olmasına da gerek yok." Onunla paylaşacağım şeyleri düşündüm. Sanki saatlerce sohbet etsek bile onu tanıyamayacak gibi hissediyordum. Konuştuğumuz her şey okyanusta bir damla olarak kalacak gibiydi. Karan çok karmaşık bir adam gibi duruyordu ya da ben onu okumasını bilmiyordum. "Merak ettiklerim var," dedim ve yeniden ona döndüm. "Sor," dedi.

Şampanyamdan bir yudum aldım. "Çok var ama ilkini gerçekten çok merak ediyorum. Belki anlatmak istemezsin, belki saygısızca bulursun ama sormadığım sürece içimi kemirip duracak." Gözleri kısıldı. "Ömer bir şey yaşamış. Ona ağır gelen bir şey."

"Lâl," diyerek araya girdi. "Bunu sana Ömer anlatsa daha iyi olur. Benim anlatmam doğru olmaz."

"Anlatır mı peki?"

"Anlatır. Dediğin gibi bir şey yaşadı ve bunu konuşacak zamanı olmadı. Arkasından gelen olaylardan sonra neye üzüleceğini şaşırmıştı. Sorarsan anlatır çünkü Ömer, derdini paylaşmaktan çekinmez." Titrek bir nefes verdi. "Ben soramıyorum. Sen sor, döksün içini."

"Karşımda acı çekeceğini bilerek nasıl sorayım ki?" dedim kısık bir sesle. "Soramam."

"Sorsan da sormasan da çekiyor o acıyı."

Göğsüme bir sızı yerleşti. "Eşi miydi?" diye sordum elimde olmadan. Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. İçim acıyarak yutkundum. Ben bunu Ömer'e nasıl soracaktım? Onu gözünden yaş akarken hayal etmeye çalıştım. Katlanamadığımı fark ettim. Karan daha beterini söyledi. "Beş aylık hamileydi."

Ağzımı elimle kapatırken boğazımdan acı dolu bir nida kaçtı. Bir can değil, toprağa emanet ettiği iki canın acısını çekiyordu. Kendi ailesini de kaybetmişti. Ömer o toprağın altına girmemişti ama gözlerinde gördüğüm o duyguyu şimdi anlıyordum. Ömer, onlarla beraber ruhunu kaybetmişti.

Sevdiği iki can, ailesi... Ömer'in bütün yaşam gayesi bir avuç toprakla örtülüydü.

Ölüme alışkındım. Küçük bir kızken omzuma değen bir eldi ölüm. Anılarımın asılı kaldığı fotoğraflarda, ailemi hatırladığım rüyalarımda hep zihnimin kıyısındaydı. Hatta bazen dost olur, yanıma otururdu. *"Bak, buradayım, unutma beni"* derdi. Onu unuttuğum her an, kendini yeniden hatırlatmaktan geri durmazdı. O anlardan biriydi şu an yaşadığım.

Ölüm, iki hece bir ömürdü. Bir nefesle başlayan hecenin devamını, üstümüze kapanan bir avuç toprak tamamlardı.

Ömer, o iki hecenin darağacında idam edilmiş gibiydi. İçime işleyen bakışların arkasında yatan duyguları daha iyi anlamanın ağırlığıyla eziliyordum. Onun mutlu olduğunu düşünüyor-

dum. Sevgi dolu bir eş, ilgili bir babayken nasıl görüneceğini canlandırıyordum gözümde. Bunu yapıyordum çünkü aklıma gelmesini istemediğim bir görüntü vardı. Onları kaybettiğindeki vaveylasını düşünmemeye çalışıyordum. Düşünürsem eğer bir dakika bile durmaz, yanına gider, ona sıkıca sarılarak bağıra bağıra ağlardım. Bunu, ona yapmaya hakkım olmadığı için kendimi durduruyordum.

Karan'ın gözlerine yerleşen acı dolu ifadeye baktım. Benim yapmak istemediğimi o yapıyordu. Belki de kulağından hiç silinmeyen Ömer'in çığlığını tekrar duyuyordu. Ömer'in çığlığı, ikimizin etrafını sarıyordu. Bir bedene bürünüp omzumuza çöküyordu.

"Nasıl?" dedim sesim titrerken. Güç bir nefes aldım. "Çok mu kötüydü?"

Kafasını yavaşça sağa sola salladı. Biri sanki kalbimi elleri arasına alıp sıkıyormuş gibi hissettim. "Unutmak istediğim yüzlerce anı var ama... En beteri oydu," dedi bunu söylemekten nefret ediyormuş gibi. "Beynimin en ücra köşesine mıhlanmış bir ses. Sevdiği kadının, ellerine bulaşmış kanına bakarak canından can gidiyormuş gibi bağıran bir adam." Derin bir nefes verdi. "Ömer, kardeşim."

Gözümden akan yaşları hızlıca sildim. "Cinayet miydi?" diye korkarak sordum.

Sağ eli yumruk olmuştu. "İğrenç bir suikast," dedi nefret kusar gibi. "O kadar beklenmedik, o kadar beterdi ki... Ömer'in nasıl toparlandığını bilemiyorum. Nasıl bu kadar güçlü durabilir? Nasıl?" Gözlerini, içimizdeki yangını hissetmiş gibi hırçınlaşan denize çevirdi. "Çok ölüm gördüm. Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok yasa şahit oldum. Ama hiçbiri onunki gibi değildi. Öyle bir feryat ediyor ki, tenine dokunduğumda bile acısını anlayabiliyordum. Onu öyle gördüğümde söz verdim kendime." Yeniden gözlerime baktı. Kararlılığını gördüm ama bu durum onu yaralıyormuş gibiydi. "Ben âşık olmayacaktım." Boğazımdan sessiz bir hıçkırık kaçtı. "Birini sevebilirdim ama âşık olmayacaktım."

Kader, tesadüf olup yüzüme çarptı. Canı yanan bir adam, karşımda tesadüfün renklerine bulandı.

Uzanıp elini tuttum. Ağlamamı durdurabilmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Karan'ın elini yavaşça sıktım. *Anlıyorum* der gibi baktım ona. Yaşadıklarını, yaşamaktan deli gibi korktuklarını, içindeki acının her nefes aldığında daha derine saplanışını anlıyordum. Bir yüreğin sancıyan hâlini, acıdan kıvranan bir kalp bilirdi.

Burukça tebessüm etti ve "Kızacak," dedi burnundan bir nefes verip. "Çok kızacak."

"Bana söylediğine mi?" Elimi çekip kâğıt mendil alarak yanaklarımı sildim. Bilmiyormuş gibi yapabilirdim. *Ona ilk baktığın anda anlayacak, Lâl.*

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. "Hatta kendi anlatmadığı için rahatlar." Kaşlarımı kaldırdım. Ne için kızacaktı? Gözlerime dikkatle bakarken, "Anlarsın," dedi. "Zamanı gelince."

Cevap vermedim. Derin derin nefesler alarak içimdeki yangının küllerinin savrulmasını bekledim. Bazı gerçeklerin öğrenilmemesi gerektiğini anladığım an, bu andı. Keşke öğrenmeseydim. Keşke hep tahminlerimde kalsaydı. Keşke onu acı çekerken düşündüğüm anın böyle hissettireceğini önceden bilip sormasaydım, sussaydım.

"Başka?" dediğinde ona baktım. Dirseklerini masaya yaslamış, ellerini birbirine geçirmişti. "Başka soracağın bir şey yok mu? Bu anı dindirecek başka bir şey soramaz mısın?" dedi, içindeki acıyı dindirmek ister gibi istekle. Dudaklarımı yaladım. Kısa bir an düşünüp, "Beni gerçekten hiç tanımamış mıydın?" diye sordum. "Yani varlığımdan bile haberin yok muydu? Abim bu işte gerçekten bu kadar iyi mi?"

"Genelde işlerinden bahsetmediğini biliyorsun. Seninle tanıştıktan sonra, önceden bazı zamanlarda bulduğu bahanelerin nedenlerini artık anlıyordum. Ama evet, senden haberim yoktu."

"Hım..." dedim kısık bir sesle. "Kandırılmaktan hiç hoşlanmam." Bunu neden söylediğimi ben de bilmiyordum. *Kim hoşlanır ki, Lâl?* Karan kaşlarını çattığında konuşmaya devam ettim. "Beni kandırma."

Dikleşip arkasına yaslandı, gözlerine durgun bir ifade yerleşti. Kollarını göğsünde birleştirmişti ve bunu sanki koruma içgüdüsüyle yapmıştı. "İsteyerek yapmam," dedi kesin bir dille.

Ne demek istiyor? Yani istemeden seni nasıl kandırabilir? Ne diyecek sonra, kuzenim mi kandırmış diyecek? Burnumdan gülmeye benzer bir ses çıkardım. "Bu ne demek?"

Gergin duran omuzları daha da kasıldı. Cevap vermek için aralanan dudakları, garsonun gelmesi ile kapandı. "Tazelememi ister misiniz?" diye soran garsona *hayır* anlamında kafamı salladım. Karan bana bakarak, "Tatlı ister misin?" diye sordu. "Buranın kazandibi tatlısı çok güzeldir." Bu sefer *olur* anlamında kafamı salladım ve siparişi verip garsonu gönderdi.

Onu yavaşça süzüp sorduğum soruya cevap vermesini beklemeye başladım. Hiç oralı olmadan, "Bana biraz ailenden bahseder misin?" diye sordu. İstemsiz bir şekilde nefesimi tuttum. "Yasin'den öğrenmem gerekenleri öğrendim ama bazı noktalar yerine oturmuyor sanki. Mesela ailen seni neden iş yerlerinden uzak tutuyordu?" diye merakla sordu.

Gerildim. "Bunu da nereden çıkardın?" diyerek tersledim.

"Yasin öyle söyledi."

Çenemi kaldırıp, "Öyle bir şey yok," dedim. "Sadece oraya gitmem için hiçbir sebebim olmamıştı. Annem zaten atölyesinden çok, evde çalışırdı."

Annemi resim yaparken hiç görmediğimi hatırladığımda gözlerim uzaklara daldı. *"İzlendiğimde rahat olamıyorum"* dedi annem ve öne sürdüğü bu nedene inanıp onu sorgulamamıştım. Peki, şimdi neden bu durum bana saçma geliyordu? Onu resim yaparken izlediğim tek an, zihnimde bir şimşek gibi çakınca kendime kızdım. Her sanatçının farklı tutumları olabiliyordu.

Karan, "Lâl?" diye seslendiğinde boğazımı temizledim.

"Babamın bürosuyla evimizin arasında yarım saatlik bir mesafe vardı. İstanbul'daki gibi yarım saatlik bir mesafe değil bahsettiğim. Almanya'da kırk beş dakikada şehir değiştirebiliyorsun, öyle düşün. Uzaktı yani." *Anladım* anlamında kafasını salladı ve devam etmemi bekledi. "O yüzden ziyaret etmeye gidemiyordum. Tek başıma seyahat etmeme karşı çıkarlardı. Babam da sabahın erken saatlerinde evden çıktığı için hiç denk gelemezdik. Bu neden sorun olsun ki?" diye sordum anlam veremeyerek.

"Hayır hayır, sorun değil," dedi hızlıca. "Sadece..."

Araya girip, "Yangından sonra geriye hiçbir şey kalmaması ve onlara dair bir şeyin bulunamaması, sana da hiç yaşamamışlar gibi mi hissettiriyor?" diye sordum. "Bazen bana böyle hissettiriyor ama sonra 'Saçmalama' diye kendime kızıyorum. Onlardan geriye kalan tek bir parçanın olmaması, onları hayalet mi yapar, Karan?"

"Anılarında varlar, Lâl."

"Anılar ölmez mi, Karan?"

"Bir tek anılar ölmez."

Burukça gülümsedim. "Ben de ölmüyorum."

Bu söylediğim, Karan'ın dudaklarının bir parça aralanmasına neden oldu. Tatlıları bırakan garson uzaklaştıktan sonra elimi tuttu. Beni ikna etmek ister gibi, "Ölüm çare olsaydı mezarlıklarda boş yer kalmazdı," dedi. Fakat bunu ben de biliyordum. "En büyük mezar, insanın zihnidir. Anılarına tutun, o zaman yaşarsın."

Neden bilmiyorum ama gözlerim doldu. İçimi kaplayan "yeni anılar yaratma" isteğiyle Karan'ın elini okşadım. Bakışları ellerimize değdi, yeniden gözlerime baktı ve gülümsedi. *Bu adam kalbimize zarar.* Ona baktıkça umut etmekten korkmuyordum.

Biraz sonra, "Ömer'in yanına gidelim mi?" diye sorduğumda şaşırdı ama kafasını *tamam* anlamında salladı. "Tatlını ye, ondan sonra çıkarız," dedi. Sonra başka masada oturup bilmem kaçıncı yemeğini yediğini bilmediğim Arif'e el işareti yaptı. Eli elimden uzaklaşınca içime boşluk hissi yerleşti.

Gerçekten güzel bir kazandibi yiyorduk. Karan'ın, tatlıdan birkaç çatal aldıktan sonra telefonu çaldı ve görüşme yapmak için izin isteyip ayağa kalktı. Köşeye geçip konuştuğu sırada, Arif de yanına gitmişti. İş konuşurlarken bu kadar ciddi olmaları, onları çok tatlı gösteriyordu. *Eşek kadar adamlara da tatlı demezsin.* Hatta çok tatlıydılar.

Birkaç dakika sonra Serhat'ın masaya doğru yaklaştığını gördüğümde irkildim. Karan'ın iyileşmeye başlayan yaraları sanki ona geçmiş gibiydi. Yüzü, güzel bir dayak yediğini belli ediyordu. *İnsan irisi iyi dövmüş.* Karan da Serhat'ı fark edince sinirli bir ifadeyle bize doğru yürüdü.

"Afiyet olsun," diyen Serhat'ın sesi kırgın çıkıyordu. "Ben sizden özür dilemeye geldim. Yaptığım yanlıştı, kusura bakmayın." *Bizden neden özür diliyor ki?*

Karan, onu omzundan itip kendine doğru çevirdi. "Lan sen ne kadar iş bilmez bir adamsın! Kim sana ondan özür dile dedi? Neden kafana göre iş yapıyorsun, mal herif?" diye çıkıştı. Serhat kafasını önüne eğip sesini çıkarmadı. Karan dişlerinin arasından, "Ah Serhat! Ah be akılsız!" diyerek Arif'e işaret etti. "Götür şunu gözümün önünden!"

Arif, Serhat'ı kolundan tutup uzaklaştırırken Karan'a bakarak, "Abartmıyor musun?" diye sordum. "Tamam işini..."

"Lütfen karışma, Lâl," derken sinirliydi. "Burada çocuk eğitmiyoruz. Neyi, nasıl yapacağını bilmiyorsa ya defolup gidecek ya da eğitilmeyi göze alacak. Güzel sözden anlamıyorsa, hatta üste çıkıyorsa ne yapabilirim? Eyvallah deyip kenara mı çekileyim?" Sessizliğe büründüğüm sırada tabağıma baktı. "Kalkalım mı?" diye sorduğunda sesi biraz öncesine nazaran yumuşak çıkmıştı.

Cevap vermek yerine ayaklandım. Yan yana yürüyorduk ve gerginliği bana da geçiyordu. Bir anda bu kadar sinirlenmesine her seferinde çok şaşırıyordum. Sanırım her şeyin kendi istediği gibi nizami olmasını istiyordu. Çok fazla insanla çalışmak böyle bir şeydi. Karan bunun farkına hâlâ varamamış gibiydi.

"Ömer şirketteymiş ama eve geçeceğini söyledi. İstersen şirkete uğrayalım ya da direkt eve geçelim," dedi. Şirketi görmek istiyordum ama Ömer'i bekletmek istemiyordum. "Eve geçelim," dedim.

Karan, arabaya binmem için gülümseyerek kapıyı açtı, ben de ona gülümsedim. Kapıyı kapatmadan önce birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra gelip yan tarafıma oturdu. Eve gidene kadar telefonu susmadı. Trafik de işin içine eklenince yeniden sinirlendi. Ağzının içinden küfürler savururken tüm evrene sövdü. *Manyak.* Eve geldiğimizde içeri girmeden önce belime dokundu ve ona döndüm.

"Umarım güzel bir gün geçirmişsindir," dedi. Cevabımı merakla bekliyordu. "Her şey istediğim gibi değildi ama benim için büyük bir adımdı. Daha gün bitmedi, biliyorum. Başka bir şey yapmak ister misin?"

"Lan yine mi?" diye soran Ömer'e doğru döndüm. Bana yine alınmış gibi bakıyordu. "Artık bileklerimi keseceğim. Yeter artık!" Hiç beklemeden, kafamı göğsüne yaslayıp sarıldım. Ömer şaşkınlığını üstünden atıp kollarını belime sardı. "Affettirmek için güzel bir yol..." diye dalga geçti. Kalbinin sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Onu üzmek istemiyordum ama bıraksa onunla saatlerce ağlayabilirdim. Gülüşünün arkasına sakladığı acıları görüyor olmak, içimi yakıyordu. Daha da sıkı sarıldım. "Beni bu kadar mı özledin?" dediğinde, dolan gözlerimi sıkıca yumdum. Bir şeyden şüphelendiği, sesinden belliydi. Hatta Karan'a kaş göz ettiğine bile emindim. "Ha..." dedi birkaç saniye sonra ama bunu öylesine söylememişti. Belimi saran kollarının sıkılaştığını hissettim. Derin bir nefes verip, "İyiyim," dedi öylesine.

"Hep iyi ol," dedim sesimin titremesine engel olamadan.

Beni kendinden uzaklaştırıp gözlerime baktı ve hafifçe tebessüm etti. "Sen bu kadar duygusal mıydın ya?" dedi dolan gözlerime bakarken. "Yoksa bana özel mi?" deyip konuyu dağıtmaya çalıştı ama gözleri onu ele veriyordu. Ömer'in gözleri, sonu yazılmamış bir kitabı anlatıyordu. O kitabın üstü toprakla örtülmüştü.

Uzanıp yanağından öptüm. "Sanırım öyleyim..." diye mırıldandım. Bir anda arkamda duran Karan beni tutup kendine doğru çevirdiğinde, "Ne oluyor?" diye gıcık bir şekilde sordu.

"Ne ne oluyor?" diye şaşkınca sorduğumda kaşlarını çattı. "Neden öpüyorsun o hıyarı?" dedi sinirle. Ömer kahkaha atıyordu ve ben de ona eşlik ediyordum. *Oha, kıskandı mı?* "Evin içinde yapmayın böyle şeyler!" dedi. *Bahaneye bak. Nerede yapalım, canım?*

Parmak uçlarımda yükselip Karan'ı yanağından değil, boynundan öptüm. Bunu yaptığımı hatırladığım her an kızaracağını biliyordum. Dudaklarım Karan'ın boynunun sıcaklığıyla yanarken, nefes verip uzaklaştım. Karan, kaskatı kesilip sertçe yutkundu. Kısık bir sesle, "Ne yaptın sen?" diye sordu ve eli öptüğüm yere gitti.

"Öptüm," dedim nazlı bir sesle. *Lâl, ne oluyor? Bana bir şey oluyor.* Bu sefer de Ömer beni çekti. Kızarak, "Ya ama çekip durmayın!" dedim.

Ömer, beni kolunun altına alıp Karan'a, "Ne oldu lan, salak herif? Bana gelince 'evdeyiz', sana gelince..." derken Karan onun sözünü kesti. "Sana gelmesin!" dedi üstüne basa basa. Beni bileğimden tutup kendine doğru nazikçe çekti. Sıcaklığıyla ürperdim. *Yalama olduk ama!* "Hadi yukarı çıkalım!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan Karan beni odama getirdi. "Karan, Ömer'le konuşacaktım ben ya!" dedim sitemle. "Hatta onunla konuşmak için eve geldik ya!"

Elini kapının kulpuna koyan Karan, bana doğru eğildi. "Güzelim," dedi ve o an, artık Karan ne derse yapacağımı anladım. "Sen elini yüzünü yıka, kendine gel, yine konuşursun Ömer'le," deyip alnımdan öptü. *Son vuruşu da yaptı, resetlendik.* "Benim Ömer'le konuşmam gereken birkaç bir şey var. Ondan sonra gelirsin, olur mu?" diye tatlı bir sesle sordu.

Kafamı yavaşça salladım ama bunu yaptığımı sonradan fark ettim. Adam beni aptala çeviriyordu. Gülümseyip, kapıyı kapatmadan önce göz kırptı. Kendimi yatağa attım ve uzanıp onun ne kadar tatlı olduğunu düşündüm.

Gözlerimi araladığımda saatin 04.13 olduğunu gördüm. Homurdanarak doğruldum ve yanıma su almadığım için kendime kızdım. Su içmek için aşağı inmeye karar verdim. Sarsak adımlarla yürürken gözlerimi ovuşturdum. *Düşeceğiz!* Son anda duvardan destek alarak düşmekten kurtuldum ve önüme gelen saçlarımı çektim. Ne vardı normal bir evde otursalardı? *Bu ev anormal mi?* Merdiven sevmiyordum.

Karan'a gıcık olduğum için sinirimi evden çıkarıyordum. Beni odaya tıktıktan sonra Ömer'le uzunca bir süre konuşmuştu. Onları beklerken uykum geldiği için üstümü değiştirip yatağa girmiştim. Bir ara yanıma gelip saçlarımın arasına kondurduğu öpücüğü anımsıyordum. Mutfağa inip bir bardak su doldurdum. Tüm bunları düşünürken gülümsedim. Sanki günlerdir su içmemişim gibi iki koca bardak su içtim. *Sabaha kadar tuvalete kalkacağız desene.*

Bardağı bulaşık makinesine koyup bahçe kapısına doğru adımladım. Yağmur atıştırmış olmalıydı, çok güzel bir toprak kokusu ciğerlerime doluyordu. Kapıyı açıp dışarı doğru adımımı atacağım sırada farklı bir koku çektim içime. Bir kol boynuma dolandı ve beni kenara çekerek kendine yasladı.

"Sakın sesini çıkarma!" dedi. Korkudan ve bıçağın boynumda bıraktığı soğukluktan dolayı titredim. Gecenin kör bir vaktinde tanımadığım bir adamın elinde esirdim.

17. BÖLÜM

Kimsesizliğin Yuvası

Gecenin karanlığı, biz insanlar gibi derin bir uykuya dalmıyordu. Kötü insanlara, aydınlığın öte tarafında olanlara ev sahipliği yapıyordu. Gece, saatlere bölünmüş anlardan oluşuyordu. İnsan bunun gibi anlarda tuhaf şeyler hatırlıyordu. Gözümün önünde şimşek gibi çakan anıların hepsi çocukluğuma aitti fakat aralarında farklı bir anı vardı. O da yukarıda uyurken benim ne yaşadığımdan habersiz olan adama aitti. Uyku, ölümün arkadaşı olduğu için mi sessiz çığlıklarım kimsesizdi?

Boğazıma dayanan soğuk bıçağı düşünmeden yapacağım bir hamle, belimde hissettiğim farklı bir soğukluktan sonra yerini hareketsizliğe bıraktı. Beni alıkoyan kişi, "Aklından bile geçirme!" diyerek silahı belime yasladığında, korku artık tüm hücrelerime yayılmıştı.

Bu Serhat'tı, sesinden tanımıştım. Nefesi öyle kötü kokuyordu ki ayık olmadığı belliydi. Yoksa bunu yapacak cesareti bulamazdı. Damarlarında gezinen alkol, mantığının önündeki en büyük engeldi.

"Serhat," dediğimde bıçağın boğazımdaki baskısı arttı. "Mantıklı düşünemiyorsun. Bırak beni. Birazdan..."

Sözümü kesip beni içeri doğru sürükledi. Ayağıyla kapıyı kapattı. "Zaten benim hareketlerim hiçbir zaman mantıklı değildir." Kelimeleri telaffuz ederken dili dolanıyordu. "Sevgilin bunu çok iyi bilir! Bunu da, beni herkesin içinde rezil etmeyi de çok iyi bilir!" derkenki öfkesini iliklerimde hissettim.

Zorlukla nefes alıyordum. Ellerimi koluna koyup onu uzaklaştırmaya çalıştım ama gücüm yetmiyordu. Sırtını duvara yaslayıp beni de kendine doğru bastırdı. Böylece bahçedeki korumaların bizi görme ihtimalini ortadan kaldırdı. Boğazıma yaslanan bıçağın, ruhumu bedenimden ayırması saniyeleri almazdı. Korkudan dizlerim titriyordu. İçimi saran duygu, tehlikenin soğuğunu bedenime sarıyordu.

"Benim suçum ne?" dediğimde, kolunu daha da sert bastırıp dişlerinin arasından konuşmaya başladı. "Senin suçun, onun hayatında olmak! Bana yaşattığının aynısını o şerefsize yaşatmam için tek çarem sensin!" *Lâl, bağırmazsak belki burada bizi öldürecek. Bağırırsak da bıçağı saplayabilir. Ne yapacağız?* "O yüzden sessiz olup cezanı çekmeni bekleyeceksin!"

Koluna tırnaklarımı batırdığımda belime doğrulttuğu silahın baskısı arttı. Doğru düzgün nefes alamadığım için başım dönmeye başladı. Ölümle burun burunaydım. Serhat, bir anda yerimizi değiştirdiğinde, hızlı hızlı nefesler alıp öksürmeye başladım. Eliyle ağzımı kapatıp, "Sus!" diye uyardı. "Sus, sesini duyacaklar. Sus!" dedi telaşla.

Sesindeki korku, elle tutulur cinstendi. İkimiz de korkuyorduk. Ama o, korkarken bile eylemini sürdürmeye devam ediyordu. Silahı şakağıma dayadı. Bıçağı köprücük kemiğime doğru yasladı. O anda bıçak canımı acıtmasa bile deli gibi korkuyordum. Aklı başında olmayan bu adam, her an her şeyi yapabilirdi.

Öksürüğüm bitene kadar bana büyüyen gözleriyle baktı. "Lütfen, Serhat!" dedim nefes nefese yalvararak. Kısık bir sesle, "Öcünü ondan al. Benim bir suçum yok! Sevgili falan da değiliz!" dediğimde bıçağı yavaşça boynuma doğru sürttü. Nefesini yüzüme doğru üflediğinde, midem ağzıma geldi.

"Sana değer veriyor," dedi. Bu durum onu çok mutlu ediyormuş gibiydi. "Beni rezil etmenin bedelini bu şekilde ödeyecek!" dedikten sonra yaptığı hareket yüzünden gözlerim irileşti. Silahın emniyetini açıp kalbime yasladı.

Lâl, bağır!

"N'apıyorsun? Bırak beni! Bırak! Gücün bana mı yetiyor?" dedim canhıraş bir şekilde.

Sesimin yüksek çıkması, öfkesinin artmasına neden oldu. "Tek bir ses daha çıkartırsan..." Cümlesine eşlik eden, boğazımdaki bıçağın baskısı oldu. "Basit bir bıçak darbesiyle ölmezsin!" Sesinde iğrenç bir ton vardı.

Boğazıma bir yumru oturdu. Bıçağı masanın üstüne bırakmak için uzandığında, yanlışlıkla bardağa çarptı. Düşen bardağın sesi, sessizlik yemini etmiş evin içinde yankılandı. Birinin bunu duyması için dua ettim. O kadar adam neredeydi?

"Allah kahretsin!" deyip yeniden bana döndü. "Ne yapacağım şimdi?" dediğinde çıldırmış gibi bir hâli vardı.

Onu kendine getirmek isteyerek, "Mantıklı hareket edemiyorsun!" dedim. "Beni öldürürsen buradan elini kolunu sallayarak çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Cümlelerim onu ikileme düşürmüştü ve gözlerindeki ikilemi görebiliyordum.

Yeniden boğazıma sarılacağı sırada Patron havlayarak içeri girdi ve Serhat'ın bacağına yapıştı. Patron'u itmeye çalışan Serhat, küfürler savurarak bağırmaya başladı. Fakat Patron dişlerini onun bacağına geçirmişti ve bırakmıyordu. Benden uzaklaşarak mutfağın ortasına doğru gittiklerinde dizlerim tutmadı ve yere düştüm. Yaşadığım anın gerçekliğini idrak edemiyordum. Serhat'ın silahı Patron'a doğrulttuğunu gördüğümde güçlü bir çığlık attım.

"Hayır!" diye bağırdığım sırada içeri giren Arif, hızla Serhat'ın üstünde atlayıp silahı ondan aldı. "Lan!" deyip Serhat'ı yakasından tuttu. İki kaşının ortasına kafa attığı sırada, bedenimi taşıyamayıp yere doğru devrildim.

Gözlerimden boşalan yaşlar görüş açımı bulanıklaştırıyordu ama "Lâl!" diye bağırarak içeri giren Karan'ın endişe dolu gözlerini görebildim. Arif ve birkaç adam, Patron'un elinden Serhat'ı kurtarmaya çalışırken, doğrulup Karan'ın beni göğsüne doğru çekmesine izin verdim. "Geçti, Lâl. Geçti, güzelim," derken onları görmeyeyim diye kafamı göğsüne doğru bastırıyordu. "Bittin lan sen!" diye bağırdığında, beni kendine daha da bastırdı. "Ecelin olacağım!"

Titreyen ellerimi ona sarmaya çalıştım ama başarılı olamadım. "Karan," deyip, titreyerek ağlıyordum.

Kulaklarım uğuldamaya başladığı sırada Ömer'in sesini duydum. Yaşadığım anın etkisi, bedenime yansımaya devam ediyordu. "Nasıl yaptın lan?" diye bağırıp Serhat'ın yüzüne yumruk attığında kırılan kemiklerin sesiyle ve yaşadığım olayların etkisiyle öğürmeye başladım.

"Lâl?" dedi Karan endişeyle. Kafamı kaldıracakken onu durdurdum. Ciğerlerime dolan kokusunu içime çekip kendime gelmeye çalıştım. Ömer bağırarak küfürler savururken yumruk sesleri gelmeye devam ediyordu. Mutfakta şu an kaç kişi vardı, bilmiyordum ama ben sanki tek başımaydım. Karan'ın saçlarımı okşayıp bir şeyler söylemesi bile kendimi yalnız hissetmeme engel olamıyordu. Korkum hâlâ geçmemişti.

Bacaklarımın üstünde hissettiğim tüylü dokunuşlarla beraber daha çok titremeye başladım. Patron kendini bana doğru sürterken sanki *korkma* diyor gibiydi. Kahramanım beni yalnız bırakmıyordu.

Birkaç saniye sonra Karan beni hafifçe kendinden uzaklaştırıp gözlerine bakmamı sağladığında, bu sefer ona izin verdim. Gözlerindeki endişenin arkasındaki öfkeyi gördüm. Bedenimdeki titremeyi görünce, üstündeki tişörtü ensesinden tutup çıkardı ve hiç beklemeden kafamdan geçirdi. Benim bedenim boşalmış gibiydi. Elimi kolumu hareket ettiremiyordum. "Ağlama..." dedi yalvarır gibi. Kollarımı tişörtten geçirip beni ye-

niden göğsüne yasladı. "Yalvarırım ağlama!" Boğazımdan sesli bir hıçkırık kaçtı. Kendimi durduramıyordum. "Beni daha da çıkmaza sürükleme, n'olursun!"

Ağladım. Birileri Serhat'ı mutfaktan çıkarırken korkumun geçmesini bekleyene kadar ağladım. Ölüme bu kadar yakın olmanın hissettirdiği tarif edilemez korkuyla derin derin nefesler almaya başladım. Patron biraz geç gelse ne olacaktı? İnsan böyle anlarda ailesini yanında istiyordu. Karan'ın yanımda oluşu yetiyordu ama babamın "Lâl'im" demesini hiçbir şeye değişemezdim.

Bir gün en sevdiklerim öldü ve ben neye üzülsem onların ölümüne ağladım.

Karan birkaç dakikadır saçlarımı okşayarak, "Geçti," demeye devam ediyordu. Gözyaşlarım onun çıplak göğsüne doğru akarken Karan beni sıkıca tutuyordu. Sanki bıraksa başıma bir şey gelecek gibiydi. Gerçekten de öyle hissediyordum. Köklerini toprağa salan bir ağaca sarılmış bir sarmaşık gibiydim. Köklerim olan ailemi, toprağın altına gömmüştüm lakin ailem olacak bir adama sarılmıştım.

Biraz sonra Ömer'in kısık bir sesle, "Minik kuş," diye seslendiğini duyduğumda, kafamı çevirip onunla göz göze geldim.

Gözlerinde gördüğüm endişeye karşılık, "Ömer!" dedim. Yanımıza doğru eğilip titreyen elimi ellerinin arasına aldı. "Şşş, geçti," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bak, biz yanındayız. Artık o şerefsiz sana bir şey yapamaz. Kimse yapamaz!"

Kafamı sağa sola salladım. Karan gözümden akan yaşları parmak uçlarıyla sildikten sonra dudaklarını alnıma bastırdı. "Ömer," dediğinde sesinden yayılan soğukluk, bedenimle aynıydı. Karan yavaşça ayağa kalktığında göğsüne yaslı duruyordum. Titreyen dizlerimi fark ettiğinde beni kucağına aldı. "Bana bırak," dedi Ömer'e bakarak. Serhat'tan bahsettiğini anladım. "Ben gelene kadar başına bir şey gelmeyecek!" dediğinde sesinde ölüm kol geziyordu. Serhat'a yaptığının bedelini kendisi ödetmek istiyordu.

Ömer kafasını *tamam* anlamında sallayarak bana baktı. Dudaklarını alnıma bastırıp, "Sabaha hepsi kötü bir kâbus olarak kalacak," dedi beni ikna etmek ister gibi. "İnan bana." Güven vermek adına gülümsedi. "Şimdi sadece uyu. Tamam mı?" Gözlerimi yavaşça yumup açtım. Kafamı sallamaya bile mecalim yoktu. Ömer son kez gözlerimin içine bakıp bahçeye çıktı. Nereye gittiğini de ne yapacağını da biliyordum.

Karan beni hafifçe yukarı doğru kaldırıp adımlamaya başladığında kafamı tekrar göğsüne yasladım. "Özür dilerim," dedi canı yanıyormuş gibi. "Özür dilerim, Lâl. Affet beni." Dudaklarını saçlarımın üstüne bastırdığında, gözlerimi kapattım. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim..." Yukarı çıkana kadar dilediği özürlere gerek olmadığını söyleyecektim. Onun suçu olmadığını, böyle olacağını bilemeyeceğini, kendini suçlamaması gerektiğini söyleyecektim ama yapamadım. Tek yaptığım, sessizce gözyaşı akıtmak oldu.

Odaya girip beni yatağa yatırdığında, titrediğimi fark edip üstüme örtü örttü. Soğuktan değil, geçmeyen korkumdan titriyordum. Karanlıkta zar zor seçtiğim gözlerini sertçe yumup açtı. Yatağın kenarına oturdu. Elimi ellerinin arasına alıp dudaklarını avuç içime bastırdı.

Çatallaşmış sesimle, "Karan," dediğimde hızla, "Lâl," deyip, beni yeniden doğrulttu ve göğsüne yasladı. Sıkıca sarılırken derin derin nefesler alıyordu. "Kurban olurum sana. Ağlama artık, n'olursun. Ağlamana dayanamayıp ona gününü göstermeye gideceğim!" Titrememi almak ister gibi beni hızlı çarpan kalbine doğru bastırıyordu. "Ağlama. Ağlama, öldürme beni."

Böyle demesi içimdeki yangını daha da harladı. Avuçlarımı göğsüne yaslayıp kendime onun burada olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Birkaç dakika ile sıyrıldığım olayın etkisi, bedenime yansıyordu. Tansiyonum düşmüş olmalıydı. Bu kadar titrememem normal değildi.

"Buz gibisin," dedi kısık bir sesle. Beni yavaşça yatırıp yanıma uzandı ve yeniden göğsüne bastırdı. Üzerimizi örtüp ısınmamı sağlamaya çalışıyordu. "Üstüne başka bir şey giydirelim mi? Kazak giymek ister misin?" Sorusuna cevap vermediğimde, kafasını eğip bana baktığını hissettim. "Güzelim?"

Hareketleneceğini anladığımda, "Gitme!" dedim hızlıca. "Yalnız kalmak istemiyorum."

"Allah kahretsin!" dedi kısık bir sesle. Saçlarımın üstünde sıcak nefesini hissettim. "Gitmiyorum, Lâl. Gitmem. Buradayım, güvendesin. Kimse sana dokunamaz." Kolumu yavaşça okşamaya başladı. "Titreme artık, güzelim. Titreme, kurban olurum. Buradayım işte." Yumuşak ses tonunu duymak, korkuya esir olan bedenimin gevşemesini sağlıyordu. "Ağlama da," dedi yalandan bir kızgınlıkla. "Ağlama da daha fazla kendimden nefret etmeyeyim."

Gözlerimi yumup titrek bir nefes verdim. "Senin suçun yok," dedim sesim de titrerken.

Kolumdaki eli durdu. "Onun derdi benimleydi!" dedi nefret dolu bir sesle. Verdiği sert soluklar ciğerlerime doluyordu. "Şimdi bunu düşünme. Sadece uyu, sabah olduğunda..."

"Gitmemiş ol," diye araya girdim.

Derin bir iç çekti. "Ağlamazsan eğer..."

Yanaklarımı silip, "Söz," dediğimde, belimden tutarak beni biraz yukarı doğru çekti. "Gitmem," dedi kısık bir sesle. "Gidemem."

Hissettiğim nefesi, Serhat'ın ensemde hissettiğim nefesini hatırlattı. Vücudumdan sert bir rüzgâr geçti. Serhat'ın gözündeki o ifadeyi unutmak için Karan'ın kalbinin sesini dinlemeye başladım. Avucumu kalbinin tam üstüne bastırıp aklımdan o bakışı silmeyi denedim. Avucumda hissettiğim kalp atışları nefes almamı kolaylaştırıyordu.

Benim için endişe dolu olduğunu bildiğim bu kalpte bana yer var mıydı?

Tıklanan kapının sesini duyunca irkildim. Karan bana daha da sıkı sarıldı ve "Şş korkma," deyip saçlarımın arasından öptü. "Yanındayım, Lâl. Korkma, güzelim." Ona daha da sokuldum. "Söyle," diye seslendi. Gelen Arif'ti.

"Abi," dediğinde bir şey olduğunu anladım. "Bakman lazım," dedi telaşla.

Kafamı kaldırıp Karan'a baktım, gitmemesi için gözlerimle yalvardım. "Gider miyim?" dedi gözlerime dikkatle bakarken. "Kıyamet kopuyor deseler bile seni bırakıp gider miyim?" Tuttuğum nefesimi bıraktım. Alnımı öpüp kafamı yeniden göğsüne yasladıktan sonra, "Ömer halletsin," diye seslendi.

"Senin bakman gerek, abi. Ben kapıda beklerim. Gelmen gerek."

Karan'ın cevap vermesini beklerken gideceğine dair olan korkuyu içimden atamıyordum. Sık nefesler alıp ona sıkıca sarıldım. Giderse bir daha karanlıkta kalamazdım.

"Başlatma gelmene!" dedi sinirle. "Ne oluyorsa bensiz halledin!"

"Abi..." dedi Arif çaresizce. "Gelenler var."

Karan onu hiç umursamadan saçlarımı okşamaya devam etti. "Gelsinler," dedi boş vermiş bir sesle. Arif cevap vermedi. Karan kulağıma doğru fısıldadı: "Üşüdüğün için titremiyorsun, değil mi?" diye sordu. Vereceğim cevaptan korkuyor gibiydi. "Sana bunu yaşatanın iflahını keseceğim!" diye bağırdığında kollarının arasında kasıldım. "Tamam, tamam," dedi sesini alçaltırken. "Şimdi sadece uyuyacağız. Sabaha her şey geçmiş olacak."

Birkaç dakika sonra yaşadığım olayın etkisiyle güçsüz düşen bedenimdeki titreme, Karan'ın yatıştırıcı sesiyle yavaş yavaş azaldı. Bilincim karanlığa doğru düşmeye başladı. Kapının açılma sesini, beni uyandırmamak için Ömer'le ikisinin sessiz konuşmalarını duyuyordum ama ne dediklerini anlayamıyordum.

Uykuya değil, karanlığa doğru daldığımda en son hissettiğim şey, Karan'ın saçlarımın üstündeki eli ve dudaklarıydı. "Lâl'im."

Babamın kucağında hareket ettim. Belimden tutarak beni durdurdu. "Lâl, annen kızacak şimdi. Lütfen dur, kızım," dedi, yumuşak bir sesle. Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, "Ama babacığım," dememe kalmadan işaret parmağını dudağıma bastırdı. "Beni kandırmazsınız, Küçük Hanım. Sessiz sessiz oturup annenin resmi bitirmesini bekleyeceksin."

Küçük bir çocuk gibi omuz silktim. Küçüktüm ve çocuktum. Dokuz yaşındaydım, hayata dair hiçbir endişem yoktu. Annem, babamla bizim resmimizi çizerken babam sabırla bekliyordu. Ben se çizgi film izleme isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Şimdi uzaktan izlediğim bu manzaraya bakarken rüyada olduğumu biliyordum. Birazdan uyanacak ve yaşlı gözlerimi silecektim.

"Baba," diye seslendi küçük Eflâl. Ona bir daha seslenemeyecek olmanın acısıyla yutkunmaya çalıştım. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Babamın dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Çok seviyorum," deyip alnımdan öptü. Kulağına doğru yaklaşıp, "O zaman kaçır beni buradan!" diye sitem ettim.

Gözümden yaşlar boşalıyordu. Bu manzaraya bakıyor olmak, hem bu kadar iyi hem de bu kadar kötü hissettiremezdi. Boğuluyordum ama beni sevdiklerim boğuyordu, onların yokluğu.

Babam küçük bir kahkaha atarken annem yakın gözlüğünü düzeltip bana, "Az kaldı..." diye söylendi. "Sadece birkaç dakika."

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım. "Bir ömür beklerim. Son nefesime kadar beklerim, yeter ki gelin!" Yavaş yavaş kaybolan silüetlerine bakarken bağırıyordum ama beni duymuyorlardı. "Baba! Bırakma beni!"

Uzaklardan, "Lâl," diyen Karan'ın sesini duydum. "Lâl. Uyan, güzelim."

Annemle babama son kez baktım. Onlara hiçbir zaman veda edemeyecektim. Ağlayarak uyuduğum her gece gördüğüm bu rüyanın, beni daha fazla hırpalamasına izin vermeyecektim. Gözlerimi kapatıp yeniden açtığımda Karan'la göz göze geldim. "İyi misin? Ağlıyordun. Rüya mı görüyordun?" diye sorarken gözyaşlarıma bakıyordu. Yutkundu. "O anı mı gördün?"

Yanaklarımı silip doğrulduğumda benden uzaklaştı. Üzerinde hâlâ bir şey yoktu ve uyumadığı gözlerinden belliydi. "Saat kaç?" diye sordum. Sesim o kadar cansız çıkmıştı ki bunu fark eden Karan'ın gözleri kısıldı.

"Öğlene geliyor," dedikten sonra elinin tersini alnıma bastırdı. "Biraz ateşin var. Ağladığın için mi?" diye sordu kısık bir sesle.

Sırtımı yatak başlığına yasladım. "Genelde çok üzüldüğüm zamanlarda hastalanırım," deyip burnumu çektim. "Annemden bana kalan bir özellik."

Dudaklarını birbirine bastırıp, yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdığında nefesimi tuttum. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve dudaklarının baskını alnımda hissettim. Karan'ın uzaklaşmadan önce derin bir nefes aldığını işittim. "Yavaş yavaş yükseliyor. Yarım saat önce bu kadar yüksek değildi," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Titriyordum, bu sefer üşüdüğüm için. Boğazım ağrıyordu. "Başım ağrıyor," deyip suratımı buruşturdum. "Ağrı kesici var mı?"

Kafasını sağa sola salladı. "Önce bir şeyler yiyeceksin," deyip telefonuna uzandı ve birini aradı. Kafamı yatağa yaslayıp ona bakarken dün geceyi düşünmemeye çalışıyordum ama başaramıyordum. Karan bunu fark etmiş gibi yanıma oturup, beni kendine doğru yasladı. "Arif, yiyecek bir şeyler ve soğuk algınlığı ilacı gönder yukarıya. Ne zaman geldi?" diye sorduğunda kafamı çevirip ona baktım. Kaşları çatılmıştı. "Beklesin," dedi sert bir sesle. "Kız iyi değil şu an. Evet, hemen gönder," dedi ve telefonu kapattı.

"Kim gelmiş?" diye sordum. Karan cevap veremeden kapının arkasından abimin, "Kardeşim nerede lan?" diyen sesi duydum. "Bırak lan beni! Kardeşim nerede? Arif! Eline ayağına başlayacağım şimdi ha! Bıraksana, hayvan herif!"

"Geç kaldın!" diye söylenen Karan'a aldırmadan hızla ayağa kalktım. Arif, "Abi, uyuyor," derken Ömer, "Lan ne bağırıyorsun?" diye söyleniyordu. Abim kapıyı açmayı deneyip, açamayınca yumruklamaya başladı. "Karan puştu nerede? Kardeşim nerede lan benim?"

Lâl, kapıyı kırmadan aç artık.

Tam kapıyı açacaktım ki Karan'ın elini belimde hissettim. Ona döndüğümde, "Yasin'le ilgilen ve bir şeyler yemeyi ihmal etme. Benim birkaç saat işim var, yanında olamayacağım," dedi. Gülümseyip beline sarıldığımda şaşırsa da hemen karşılık verdi. Minnetle, "Yanımda olduğun için teşekkür ederim, Karan," dediğimde saçlarımdan öptü. Abim kapıya vurmaya devam ediyordu. *Keşke kapıyı açsanız da öyle sarılsanız. Yasin de kalp krizi geçirse.* "Etme," deyip benden uzaklaştığında, ona son bir kez gülümseyip kapıyı açtım.

"Abi!" dedim özlemle. Hiç beklemeden boynuna sarıldım. O da bana sarılıp, "Eflâl," dedi yumuşak bir sesle. "Abisinin bir tanesi, nasılsın? Dün olanları duyunca hemen geldim abim." Havalanan ayaklarımı yere indirip gözlerime baktı. "Nasılsın, iki gözüm?" derken hızla vücudumu tarıyordu.

"İyiyim, abi," diye yalan söylediğimde abimin kaşları çatıldı. *Lâl, üstünde Karan'ın tişörtü var ve Karan'ın üstü çıplak.* Hayda!

"Lan!" dedi abim arkamda duran Karan'a bakarken. "Lan, ne oluyor burada? Sen neden kardeşimin odasındasın? Neden üstünde bir şey yok?" Yeniden bana baktı. Karan'ın tişörtü bana elbise gibi olmuştu, altımdaki şort görünmüyordu. "Lan senin üstünde neden onun tişörtü var?"

"Saçma sapan konuşma!" dedi Karan sinirle.

Yatıştırmak isteyerek, "Abi..." dedim ve elimi koluna koydum. "Karan sadece bana yardım etti," dediğimde Karan da beni destekledi. "Yalnız uyumasını istemediğim için Lâl'le kaldım. Başka bir şey..."

Abimin kaşları havalanırken, "Lâl mi?" diye -beni tanıyan herkesin bu seslenişi duyduğunda sorduğu gibi- şaşkınlıkla sordu. "Ne Lâl'i lan? Ne Lâl'i?" diye sertçe çıkıştı.

Ben bir şey söyleyecekken Karan, "Evet, Lâl," dedi *ne [illegible] bunda* der gibi. *Sanki ne olduğunu bilmiyor, bilerek yapıyo[illegible]*

Abim bana bakarak, "Bunu sonra konuşacağız. Şimdi seninle konuşalım," dedi. Karan'a ters bir bakış attı. Beni de kendisiyle beraber aşağı doğru indirdi. Ya sabır çektikten sonra şakağımdan öptü. Salona gelip koltuğa oturduğumuzda gözlerimin içine bakıp, "Dün olanlar..." dedi üzgün bir şekilde. "Canım kardeşim, özür dilerim."

Elini tuttum. "Abi, senin ne suçun var? Kimsenin suçu yok," dediğimde beni kolunun altına çekti. "Yüzün gözün nasıl şişmiş. Boynundaki kızarıklığı da gördüm. Bazen doğru bir karar verip vermediğimi sorguluyorum. Burada olmak sana iyi gelmedi, Eflâl. Hatayı hatayla telafi edemezmişsin."

Karan, "Ne saçmalıyorsun, Yasin?" dediğinde sesin geldiği tarafa doğru kafamı çevirdim. Hâlâ üstüne bir şey giymemişti. Evin içinde büst gibi geziyordu. "Ne demek iyi gelmedi? Buna sen mi karar veriyorsun?" Gözlerimiz buluştu. "Sen de mi böyle düşünüyorsun?" diye sorduğunda *hayır* dememi ister gibi bakıyordu.

"Ben böyle düşünüyorum?" dedi abim üstüne basa basa. "Var mı bir itirazın?"

Ömer, "Aralarına girmeyelim, Karan," dedi. Hapşırdım. "Çok yaşa, minik kuş. Gel, biz seninle bir şeyler yiyelim," deyip elini uzattığında, abimin yanından ayrılmak istemesem de elini tuttum. "Bunlar birbirini yesin."

Karan, "Hop hop hop!" diyerek bizi durdurdu. Omzuma sarıldığında abimin gözleri irileşti. Bu kez de, "Asıl sana hop, ulan!" diyen abim beni çekti. "Sen kimsin de hop diyorsun lan?"

"Sana diyorum lan, hop!" dedi Karan abime doğru dayılanırken.

Arif hayretle, "Abi o kadar derdimiz var, konu 'hop' mu oldu şimdi?" diye sorduğunda ona hak verdim. *Aklı başında olan bir insan irisi.*

Abim histerik bir şekilde kahkaha attı. "Lan sen kimsin ulan? Sen kimsin de kardeşim hakkında hop diyebiliyorsun?" *Ne hopmuş arkadaş ya. Biz de diyelim. HOP!* "Duracağın yeri bil! Sınırını aşma, Akdoğan!" dedi sinirle.

Karan gıcık bir şekilde sırıtıp, ellerini arkasında birleştirerek abime doğru eğildi. "Aşarsam ne olur, Görkem Amirim?" deyip bana göz kırptı. Kafamı dağıtmaya çalışıyordu.

Konu artık benden uzaklaşmış gibi hissediyordum. Hem bir anda ne olmuştu? Ben daha yaşadığımı atlatamamıştım ama onlar saçmalıyordu. Erkeklerin bazen beyni duruyordu. Başımın dönmesine aldırmadan abimin yanından uzaklaştım. İki dağ ayısı saçmalıyordu. Ömer başımın döndüğünü fark etmiş gibi yanıma gelip, belimden tutarak beni mutfağa doğru götürdü.

"Sakın sesini çıkarma!"

Kulağımda çınlayan ses yüzünden adımlarım durdu. Mutfağa girmeye şimdilik hazır değildim. Ömer neden durduğumu anlamayarak bana baktığında, bakışları mutfağa değdi. "Yukarı çıkalım," dediğinde ise anlamış gibiydi. "Ben sana yiyecek bir şeyler getiririm."

İnsanın bulunduğu yerde güvende hissetmemesi o kadar kötüydü ki, içimde fırtınalar kopuyor gibiydi. Boğazıma dolanan o kol, sanki hâlâ aynı yerdeydi. Bir anda biri tarafından geriye doğru çekilecekmişim hissini kafamdan atamıyordum. Sertçe yutkunarak yatağa oturdum. Abimin ve Karan'ın yukarıdan sesi geliyordu.

Bu sefer de Ömer'e, "Ağrı kesici var mı?" diye sorduğumda, o da Karan gibi, "Önce bir şeyler ye, sonra içersin," dedi. Odadan çıkacakken ona dur diyeceğim sırada Patron, içeri girip yatağın üstüne atladı.

"Kızım," dedim gözlerimin dolmasına engel olamayarak. O, kafasını dizlerime yaslayıp alttan bana bakarken, eğilip kafasını öptüm. "Teşekkür ederim, Patron. Teşekkür ederim, güzel kızım." Ben uzanınca, o da beklemeden yanıma uzandı. Patilerini kafasının altına koyup yüzümü yaladığında, gözümden akan bir damla yaşı sildim. Akan yaşa da dilini değdirdiğinde, gülümsedim. "Tamam, ağlamak yok."

Ona doğru yaklaşıp karnına sarıldım. Gözlerim şiddetli baş ağrısı yüzünden kapanmıştı ve ateşimin de yükseldiğini hissediyordum. Bedenime sirayet eden hastalığın nedeni, ruhumda açılan yaraydı. O anın devamını düşünmek, korkuyla kasılmama neden oluyordu. Sadece kısa bir an sonra beni öldürebilirdi. Bu kadar etkilenmemin nedeni, son zamanlarda bu düşünceyle içli dışlı olmam mıydı?

Patron, kafasını boynuma doğru yaslayıp kısık bir ses çıkardı. "Tamam tamam, düşünmek de yok."

Hâlâ titriyoruz. Sanki titreşime alınmış gibiyiz. Bir duş mu alsak, Lâl? Kolumu kaldırmaya hâlim yoktu. Midemden gelen öğürme isteğini bile lavaboya gidemeyeceğim için bastırıyordum. İnsanın çok üzülünce midesi bulanır mıydı? Benim bulanıyordu.

Karan'ın "Lâl?" diye seslenmesiyle Patron'un hareket etmesi bir oldu ve tüyleri ağzıma girdi. Hızla doğrulup öğürdüğümde elimle ağzımı kapattım. Karan yanıma gelip, "İyi misin?" diye sorduktan sonra Patron'un kalçasına vurdu. "Aşağı in, kızım!"

Derin derin nefesler alırken, "İyiyim," dedim kısık sesle. "Ağrı kesici..."

"Önce bunu yiyeceksin." Abim elinde tepsiyle içeri girip diğer yanıma oturdu. "Bir cam, kapı falan açın. Burası bu herif gibi kokuyor. Tabii kızın midesi bulanır," deyip suratını buruşturdu.

"Hadi lan oradan!" dedi Karan. "Benim kokumdan falan bulandığı yok. Değil mi?" diye bana bakarak sordu. *Enayi.*

Abim üzüldüğüm zamanlarda midemin bulandığını, hatta kustuğumu biliyordu ama Karan'la uğraşıyordu. "Başım ağrıyor. Lütfen kısık sesle konuşun," deyip kaşlarımı çattığımda, başım daha da ağrıdı. Sallanan sandalyede oturan Ömer, "Bunlar gitsin. Biz seninle yalnız kalalım. Olur mu, minik kuş?" diye sordu. "Benim de başımı ağrıttılar," dedi tatlı bir şekilde hayıflanarak.

Karan'ın asla gitmeyeceğini biliyordum. Abim zaten benim için gelmişti. Kapının girişinde durup bana endişeyle bakan Arif de gitmeye yeltenmiyor gibiydi. Bu durum gözlerimin dolmasına neden oldu. Kimseden ses çıkmıyordu. Sehpaya uzanıp tostu elime aldım. Bir ısırık aldım. Odadaki kimse bu hâlimi sorgulamadı. Birkaç ısırık daha aldım. Karan ağrı kesiciyi çıkarıp bana uzattı, gözlerime şefkatle bakıyordu. Hâlâ kendini suçladığını biliyordum.

Boğazıma doğru kaşlarını çatarak bakıyordu. Ona baktığımı fark edince gözlerime baktı. "Ona ne oldu?" diye sorduğumda, kaşları daha da çatıldı. "Yapma, Lâl," dedi ama direttim. "Ne oldu? Burada mı hâlâ? Onunla aynı yerde durmak istemiyorum!" Geriye doğru gidip başlığa sırtımı verdim. Dizlerimi karnıma doğru çekip kollarımı bacaklarıma sardım. "Burada kalmak istemiyorum."

Karan'ın omuzları çöktü. Gözlerine yerleşen ifadeyi gördüğümde karnıma tekme yemişim gibi hissettim. Ona böyle bir duygu yaşatmak istememiştim.

"Burada değil," dedi Ömer. Biraz önce merhametle bakan gözleri, şimdi öfkeyle bakıyordu. "Onunla aynı evde durmana izin verir miyiz sanıyorsun?"

Abim elini dizime koydu. "Benimle İspanya'ya gelmek ister misin?" derken hafifçe tebessüm etti. "Her şeye biraz ara vermiş olursun. Ne dersin?"

Kalbim yerini arar gibi, beni Karan'a bakmaya zorladı. O, bana cevabımı bekler gibi bakarken yutkundum. Gözlerinde gördüğüm ifade, vereceğim cevaba karşı çıkmayacak olduğunu gösteriyordu. Şu an dünyanın bir ucuna bile gitmek istesem, "Tamam" der ve beni elleriyle oraya götürürdü.

Abimin sorusuna cevap vermeden, "Ona ne oldu?" dedim direterek. Bunu bilmezsem yaşayamayacak gibi hissediyordum.

Arif, "Öldü," dedi. Bu beklemediğim cevap karşısında irkildim.

"Arif!" dedi Karan uyarıcı bir sesle. "Böyle mi söylenir, hayvan herif!" Gözlerime bakıp, "Sakın yanlış anlama. Ben, sen uyanan kadar odadan çıkmadım. Kimse ona bir şey yapmadı," dedi beni ikna etmek isteyerek.

Serhat'ın ölmesi neden iyi hissettirmemişti bana? Ölmesini değil de sürünmesini isteyen içimdeki kadın, ne ara bu kadar cani olmuştu? Ne ara onun acı içinde kıvranmasını ister hâle gelmiştim?

Abim, titreyen göz bebeklerime baktı. "Aşırı doz," dedi açıklayarak. "Seni yakalamadan önce..." Devam edemeyip sustu ve derin bir nefes verdi. "Çok az bir süre önce almış."

Daha da sıkı sarıldım kendime. Odanın içindeki adamların varlığı bana iyi geliyordu ama aynı zamanda da korkuyordum. Onların hayatlarının tehlikede olmasından çok korkuyordum. Yaşadıklarımın kâbus olmasını dileyerek gözlerimi sımsıkı yumdum. Tam olarak nerede güvendeydim? Abim beni buraya bırakırken ne düşünmüştü ve başıma ne gelmişti. Benim evim neresiydi?

Karan'ın elinin baskısını alnımda hissettim. "Ateşin hâlâ aynı," dediğinde gözlerimi açarak ona baktım. "Duş al," deyip ayaklandı. "Ondan sonra yeniden uyuyalım."

"Uyuyalım?" dedi abim, duyduğu en garip şeymiş gibi.

Araya girdim. "Kaldıracak hâlim yok, abi. Lütfen," dedim kısık bir sesle. Gözlerime *kusura bakma* der gibi baktığında bu işi sonraya bıraktığını anladım. Karan'a bakıp, "Olur," dedim. Abim ayağa kalkacakken ona sıkıca sarıldım. "Birkaç saat sonra gideceksin, biliyorum. Seninle gelmeyi önceden olsa kabul ederdim ama şimdi bunu yapmaya ne isteğim ne de hâlim var. Yorgunum ama bedenen değil, abi."

Saçlarımı okşayıp öptü. "Biliyorum, güzel kardeşim. Şimdilik dinlen. Uyandığın zaman burada olmaya çalışacağım," deyip ayağa kalktı. "Sana süt getirmemi ister misin?"

Gülümsemeye çalıştım. İstemiyordum ama onu kıramadım. "İsterim." Kafasını *tamam* anlamında sallayıp odadan çıktığında, Ömer yanıma gelip yatağa oturdu. "İstersen beraber bir şeyler yapalım," dedi istekli bir şekilde. Bu sefer de ona sarıldım. "Teşekkür ederim, Ömer," dedim içten bir şekilde.

"Minik kuş," deyip aynı abim gibi bana sarıldı. "Sus, beni daha da üzme." Sırtımı sıvazladı. "Bir daha uyandığında daha iyi olacaksın ve zamanla tüm sıkıntıların azalacak. Her gece, merhem olmasa da yeni bir umut," dediğinde sanki bunu kendisi yaşıyormuş gibiydi. Son bir kez sırtımı sıvazlayıp ayağa kalktı. Gözlerime bakmadan hızlı adımlarla odadan çıktı.

Karan, "Sen gir duşa, ben üstümü değiştirip geleyim. Arif kapıda bekleyecek," dedi. Arif'e baktığımda kafasını *evet* anlamında salladı. "Ama bekle diyorsan da odada beklerim."

"Gerek yok." Ayağa kalkıp, dolaptan eşyalarımı alırken başımın döndüğünü belli etmemeye çalışıyordum. Karan yanından geçeceğim sırada elini karnıma koyup beni durdurdu. Birkaç saniye gözüme bakıp öylece durdu. "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Yok," deyip dudaklarını şakağıma bastırdı. Bir süre öylece bekledi. Sağ elim gayriihtiyari çıplak göğsünün üstüne doğru gitti. Kalbi öyle hızlı ve güçlü atıyordu ki avucumun içindeymiş gibi hissediyordum. "Senin için," dediğinde, kafamı kaldırıp ona baktım. "Hı?" diyebildim. Gülümseyip, "Burada bekliyorum, başın dönüyor," dedi. Sonra Arif'e dönüp, "Arif, sen bana giyecek bir şeyler getir," dedi. Banyoya kadar bana yavaşça eşlik etti. Kapıyı kapatmadan önce, "Başın dönerse bir yere tutun ya da hemen otur. Havlun yanında olsun. Bana seslen, hemen gelirim. Tamam mı, güzelim?" dedi. Kafamı *tamam* anlamında salladım. Daha sonra kapıyı kapattı.

Aynaya bakmadan üstümdekileri çıkardım. Kısa bir duşun ardından hemen ıslak çamaşırlarımı çıkarıp kuruları giydim. Uzun kollu, ince bir pijama giydim. Üşümemi bastırmak isteyerek saçlarımı da kuruttum. Bunu da aynaya bakmadan yaptım.

Banyodan çıktığımda sandalyede oturan Karan'la göz göze geldim. Beni yavaşça süzdükten sonra konsolun üstündeki ilacı alıp su ile beraber bana uzattı. "Ateş düşürücü." Alıp içtim. Sonra sütü de uzatıp, "İçesin yok, biliyorum ama bari bir yudum al," dediğinde onu kıramadım.

Birkaç yudum alıp yatağın içine girdim. Ayakta duran Karan, bana yukarıdan bakıyordu. "Birkaç saat işim var demiştin, ne yapacaksın?" diye sordum. Gözleri kısıldı. "Senden önemli bir işim olmadığını anladım," diye cevap verdiğinde ağzım beş karış açıldı. Bu hâlime gülümseyerek, "Geleyim mi?" diye sorup kaşıyla yatağı işaret etti.

"Hı hı," dedim kafamı sallayarak. *Ağzımızı kapatalım.*

Yanıma uzanıp bana doğru döndü, ben de ona doğru döndüm. Üstüne tişört giymişti. Bu durum beni rahatsız etti. Yüzümü göğsüne doğru yaklaştırdığımda, çenesini başıma yaslayıp kolunu belime sardı. Derin bir nefes alıp, "Ne kokuyorsun sen?" diye sordu. "Var mı bunun bir adı?"

Gülümseyerek kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Şampuan," dedim gülerek. Göz göze geldiğimizde onun da gülümsediğini gördüm. "Hayır, senin kokun bu," deyip burnunu boynuma yaklaştırdı. Kaskatı kesildim. "Çok başka bir koku," deyip derin bir nefes daha aldı. "Adamı meczup eder," dedi mayışmış bir sesle.

Burnunu boynumdan çekti. Fakat yüzlerimiz dip dibeydi. Dudaklarına değmesine ramak kalan dudaklarımın karıncalandığını hissettim. Karan da benim gibi bu yakınlıktan şaşkınlığa uğramış gibiydi. Kendime engel olamayarak dudaklarına doğru yaklaştım. Sanki tüm dermanım onun dudaklarındaymış gibi hissediyordum.

Dudaklarımız birbirine tam değecekken kafasını geriye doğru çekti. "Yapma, Lâl," dedi boğuk bir sesle.

Bir anlığına dondum. Duygularımızın karşılıklı olduğunu düşünerek yapmıştım bunu. Hata mı etmiştim? Karan bana karşı ne hissediyordu da geri çekilmişti? Yanlış mı anlamıştım? Nasıl? Neyi? Kafam allak bullak olmuştu. Duygularımı ona belli etmek istemeyerek arkamı döndüm. Benden hoşlanıyor sanmıştım. Hatta bundan emindim. Neden böyle bir şey yapmıştı? Ne sebeple?

Aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. "Lâl?" diye seslendiğinde, sesindeki pişmanlığı duydum. "Uyudun mu? Ben... Uyudun mu?" Bana dokunmamaya dikkat ediyordu. Ağzının içinden küfretti. Tepki vermedim. "Hazır değilsindir diye... Hani yaşadığın olay... Yani iyi değilsin... Ben onun için... Bir de yanlış zaman..." Yutkunduğunu duydum. "Beni duyuyor musun? Uyudun mu?" Belirli aralıklarla kurduğu cümleler, pişmanlığın diyarından esintiler taşıyordu.

Beni düşündüğü için mi beni rezil etmişti? Kendimi iğrenç hissetmeme neden olmuştu. Keşke bunu düşünmeyi bana bıraksaydı.

Ben cevap vermeyince o da sessiz kaldı. Sessizlik, gecenin ardından aramızda akan bir nehir oldu. Ateş düşürücünün etkisiyle uykuya dalmadan hemen önce, beni belimden tutarak kendine doğru çekti. "Kaçıncı hatam oldu bu? Hatalarımın hangi birini telafi edeceğim?" deyip saçlarımdan öptüğünde karanlığa doğru düşmeye başladım. Zihnim bana oyun oynamıyorsa son duyduğum şey, "Gül güzeli," dediğiydi. Ardından bana sıkıca sarıldı.

18. BÖLÜM

Cevapsız Sorular

Huzur, tam olarak neydi?

Bulunduğun yer, ait olduğun insanların varlığı, bir tatlı söz, güzel bir akşam yemeği, mutlu olduğunu hissettiğin sessiz dakikalar... Bazen bir kitabın sayfası, bazen olduğun yerden seni alıp götüren bir melodi, bazen bir çift göz... Huzur, her insanın bedeninde, zihninde, hayatında farklı bir şekilde cereyan ederdi.

Bana göre ise huzur, düşünmemekti. Gelecek kaygısını, olumsuzlukları, var oluşun sebebini ve bir gün nasıl yok olacağını düşünmemekti. Sahi, nasıl öleceğimizi bilerek yaşasak hayatımız nasıl olurdu? Öleceğimizi zaten biliyoruz, evet ama bunun gerçekten farkında olsak nasıl olurdu? Bu soruyla çalkalanan zihnim, içinde olduğum ana döndüğümde kafamın içinde asılı kaldı.

Şimdi başımı abimin omzuna yaslamış, sessizce otururken huzurluydum. Aklımda göğsümü delen düşünceler yoktu. Kalbime akıyormuş gibi hissettiğim yağmur damlalarının sesini dinlerken gözlerimi kapattım. Ciğerlerime dolan toprak kokusunu içime çekiyor, beni seven bir bedene sığınıyordum. Nedenleri, canımı yakan olayları kapı dışarı etmiştim. Etmiştim, değil mi?

Abim, kolumu yavaşça sıvazlamaya başladı. "Sessizsin ve bu beni korkutuyor," dediğinde sesinde bu durumu merak eden bir tını vardı. Omuz silktim. Burnumdan bir nefes vererek, "Sanki sorularıma cevap verecekmişsin gibi..." dedim. "Benim sormama izin vermeden sen konuşsan. Zaten vermek istediğin cevapların dışına çıkmayacaksın."

Öğrenmek istediğim gerçeklerin bile sınırlarının olması, yalnızlık hissimin körüklenmesine neden oluyordu.

Mesaj sesini duyduğumuz telefonuna kısa bir bakış atıp konuşmaya başladı. "Her şeyi senin için yaptığımı, seni en az ne kadar üzülebilirim diye düşünerek hareket ettiğimi biliyorsun, değil mi?" dediğinde araya girme ihtiyacı hissettim. "Her şekilde üzüleceğim yani, öyle mi?" Derin bir nefes aldı. " 'Ne zaman özlemim diner, abi?' diye sorduğun zamanları hatırlıyor musun? İşte onun gibi bu da. Elimden bir şey gelmiyor, Eflâl. Tek yapabildiğim, yaşadığın sıkıntıları en aza indirgemek."

Cevap vermedim. Aslında verebilir ve *"Beni üzen şeye sen mi sebep oldun?"* diye sorabilirdim ama yapamadım. Korktum. Vereceği cevabın "evet" olmasından ya da sessiz kalmasından korktum. Çünkü biliyordum, abim benden bir şey saklıyordu. *Yasin'den daha çok kime güvenebiliriz, Lâl? Bir bildiği olmasa böyle yapmaz.*

Hani bir anda tüm haber kanalları "son dakika" diye yayın yapar, büyük bir fırtınanın geleceğini söyler de tüm dengen altüst olur, bu duruma engel olamazsın ve tek yapabileceğin şeyi yapıp evine sığınırsın ya. Hissediyordum, büyük bir fırtına yaklaşıyordu. Fakat benim sığınabileceğim bir evim yoktu. Beni paramparça edeceğini bildiğim bu fırtınaya karşı nasıl duracaktım? En önemlisi ise kimin elini tutacaktım? Şiddetli bir rüzgâr bedenimi alıp götürürken, içimdeki yangına biraz olsun iyi gelir miydi?

Düşüncelerimi dağıtan, "Selamünaleyküm," sesine doğru döndük. Ömer, karşımızdaki sandalyeye oturdu. "N'aber Görkemler?" deyip göz kırptı. *Keyfi yerinde maşallah.*

"Aleykümselam da, hayırdır, lan?" dedi abim. "Ne bu hareketler? Niye bu kadar mutlusun? Ne oldu? Karan çatıdan mı düştü?" Gülümsedim. *Yasin'in Karan'dan nefret etmesi hoşuma gidiyor.*

Ömer de güldü. "İttirmediğin için daha düşmedi. Yakında düşer," deyip kaşlarıyla arkamızı işaret etti. *Karan mı arkamızda? Bizi öpmeyen ve uyandığımızda yanımızda onu değil, Patron'u bulduğumuz Karan mı?*

"Biraz daha şu tavrına devam edersen çatıdan itilen sen olacaksın, Ömer!" diye cevap gelince arkamızdakinin, *öpmeyen* Karan olduğunu anladım. Ömer'in yanına oturup cebinden sigarasını çıkardı. Sigarayı yaktığını gördüm ama ona bakmıyordum. Burnundan soluyormuş gibi bir hâli vardı. Çakmağı masaya sert bir şekilde bıraktı.

"Ben sizi birbirinize düşürmeden bunu kendiniz yapmanız ne hoş..." dedi abim dalga geçerek.

Ben, Karan'a bakmamaya özen gösteriyordum. Bu sırada Ömer'le göz göze geldim. Gevşek bir şekilde sırıtarak, "Akdoğanlar olarak kendi ayağımıza sıkmayı çok severiz, amirim," dedi ve Karan'a yandan bir bakış attı. "Mal mal hareketler yaparak insanları kendimizden soğuturuz. Biraz dengesizizdir. Asla kuzen sözü dinlemeyiz..."

Oha! Karan, Ömer'e geri çekildiğinden mi bahsetmiş? Ömer o yüzden mi bu şekilde davranıyor? Ömer'e de mi rezil oldum? O da mı öğrendi?

Gözlerim Karan'a değdi. Karan da bana bakıyordu. "Ömer! Salak salak konuşup canımı sıkma. Kes sesini!" Sesinden sinir akıyordu. Sinirli olması gereken ben değil miydim?

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ondan kaçırdım. O yokmuş gibi davrandığım sırada Ömer, güçlü bir kahkaha atıp, "Çok enayi gördüm ama senin gibisini görmedim," dedi. Artık emin oldum. Ömer hem öğrenmişti hem de benim ne düşündüğümü umursamadan konuşuyordu. Masanın altından bacağına tekme attım "Ah!" diye bağırdı. "Neden vuruyorsun, minik

kuş?" Bunu gülerek sorduğu için daha da sinirlendim. Bir daha tekme attım ama bu sefer Ömer'e değil, Karan'a değdi. "Yanlış isabet!"

Karan sesini çıkarmadan bana baktı. Attığım tekmeden etkilenmemiş gibiydi. Keşke daha sert vursaydım. Bana bakarak sigara içmesi, canımı sıkıyordu. Sakin duruşu sayesinde kendini ele vermese de özür diler gibi bakan gözleri, onu açık ediyordu. Her seferinde kendince sebepleri olması, onu boğazlama isteği ile dolmama neden oluyordu.

"Benim bilmediğim bir şeyler mi dönüyor burada?" diye soran abim, hafifçe doğrulup gözlerime baktı. "Seninle mi ilgili?"

"Hayır. Benimle ilgili falan değil!" dedim hızlıca. *Asla belli etmedik.*

Kaşları havalandı. "Öyle mi?" deyip Karan'a baktı. "Bana neden sizinle ilgiliymiş gibi geldi? Hatta direkt olarak ikinizle ilgiliymiş gibi geldi?"

Karan, burnundan sert bir nefes verdi. "Kız, 'Benimle ilgili değil' diyor işte, Yasin. Neden uzatıyorsun?" Sigarasını küllüğe sertçe bastırdı. *Yavaş!* "Hem size ne lan? İlgiliyse bizimle ilgili, size hesap mı vereceğiz?"

Güldüm. "Biz kim, pardon?" dedim. Kaşları çatıldı. Onun afallamasına takılmadan abime döndüm. "İçeri geçelim mi, abi?" Ömer'e baktım. "Sen de gel."

Abim ayağa kalkıp beni de kolunun altına çekti. Karan'a bakıp, "Geçelim, kardeşim," derken sesinden muzırlık akıyordu. "Bazı salaklar gelmesin."

Ömer de, "Geçelim geçelim," deyip peşimizden geldi. Arkamızdan söylenen Karan'ın, beş dakika geçmeden içeri geleceğini biliyordum. *Adamın kendi evi ya hani...* Bu sebepten değildi. Ben nerede otursam hemen yanımda bitiyordu. Ona sinirlensem de bu durum hoşuma gidiyordu.

Abim elimi tutup öptükten sonra, "Gelmek istemediğine eminsin, değil mi?" diye sordu. "Burada iyi misin, değil misin, anlamıyorum. Sana iyi davrandıklarına eminim ama insan bazen farkında olmadan can yakabilir. Canın yanıyor mu, Eflâl?"

Evet, Karan öpücüğümüze karşılık vermedi diye canımız yanıyor. Hatta ne karşılığı, adam kafasını yüz metre geriye çekti.

Abartma!

Abimin, hasretini çektiğim gözlerine bakarken, "Seni çok özlüyorum..." dedim. "Bazı geceler yanında olabilmek için veremeyeceğim şey olmuyor." Yüzüne buruk bir tebessüm yerleşti. "Ama şu an yolculuğa çıkmaya hazır değilim, abi. Sen gitmesen olmaz mı?" dedim küçük bir çocuk gibi.

Kaçıncı kez çalan bilmediğim telefonunu cebine koydu. "Kısa bir süre sonra geri geleceğim. O zaman geldiğinde her şey açığa çıkmış olacak." Bir anda böyle bir şey söylemesi, beni hazırlıksız yakaladı. "Buna hazır mısın, Eflâl?" derken beni yokluyor gibiydi.

Hazır mıydım, emin değildim lakin tek bildiğim, her gerçeğin bir gün açığa çıktığıydı.

"Neye?" dedim kaşlarımı çatıp. "Benimle alengirli konuşma, abi. Ne söylemek istiyorsan doğru düzgün söyle!" Onun da kaşları çatıldı. "Ne olacak geri geldiğinde? Ne zaman geri geleceksin? Demle mi ilgili yoksa o gece ile mi? Bunları öğrenmek için mi gidiyorsun İspanya'ya? Bu yüzden mi bana 'Gel' dedin? Ne oluyor?"

Sözlerimin bitmesini bekledikten sonra, "Yavaş be kızım," dedi. "Ne alakası var İspanya ile? Sadece bazı şeyleri netleştirebilmem için zaman gerek. O zamana kadar da kendi işimi yapmaya gidiyorum. Hani bir işim var ya benim?" diye dalga geçti

Israrla, "O gece ile mi ilgili?" diye sordum.

Sessiz kaldı. Gözlerini benden kaçırınca bir şeyler bildiğinden daha da emin oldum. Şeytana uyup ona bir tane yapıştırmayı düşündüm ama elimi daha havadayken yakalardı. Bu yüzden ona dik dik bakmaya başladım. O hiç umursamadan cebinden sigarasını çıkarıp içmeye başladı. Karşısında delirmem umurunda değildi. Hatta sırıtıyordu.

"Oha ama artık!" diye sesimi yükselttim. "Anlamazlıktan gelme! Bana bir açıklama borçlu değil misin?"

Kafasını çevirip dumanı üfledikten sonra yeniden bana döndü. "Güzel kardeşim benim..." diye söze başladığında, varacağı yeri anlayıp araya girdim. "Bir oldu, tamam dedim... İki oldu, tamam dedim ama yetmez mi artık? Kaç defa 'Bu benim hayatım' diyeceğim? Baksana, ölmeme ramak kalmıştı. Ya ölseydim de gerçekleri öğrenemeseydim?" diyerek duygu sömürüsü yaptım.

"Saçma sapan konuşma, Eflâl!" Sinirlenmişti. "Böyle konuşarak beni konuşturacağını mı sanıyorsun?" *Evet?* "Çok yanılıyorsun," dedi üstüne basa basa.

Bıkkın bir nefes verdim. "Mezarlarla mı ilgili?" dedim. Çektiği duman boğazında kaldı ve öksürmeye başladı. Sırtına vurdum. "İyi misin? Su getireyim mi?" Elini kaldırıp beni durdurdu. "İyiyim," deyip gülümsemeye çalıştı. "Dumanı hızlı çektim."

Yemedik. "Mezarlarla mı ilgili?" diye sorumu tekrar ettiğimde kızaran yüzü daha da beter bir hâl aldı. Neden böyle davranıyordu, anlamıyordum. Ailemin mezarına hiç gidememiştim. Bunun güvenlik önlemi olduğuna beni ikna eden abim, neden şimdi böyle davranıyordu? Bilmediğim şeylere bu da mı eklenmişti? Kafam allak bullak oldu.

"Eflâl," deyip elimi tuttu. "Söz veriyorum, beni bir daha gördüğünde her şey açıklığa kavuşmuş olacak. Bana bir kere daha güven ve son bir defa daha bekle. Olur mu, kardeşim?"

Elimi, elinden çektim. "Mezarlarla ilgili! Nasıl söylemezsin? Nasıl beklememi istersin? Neden bana bunu yapıyorsun?" diyerek sesimi yükselttim. Bu sırada Karanlar salona girip bana şaşkın bir şekilde bakmaya başladı. "Siz de biliyor musunuz? Siz de mi benden saklıyorsunuz?" deyip ayağa kalktım. Karan, Ömer ve Arif olayı çözmeye çalışarak bana bakarken sesim daha da yükseldi. "Cevap versenize! Biliyor musunuz? Konuşsanıza!"

Ömer yanıma gelip elini koluma koydu ve sakin bir sesle, "Minik kuş, neden bahsediyorsun?" diye sordu. Abim araya gir-

di. "Kimsenin bir şey bildiği yok, Eflâl. Çünkü ortada bir şey yok." Karşıma geçip gözlerime baktı. "Bir şey olsa söylemez miyim? Neden böyle davranıyorsun?"

Histerik bir kahkaha attım. "Sen, benim psikolojimi mi bozmaya çalışıyorsun? Açık açık söylemedin mi 'Sonra söyleyeceğim' diye?" Ömer, elini kolumdan çekti. Sesim daha da yükseldi. "Bir boklar dönüyor ama ne döndüğünü anlamıyorum. Yeter artık!"

Karan, "Lâl," diyerek yanıma doğru yaklaştı. Kısık bir sesle, "Güzelim, sakin olur musun?" dedi.

"Sensin be güzelim!" *Lâl, deli gibi bağırma, n'olur.* "Hepiniz birlik oldunuz ve beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?" Karan'ın kaşları çatıldı. "Hiç bana öyle bakma menopozlu! Bir hareketin bir hareketini tutmuyor. Ak mısın kara mısın, belli değil. Seni çözmeye çalışırken saçlarımda beyazlar çıktı!" Ona doğru yaklaşıp göğsünden sertçe ittim ama kıpırdamadı bile. "Bir daha bana farklı davranırsan seni mahvederim. Anladın mı beni?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Konu neden şimdi bana geldi ya?" dedi. Bu tatlı hâline gülümsememek için kendimi zor tuttum. Hâlâ aynı şekilde baktığımı görünce, elini yüzüme doğru uzatıp yanağımı okşadı. Tatlı bir sesle, "Tamam, mahvedersin," dedi gülümseyerek.

Çığlık atmamak için zor tutuyordum kendimi. Ömer, "Katil civciv dehşet saçıyor," dediğinde, ciddiyetimi bozup gülmeye başladım. "Bu ne sinir, minik kuş? Kim tavuğuna kışt dedi?"

"Abi, maşallah bütün kanatlı hayvanları saydın..." diyen Arif de gülüyordu. *Evde aklı başında tek bir insan yok. Patron nerede? Hemen gelsin de zekâ seviyesi artsın.*

Karan'ın gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Bakışlarının beni bu kadar çabuk etkisi altına almasına şaşırıyordum. Abimin telefonu sessizliği böldü. "Görev beklemez," deyip, yanıma gelerek alnımı öptü. "Ama Eflâl bekler..." diye homurdandım. "Hatta beklemekten kanser olur ama abisinin umurunda olmaz. Onu kandırır durur!" deyip kolunu ısırdım. "Ah!" diye inledik-

ten sonra iki yanağımı da öptü. "Ben gelene kadar aşılarını ol..." Suratımı buruşturup ona ters ters bakmaya başladım. "Beni çok mu seviyorsun? Seviyorsun, seviyorsun," diyerek kolunu omuma sardı. Kapıya doğru beraber yürüdük. Yaptıkları zoruma gitse de uzatmamaktan başka şansım yoktu. "Döndüğümde..."

"Anladık ya! *Döndüğünde!*" diye sitem ederek sözünü kestim. "Tamam, döndüğünde her şeyi konuşacağız. Tamam, o zamana kadar sana izin veriyorum. Sanki başka şansım varmış gibi..."

Abim, sitem edişimi asla umursamıyor, hatta eşek gibi sırıtıyordu. "Akıllı kardeşim benim," dedi ve alnımdan öpüp bana sarıldı. "Gelirken sana çikolata getireceğim. Hatta uslu durursan belki başka bir şey de getiririm," diye alay etti.

"Ha ha ha!" derken, ona sıkıca sarılıp canını acıtmaya çalışıyordum. *Kabız olmuş gibi bir surat ifaden var şu an.* "Gelirken kendine de bir beyin getir bence..." dediğimde yanağımı sıktı.

"Abiyle böyle konuşulur mu? Hiç utanman kalmamış senin." Omuz silktim. *Adam tüm MİT'i peşimize mi taksın istiyorsun?* Kaşları havalandı. "Nereden geliyor bu cesaret? Gitmeden ayağımın altına alayım mı seni?" Güldüm. O da gülüp bana son bir kez sarıldı. "Şimdiden özledim seni, küçük kurbağa. Ben gelene kadar başına bir şey gelmesine izin verme. Anlaştık mı?"

Kafamı sağa doğru eğdim. "Söyledim sana... Belki sen gelene kadar ölmüş olurum," deyip iç çektim.

Alnıma yavaşça vurdu. "Tokat manyağı yaparım seni. Şöyle konuşmayı bırakır mısın? Gözümü arkada bırakıyorsun, Eflâl." Sinirlenmişti.

"Ne vuruyorsun be?" deyip alnımı tuttum. "Seni Patron'a ısırtırım bak," dedi. Yanımızda duran Patron havlayarak beni onayladı. *Bence adını duyunca tepki verdi ama sen bilirsin.* "Ayağını denk al, Yasin Görkem!" deyip parmağımı ona doğru salladım.

Parmağımı avucunun arasına aldı. Sırıtıyordu. "Aynen canım, aynen," dedi dalga geçerek.

Tam onu Karan'a dövdüreceğimi söyleyecektim ki Ömer kolunu omzuma attı. "Onun arkasında Akdoğanlar var, amirim. Sen kiminle dans ettiğinin farkında değilsin," diye üstten üstten konuştu. Kafamı çevirdiğimde Karan ve Arif'in de yanımızda olduğunu, elleri ceplerinde, abime doğru baktıklarını gördüm. Karan bu kadar yakışıklı olursa tabii onu öpmek isterdim. *Lâl, şu an konumuz bu mu?*

"Çok korktum..." dedi abim yalandan. Yanağımdan makas aldı. "Önce Allah'a, sonra bu heriflere emanetsin." Diğerlerine kafasıyla selam verip arabasına bindi. Onu her uğurladığımda içime oturan his yine geldi. Arkasından bakıyor olmaktan nefret ediyordum. Her seferinde arkasından bakmak ve üstüme gece çöktüğünde onu hatırlamak, beni üzüyordu.

Ömer kafasıyla işaret ederken, "Hiç gitmeyecek sandım ya..." deyince kıkırdadım. Salona geldiğimizde durdu. "Bizim şirkete gitmemiz lazım, minik kuş," deyip dudaklarını birbirine bastırdı.

Onlar yokken evde durmak istemiyordum. Eminim, Arif yanımdan ayrılmazdı ama o kadar adamla tek başıma durmak, bana artık korkunç geliyordu. O anı unutmak isteyen yanıma hak verip kafamı dağıtmaya çalıştığım için şimdilik iyiydim ama yalnız kaldığımda kötü olacağıma emindim. Gitmelerini istemiyordum ama gitmeyin de diyemezdim. Gülümseyip kafamı sallamakla yetindim.

"Bizimle gelmek ister misin?" Ömer'in arkasında duran Karan bu soruyu sorarken çekiniyor gibiydi. Biraz önce ona bağırarak iyi yapmış olmalıydım. Beni böyle ilgiyle izlerken nasıl öpmezdi? "Evde tek başına kalma."

İstemem yan cebime koy misali tek omzumu indirip kaldırdım. "Olur," derken isteksizmiş gibi davranıyordum. "Ama hazırlanmam biraz uzun sürebilir..." diye yalan söyledim. Sadece üstümü değiştirip çıkacaktım. *Göz altlarına kapatıcı sürmezsen ben gelmiyorum.*

Karan kafasını eğip, "Sıkıntı yok, bekleriz," dedi. "İyi," deyip ayaklarımı sürte sürte yukarı çıkmaya başladım. Karan peşimden gelecekti ama Patron'un yürümeye başlaması üzerine durdu. Ona attığım tribin farkında değil miydi?

Öpmedi diye trip atacak kadar sapıttık mı?

Adam bize umut verip duruyor, bence sapıtmadık!

Yukarı çıkmamla inmem arasında yaklaşık iki saat vardı. Bunun nedeni, Karan'ı bekletmek istememem değildi. İlk defa bir şirkete gidecektim ve yanımda buna uygun hiçbir kıyafet yoktu. Ya eşofman getirmiştim ya da tayt. Arada ne olur ne olmaz diye yanıma aldığım eteklerden birini giydim. Midi eteğin diz kapağımın üstüne kadar uzanan bir yırtmacı vardı. Üstüne giydiğim kareli kazağımla biraz resmî bir görüntü kazandım. Şirkettekiler nasıl giyiniyordu ki? Aralarında göze batmak istemiyordum.

Merdivenlerden inerken Patron'un havlayarak geldiğimizi belli etmesini dinliyordum. Sanki sahneye çıkacaktım da beni anons ediyordu. Öyle güzel havlıyordu ki birazdan ben de havlayacaktım.

Farkında mısın, bu eve geldiğimizden beri beynimizde bir sorun var.

Nasıl bir sorun?

Mantıklı düşünemiyoruz. Pardon, direkt düşünemiyoruz.

Susar mısın?

Hayır?

"Neden böyle giyindin?" diyen Karan'la göz göze geldiğimde, Patron'un bağırmasının işe yaradığını anladım. Merdivenin sonunda durmuş, beni yavaşça süzerken, "Neden bu kadar hazırlandın ki? Altı üstü şirkete gideceğiz," dedi. Sesinde çok değişik bir ton vardı. *Beğeni mi?*

Karşısına geçip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sadece etek ve kazak giydim. Siz takım elbise giyiyorsunuz. Düğüne mi gidiyorsunuz?" Kaşları havalandı. "Eşofmanla mı gidelim?" Dudaklarımı büzdüm. "Neyse..." dedi bana alıcı gözle bakarken. "Çok güzel olmuşsun," dediğinde dudaklarım bana ihanet ederek kıvrıldı ama hemen kendimi toparladım. "Ama neden bu kadar güzel oldun?"

Bu bir soru muydu? *Soru olmasa bu dağ ayısı neden bize böyle baksın, Lâl?* Boğazımı temizledim. "Yanlışlıkla olmuşum..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek. *Allah'ım, dünyayı yok et!*

Kafasını geriye doğru atıp küçük bir kahkaha attı. Ona hayran hayran bakmaya başladım. Gülüşü, toprağı besleyen bir yağmur damlası gibiydi. O damla, köklerime ulaşıp bir çiçek gibi açmamı sağlıyordu. Bu gülüşe sahip olan adam, her ne kadar beni öpmese de ben ona çoktan tutulmuştum.

Elini belime koyup, "Hadi gidelim," derken hâlâ sırıtıyordu ve ben de ona bakmaya devam ediyordum. Gülerken o kadar güzel görünüyordu ki fotoğrafını çekmek ve çektiğim bu fotoğrafı saatlerce izlemek istiyordum. Hatta videoya mı alsaydım? *Öpmedi diye trip atıyorduk. Kendine gelir misin? Lütfen ya!*

Dışarı çıktığımızda Arif, "Abi, bir bakar mısın?" diye seslendi. Karan, izin isteyerek yanımdan uzaklaştı. Arif'in *"bakar mısın"* demeleri bitmiyordu. Hayır, her seferinde ne konuşuyorlardı, anlamıyordum. Karan'a bir dahakinde izin vermeyecektim. Dizimin dibinden ayrılmasını istemiyordum. *Senin içtiğin çaya Yasin bir şey mi koydu? Ne bu salak salak düşünceler?*

Beni dinlesene, Lâl! Ne yapıyorsun?

Sürücü koltuğuna geçip oturdum. Korumalardan Yiğit'in, arabanın kapısını açtığında ağzı açık kaldı. "Bir sorun mu var, Yiğit?" derken koltuğumu öne çekmeye çalışıyordum. Karan bu kadar uzaktan nasıl sürüyordu?

"Yok yok," dedi hızlıca ve sonra arkada bir yerlere bakmaya başladı. Tam koltuğu ayarlayıp kapımı kapatacaktım ki bir dağ ayısı buna engel oldu ve kapıyı tutup kafasını hafifçe eğerek bana baktı. "Hayırdır, Küçük Hanım? Nereye böyle?" derken kaşlarıyla beni işaret etti.

Gülümsedim ama bu gıcık bir gülümsemeydi. "Taksiye çıkacağım... Malum, ekmek dağ ayısının ağzında," dediğimde kaşları havalandı. Uzatmadan, "Hadi, bin de gidelim," dedim. Onun arkasında duran Arif'le göz göze geldim. Neden böyle sırıtıyordu?

"Lâââl..." dedi Karan. "Senin ehliyetin, otomatik vitesli arabalar için. Bu araba manuel." *Ama bunu da bilmek suç sayılmalı artık. İnsan hakları mahkemesine şikâyet edelim bu adamı.* "İner misin lütfen?" dedi kibar bir sesle.

Abimin ilk arabası manuel vitesli olduğu için, otomatik vitesli araç ehliyeti almış olsam da manuel araba kullanmayı biliyordum. Yasin Görkem ne olur ne olmaz diye bana her şeyi öğretmekten geri kalmamıştı. Ona içimden teşekkür edip Karan'a yalan söylemeye karar verdim. *Ben de şeytan nerede kaldı diyordum!*

"Karaaaan..." dedim. "Bana güvenmiyor musun?" Ciddi bir şekilde bakıp kafasını *hayır* anlamında salladı. Suratımı buruşturdum. "Güvenmezsen güvenme! Ben de kapı açık giderim," deyip arabayı çalıştırdım.

Ayağım gaz pedalına değmek üzereyken, "Saçmalama!" diyerek kolumdan tuttu ve beni durdurdu. "Kendim için mi diyorum sanıyorsun? Senin için diyorum!" Kolumu tuttuğu için durmak zorunda kaldım ama keşke o güzel kafasını ezseydim. "Lütfen, iner misin?" dedi, bu sefer kibar değildi.

"Lütfen biner misin? Çünkü ben inmeyeceğim!" *Keşke kullanmayı bildiğini söylesen de olay çözülse. Ama yok, önce sinir hastası etmen lazım.* "Hadi!"

Burnundan sesli bir nefes verdi. Gözlerimin içine bakarak, "Arkanızı dönün!" dediğinde donup kaldım. Beni bıçaklayacak mıydı? *Yok, idam eder bence.* Tek bir hamlede beni kucağına aldı. Ellerimi boynuna sarmak dışında bir şey yapamadım. Herkesin arkası dönükken beni yan koltuğa götürmek için hamle yaptı. "Neden bu kadar inatçısın? Kendi canına saygın yok mu?" diye sorarken ciddi olması gerekmez miydi? Kucağında olmamdan dolayı mutlu gibi görünüyordu.

"Yok, senin canına kastım var."

Daha da çok gülümsedi. "Kıyamazsın." Kulağıma doğru yaklaşması ürpermeme neden oldu. Direkt olarak bacaklarıma değen elinin sıcaklığını hissetmek, nefesimi tutmama neden oldu. "Hatta...

En çok bana kıyamazsın," diye fısıldadı. Yutkunup, "Allah Allah ya!" dedim. Heyecanlandığımı sesime yansıtmamaya çalışıyordum. "Neden kıyamayayım sana? Sen kıyma mısın?" *Hayır ya, demedin bunu! Hayır! Karan'a söyle, fırlatsın seni yere. Yaşama daha fazla.*

Gözlerime baktı. "Hı hı," deyip kafasını salladı. Beni koltuğa yavaşça bırakırken kendisi de arabanın içine girdi. Emniyet kemerini takarken hâlâ gülümsüyordu. Ben öylece durmuş, Karan'a bakarken elimde olmadan onun kokusunu içime çekiyordum. *Bir anda kafa atmazsın, değil mi?* "Bu kadar tatlı olmasan..." deyip gözlerime baktı. "Ah," deyip derin bir nefes aldı. "Ben de bu kadar kolay kıyılmazdım."

"Ne?" dedim anlamayarak.

Uzaklaşmadan önce bana tatlı tatlı gülümseyip şakağımdan öptü. "Anlarsın anlarsın," dedi. Onunla konuşurken, ona bakarken ve sarılmak isterken bütün bedenimi heyecan duygusu ele geçiriyordu.

Beni bir anda böyle bir hâle sokmasına inanamıyordum. Ellerim terlemiş, nefesim kesilmişti. Hem onu öpmek istediğimde benden uzaklaşıyordu hem de böyle değişik tavırlara giriyordu. Nedenlerini anlıyordum, hatta birazcık da hoşuma gittiğini söylesem yalan söylemiş olmazdım. O an yaşadığım olayın etkisiyle benden uzaklaşmış, yanlış bir şey yapmamı istememişti. Fakat ben onu kendimi yalnız hissettiğim için öpmek istememiştim. Gerçekten öpmek istemiştim. Yaşanan o kötü an, gururumu ne kadar zedelese de Karan'ın da beni öpmek istediğini biliyordum. Bana bu şekilde gülümserken nasıl istemezdi ki?

Yanıma oturup kemerini taktıktan sonra hâlâ arkaları dönük duran korumalara, "Dönebilirsiniz," diye seslendi. Hepsi önlerine dönüp hızla arabalarına geçti. Bahçe kapısından çıkmadan önce kendi kendine söylenen Karan'ın, "Bakalım, daha ne kadar rezil olacağız? " demesi üzerine onunla uğraşma fikrini aklıma koydum.

Karan Akdoğan kiminle uğraştığını bilmiyordu ve günün sonunda çok pişman olacaktı.

19. BÖLÜM
Geçmişten Gelen

Karan, emir vermeyi çok seviyordu. Bunu şirkete geldiğimizde, daha kapıdan girmeden onlarca insana emirler yağdırırken takındığı ifadesinden anlamıştım. Hükmetmek çok hoşuna gidiyordu ve bunu açıkça belli ediyordu. Yüzüne yerleşen o ciddi ifade, omuzlarındaki o güçlü duruş, sesindeki sert ton onu çok çekici gösteriyordu.

Lâl, adama böyle bakmaktan vazgeçmezsen istifa edeceğim.

Lütfen et.

Nihayet herkese emirler yağdırmayı bitirdiğinde, belimden hafifçe tutarak beni asansöre doğru yönlendirdi. Büyük asansörde sadece ikimiz vardık. Yüzümü aynaya dönüp kendime bakmaya başladım. Açık bıraktığım saçlarımı ellerimle kabartmaya çalıştım. Karan'ın bana dikkatle baktığını biliyordum. Hatta çalan telefonunun sesini bile duymayacak kadar büyülenmiş gibiydi. Bana bu kadar âşık olmasına inanamıyordum. *Evet, yine uçtuk.*

İneceğimiz kata geldiğimizi belli eden ses duyulunca, Karan boğazını temizleyerek geçmem için elini uzattı. Beraber bir odaya doğru yürümeye başladık. Bu sırada gözlerimi etrafta gezdiriyordum. Bizi gören herkes, öyle bir ifadeyle bakıyordu ki ben de

kendime bakmak durumunda kaldım. Karan ilk defa yanında bir kadınla geliyor olamazdı, değil mi? Tamam daha önce sevgilisi olmamıştı ama arkadaşı da mı yoktu bu adamın? Peki, bu durum benim niye bu kadar hoşuma gidiyordu? Zil takıp oynamama ramak kalmıştı.

"Ayşegül geç kalmazdı..." diye mırıldanıp üstünde "Karan Akdoğan" yazan kapıyı açtı. Bana, "Buyurun," derken gülümsüyordu. Tepkisiz kalıp odaya girdiğimde, odanın buram buram Karan koktuğunu fark ettim. Şirketin çok ayrı bir havası vardı ama bu oda çok başkaydı. Krem rengi ve kahverengi detaylardan oluşan odaya beğeni dolu bakışlar attım. Karan'dan siyah tonlarda bir oda beklediğim için bu renkleri görmek şaşırmama neden oldu. Dönüp bana bakarak, "Beğendin bakıyorum," dedi.

Masasının arkasındaki manzaraya doğru yürümeden önce montumu ve çantamı koltuğa bıraktım. Boğaz manzarasını izlerken derin bir iç çektim. İstanbul, Karan yanımda diye mi bu kadar güzeldi?

Yanımda durup ellerini ceplerine koyarak o da manzarayı izlemeye başladı. Ben kısa bir kadın değildim ama o çok uzundu. 1.90'dan uzun olduğuna eminim.

O zaman insan irisinin boyu kaç, Lâl?

Arif en az iki metre olmalıydı.

Çüş!

Kafasını bana doğru çevirdiğini hissettim. Kısık bir sesle, "Konuşmama yemini mi ettin?" diye sorduğunda, ben de ona doğru döndüm. "Yoksa manzara..." dedi ama gözlerimiz birbirine kenetlenince cümlesini tamamlayamadı, susup gözlerimin içine dikkatle bakmaya başladı. Bir anda sessizliğe bürünüp bana bu şekilde bakınca yutkundum. Bana doğru bir adım attı, tek elini cebinden çıkarıp yüzüme doğru yaklaştırdı. *Nefes alalım.* Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gün ışığında daha güzel görünüyorlar..." derken sesi o kadar kısık çıktı ki bir an bu söylediğini kafamdan uydurduğunu düşündüm. "Nasıl?" diye sordu, bunu kendine soruyormuş gibiydi.

Bana böyle davranıyordu ve öpmedi diye trip atınca ben suçlu oluyordum! *Hak verdim, tamam.*

"Ne nasıl?" dedim. Dilim damağım kurumuş gibiydi. Hem bu şekilde bakması hem bu kadar yakın olması hem de üstündeki takım elbise karşısında nasıl sakin kalabilirdim ki? Yaptığı haksızlıktı. Bana eziyet etmek istiyorsa doğru yoldaydı.

Başparmağı yavaşça yanağımı okşamaya başladı. "Lâl..." dedi. Bunu söylemek onu mutlu ediyormuş gibi gülümsedi. "İsminin hakkını veriyorsun." Kaşlarım havalandı. Eflâl, "gök mavisi" demekti ama Karan'ın bahsettiği bu değildi. Çünkü o bana Eflâl değil, Lâl diyordu. *Lâl olmak*tan mı bahsediyordu?

Dudaklarım cevap vermek üzere aralandığında, kapı açıldı. Karan benden yavaşça uzaklaşıp kafasını kapıya doğru çevirdi. Gelen kişi Ömer'di. Ömer'i öldürmek ister gibi bakıyordu. "Ama..." diyen Ömer'e doğru döndüm. "Beni unuttunuz!" dedi küskün bir ifadeyle. *Doğru, Ömer'i unuttuk!* "Nasıl beni almadan gidersiniz? İnanamıyorum size!"

Ona doğru yaklaştım. "Ömer ya, özür dilerim. Bir anda aklımdan çıkmış," deyip ona sarıldım. "Seni evde göremeyince..." Sarılışıma karşılık verirken, "Aşk olsun, minik kuş. Ben de, 'Herkes unutur ama EFLÂL, beni unutmaz,' diyordum. Kalbimi kırdın," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp biraz geri çekildim "Özür dilerim," deyip kirpiklerimin altından ona bakmaya başladım. "Çok mu bekledin? Keşke..."

Karan elini karnıma koyup, beni geriye doğru çekince cümlem yarıda kaldı. "Kızı üzmeyi bırak lan artık," deyip sırtımı göğsüne doğru bastırdı. "Sen bizden önce çıktın evden. Niye yalan söylüyorsun, mal herif?" *Ömer'i bir güzel pataklayalım artık.*

"Ömer!" dedim elimi kalbime bastırırken. "Ne kadar numaracısın! Gerçekten üzülmüştüm!" diye söylendim. O ise kahkaha atmaya başladı. *Bence ısıralım.* "Bir de gülüyorsun!" diye sesimi yükselttim.

Karan şakağımdan öpüp, "İnanma bu şerefsize," dedi. Bu ani öpüşü, beni dumura uğrattı. Şu an neden bana sarılıyordu ve beni neden öpmüştü? *Karan, iflah olmaz bir temas bağımlısı.*

Ömer, "Tamam tamam, bu sefer gerçekten üzüldün. Bir daha yapmayacağım," deyip yanağımdan makas aldı. "Ama söz veremiyorum..." Gözlerimi devirdiğimde, göz kırpıp Karan'a baktı. "Ayşegül gelmemiş. Senin haberin var mı?"

Karan, "Aramış ama duymamışım," diye cevap verdi. Asansördeyken arayan Ayşegül olmalıydı. "Arayacağım birazdan," dedi. Saçlarımın üzerinde nefesini hissediyordum. Bu duruşumuza anlam veremeyen, bir tek ben olmalıydım. Ömer, bugün yapılacak toplantı ile ilgili bir şey sorarken, Karan'ın bana sarıldığının farkında değilmiş gibi duruyordu. Bu kadar yakın olmak iyi değildi. Hiç iyi değildi. Ama uzaklaşmak için hamle yapamıyordum.

Ömer, "Onun da imzası gerekmiyor mu?" diye sorduğunda Karan'ın bedeninin gerildiğini hissettim. Ömer'le göz göze geldik, yanlış bir şey söylemiş gibi baktığını gördüm. Karan, saçlarımı öpüp benden yavaşça uzaklaşırken, "Gerekmiyor!" diye sert bir sesle cevap verdi. Ömer hâlâ aynı şekilde bakıyordu.

Şu an *"Kimin?"* diye sorsam ortamı daha da gerer miydim? Cevabın *"Evet"* olduğunu için soramadım. Zaten buna fırsat olmadan kapı açıldı ve Ayşegül içeri girdi. "Kusura bakmayın lütfen," dedi telaşla. Kucağındaki bebeği gördüm ve hızlı adımlarla yanına doğru yürüdüm. "Kardeşim, yeğenimi birkaç saatliğine bana bırakmak zorunda kaldı, Karan Bey. 'Hayır, olmaz' dedim ama başka bir çaresi yoktu. Lütfen, kusuruma bakmayın. Gerçekten kontrolüm dışında gerçekleşti," diye hızlıca meramını anlattı.

Kucağında duran ceylan gözlü miniğe doğru, "Selam!" dedim. "Bu tatlı bebiş için mi kusura bakma diyorsun, Ayşegül? Baksana şuna..." deyip bebeğin tombiş elini tutarak öptüm. "Bunun için teşekkür etmemiz gerek sana. Ağzını yüzünü yiyeceğim şimdi!"

Ayşegül mahcup bir ifadeyle bakarken Karan beni onayladı. "Lâl doğru söylüyor. Küçük bir bebek kusura neden olmaz." Araya girip, "Adı ne?" diye sordum.

Ayşegül rahatlamış bir nefes verip, "Yusuf," diye cevapladı. Daha da gülümseyerek, "Adın kadar güzel misin sen Yusufçuk?" deyip elini öpücüklere boğdum. Bana tatlı tatlı bakarken kıkırdıyordu. "Hoşuna mı gitti, ha? Seni yediğimde de böyle gülecek misin?"

"İsterseniz kucağınıza alabilirsiniz," diyerek Yusuf'u bana doğru uzatan Ayşegül, kafasını hafifçe eğdi. "Hoş geldiniz bu arada. Nasılsınız görüşmeyeli?"

Bir anda heyecanlanarak bir adım geri gittim. "Çok küçük daha, Ayşegül. Şimdi kucağıma alıp ona zarar vermek istemem," dedim endişeyle. Ayşegül, "Zarar vermezsiniz," diyerek Yusuf'u kucağıma bıraktı. Küçük bedenini kolumun üstüne yasladığım sırada o da bana gülerek bakıyordu. Hafifçe hareketlendi. Eğilerek boynunu kokladım. İçime çektiğim bebek kokusuna dayanamayıp bir nefes daha aldım. Nefesimden huylanan Yusuf, bacaklarını hareket ettirmeye başladı. "Ay, yiyeceğim şimdi seni!"

"Elinize çok yakıştı," dedi Ayşegül. Kafamı kaldırıp kasıtlı olarak Karan'a baktım. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Bir bana bir Yusuf'a baktıktan sonra yutkundu. *Sanırım bu manzaraya hazırlıksız yakalandı Menopoz Karan.* Bana doğru yaklaşırken, "Bence de," dedi. "Haddinden fazla hem de."

Gülümseyerek Yusuf'u hafifçe havaya doğru kaldırdım, yüzlerimizi yan yana getirdim. "Çok yakışmadık mı?" diye eğlenerek sordum. Karan kocaman gülümserken bize şaşkınca bakmaya devam ediyordu. Yusuf, dudaklarını yanağıma bastırıp yalamaya başladığında küçük bir kahkaha attım. Dişsiz damaklarını yanağıma sürtmeye çalışıyordu. Onu yeniden göz hizama getirip yanağından öptüm. "Ben seni yiyemeden sen mi beni yiyeceksin?"

Ömer, "Ben odamdayım," deyip hızlı adımlarla odadan çıktı. Aklıma daha yeni gelen düşünce yüzünden kendime lanet ettim. Karşımdaki adamın içinde, dağ gibi olmuş ve bir yüzü güneş görmeyen yarası vardı. İstemeden Ömer'in yarasına dokunmuştum. Onun yarasını hatırlamak, içimi yaktı. Sesine yansıyan o hüzünlü tonu duymak, ellerimin titremesine neden oldu.

Toprak, sesi örter miydi? Toprak, bir adamın bir zamanlar heyecanla parlayan gözlerine karanlık getirir miydi? Ömer, bu soruların beden bulmuş hâliydi. Hep hüzünlüydü sesi, gülerken dahi. Gözlerinin feri sönmüştü sevdiklerini kaybettiğinden beri.

Ayşegül de telefonu çalınca odadan çıktı. Karan daha da yakınımıza sokuldu. "Böyle bir şey görmeyi beklemiyordum," derken göz bebeklerinin titrediğini gördüm. "Her şekilde böyle güzel görünemezsin, Lâl," dedi sanki kızar gibi. İçeriden yanaklarımı dişledim. Utanarak Yusuf'u ona doğru kaldırdım. "Baksana!" dedim heyecanla. *Adam görüyor zaten.* "Ne kadar tatlı, değil mi?"

Saçmalamama aldırmadan gülümsedi. İşaret parmağını Yusuf'un burnuna dokundurup, "Merhaba ufaklık, ben Karan," dedi tatlı bir sesle. Yusuf yeniden gülmeye başladı. Karan, "Ben de memnun oldum," dedi ve eğilip bebeği öpecekken durdu. "Sakallarımdan rahatsız olur, değil mi?" *Biz olmayız, bizi öp.* Kafamı *evet* anlamında salladım. Doğrulduktan sonra, "O zaman ben seni öpeyim, sen de onu öp," deyip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

Bahaneye bak. Kucağımda Yusuf olmasa ona doğru bayılacaktım. Parmağının tersini Yusuf'un yanağında gezdirdi. Diğer elini de belime koydu. Durmadan bana dokunması, kalbime zarar veriyordu. Belki de kalp atışlarımı duyup bana gıcıklık olsun diye böyle yapıyordu. Manyak adam.

"İnsan bazı anlarda büyüyor," dedi. Kafamı çevirip ona bakma gafletine düştüm. Yüzlerimiz bu kadar yakınken, o da bana bakıyordu. "Ne istediğimi şu an anladım ve inan ki bunlar sadece benlik meseleler değil." Yusuf'a kısa bir bakış atıp yeniden gözlerime baktı. "İkna yöntemlerim de gayet iyidir," dedi. Kısık çıkan sesi beni ürpertti.

Bu adam ne anlatıyor? Hiçbir şey anlamadım. Sen anladın mı, Lâl? Neden böyle aval aval bakıyorsun?

Anlamadım ama çok hoşuma gitti. Lütfen, bir daha söylesin.

Dudaklarımı yalayıp, "Ne gibi ikna yöntemlerin var ki?" diye şaşkınlığımı gizleyemeden sordum. Dudaklarına tehlikeli bir sırıtış yerleşti. "Aklın şaşar," deyip alnımdan öptü. *Şaşsın aklımız. Şaştı zaten, bir daha şaşsın.* Sonra derin bir nefes aldı. Başka bir şey söyleyecek oldu ama Ayşegül geri geldiği için vazgeçti. "Alayım mı ben Yusuf'u? Birazdan yemek saati gelecek." Karan'a baktı. "Kusura bakmıyorsunuz, değil mi? Biliyorum, bugün önemli bir toplantı var..."

"Lütfen, Ayşegül," dedi Karan, *saçmalama* der gibi. Yusuf'u Ayşegül'ün kucağına istemeye istemeye bıraktım. "Yemeğini yedikten sonra Lâl de isterse geri getirebilirsin. Anlaşıyor gibiler." Yüzünü görmesem bile gülümsediğine emindim.

"Tabii tabii," dedi Ayşegül hızlıca. "Teşekkür ederim," deyip odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Karan masasına geçti. Ben de masanın karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım. Açılan bacak dekolteme kısa bir bakış attı ve bilgisayarına döndü. Boğazını temizleyip, "Tüm gün böyle mi oturacaksın?" diye kısık bir sesle sordu. Sonra ne söylediğini anlayıp, "Yani burada mı oturacaksın? Sıkılmaz mısın?" diye düzeltti.

"Yo..." dedim ayağımı sallarken. "Sen varsın ya, niye sıkılayım?"

Kaşlarını *öyle mi* der gibi kaldırdı. "Varım da, işim var benim, Lâl. Bugün üç tane toplantım var. Bir tanesi için aylardır uğraşıyoruz. Seninle ilgilenmeyi isterim ama bugün yoğunum."

"Peki," deyip ayağa kalktım. "Nereye?" diye hızla sordu. "Sen yoğunsan ben de biraz şirkette dolaşayım. İşlerin bitince görüşürüz," derken sırıtıyordum.

Yer mi, Lâl?

Yedi bile.

Hemen ayağa kalkıp karşıma geçti. "Otursaydın ya burada. Ben işimi bitirene kadar..." Sözünü kesip, "Sıkılırım," dedim. "Hem senin de işlerin varmış. Alıkoymayayım seni."

Omuzlarımdan hafifçe bastırıp beni yeniden koltuğa oturttu. "Alıkoymazsın." Arkamdan kulağıma doğru eğildi. "Sana kahve söylemi ister misin? Orta içiyordun, değil mi?" Yerine geçip Ayşegül'den iki tane kahve istedi. Bir yandan bilgisayarına bakarken bir yandan da bana bakış atıyordu. Dikkatini dağıttığımı biliyordum. Kafasını eğip boynunu kütletiyordu. Onu izliyor oluşumdan gerilmiş gibiydi.

Adama dik dik baktığın için olabilir mi?

İlk zamanların öcünü alıyordum.

Biraz sonra Ayşegül gelip kahveleri bıraktı. Telefonumdan mesaj sesi gelince telefonuma odaklandım. Gökhan bana restoranın fotoğrafını atmıştı. Sahnenin yerini değiştirmişlerdi. *"Burada ışık daha iyi oldu. Hem de arka tarafa daha yakın. Tamam mıdır senin için?"* yazmıştı.

Onunla yaşadığımız tatsız olaydan sonra sadece mesajlaşmıştık. İkimiz de hâlâ birbirimize soğuk davranıyorduk. Artık kim haklı kim haksız diye düşünmüyordum. Birbirimizi gördüğümüz ilk anda ikimizin de yelkenleri suya inecekti, tek bildiğim buydu. Onun bende farklı bir yeri vardı. Yaptığına ne kadar kırılsam da çok fazla küs kalamıyordum. Yapım böyleydi.

Beğendiğime dair mesaj attıktan sonra sosyal medyada takılmaya başladım. Ayağa kalkıp manzaranın fotoğrafını çektim. Ben hikâye atıyordum, Karan ise işine odaklanmıştı. Ekranında sayıların yazılı olduğu bir belge vardı. Sayılar sanki sülalesine küfür etmiş gibi Karan onlara ters ters bakıyordu. Bu hâli komik gelmişti ve duvara yaslanarak onu izlemeye başladım. Biraz sonra Karan'ın fotoğrafını çekip, *"İşimizde gücümüzdeyiz!"* diye hikâye attım. DM kutum dolmuştu. Hiçbir şeyden haberi olmayan Karan ise birilerine telefon ederek emirler yağdırıyordu.

Birkaç saatim Karan'ı izlemek ve odanın içinde hareket etmekle geçti. Onun dikkatini dağıtıp durdum. O ise, bu durum hem hoşuna gidiyormuş hem de bu duruma sinirleniyormuş gibi duruyordu. Daha yeni başlıyorduk.

İnsan farkında olmadan bir çukurun içine doğru çekilir miydi? Bir çift göz, ona bu kadar derin duygular hissettirebilir miydi? Başkasının acısı bu kadar benimsenebilir miydi?

Ömer'in gözlerinde gördüklerimden korkuyordum. Araf'taymış gibi bakıyordu. Onu tutup çıkarmak istesem çıkaramazdım, orada bırakmaya da gönlüm razı gelmiyordu. Elim kolum bağlı duruyordum. Yusuf'u gördüğünden beri değişen ifadesi, ona bir şeyleri tekrar hatırlatmış gibiydi. *Artık nefes almayan birilerini...*

Sessizliğimizi bozup, "Ne kadar süre içmen gerekiyormuş o ilacı?" diye sordu Ömer. Kendinden bahsetmek istemediği belliydi. "Ağır bir ilaç değil diye biliyorum."

Derin bir nefes verdim. "Evet, değil. Eskiden de kullandığım bir ilaçtı. Fazla düşünmemi engelliyor." Bakışlarımı ellerime çevirdim. O anı unutabilmek için doktorum Meral Hanım'la konuşmuş ve buna karar kılmıştık. İlaç kullanmamda sorun yoktu. Hem ağır bir ilaç değildi hem de günümüzde bu tarz ilaçları kullanmayan insan sayısı, bir elin parmağını geçmiyordu.

Sandalyesinden kalkıp yanıma oturdu. Elini, ellerimin üstüne koyunca gözlerimi ona çevirdim. "Konuşmak istersen buradayım," dedi kısık bir sesle.

Ben de onun için buradaydım ama o, konuşmak istemiyordu. Saygı duyuyordum ama konuşmak da istiyordum. "Unutmak çok zor, değil mi? Keşke söylendiği kadar kolay olsa. Zamana bırak denilince bırakılabilse..." Gözleri kısıldı. "Keşke elimizden bir şey gelebilse. Göğsünü açıp o sızıyı senden alabilsem. İnan bir an durmam, Ömer. Ne feda etmem gerekirse eder, senden o acıyı alırım," dedim gözlerim dolarken. Yapardım, içten bir gülümseme yüzünde peyda olacaksa, elimden geleni yapardım.

Burukça gülümsedi. "Biliyorum, minik kuş. Gözlerime her baktığında dolan gözlerinden anlıyorum bunu," dedi hüzünlü bir sesle. "Bazı acıların telafisi yok. Acımı dindirecek bir şey de olmadığı gibi. Ne zaman bunun ilacı ne de..." Sustu. Gözleri boşluğa doğru daldı, orada bir şey görüyormuş gibiydi. Araya girmedim, devam etmesini bekledim. Saniyeler dakikaları devirdikten sonra, "Son bir kere gülsün istiyorum. Bu sefer kanlar içindeyken değil," dedi. "Bu sefer bana veda ederken değil."

Gözümden yavaş yavaş süzülen yaşları görmesin diye kafamı omzuna yasladım. Kolunu omzuma sardı. Anlatmasını istemiştim ama üzülmesini istememiştim. "Adı neydi?" diye sordum sesim titrerken.

Ürperdiğini hissettim. "Hale," dedi bunu söylemek onu bambaşka diyarlara götürüyormuş gibi. "Hale Akdoğan... *Can şenliğim.*" Yutkunmak zor geldi. *Can şenliğim*, diyerek seven bir adamın, ruhu ölmüştü. "Bana benziyordu, biliyor musun?" dedi ve yanaklarını sildi. Ağladığını sesinden zar zor anlıyordum. "Onun da gülünce gözleri kısılırdı. Kaşlarını çatınca iki kaşının ortasında ince bir çizgi belirirdi. İkimiz de sinirli olduğumuz anlarda kabuğumuza çekilir, birbirimizi kırmamak için uzak dururduk." Tanımadığım bir insanı özleyebilir miydim? "Benim gibiydi. O kadar benim gibiydi ki bazen ben düşünmeden o beni düşünürdü... Nasıl? Nasıl özlemem şimdi onu?" dedi canından can gidiyormuş gibi.

Sıkıca sarıldım Ömer'e. Ruhundaki acı, azalsın istedim. O bir daha üzülmesin, Hale geri gelsin, acısı toprak altında kalsın istedim. Sessizce akıttığı gözyaşları, canımı bu kadar yakmasın istedim "Üzgünüm, Ömer. Çok üzgünüm," dedim çatallaşmış bir sesle. "Başımız sağ olsun."

Gözlerini sildi. "Âmin," dedi kısık bir sesle. Beni kendinden uzaklaştırmadı. Bir abi gibi, kardeş gibi, dost gibi sarıldı bana. Derin derin nefesler aldı. "Benim kaderimi kimse yaşamasın, Eflâl. Ben dayanıyorum bir şekilde. O dayanamaz," dediğinde sesine yayılan korku, titrememe neden oldu.

Ne demek istediğini anlasam da cevap vermedim. Kalemi tutan aynı kişi olsa da yazılanların farklı olacağını söylemeyi düşündüm, yapamadım. İçime yerleşen korkuyu kendimi avutarak defetmeye çalıştım. Onun başına gelenlerin benim de başıma gelmesinden deli gibi korktum. Onun acı dolu kalbinin sesini dinlerken kendi kaderimden korktum.

"Aşk bazen..." dedim. İkimiz de aynı anda nefes aldık. "Bile bile ölüme atlamak, hastalanacağını bilerek yalın ayak yürümek değil midir? Bazen değmez mi, Ömer?"

"Değmez mi, minik kuş?" dedi buna her şeyiyle inanıyormuş gibi. "Ne kadar canın yansa da aşkın her şeyine, her zaman değer. Birkaç saniye için tüm ömrünü verirsin de gıkın çıkmaz." Yutkundum. "Ama..." dediğinde devamında olumsuz bir şey geleceğini biliyordum fakat devam etmedi. Belki de *"Sen âşık olma"* diyecekti, diyemedi. Aşkın tüm acısını çekse de onun nazarında "Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk"[20] olmalıydı.

Birkaç dakika boyunca sustuk. İkimizin de gözyaşları dinene dek sessiz kaldık. Ondan ayrılıp arkama yaslandım. Gözlerimiz karşıya odaklandığında onun ne düşündüğünü biliyordum. Eşini, can şenliğini, belki de hiç doğamamış evladını düşünüyordu. Onun sessizliğine eşlik ettim. Benim sessizliğim ruhumla sınırlı kalırken, Ömer'inki çığ olup üstüme düşüyordu.

Bana aylar önce, "Hiç tanımadığın insanlarla aynı evde yaşayacaksın, onların acılarına ortak olacaksın" deseler inanmazdım. O zamanlar yalnız kalmak her ne kadar çile gibi gelse de yalnızlık, en kadim dostumdu. Şimdi içinde bulunduğum durumun, o anda bana imkânsız geleceğini biliyordum. Kabuğumu kırmanın bu kadar kolay olacağını sanmazdım. Sanki yıllardır yaşadığım hayat, şu anki yaşantıma ulaşmak içindi. Sanki ben onlara, onlar da bana muhtaçtı.

Kırık kalpler durağı dedikleri bu muydu?

---

[20] Sözleri Sezen Aksu'ya, müziği Thanou Mikroutsikou'a ait ve Sezen Aksu tarafından söylenmiş Gülümse albümünde 7. sırada yer alan şarkının sözleridir.

Kapı açıldı. Karan içeri girip, "Lâl, dakikalardır gelmeni bekliyorum," dedi. Ayağa kalkıp hiç beklemeden ona sarıldım. Ömer'in kaderini yaşamak istemiyordum. Daha başlamadan onu kaybetmek istemiyordum. Şaşkınlığını üstünden atıp kollarını belime sardı. "İyi misin sen? Ağladın mı?" Cevap vermedim. Ömer'e baktığında ne konuştuğumuzu anladığını düşündüm. Bana daha da sıkı sarılıp saçlarımın üstünden derin bir nefes aldı. "Güzelim..."

Burnumu çektim. "Sensin güzelim!"

Arkadan Arif'in gülme sesi gelince, kafamı kaldırıp ona baktım. "Güzelim mi? Abim mi?" diyordu ve bu durumdan çok eğleniyordu.

Karan çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi. Tatlı bir sesle, "Herkesin içinde böyle hitap etme bana, olur mu? Özellikle şirketteyken," dedi. "Tamam, güzelim," diye cevap verdim. Kaşları çatıldı. "Lâl, lütfen," dedi uyarı dolu bir sesle. Omuz silktim. Uzatmadan Ömer'e baktı. "Birazdan burada olurlar. Hazır mısın sen?"

Ömer, "Evet," dedi sadece. Sesi, ağladığı için çatallaşmıştı. Ayağa kalkıp elini yüzünü yıkamaya gitti.

Hâlâ Karan'a sarılmış bir vaziyette durduğumu fark edip biraz çekildim. *Trip atıyorduk hani?* Atıyoruz zaten. *Evet, sarılarak.* Boğazımı temizleyip Arif'e baktım. "Sen de girecek misin toplantıya? Beraber bir şey yapalım mı?"

Arif, Karan'a baktı ve onun bakışlarından ne anladıysa, "Ben seninle duracağım," dedi. Karan devam edip, "Toplantı uzun sürebilir. Arif zaten yanında olacak. Tek başına evde durmanı istemiyorum. Burada beklesen olur mu?" diye sordu.

"Olur," diye cevap verdiğim sırada Ayşegül içeri girdi. "Asansördeler, Karan Bey," dedi. Karan, elini belime koyarak beni kendi odasına doğru götürdü. Asansörün önünde bekleyen Ömer bizi fark edince, gülümseyerek bana göz kırptı. Ben de ona gülümsedim. Hemen iş adamı moduna geçmesi, biraz olsun içimi rahatlattı.

Karan, "Toplantıdan sonra görüşürüz," diyerek şakağımdan öpünce üstümüzdeki gözlerin büyüdüğünü gördüm. Herkes şoke olmuş bir şekilde bize bakıyordu. Hatta bazıları dirsekleriyle birbirlerini dürterek bizi gösteriyordu. "Görüşürüz, güzelim," deyip Karan'ın yanından ayrıldığım sırada asansörden çıkan kişiyi görünce durdum. Geçmişimden bir silüet, şu anda karşımda duruyordu.

Arthur, bana inanamayarak baktı. Ona, "Hoş geldiniz," diyen insanları umursamadan yanıma geldi. "Sea?" Yıllardır bu hitabı duymadığım için çok farklı hissettim. Beni eski zamanlara döndüren bu sesleniş, içimi titretti. "Bist du das?"[21] diye şaşkınca sordu. Ben de onun gibi şaşkın bir şekilde, "Arthur! Ich glaub es nicht!"[22] dedim. *Eski sevgili belası, burada da yakamızı bırakmadı.*

Ömer, yanındaki birkaç kişiyle asansörden inenleri karşılıyordu. Karan'ın ise yanımda gerildiğini hissediyordum. Arthur bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada, Karan sol elini belime koydu. Sağ elini Arthur'a uzattı. "I'm Karan... Karan Akdoğan. What about you?"[23] dedi. Belli belirsiz bir kıskançlık sezdiğimi söylesem yalan söylemiş olmazdım.

Arthur onun elini sıkıp, "I'm the Ceo of Miler Company,"[24] diye cevap verdi. Tekrar bana dönüp, "Ich hätte nie gedacht, dass ich dich in der Türkei finde!" [25] dedi. *Arıyor muymuş? Niye arıyormuş?*

Gülümseyerek, uzattığı elini sıktım. "Ich hätte auch nicht gedacht. Ich freue mich, dich zu sehen."[26] Yalan söylemiyordum. Ne kadar kötü ayrılmış olsak da her şey yıllar öncesinde kalmıştı. Eski bir anımın yeniden karşıma çıkması, güzel hissettiriyordu.

Karan beni biraz daha kendine çekip kulağıma doğru, "Kim

---

[21] *Alm.* "Bu, sen misin?"

[22] *Alm.* "Arthur? İnanamıyorum!"

[23] *İng.* "Ben Karan... Karan Akdoğan. Siz?"

[24] *İng.* "Miler Şirketinin CEO'suyum."

[25] *Alm.* "Seni Türkiye'de bulacağım hiç aklıma gelmezdi!"

[26] *Alm.* "Ben de beklemiyordum. Seni gördüğüme memnun oldum."

bu?" diye ters bir sesle sordu. Ona eski sevgilimden bahsetmiştim ama adını söylememiştim. "Nereden tanıyor seni?" Arthur bize olayı çözmek ister gibi bakarken Ömer de yanımıza geldi. Karan üstüne basa basa, "İngilizce konuşun," dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Hi!"[27] dedi Ömer aramıza girip gergin bakışmayı dağıtarak. "I'm Ömer. You must be Arthur?"[28] Arthur gözlerini bir an olsun benim üzerimden ayırmadan kafasını *evet* anlamında salladı. Ömer onun elini tutup, sıkarak kendine bakmasını sağladığında, "Glad to meet you!" [29] diye sesini yükseltti. "Shall we go to the meeting?"[30]

Karan, diğer kişilerle el sıkışırken beni bırakmadı. Arthur'un bakışlarına sert bakışlarıyla karşılık veriyordu ama Arthur beni görmenin şaşkınlığını üstünden atamamış gibi bana bakıyordu. Ben de, "Hi!" diyerek herkese selam verdim Ömer, Ayşegül'e herkesi toplantı odasına götürmesini söyledi. Fakat Arthur yerinden kıpırdamamıştı.

"Odaya geç, Lâl," dedi Karan, Arthur'a bakarak. "Arif!" dedi. Bu, *hadi gidin* demekti.

Adım atacağım sırada Arthur, "Wohin?"[31] diye aceleyle sorunca durdum. "Arbeitest du hier? Willst du nicht an der Besprechung teilnehmen? Oder gehst du jetzt?[32] *Arthur, Almanca konuşmasan mı? Karan seni öldürecek gibi bakıyor da.*

Gülümsedim. "Nein ich arbeite nicht hier deshalb werde ich nich an der Konferenz teilnehmen."[33] Karan konuşmam bittiğinde, "Beni sinir etmek için mi Almanca konuşuyorsun sen?"

---

[27] *İng.* "Selam!"

[28] *İng.* "Ben Ömer. Siz de Arthur olmalısınız?"

[29] *İng.* "Memnun oldum!"

[30] *İng.* "Toplantıya geçelim mi?"

[31] *Alm.* "Nereye?"

[32] *Alm.* "Burada mı çalışıyorsun? Katılmayacak mısın toplantıya? Gidecek misin?"

[33] *Alm.* "Burada çalışmıyorum. O yüzden toplantıya katılamayacağım."

diye kaşlarını çatarak sordu. "Saçmalama!" dedim. "Adam Almanca sorunca hangi dilde cevap vereyim?"

Çenesinin kasıldığını fark ettim. "Verme!" deyip Arthur'a dönerek sert bir üslupla, "They are waiting for us,"[34] dedi. "Arif, siz de odaya geçin."

Ömer, Arthur'a eliyle ileriyi işaret etti. "Hadi kardeşim, yürü." Arthur sadece bana bakarak, "Könntest du nicht teilnehmen? Du würdest sehr behilflich sein?"[35] diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Neye yardımcı olacaktım? Karan'ın sinirlenmesine mi? "Dann würden wir nicht alles auf Englisch sprechen. Es fällt mir schwer, einige der Begriffe ins Deutsche zu übersetzen. Kannst du helfen?"[36]

Karan, "Bu herif ne diyor?" diye sordu, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Niye Almanca konuşuyor? Kim bu, Lâl? Konuşacak mısın artık!" dedi sinirle.

Karan'ın bir anda yükselmesini durdurmak için elimi koluna koydum. "Çeviri konusunda ona yardım etmemi istiyor." Ömer, "Yandık..." diye homurdanırken Karan'a cevap vermeye devam ettim. "Liseden arkadaşım. Beni burada görünce hâliyle şaşırdı. Abartılacak bir şey yok," dedim sakin bir sesle.

Karan'a temas edişime bakan Arthur'un kaşları çatıldı. Karan, "Bu, bahsettiğin herif mi?" dedi iğrenir gibi. "Lisedeki, bad boy diye bahsettiğin mi?"

Bad boy tabirini duyan Arthur, "Redet ihr über mich?"[37] diye gülerek sordu. *Hemen de nasıl tanıdı kendini.* "Nein,"[38] diye hızla cevap verip Karan'a döndüm. "Gireyim mi toplantıya? Sorun çıkmasın diyorsan..."

Konuşmamı bölerek yanağımdan öptüğünde, Arthur kadar

---

[34] *İng.* "Bizi bekliyorlar."

[35] *Alm.* "Sen de katılsan olmaz mı? Bize yardımcı olursun?"

[36] *Alm.* "Her şeyi İngilizce konuşmamış oluruz. Terimlerin bazılarını Almancaya çevirmekte zorlanıyorum. Sen yardım edebilir misin?"

[37] *Alm.* "Benden mi bahsediyorsunuz?"

[38] *Alm.* "Hayır."

ben de şoke oldum. Karan'ın bu ani öpmelerine alışamıyordum. "Let's start the meeting,"[39] dedi mesafeli bir sesle. *Lâl, geçelim de senin bir ifadeni alayım gibi söyledi resmen.*

Arthur, uzatmadan Ömer'le beraber önden yürüdü. Karan, Arif'e, "Öğren, kimmiş bu herif," diye emir verdi. Bana baktığını hissettim. "Söyleme sen. Söyleme, sinirden kudurt beni." Ona dönüp dil çıkarmamak için zor duruyordum. "Al bakalım intikamını." İçeri girmeden önce beni kendine doğru çevirip gözlerime baktı. "Çıldırtma beni, tamam mı?" dedi tatlı bir sesle. Kafamı *tamam* anlamında salladım. *Yandın, Karan. Yandık hatta.* Son kez gözlerime baktıktan sonra içeri girip herkese selam verdi. Karan bana yer gösterdi ve Ömer'in sağına oturdum. Karan da benim sağıma, masanın başına geçti.

Karşımda oturan Arthur'un bakışları, artık canımı sıkmaya başlıyordu. Ben de onu gördüğüme şaşırmıştım ama o abartıyordu. Karan'ı sinirlendirmemek için onunla iletişime geçmek istemiyordum. Ömer boğazını temizleyerek konuya giriş yaptı. Arthur da çok şükür gözlerini üzerimden çekti.

Toplantıyı dikkatle dinlemeye başladım. Milerlar Almanya'da güçlü bir şirket olmalıydı. Türkiye pazarına giriş yapmak istiyorlardı. Akdoğanlar işini iyi yapmıştı. Bunu, sunumu dinleyen adamların yüz ifadelerinden anlıyordum. Hepsi memnun bir şekilde dinliyorlardı. Ayşegül ve tanımadığım bir kadın güzel bir sunum yaptıkları için bana hiç ihtiyaç duyulmadı. Burada konu mankeni gibi oturmaktan başka bir şey yapmadım.

Elimin üstünde Karan'ın elini hissedince ona doğru döndüm. Elimi, elinin içine alıp, "Sıkıldın mı?" diye kısık bir sesle sordu. "Çıkmak ister misin?"

"What do you think about these subjects, Mr. Akdogan?"[40] Arthur'un Karan'a bakarak sorduğu soru, bakışmamızı böldü.

---

[39] *İng.* "Geçelim toplantıya."

[40] *İng.* "Sizin bu konu hakkındaki düşünceniz nedir, Bay Akdoğan?"

"We are eager to listen to your ideas,"[41] derken ellerimize bakıyordu.

Karan, "You heard me talking about my ideas, if you need to hear them the second time i would go over them again,"[42] dedi soğuk bir sesle. "Some people don't understand at the first time,"[43] dediğinde, Arthur'un yüzü asıldı, omuzları gerildi.

Ömer ortamın gerildiğini anlayıp, "Would you like us to refresh your drinks?"[44] diye sordu. "Our Turkish coffee is famous. Don't you want taste it?"[45] *Ömer, Kapalı Çarşı'da işe başlasa zorlanmaz.* Yurt dışından gelen herkes bu soruya olumlu cevap verdi. Bir tek Arthur, istemediğini söyledi. Karan'ın onu bozmasına sinirlenmişti.

Bu gergin ortamda daha fazla durmak istemediğime karar verip ayaklandım. Hem herkes sohbet havasına geçmişti hem de bana ihtiyaçları yoktu. Arthur ayağa kalkınca Karan da ayaklandı. "Gehst du, Sea?"[46] deyip yanıma doğru geldi. "Wollen wir danach etwas trinken gehen?"[47]

"Bu herif yine ne diyor, Lâl?" diyen Karan, Arthur'un üzerine atlayacak gibiydi. "Sana neden böyle bakıyor?" dedi dişlerinin arasından.

"Yes, I'm leaving Arthur,"[48] dedim. Karan'ın anlaması için İngilizce söyledim. "Unfortunately I'm not available at the way out, too."[49] Onu görmek beni ne kadar memnun etse de bana yaptığı zorbalığı unutup onunla oturmayacaktım. Kaç yaşında

---

41 *İng.* "Sizin fikirlerinizi dinlemeyi çok isteriz."

42 *İng.* "Şu an dinlediğiniz zaten benim fikirlerim. İkinci kez dinlemeye ihtiyacınız varsa anlatabilirim."

43 *İng.* "Bazıları tek seferde anlamaz, haklısınız."

44 *İng.* "İçeceklerinizi tazelememizi ister misiniz?"

45 *İng.* "Türk kahvemiz meşhurdur. Tadına bakmak istemez misiniz?"

46 *Alm.* "Gidiyor musun, Sea?"

47 *Alm.* "Bundan sonra beraber bir şeyler içelim mi?"

48 *İng.* "Evet, gidiyorum, Arthur."

49 *İng.* "Maalesef çıkışta da müsait değilim."

olursak olalım yaptığı kötü bir şeydi. Onun kadar ben de küçüktüm ve kalbim kırılmıştı.

Karan burnundan sert bir nefes verdi. "Bu, o herif değil mi? Sana zorbalık yapan hani?" Ömer'e *yardım et* der gibi baktığımda hemen yanımıza geldi. Karan, Arthur'a doğru bir adım attı. "What are you going to do? Are you going to bother her again?"[50] diye sinirle sordu.

Masadakiler ne oluyor diye kendi aralarında konuşmaya başladı. *Ortam karışacak, Lâl. Gidelim biz.*

Arthur güldü. "Hast du über mich gesprochen?"[51] diye yine sordu. *Sanki ondan övgüyle bahsetmişiz gibi triplere giriyor!*

Ben, "Hayır!" diye cevap verecektim ama o sırada Karan, sesini yükseltti. "Speak English[52] lan!" *Lan mı?*

Ömer, Karan'ı birkaç adım öteye hafifçe itekledi. "Saçmalama, Karan. Kaç aydır bu proje üstünde çalışıyoruz. Şimdi sinirlenip her şeyi mahvetme!" Arthur'a döndü. "Please take your sit. We will continue with the meeting,"[53] dedi gergin bir sesle.

Arthur ellerini ceplerine koyarak gıcık bir şekilde gülümsedi. Bu davranışını görünce onun hiç değişmediğini anladım. Eskisi gibi insanları sinirlendiren ve bundan keyif alan biriydi hâlâ. Beni sevmeye devam etmediğini biliyordum. Sadece yapısı böyleydi. Herkes onu sevmeli, herkes onu beğenmeliydi. Onu gördüğüme artık memnun değildim.

"Why are you shouting?"[54] diye sorduğunda hâlâ sırıtıyordu. "Why did you get angry with my insignificant question?"[55] diye sakin bir sesle sordu. *Böyle sakin ve gıcık konuşması, Karan'ı daha*

---

[50] *İng.* "Ne yapacaksın görüşüp? Yine kızın canını mı sıkacaksın?"

[51] *Alm.* "Benden mi bahsettin?"

[52] *İng.* "İngilizce konuş."

[53] *İng.* "Lütfen oturun da toplantıya dönelim."

[54] *İng.* "Neden bağırıyorsunuz?"

[55] *İng.* "Küçük bir soru sormam sizi niye bu kadar sinirlendirdi?"

da sinirlendiriyor. "What's bothering you anyway? We don't have any relationship like that, do we?"[56] deyip göz kırptı.

Karan yüzünü sertçe sıvazladı. "Hâlâ 'Sea' diyor! Sea ne lan? Sea ne?" diyerek Arthur'a doğru yaklaşacaktı ama Ömer yine aralarına girdi. "Doğru düzgün konuş!" derken kendine hâkim olmaya çalışıyor gibiydi.

"Hör auf mich so zu nennen Arthur!"[57] dedim. "Es gefällt mir nicht und du verärgerst ihn!"[58] Ben de sinirlendim. Gözlerim yüzünden bana taktığı bu lakap, o zamanlar bana tatlı gelse de şu an güzel hissettirmiyordu.

"Lâl!" dedi Karan bana bakıp. "Güzelim, sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Neden Almanca konuşuyorsun?" Yanıma yaklaşıp saçımı kulağımın arkasına aldı, sesi çok sakindi ve ben bundan korkmaya başladım. "Severim ben bunun Almancasını. Öyle bir severim ki bir daha 'Sea' falan göremez!" dedi dişlerinin arasından, tükürür gibi.

"Sea?" diye seslenen Arthur'a doğru kafasını yavaşça çevirdi Karan. "Ist das dein Freund? Ist er so unhöflich das der uns nicht reden lässt?"[59] Bir saniye düşünüp tekrar konuşmaya devam etti: "Es soll nicht unhöfflich klingen aber es gab auf Türkisch ein begriff war es Yobaz?"[60]

Karan, "Speak english, pezevenk!"[61] diye bağırdığında masada oturan herkes ayağa kalktı. Arthur gülerek bir şey dedi ama ortamdaki gürültüden dolayı ne dediğini anlamadım. Fakat Karan daha çok sinirlendi. "Speak english, şerefsiz!"[62] Neden her şeyi İngilizce söyleyip küfrü Türkçe söylüyordu? *Lâl, derdimiz bu, değil mi şu an?*

---

[56] *İng.* "Hem ne can sıkması? Bizim öyle bir ilişkimiz yoktu. Değil mi, Sea?"

[57] *Alm.* "Bana böyle seslenmekten vazgeç, Arthur!"

[58] *Alm.* "Hoşuma gitmiyor ve onu sinirlendiriyorsun!"

[59] *Alm.* "Sevgilin mi bu adam? Konuşmamıza izin vermeyecek kadar kaba biri mi?"

[60] *Alm.* "Kabalaşmak istemem ama Türkçede bir kelime vardı, yobaz mıydı?"

[61] *İng.* "İngilizce konuş, pezevenk!"

[62] *İng.* "İngilizce konuş, şerefsiz!"

Ömer, "Calm down!"[63] diyerek ikisinin arasına girdi. Arif de içeri girip olaya dahil olduğunda herkes bir şeyler söylemeye başladı. Yurt dışından gelenler Almanca konuşmaya başlayınca Karan'ın siniri arşa çıktı.

"Ben gitsem her şey çözülecek," dedim şu an mantıklı davranan tek insan olan Ömer'e. "Lütfen, sen Karan'ı sakinleştir." Arif gitmem için yol açtığı sırada kolumda bir el hissedip durdum. *Arthur ise o elin sahibi, yandı gülüm keten helva.* Kafam çevirince mavi gözlerle göz göze geldim. *Geçmiş olsun.*

"Wohin gehst du?"[64] dedi aceleyle. *Biz değil, sen gidiyorsun, canım. Eşek cennetine.*

Sinirle, "Senin ben!" dedi Karan ve Arthur'u yakasından tutup duvara yasladı. "What is your problem, lan? What is your purpose, şerefsiz?"[65] diye resmen haykırdı. *Adam yeni bir konuşma şekli yarattı.*

Yanına yaklaşmak için hamle yapacaktım ama Ömer önüme geçti. "Sen çık, Eflâl. Karan iyice kudurdu. Durduramayız," dedi hızlıca.

"Sea!" dedi Arthur hâlâ gülerken. "A woman like you doesn't suit man like that. Look..." [66] deyip iki elini havaya kaldırdı.

"Even when I talked you he went crazy. Recently..."[67] Karan onu duvara doğru sertçe çarptı. Arthur, susmak zorunda kaldı. "Ah!" diye acı içinde inledi.

Karan zor duruyormuş gibi bakarken, "If you say Sea again, the last thing you'll see is my dark eyes pezevenk!"[68] diye bağırdı. Bana doğru dönüp, "Sınırlarımı zorluyor," diye açıklama

---

[63] *İng.* "Sakin olun!"

[64] *İng.* "Nereye gidiyorsun?"

[65] *İng.* "Senin problemin ne lan? Amacın ne lan senin şerefsiz?"

[66] *İng.* "Senin gibi bir kadına böyle bir adam yakışmıyor. Baksana..."

[67] *İng.* "Seninle konuştuğumda bile delirdi. Yakında..."

[68] *İng.* "Bir daha Sea dersen göreceğin son şey benim kara gözlerim olur!"

yaptıktan sonra diğer adamlara baktı. "Go back to your country. I'm not making deal with you,"[69] dedi hiddetle.

Ben nereye bakacağımı şaşırmış hâldeydim. Bütün şirket, toplantı odasının önünde durmuş, içeri bakıyordu. Bu saçma durumda, daha ilk günden olay çıkaran kadın olmuştum. Milerdakiler eşyalarını toplarken sinirle homurdanıyorlardı. Karan'ın çok saygısız ve kaba bir adam olduğunu söylüyorlardı. Onu bilerek sinirlendiren Arthur'un suçlu olduğunu söylemedim. Bir an önce gitsinler ve bu an bitsin istedim.

Ama öyle olmadı.

Arif, Karan'ın bir bakışıyla Arthur'u kolundan tutup odadan çıkaracaktı ki Arthur ilk defa İngilizce konuşarak olayın daha da büyümesine neden oldu. "What's mentioned about you is true. The Turks are barbarians, I wasn't wrong. I'm so glad, we didn't sign you."[70] İğrenç bir şekilde güldü. Gözleri gözlerime değdi. "I wish you all the best with this rude man. See you, Sea."[71]

Sanırım artık durdurulması gereken tek kişi Karan değildi. Ömer, Türklere barbar dediği an Arthur'a doğru atak yaptı fakat Karan ondan önce davranıp, "Barbar böyle olunur, şerefsiz!" diyerek yumruğunu Arthur'un burnuna geçirdi. Ömer araya girmeye çalışan diğer genç adama engel olurken, "Sen kime barbar diyorsun lan?" diye bağırıyordu.

Arif aradan sıyrılarak, beni kolumdan tutup ileri doğru çekiştirdi. "Yenge, sen gel buraya doğru." *Ne? Yenge mi? Ne ara yenge olduk?* "Ne duruyorsun? Gelsene," dedi. Durduğumun farkında bile değildim.

"Ne yengesi?" dedim şaşkınca ona bakarken. "Nasıl yenge? Yenge ne demek? Neden bana yenge diyorsun?" diye hızlıca sor-

---

69 *İng.* "Ülkenize dönün. Sizinle anlaşma falan yapmıyorum!"

70 *İng.* "Hakkınızda söylenenler doğruymuş. Türkler barbarmış, yanılmamışım. Sizinle anlaşmadığımız için çok mutluyum!"

71 *İng.* "Sana bu kaba adamla başarılar diliyorum, Sea. Hoşça kal."

dum. Arif güler gibi olup, "Yengemsin diye yenge," dedi. *Oha, çok açıklayıcı oldu!*

İçeride kıyamet kopuyordu ama ben "yenge"ye takılmıştım. Ben ne zaman yenge olmuştum? Daha birkaç saat önce Eflâl'dim. Nasıl olmuştu bu? Ağzım beş karış açık, Arif'e bakıyordum. O ise yanındaki korumalara bir şeyler söylüyordu. Acaba Karan mı bir şey söylemişti?

Karan söylemese Arif kendi kendine demez bence, Lâl.

Bana söylemeden Arif'e mi söylemiş? Nasıl? Neden ve niye?

Yengenin kelime anlamını yanlış biliyor olamayız, değil mi? Yenge yengedir.

Yenge yengeyse ben yenge miydim? Kimin yengesiydim? Arif'in. Arif kime abi diyordu?

Karan'a.

Ben neydim?

Karan'ın sevgilisi!

"Oha!" dedim bir anda. "Oha! Oha! Oha!" Arif bağırdığımı duyunca, bana doğru dönüp hızla baştan aşağı bedenime baktı. *Adam başımıza bir şey geldi sandı.* "Oha! Nasıl olabilir ya? Nasıl? Haberim olmadan nasıl?" diye hızla sordum.

"Ne oldu?" dedi Arif şaşkınca. "Neden bağırıyorsun, yenge?" deyince bir daha bağırdım. "Aa! Nasıl olabilir? Nereden çıktı? Kim dedi? Bana neden haber vermediniz?"

Kafamı tutup dikkatle bakmaya başladı. "Darbe mi aldın kafana? Ne oldu ya sana?" dedi bana garip garip bakarken. İçeriden hâlâ bağırma sesleri geliyordu ama ben uçmuştum. "Ne diyorsun? Anlamıyorum, yenge."

"Bir daha söyle!" dedim gözlerinin içine bakarken. "Hadi!" *Delirdiğimizi düşünüyor.*

"Neyi?" dedi şaşkın şaşkın bakarken.

Ona cevap verecektim ama Karan'ın yanımıza gelmesi üzerine susmak zorunda kaldım. Üstü başı dağılmış hâldeydi. Bir anda elimden tutup hızlıca yürümeye başladı. Yanından geçtiği-

miz herkes, hayretler içerisinde bize bakıyordu. *Daha ilk günden ortalığı birbirine kattık. Harikayız.*

Odasına girip kapıyı sertçe kapattı. Belki ürkmem gerekirdi ama ben salak gibi sırıtıyordum. Elimi bırakıp saçlarını sertçe çekiştirdi. "Sözleşmeyi imzalamam gerekirdi. O sözleşmeyi imzalamam gerekirdi! Ama ben ne yaptım, şirketin CEO'sunu dövdüm!" diye bağırdı. *Ne bağırıyorsun be deli?* "Neden? Çünkü benim yanında olduğumu umursamadan seninle başka bir dilde konuşuyor! Neden? Çünkü sana 'Sea' diye hitap edebileceğini sanıyor!" Gözleri sinirden kızarmış durumdaydı. "Neden?"

Bu bir soru muydu? Sanırım öyleydi. "Neden?" dedim kısık bir sesle. "Başka bir neden kaldı mı?" dedim Burnundan sesli bir nefes verdi. "Neden sen yanımdayken kendime hâkim olamıyorum?" dedi. Dudaklarımı büzdüm. "Neden o şerefsizi geldiği yere sokmak istiyorum? Bana ne yapıyorsun sen ya? Nasıl olabilir?"

Omuzlarımı yavaşça indirip kaldırdım. "Ben nereden bileyim ya!" dedim hafif sitemle. "Ne bağırıp duruyorsun? Asıl Arif bana nasıl öyle diyebilir? Bir şey oldu da benim mi haberim yok?"

Yanıma doğru hızla yaklaşınca bir adım geriye gittim. Sırtım kapıya doğru değince, kafamı kaldırıp ona baktım. "Sana beni çıldırtma demedim mi?" Galiba bu bir soruydu. "Evet," diye cevap verdim. "Peki, sen ne yaptın?" Tek kaşımı kaldırarak, "Ne yapmışım?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı. Güler gibi oldu. "Cevap ver diye sormuyorum, Lâl," diyerek hafifçe bana doğru eğildi. "Ha... O zaman niye soruyorsun?" diye anlam veremeyerek sordum. *Yengeyi duyunca beynimizi kaybettik.*

Çenesini yukarı kaldırıp güldü. O, "Başımın belası..." diye mırıldanırken ben onun boynuna bakıyordum. Ne kadar uzun boynu vardı. "Biraz önce sinirliydim lan ben!" dedi ve gözlerime baktı. Bir şeyi çözmek ister gibi bakıyordu. "Deniz de değil ayrıca. Okyanus," dedi üstüne basa basa.

Beynim durmuş gibiydi. "Efendim?" dedim.

Nefesi yüzümü yaladı. Kulağıma doğru yaklaştı. "Denizimin en güzel kıyısı, okyanusum," diye fısıldadı.

Kaşlarım havalandı. Bir şeyler diyordu ama benim aklım "yenge"deydi. Yani biz şimdi neydik ki? Yanağıma küçük bir öpücük kondurup, gözlerime bakarken benden bir tepki bekliyor gibiydi. Ellerimi göğsüne koyup onu sertçe itmemi beklemiyor olacak ki geriye doğru sendeledi. "Arif bana yenge dedi!" diye bağırdım. "Nasıl olabilir bu? Neden bana yenge diyor? Nasıl ya? Ne şekilde? Yani ne oldu da?" dedim hızla.

Dudakları bir parça aralandı. "Bunu soruyor musun cidden?" diye inanamayarak sordu. "Anlamıyor musun?"

"Karan," dedim tüm ciddiyetimle. "Sen ruh hastası mısın?"

Kaşları çatıldı. "Lâl," dedi yeniden bana doğru yaklaşıp. "Gazeteye ilan mı vereyim, güzelim? İlla söylemem mi gerek?" Kafamı hızla *evet* anlamında salladım. Hatta sorması gerekti. Kendi kendine gelin güvey olmuştu.

Lâl, adamı öpmeye yeltendik ya. Bence bizden onayı aldı.

Hayır, almadı!

"Söyle diyorsun yani?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Delireyim mi istiyorsun?" dedim ellerimi göğsüne basa basa. "O gece yaptığından sonra bu tavırların ne? Kafam mı karışsın istiyorsun? Neden direkt söylemek yerine saçma sapan tavırlara giriyorsun? Bu hâllerinden sıkılmaya başladım!" dedim sinirle.

Gülümsedi. "Sinirlenince çok tatlı oluyorsun," deyip yanağımı okşamaya başladı. Cinnet geçirecektim!

"Of!" dedim onu itip uzaklaşırken. "Sözleşmen için özür dilerim. Benim bir hatam yoktu ama yine de özür dilerim!" İşaret parmağımı ona doğru uzattım. "Ama başka şeyler için özür dilemesi gereken de sensin!"

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Lâl, neden özür diliyorsun? Bir değil, bin sözleşmeyi kaçırayım, umurumda mı? Sadece kendi agresifliğime sinirlendim ben. Sana yanlış aksettirdiysem kusura bakma," dedi hızlıca. Yanıma geldi.

Derin, bıkkın bir nefes verdim. "Sana ne, Karan? Arthur bana nasıl hitap ederse etsin, ne derse desin. Sen neden müdahil oluyorsun? Neden sinirlenip adamın üstüne yürüyorsun?" Belimdeki dinin sıkılaştığını hissettim. "Sen kimsin? Ne hakla bana..."

Susmak zorunda kaldım. Parmağı dudağıma dokundu. "Şş..." dedi kısık bir sesle. "Lütfen onun adını ağzına alma, güzelim." Gözlerini yumup alnımdan öptü. Dudakları tenimde bir süre bekledi. Dinginleşmem için bana fırsat verdi. Birkaç saniye sonra kafamı göğsüne yaslayıp bana sıkıca sarıldı. "Cahilim, toyum, bilgisizim... Yanlış bir şey yapmamaya çalışırken seni üzüyorum, farkındayım."

"Tutarsızsın, Karan..." deyip kendimi ona bıraktım. "Şu an bile çok tutarsızsın. Bana sarılıyorsun, kalbinin atışını duyuyorum ama bir yandan da kaçıyor gibisin. Neden?" dedim yalvarır gibi.

Saçlarımı okşamaya başladı. "Güzelsin... Çok güzelsin. Sadece fiziksel de değil. Ruhun, kalbin güzel... Sana kapılmamak imkânsız. Seninle birkaç saat geçiren biri bile gözlerindeki ışıltıyı görünce tutulur sana." Nefesimi tuttum. İtiraf mı ediyordu? "Ben sadece senin bana olan inancına layık olmak istiyorum. Yanlış zamanda, yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Seni kıracağıma kafamı kırarım. Tek istediğim..."

"Ömer'in yaşadıkları yüzünden mi?" diye araya girdim.

Gözlerime baktı. Çenemi tutup kafamı kaldırdıktan sonra hafifçe tebessüm etti. "Seni, benden kimsenin almasına izin vermem. Bununla hiçbir ilgisi yok," dedi kendinden emin bir sesle. Devam etmesini ister gibi baktım gözlerine. "Affet beni," dedi yüzüme doğru yaklaşırken. "Affet, gül güzeli."

Dudaklarının baskısını dudaklarımda hissettiğim anda dünya benim için durdu. Kalbimin, göğü yırtan sesi zihnimde çınlıyordu. Ruhumdan çıkan ışıkları hissediyordum. An, parçalara ayrılıp etrafımızda dönmeye başladı. Avucumun içinde atan kalbinin sesinden başka hiçbir ses duymuyordum. Beni biraz daha kendine çektiğinde, ona karşılık vermek için dudaklarımı araladım.

Korktuğum başıma gelmişti. O hastalık bana da bulaşmıştı. Artık ne kaçacak ne de gidecek bir yerim vardı. Göğüs kafesimde onun için ayırdığım boşluğa doğru yavaşça süzülürken bir daha kurtulamayacağımı biliyordum. Veremin pençesine düştüğüm an, bu andı.

KAKTÜS TEAM

20. BÖLÜM

Mühürlenmiş Ruhlar

Her gönlün kendi ehline denk geldiğini, yarım kalmış her hatıranın bir gün nihayete erişeceğini düşünürdüm. Dakikaların kum misali üzerime yığıldığı bir andı. Duygularım bir dağ hâlini alıyordu. O dağın karşısındaki okyanusta benim gözlerim yatıyordu.

Zihnimin alabora edildiğini hissediyordum. Bu etkinin bedenime sızmasının nedeni ise dudaklarının sıcaklığını paylaştığım adamdı. Bir serçenin kalbi gibi titreyen vücudum heyecan ve mutlulukla çepeçevre sarılmıştı. Kalpten kalbe bir yol vardı ve o yolun başı bir mühürle kaplıydı. Mührü kıran, sevgiyle kuşatılmış bir bedenden gelen öpücüktü. Benim kalbimin, yolumun mührü az evvel Karan tarafından kırılmıştı.

Yolum ona çıkıyordu.

Şirkette Karan'a ait olan odadaydık hâlâ. Bedenimi istila eden duygular bacaklarımın titremesine neden olurken Karan sayesinde ayakta kalıyordum. Eliyle belimi sıkıca sarmıştı, burada olduğunu hissetmem için varlığını haykırıyordu.

Dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrıldığında Karan, direkt olarak gözlerime baktı. Parlayan gözlerini gördüğümde kalbim daha da hızlı atmaya başladı. "Yaşamıyormuşum..." diye mırıldandı. Dudağıma küçük bir öpücük daha kondurdu. Aynı anda yutkunduğumuzda gülümsedi. "Daha fazla belli etmemi ister misin? Bundan daha açıklayıcı yöntemlerim var," dedi muzır bir sesle.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken kafamı *hayır* anlamında salladım. "İkna oldum," diye fısıldadım. Nefes bedenime yetmiyordu. Yer, ayaklarımın altından kayıyor muydu? Yoksa duygu yoğunluğundan dolayı benim dünyam yörüngesini mi kaybetmişti?

Kızarmış dudaklarının hedefi, bu sefer alnımdı. Öpüp, başımı göğsüne yasladığında Karan'ın ve benim kalp atışlarımızdan başka bir şey duyamıyordum. "Artık bırakamam. Artık imkânsız," diyerek daha sıkı sarıldığında kollarımı beline sardım. "Bundan sonra sen istemediğin sürece bırakmam seni. Kim ne derse desin, ne düşünürse düşünsün umurumda değil. Neye katlanmam gerekirse katlanırım ama yine de seni bırakmam," dedi. Saçlarımdan öptü. "Bırakamam."

Kulağımı kalbinin üstüne biraz daha bastırdım. "Kim bir şey söyleyebilir ki?" diye anlamayarak sordum. *Lâl, Yasin'i unuttun herhalde?* "Abim mi?" Çenesini kafama bastırdı. Güler gibi bir ses çıkardı. "Dener ama başarılı olamaz," dedi kendinden emin bir sesle. "Öylesine konuşuyorum ben, takılma," dedi. Hâlâ öpüşünün etkisinde olduğum için zaten takılamıyordum. Biz şu an resmî olarak sevgili mi olmuştuk? *Hayır, bacanak oldunuz.*

Birkaç dakika boyunca öylece durduk. İkimiz de bir şeyleri kendimize kabul ettirmeye çalışıyormuşuz gibi sessizliğimize dökülen kelimeleri dinledik. Hem heyecanlı hem de çok gergindim. İlerleyen zamanda hayatımız nasıl olacaktı? Abim geri geldiği zaman benim de Ankara'daki hayatıma dönmemin vakti gelmiş olacaktı. Bunu içten içe hissediyordum. Onunla konuştuktan sonra her şey normale dönecekti. Peki, şimdi Karan'ı bırakıp gitme fikri ile yüzleşip ne yapacağımı düşünmenin zamanı mıydı?

Karan beni öpmüştü. Öpüşmüştük. Biz Karan'la öpüşmüştük. Oha!

Bundan sonraki her şey çok hızlı gerçekleşti. Ömer içeri girdiğinde Karan biraz sinirlendi çünkü sarılmayı bırakmak zorunda kaldık. Ömer bana bakıp benlik bir problem olmadığını, Karan'ın sinir probleminin onlara büyük zararlara yol açtığını söyledi. Dakikalarca onların atışmasını dinledim.

Bense gerçekten uçuyordum. Arthur ile yaşadığımız olayın etkisi, yaşanan yeni olaylarla değişti. Arif bana "yenge" demiş, Karan beni öpmüştü. Eve gelene kadar salak gibi sırıttım. Karan son toplantısını iptal edince herkesin boş zamanı oldu. Bir şeyler atıştırıp odaya çıkana dek kalbim ağzımda atıyordu. Şu an Karan'ın odaya gelmesini beklediğim için daha da hızlı atmaya başlamıştı. Çocuksu heyecanım, gülümsememi sağladı.

Evet, Karan'la beraber uyuyacaktım. İlacın daha az düşünmemi sağlamak gibi bir yararı vardı ama kaygılarımı tam olarak engelleyebildiği de yoktu. Sırtımı dönerek uzandığım anlarda biri arkamdan sarılıp beni boğazlayacakmış gibi hissediyordum. Bazı geceler korkularım bir bedene bürünüp yanıma yaklaşıyordu. Düşüncelerimi zihnimin arkasına iterek duruşumu düzelttim. Titreyen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. O sırada da Karan içeri girdi.

Kısık bir sesle, "Uyudun mu?" diye sordu. "Hayır," diye cevap verdim. Yatağın içine girip beni kendine doğru çevirdi. Alnımı öpüp kolunu boynumun altından geçirdi. Yüzüm göğsüne doğru yaslanmıştı. Derin bir nefes alıp göğsünden öptüğümde ürperdiğini hissettim. Bir daha öpmek için yeltendiğimde kendini biraz geriye çekti. *Adam, artık geriye çekilme be!* "Lâl, yapma lütfen," dedi yumuşacık bir sesle.

Kıkırdadım. Bu sefer de çenemi göğsüne bastırdım. Yanımdan kalkacak gibi olduğunda, "Tamam tamam, gitme," deyip yanağımı göğsüne bastırarak sıkıca sarıldım. "Ne kadar çabuk huylanıyorsun. Tikin falan var mı?"

"Ben mi çabuk huylanıyorum?" diye sorup bir anda koltuk altlarıma yavaş yavaş dokunmaya başladı. "Bence..." demesine kalmadan, gülerek ellerini itmeye çalıştım. Ama o daha fazla gıdıklamaya başladı. "Yapma, Karan!" dedim gülmelerimin arasından. "Lütfen... D-Dur!"

Dizlerinin üzerinde doğrulduğu sırada kaçmaya çalıştım ama beni belimden yakalayıp yeniden sırt üstü çevirdi. Karnıma ve bacaklarıma dokunmasıyla boğazım yırtılırcasına gülmeye başladım. Artık durmasını söyleyecek kadar bile mecalim yoktu. *Altımıza kaçırsak daha komik olur.* Ayaklarımla ona vurduğumda tek dizini, ağırlığını vermeden bacaklarımın üstüne yasladı. İki bileğimi tek eline hapsedip bana hareket alanı bırakmadı ve eğilerek, sakallarını boynuma değdirip karnımı gıdıklamaya devam etti.

"Ö-öleceğim!" dedim gülmekten çatlarken. "Nefesim... Karan!" Gülümseyerek bana bakarken ne ara telefonunu çıkarıp beni çekmeye başlamıştı, bilmiyordum. "Ölüyorum!" derken hâlâ gülüyordum. Nefes nefeseydim. Sayamadığım kadar poz çekiyordu ama utanmadığımı fark ettim. Ellerimi bırakınca, saçlarımı yüzümden çekip gülümseyerek kameraya baktım. Her hâlimi görmüştü. Kıpkırmızı olduğuna emin olduğum suratımın fotoğrafını çekmesinde sakınca yoktu.

Son kez bana bakıp telefonunu konsolun üstüne koydu. Yanıma uzanıp dirseğini yastığa, yüzünü avucuna yasladı. Bana öyle güzel bir gülümsemeyle bakıyordu ki kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissettim. Göz bebeklerine yansıyan silüetim, onun gülümsemesi kadar genişti. Nefesim düzene girene kadar beni izlemeye devam etti. Gözleri bana o kadar anlamlı bakıyordu ki mutluluktan yüreğim titriyordu.

Ay ışığı odayı dolduruyordu, Karan ise kalbimi.

Elini belime koyup tişörtümün kenarından belimi okşamaya başladı. Bir şey söylemesini bekliyordum ama buna gerek de yoktu aslında. Gözleri, gerçeği bana anlatıyordu. "Ömer'i uyandırmış olabilirim," dedim ona doğru sokulurken. "Biraz fazla bağırdım ama senin suçun!"

'Uyansın," dedi *ne var bunda* der gibi. "Hem ilk önce sen başlattın. Ben sadece devamını getirdim." Cevap vermeden, kafamı kaldırıp çenesini öptüm. Onu istediğim anda öpebilmek çok güzeldi. İyi ki sevgili olmuştuk.

Belki de olmadınız? Kimse bunun garantisini veremez.

Olduk işte!

Burnumun ucunu öptü. "Neden kaşlarını çattın?" dedi iki kaşımın ortasını da öperken. *Benimle kavga ediyor menopozlu, sen karışma.*

"Biz şimdi neyiz?" diye sorsam kesin çok dalga geçerdi. Çıkma teklifi etmek keşke geçmişte kalmasaydı. *Karan'ı, "Benimle çıkar mısın?" derken hayal edemiyorum, Lâl. Alnından öpüp, "Helalim," demesi daha olanaklı.* Kendi kendime kıkırdamaya başladım. Karan'ı ağzında gül, ayağında kundurayla hayal etmeyi bırakmalıydım. *Karan'ın Acemi Cadi'daki Toygar hissi verdiği dakikalar...*

Uyku pozisyonuna geçerken, "Neye gülüyorsun?" dediğinde onun da güldüğünü sesinden anladım. "Uyumadan rüya mı görmeye başladın?" *Evet* anlamında kafamı salladım. "Ne görüyorsun peki?"

"Bir şeyler, bir şeyler..." diye mırıldandım. İkimiz de yerimizi ayarlayıp uykuya dalmak için hazırlanmaya başladık "İyi uykular, güzelim," dedim kısık bir sesle.

"İyi uykular, güzelim," diye cevap verdiğinde kollarının arasında uykuya dalmanın huzurunu yaşıyordum. Karanlık beni kucaklayıp bilincimi kendine tutsak ettiğinde ise gülümsüyordum.

Birkaç saat geçmiş olmalıydı. Karan'ın sıcaklığının beni terk ettiğini fark ettiğimde gözlerim açıldı. Hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Karan'ın yattığı tarafa dokundum, soğumuştu. *Uzaklaşmış olamaz mı? Lâl, saçma sapan davranma da yat uyu.* Uykum kaçtı ve korkmaya başladım. Patron'un hırıltılı nefesini duyuyor olsam da içimde büyüyen korkuya engel olamıyordum.

Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Yavaşça ayağa kalkıp, yere bastığımda terleyen vücuduma değen soğuk hava beni ürpertti. Tüylerimi diken diken eden sessizliği sırtıma alarak yavaş adımlarla odadan çıktım. Çıt çıkmıyordu ve bu, bana korku evlerini hatırlatıyordu. Karan bu saatte nerede olabilirdi? *Neden kendimize macera arıyoruz. Belki su içmeye gitti. Hadi, dön de uyuyalım.* Artık odada tek başıma uyuyamazdım. *Of, Lâl!*

Küçük adımlarla aşağı inerken çıplak ayaklarımın çıkardığı sesten başka ses yoktu. Duvardan destek alıp, merdivenlerden indiğimde ellerim terlemeye başladı. "Karan," diye bağırsam sıkıntı olur muydu? *Yok canım, bağır sen.* Güneş ışığının yavaş yavaş aydınlatmaya başladığı salona geldiğimde arkamda birinin varlığını hissedip hızla arkamı döndüm. Boğazımdan kaçan kısık sesli çığlık, ağzımı elimle kapatmamla son buldu.

"Patron!" dedim elimi kalbime bastırırken. "Arkamda ne yapıyorsun sen?" deyip eğilerek ona sarıldım. "Çok korkuttun beni. Deli manyak!"

Birkaç saniye sonra adım sesleri duydum. "Yenge?" dedi Arif telaşla. Kafamı çevirdiğimde altında spor bir şortla, üstü çıplak bir şekilde bana baktığını gördüm. Bana doğru doğrulttuğu silaha baktığımı fark etti ve silahı hemen indirdi. "Sen mi bağırdın? Bir şey mi oldu? Neden bu saatte ayaktasın sen?" diye hızla sordu.

Kendisi de ayakta da konumuz bu değil. Bu Arif ne ya? Bu Arif kim? Bu Arif insan mı? Yunan tanrısı mı? Büst mü? Meteor mu? Nasıl bir varlık bu, arkadaş? Bu fizik ne? Bu nasıl bir şey?

Allah aşkına sus, iç ses!

Ayağa kalkıp, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Karan nerede? Sen neden ayaktasın? Neden bu şekilde duruyorsun?" dedim üstüne hızlıca göz atarak. Arif çok güzel bir adamdı ve inanılmaz bir vücudu vardı.

Kendine bakıp, kollarını çapraz yaparak göğüslerini kapattığında güçlü bir kahkaha attım. *Utangaç bir insan irisi mi? Hayır*

demem. "Kahretsin!!" dedi kısık bir sesle. "Ben senin sesini duyunca hızla geldim hemen. Abimler spor yapıyor. Mola verdiğimde ne olur ne olmaz diye etrafta bir dolanayım demiştim," diye utançla açıklama yaptığında bir kere daha kahkaha attım. Bu kadar iri bir adamın karşımda şekilden şekle girmesi, hem çok komikti hem de çok tatlıydı.

"Tatile gittiğinde de böyle kapatıyor musun kendini?" derken kaşlarımla kollarını işaret ettim. "Utanma, Arif. Tamam, bakmıyorum," diyerek gözlerimi yumdum. Ama gözlerimi aralayıp ona baktığım için hâlâ aynı şekilde duruyordu. "Ya tamam, bakmıyorum. İndir sen ellerini," dedim eğlenerek. *Kendimi Tecavüzcü Coşkun gibi hissediyorum, Lâl. Bakmayalım daha fazla.*

"Yenge ya!" dedi hafif sitemle. "Abimin yanına mı gideceksin? Hadi gel, gidelim," diyerek konuyu değiştirdi. Ellerini indirmişti ama hâlâ utangaç bir şekilde bakıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak onu takip ederken gergin duran sırtına bir tane yapıştırıp kahkahalarla gülmek istiyordum. Tabii, bunu yapmayıp yürüdüm. Bahçeye çıktığımızda soğuk havayı hissedip titredim. Arif yarı çıplaktı ve sanki plajda yürüyormuş gibiydi. Acaba plajda ona bakan kızların aklından neler geçiyordu? Tahmin bile edemiyordum.

Arka tarafta, daha önce hiç gelmediğim bir yere doğru yürüdü. Büyük, siyah kapıyı araladığında kulağıma Eminem'in Lose Yourself şarkısı doldu. İçeriye doğru bir adım attım. *Burası ve bu gördüklerim gerçek mi? Karan neden kum torbasına deli gibi vuruyor? Ömer neden Spiderman gibi ters duruyor? Neden çıplaklar?* Ben uyurken bu evde neler oluyordu? Burası neden başka bir yer gibiydi ve ben hâlâ rüyada gibiydim?

"Bismillahirrahmanirrahim!" dedim kendime engel olamayarak. Birisi bana acil tokat atmalıydı. Yoksa ağzım beş karış ayakta durup onlara bakmaya devam edecektim. Üstümde kısa kollu pijamam ve darmadağın olduğuna emin olduğum saçlarımla onların karşısında duruyor olmak canımı sıktı.

Karan'ın altında siyah bir şort vardı. O da diğerleri gibi üstüne bir şey giymemişti. Yumruğunu ileri doğru savurdukça genişleyen kol kaslarına dikkatle baktım. İyi ki bana vurmuyordu.

Sana niye vursun, Lâl?

Vurursa çok kötü olur zaten, vurmasın.

Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordum ama yüzünde ter damlaları vardı. Saçları alnına doğru düşmüş, dudakları aldığı hızlı nefeslerle aralanmıştı.

"Minik kuş?" diye seslendi Ömer. Barfiks çubuğunun üstüne bacaklarını geçirmiş, yarasa gibi ters duruyordu. "Günaydın," dedi *ne arıyorsun burada* der gibi. "Erkencisin."

Kafamı eğip gözlerine bakmaya çalıştım. "Sen de terssin, ben bir şey diyor muyum?" dedim. Gülerek tek hamlede yere indi. *Gerçekten örümcek adam gibi.*

Karan sesimizi duyup bize doğru döndü ve beni gördü. Bir anlığına şaşırdıktan sonra hemen yerdeki havluyu alıp, yüzünü kurulayarak yanıma geldi. "Arif, hırkayı ver," dedikten sonra yüzümdeki saçlarımı düzeltti. "Neden uyandın, güzelim? Bir şey mi oldu?" Arif'ten hırkayı alıp kollarımdan geçirdi. "Neden üstüne bir şey almadan çıktın? Kıştayız artık," deyip hırkanın fermuarını çektikten sonra alnımdan öptü.

"Sen kendine bak," dedim dediği şeyin saçmalığıyla kaşlarımı çatarken. "Çıplaksın, farkında mısın?" *Karan'ın bir stil danışmanına ihtiyacı var gibi.*

Gülümsedi. "Takım elbiseyle mi spor yapayım?" deyip havluyla ensesini kurulamaya başladı. "Neden uyandın? Ben çıktığımda mışıl mışıl uyuyordun." Ömer araya girip, "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Bir anda uyandım. Bir şey olduğu yok..." diye mırıldandım. Neredeyse tüm spor aletlerinin olduğu alanını incelemeye başladım. "Her sabah uyanıp spor yapacak kadar hayatı seviyor musunuz ya?" diye sorarken adımlamaya başladım. *Neden dört tane koşu bandı var, Lâl. Hepsinin iki tane ayağı yok mu?* "Oha!" dedim ağırlıkların sayısını görünce. "Bu kadar fazla ağırlığa gerek var mıydı?"

Eğilip bir tane ağırlığı elime alacağım sırada Karan, "Aman!" diyerek beni durdurdu. Ağırlığı kendisi eline alıp, "20 kilo bu, kaldırmazsın sen bunu," diyerek yerine koydu. Kaşlarımı çattım. "Niyeymiş o? Belki spor geçmişim var? Belki eski halterciler denim?" diye çıkıştığımda gülerek yanağımdan makas aldı. "Ama değilsin." Göz devirdim. Bu adamın bilmediği beş vakit namazdı. Maşallah her şeyi biliyordu.

Arif'in üstüne tişört giydiğini görünce güldüm. Sanki onu yiyecektik. Karan'a bakış attım. Benim yemeğim başkaydı. "Ee, devam etsenize," dedim istekle. Matlardan birine bağdaş kurdum. "Ben bakmıyorum ya, siz devam edin." Keşke telefonumu getirseydim. Onları spor yaparken çekip Instagram'a atsam bir milyon kez izlenirdi. *Tüh be!*

Ömer, havluyu boynuna atıp bana göz kırptı. "Sana güzel bir manzara sunmak isterdim ama benim duş alıp çıkmam lazım. Bazıları gibi evde mesai yapmıyoruz..." derken imalı imalı Karan'a bakıyordu. Karan onu umursamadan, "Yürü git," deyip yanıma oturduğunda Ömer'e gülümseyerek, "Hayırlı işler, minik kuş," dedim.

Arif şarkının sesini kıstı. "Minik kuş mu?" dedi bu hitapla da eğlenerek. "Abi karizma falan kalmadı. Âlemde biri, yengenin böyle dediğini duysa... Birine güzelim diyor, birine minik kuş diyor." Güldü. "Valla adınız çıkar."

Kulağıma doğru eğilip, "Haklı," diyen Karan'ın yanağından öptüm. Ömer, Arif'i boynundan yakalayıp, "Sen söylemezsen kim bilecek lan?" dedi. Arif'in suratı buruştu. "Dedikoducu herif!" Arif bırakması için bir şey söylüyordu ama beraber dışarı çıktılar.

"Ne var ki?" dedim Karan'a dönüp. "Siz de bana böyle hitap ediyorsunuz. Ben söyleyince ne oluyor?" Çok komik oluyordu ama Karan'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Alınmış gibi baktım. "Utanıyor musunuz benden?" *Lâl, sabah sabah kendine eğlence mi arıyorsun?* "İyi demem bir daha!"

Karan gülümseyip, sırtını duvara yaslayarak beni göğsüne doğru çekti. "Yemedim, güzelim," dedi. Çıplak göğsünü ısırmamla Karan'ın acı dolu bir nida çıkarması bir oldu. Saçımı öpüp, kolumu sıvazlamaya başladığında kendimi bebek gibi hissettim. Onun yanındayken yaptığım her şey bana çok normal geliyordu. Beni her hâlimle seveceği fikri içime işlenmişti. Ya da ben onu her hâliyle sevebilirdim. Şu an terli bir şekilde dururken bile ona sarılıyor oluşumdan bunu çıkarıyordum.

Kokuyordur şimdi.

Hayır, mis gibi kokuyor.

Lâl, lütfen şov yapma.

Birkaç dakika sonra gözlerim yeniden kapanmaya başladı. "Evde misin bugün?" diye mırıldandım. "Evet," dedi derin bir nefes alıp. "İki gün şehir dışında olacağız. O yüzden bugünümü seninle geçirmek istedim." Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Uzamayacak, söz veriyorum," deyip burnumun ucunu öptü. Yüzüm düştü. "Seni götüremem, Lâl. Sana uygun bir yer değil."

Sanki biz de gitmeye çok meraklıyız. Meraklıyız da bunu, onun bilmesine gerek yok. "Nereye gideceksiniz?" diye üzgün bir sesle sordum. "Bari güzel bir yere gitmeyin!" dediğimde gülümsedi. "Senin olmadığın hiçbir yer güzel değil," dedi pürüzsüz bir sesle.

Gülümseyip, alt dudağımı dişlediğimde bakışları dudağıma kaydı. *Karan dur, orada dur.* "Beni de götür..." dedim kafamı eğip. "Sorarlarsa 'başımın belası' dersin."

Yaptığım espriyi anlamadı ama yine de gülerek, "Başımın belası olduğun doğru," dedi. "Seni oraya götüreyim de ortalığı birbirine kat, değil mi? Olmaz." *Bizi nasıl da tanıyor. Menopozlu falan ama zeki biri.* "Akşam çıkacağız. Arif burada olacak. Patron yanında uyur ama istersen Öznur'a yanında kalması için ricada bulunurum."

"Arif'in kalması yeterli. Hem yalnız kalmaya alışmam lazım," dediğimde kaşları çatıldı. "Neden alışman gereksin ki? Ben varım. Ne yalnız kalması?" diye sordu. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Küçük bir çocuk gibi konuşması içimi titretirken, dayanamayıp dudağına küçük bir buse kondurdum. Gözleri kısa bir süreliğine kapanıp açıldığında, "Sen beni kandırmaya mı çalışıyorsun?" diye şaşkınca sordu.

Bir kere daha öptüm. "Hı hı," dedim kocaman gülerek. "Kanmadın mı?"

Dudaklarını yaladı. "Kandım kandım," diyerek beni kucağına doğru çekti. "Ama azla yetinmem," dedi ve bu sefer o yaklaşmaya başladı. Beni yeniden kendine hapsettiğinde sanki dudaklarımı değil, ruhumu öpüyordu. Öyle yoğun duygular hissediyordum ki kalbim uçurumdan aşağı düşüyormuşum gibi çarpıyordu. Kısa bir an durup, "Gitme konusunu ertelemek zorunda kalacağım," dedi. Beni yeniden öptüğünde gülümsüyordum.

Ellerimi saçlarına geçirip hafifçe uzaklaştırdım onu. Dudaklarımızın ayrılmasına neden olmama sinirlenmiş gibi bakarken belimi hafifçe sıktı. "Bugün beraber film izleyelim mi?" dedim tatlı bir sesle.

"Sevgilim..." dedi mayışmış bir sesle. "Şimdi bunu konuşmanın zamanı mı?" Ensemden bastırarak beni kendine doğru çekmek istedi ama duyduğum hitap nedeniyle donup kalmıştım. "Efendim?" dedim ağzım açık bir hâlde ona bakarken. O da ne söylediğini yeni fark etmiş gibi şaşırdığında gözlerime değişik bir ifadeyle bakmaya başladı. "Hoşuna gitmedi mi?" diye kısık ve gergin bir sesle sordu. Kararsız gibi bakıyordu.

"Deli misin?" diye sordum. *Hayır, bağırdın.* "Bayıldım! Bir daha söyle!" diyerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

Öyle güzel gülümsedi ki kalbim daha fazla hızlı atamazdı. "Sevgilim..." dedi boynuma doğru yaklaşırken ve tezim çürüdü, kalbim dörtnala koşuyordu. Boynuma küçük küçük öpücükler kondurup, "Güzel sevgilim," dediğinde bayılmak üzereydim. Bu kadar sevgi yüklemesi bir anda çok ağır geldi. Kriz geçirip Karan komasına girmeme kim engel olabilirdi? *Kimsenin engel olmasına izin vermem!*

Sakalları beni huylandırdığı için uzaklaşmaya çalıştım ama Karan'ın belimdeki elleri bana engel oldu. "Mis gibi kokuyorsun..." dedi derin bir nefes alıp. "Nereden çıktın sen? Hangi iyiliğimin ödülüsün?" dedi kendi kendine sorar gibi. Gözlerimin içine baktı. "Lâl... Lâl'im."

Sabahın bilme kaçında, spor salonu gibi bir yerde, matın üzerinde otururken beni bulutların üzerindeymiş gibi hissettiriyordu. Sevilmek böyle bir şey miydi? Bir daha hiç üzülmeyecekmişim, onun gözlerine baktığım her saniye umutla dolacakmışım ve ölmeyecekmişim gibi hissediyordum. Karan beni başka bir kadına çeviriyordu. Hastalığa düşmüş bir kadına...

O hastalığın tek dermanı olan adama vurgun bir kadına çeviriyordu...

Avucumu yanağına yasladığımda avuç içimi öptü. Kafasını elime doğru yasladı. "Sevgilim," dedim kısık bir sesle. Onun gözleri irileşip, dudakları aralanırken benim nefesim kesiliyordu. Bir hitap tüm bedenimde zelzeleye neden oluyorsa onunla geçireceğim bir ömür beni mahvederdi. Mahvolmak için yanıyordum. Onunla olmak için can atıyordum.

"Bu..." dedi yüzümü ellerinin arasına alıp. "Bu, hayatımda duyduğum en güzel şey." Sertçe yutkundu. "Bir daha söyle bakayım." Gülümseyip tekrar ettim. Göz bebeklerinin titrediğini gördüm. Şu an ne hissettiğini duymak için her şeyimi verirdim. O da yaşarken ölüyormuş, boğulurken nefes alıyormuş gibi mi hissediyordu? "Bundan da etkilenmezsin!" diye sitem ettiğinde beklediğim cevabın bu olmadığını anladım.

İçine etti!

Yanağını sertçe ısırdım. "Öküz!" deyip, ellerini iterek kucağından kalktım. "Hayvan! Dağ ayısı!" Ayağa kalkıp karşıma geçerken sırıtıyordu. "İnsan böyle mi tepki verir? Ben de güzel şeyler duymayı bekliyorum!" Suratımı buruşturdum. "Yazık!" dedim tükürür gibi. *Keşke gerçekten tükürsen. Ama bu adam Ya Rabbi şükür der gibi...*

Kısa bir kahkaha atıp, ellerini belime koyarak dudağımın kenarını öptü. "Haklısın," dedi muzip bir sesle. "Çözeceğim bu işi de. Yavaş yavaş öğreniyoruz. Arada hatalarımız olabilir, mazur gör."

"Tamam," dedim şirin konuşmasına dayanamayarak. "O zaman ben de sana vurduğumda sorun olmasın. Arada elim kayabilir..." Tek kaşı havalandı. "Vurmadın ki?" dediğinde gıcık bir şekilde sırıttım. Boynuna bir tane vurdum. *Lök.* "Ödeştik bence."

"Ah!" dedi boynunu tutup. Bana anlam veremeyerek bakıyordu. "Sen şiddete meyillisin, farkında mısın?" dedi büyük bir tespit yapmış gibi. Omzumu indirip kaldırdım. Bunu yalanlayamayacaktım. Bir de beni sarhoşken görseydi. O zaman kaçacak delik arardı. "Ne yapalım? Katlanacağız mecbur..." deyip beni kolunun altına aldı. "Terim üzerimde kurudu. Ben bir duş alayım da sonra beraber kahvaltı yapalım." Başımı sallayarak onayladığımda, omzuna yaslanıp kokusunu içime çektim. Kalbime baharın geldiği an, bu andı.

Ömrün en güzel kıyısının ve her insanın dinlenmek istediği limanın sevgi olduğunu bugünlerde öğreniyordum. Gözleri dünyanın en derin çukurunu andıran Karan, o kıyıya yanaşmak için elimi tutan adamdı. Önümüzdeki günlerde hangi duygu, bulut olup üzerime yağacaktı, bilemezdim. Tek bildiğim, hayatımın sonuna dek izlemek istediğim kişinin yanımda olduğuydu. Karan, ilerleyen günlerime işlenmiş bir nakıştı.

Hayvanlarla çok iyi anlaşıyordum. *Karan'dan mı bahsediyorsun?* Patron'dan bahsediyorum! Onun kafasını okşayıp öptüğümde sanki beni anlarmış gibi bakan gözlerini çok seviyordum. Hırıltılı sesler çıkararak kendini bedenime yaslaması çok hoşuma gidiyordu. Biraz ağır olsa da ondan uzak kalamadığım için buna katlanıyordum. Kafasını göğsüme koyup arada çenemi yalıyordu.

Umarım, Karan çeneni öper.

İğrençsin!

Film izleme uygulamasında gezinirken Karan'ın mısır patlatmasını bekliyordum. Daha doğrusu, dışarıdan sipariş verdiği patlamış mısırın gelmesini bekliyordum. Kendine inanarak, "Ben yaparım," deyip mutfağa gitmişti ama yarım saattir sesi çıkmıyordu. Bakalım, mutfak yerinde duruyor muydu?

Birkaç dakika sonra, "Seçtin mi?" deyip yanıma oturdu. Elindeki büyük tabağın içinde patlamış mısır vardı. Biraz alıp ağzıma attım. Bana değil, Patron'a bakıp onun kafasını göğsümden kaldırmaya çalıştı. "Kalk kızım!" dedi bastırarak. "Patron, hadi!" dedi ama Patron yüksek sesle havlayıp tekrar kafasını yerine koydu. Karan bana bakıp, "Bunu böyle sen alıştırdın," dediğinde ağzımda mısırla ona boş boş bakmaya başladım. Köpeğe bunu ben nasıl alıştırmış olabilirdim?

Gözlerimi kıstım. Ağzımdakini yutup, "Babasına çekmiş bence," dedim. "Baksana, onun gibi... Yani katır!" deyip biraz daha mısır alarak bu kez de Patron'un ağzına koydum.

İşaret parmağıyla kendini gösterdi. "Bana mı çekmiş?" diye hayretler içerisinde sordu. "Sen gelmeden önce, ne diyeceğimi gözümden anlayıp hemen yapıyordu. Sen geldin, prenses yerinden kıpırdamıyor." *Karan'ın bir sorunu olabilir mi? Mesela kendini gerçekten Patron'un babası sanması gibi? Doktora görünsün bence.* Patron'u ensesinden tutup havaya kaldırdı. "Beni dinle, beni! Bu kadar kolay adam satma be kızım!" dedi alındığını gizlemeden.

Karan'ın elini itip Patron'un kafasına sarıldım. "O, sen mi ki kaba kuvvetle yola gelsin? Güzel sözden anlar benim kızım," deyip Patron'un kafasını öptüm. "Hadi, aşağı in annem." Bu sefer de yanağından öptüm. "Bu dağ ayısıyla film izleyelim, sonra yine sana sarılırım." Patron bir kere havlayıp aşağı indi ve köşeye otururak bize bakmaya başladı. *Evet, senin de sorunun varmış.*

Karan kaşları çatık bir şekilde Patron'a bakıyordu. "Valla sen şımarttın," dedi. Patron'a doğru parmak salladı. "Bunları yazıyorum, küçük hanım. Gelir, sürtünürsün bana. O zaman ben de senin suratına bakmam!"

Salladığı parmağını tutup ısırdım. "Doğru konuş be! Psikolojisini bozacaksın," dedim sesimi yükselterek. Biz tam olarak ne yaşıyorduk? Karan beni de kendine benzetmişti. *Hayır, biz onu kendimize benzettik.* Gülmeye başladım. Isırdığım parmağını öpüp, "Bu ev, tımarhane mi? Kafayı mı yedik?" dedim gülerek.

Kolunu omzuma atıp ağzıma mısır koydu. Saçmalamamız ona çok normal gelmiş gibiydi. "Ben ciddiydim ama neyse..." dedi ağzının içinden. "Seçtin mi film?" Kafamı *hayır* anlamında salladım. "Beraber seçelim o zaman," diyerek kumandaya uzandı. "Ne tür seviyorsun? Geçen izlediğimizde *fark etmez* demiştin."

O geceyi anımsadığımda duraksadım. Karan'ın söyledikleri kulağımda çınlamaya başladı. *"Bu evdeki kimse senin arkadaşın değil. Tavırlarına dikkat et, burada kalıcı değilsin. Kimse de seninle arkadaş olmak zorunda değil."* Sertçe yutkunduğumda Karan'ın da o anı hatırladığını, kasılan bedeninden anladım. Üstünden çok sular akmıştı ama insan o anki kırgınlığını hatırlayınca yine kötü oldum. Yoksa, tabağı kafasına geçirmek istememin başka nedeni olamazdı.

Saçlarımın arasında hissettiğim dudakları özür diler gibi öpücükler bırakmaya başladı. Onu çoktan affetmiştim. Her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyordum. O gecenin yaşanması gerekiyordu. Keşke yaşanmasaydı ama artık ahlayıp vahlamayacaktım. Günümüzü de mahvetmek istemiyordum.

"Seçelim hadi," dedim konuyu değiştirerek. Beni bir kez daha öpüp yeniden televizyona döndü. Türk yapımı filmler arasında gezinirken, "Korku olmasın, tek uyuyacaksın," dedi. "Aynı şekilde gerilim de." Fark etmediği için tepki vermedim. "Romantik komedi falan izleyesim yok. Zaten ben olmuşum aksiyon, onu da geçiyorum. Fantastik, bilim kurgu da çekemem. Başka bir dünyayı hiç kaldıramam, bu dünya bana yetiyor. Dram izlemek isteyen gelsin eve, belgesel çekelim. Stand up ne! Senin anlattığına güleceğimi kim söyledi?"

Kumandayı tutan eline dokunduğumda bana doğru döndü. "Başka tür mü var?" dedim şaşkın bir şekilde. "Her şeye bahane buldun, Karan." Kumandayı alıp filmlere ben bakmaya başladım. "Adama bak..." dedim hayretler içinde. O mısır yerken ben aramaya devam ettim ama bir türlü içime sinen bir şey bulamıyordum. Karan telefonuna bakmaya başladığında neredeyse on beş dakika geçmişti. Karşıma bir film çıktı ve durdum. Fragmanı izlemeye başladım.

Lâl, emin misin? "Are you lost baby girl?"[72] diyen adamı gördüğümde emin olduğuma karar verdim. Büyümüş gözlerimle fragmanı izlerken bu filmi daha önce neden izlemediğimi düşünüyordum. Tam başlat tuşuna basacakken Karan elimden kumandayı aldı. "Ya n'apıyorsun!" dedim kızarak. "Başlatacaktım!"

Televizyonu komple kapatarak kumandayı sanki oradan alamayacakmışım gibi diğer koltuğa attı. "Zaten başlatma diye aldım elinden. O ne, Lâl? O nasıl film? Sen böyle şeyler mi izliyorsun?" dedi hafif sitemli, hafif şaşkınca. "Are you lost baby girl ne lan!" dediğinde neye kızdığını anlamadım ama beni etkileyen başka bir şey vardı.

"Oha!" dedim heyecanla. "Bir daha söylesene. Ne kadar güzel söyledin!"

Kaşları çatıldı. "Ciddi misin sen? Hoşuna mı gitti? İçinde nasıl biri var senin?" dedi. Sanki dünyanın en kötü şeyini istemişim gibi bana bakıyordu. "Güzel güzel oturuyoruz. Lütfen germe beni," dedi zoraki gülümserken.

"Altı üstü film!" dedim üstüne bastırarak. "Konusunu merak ettim ya. Ne var bunda?" dediğimde sinirle güldü. "Filmin konusunu mu merak ettin yoksa başroldeki adamı mı?" derken yüzüme doğru yaklaştı. "Ağzının suyu akıyordu adama bakarken. Televizyonun içine girecektin neredeyse. Konuşturma ya beni!" dedi asabi bir şekilde.

---

[72] *İng.* "Kayıp mı oldun, küçük kız?"

Şimdi... Yalan değil. O yüzden kıvıralım. Şov başlasın.

Kafasını çevirip karşıya bakmaya başladı. Çenesini kastığını görebiliyordum. "Öncelikle..." deyip boğazımı temizledim. "Ben adamı sana benzettim." Güzel taktik, devam edelim. "Yani adamı beğendiysem eğer..." Kafasını hızla bana çevirdi. "Ki asla beğenmedim. Hiç benim tipim değil. Esmer, uzun boylu, kaslı, sakallı falan yani, ben sevmem hiç... Ben sarışın severim ya, o ne öyle dağ ayısı gibi!" dedim hızlıca.

Şimdi... Beyinsiz olduğumuzu kanıtladık. Sıradaki gelebilir.

Bana doğru yavaşça döndü. "Sarışın mı seversin?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Nerede seversin tam olarak?" Bu ne kadar saçma bir soruydu? Tabii ki bundan Karan'a bahsetmedim. Yaptığımı sıvamamak için sadece sırıtarak ona bakıyordum. "Adamı bana benzettin ama senin tipin değil? Kim senin tipin? Söyle bakayım bir... Kimmiş senin tipin?" derken sesi buz gibiydi.

Yutkundum. "Ne demişler?" deyip elimi omzuna koydum. Gözlerime devam etmemi ister gibi bakıyordu. "Sarışın sevme çillenir. Kızıl sevme kirlenir. Seveceksen esmer sev... Sevdikçe şekerlenir," deyip kafamı ağır ağır aşağı yukarı sallamaya başladım. Bu söz aklımda nereden kalmıştı, bilmiyordum ama iyi ki kalmıştı.

Ama Karan'ın kaşları daha da çatıldı. "Kim demiş ya bunu?" dedi sinirle.

Kolumu boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. "Aman kim ne derse desin. Boş ver..." dedim konuyu dağıtmaya çalışarak. "Mısırlar çok güzel olmuş. Hangi marka bu?" deyip ağzıma bolca mısır attım.

Dudaklarını büzdü. "Bilmem, Yiğit almış," dedi umursamaz bir sesle. Tek kaşımı kaldırarak, "Hani sen yapacaktın?" diye sorduğumda yakalandığını anlayarak önüne döndü. "Biz en iyisi oturalım öyle. Macera aramayalım hiç," dedi.

Gülümseyip, kafamı Karan'ın omzuna yaslayarak kapalı televizyona bakmaya başladım. Bazen sessizliği paylaşmak da çok güzeldi. İlla her anını dolu dolu geçirip bir şey yapmana gerek yoktu. Yan yana olmak da yetiyordu.

Onunla geçirdiğim en uzun zaman buydu. Film izleme maceramızdan sonra yemek yedik ve beraber sosyal medyada gezindik. Ona fotoğraflarımı gösterdiğimde hangisini nerede, ne zaman, kimle çektiğimi sorup beni dikkatle dinledi. Hayatım hakkında her şeyi bilmek istemesi, artık tatlı gelmeye başlıyordu. Sanki tüm ömrümü onunla geçirmişim gibi hissediyordum.

"Benimle de fotoğraf paylaşır mısın?" diye sorduğu o anda büründüğü o sevimli hâl, gözlerimi parlattı. *Evet* diye cevap verdiğimde sanki tüm hayalleri gerçek olmuş bir çocuk gibi gülümsedi. Onun için önemli bir şey ifade ediyor olmalıydı. Benim için de öyleydi. Yardım gecesi aynada çektiğimiz fotoğrafı yarın akşam editledikten sonra paylaşacaktım. Çıkacak haberleri şimdiden tahmin edebiliyordum.

Şu an onları yolcu ederken bugünümün çok güzel geçtiğini düşünüyordum. "Yolcu yolunda gerek o zaman," dedi Ömer bana bakarak. "Kendine iyi bak, minik kuş. Biz gelene kadar sakın başına bir şey gelmesine izin verme." Gülümseyerek ona sarıldım. "Siz gelene kadar beklerim. Sonrasında başıma ne geliyorsa gelsin," dedim Dalga geçtiğimi anlamayıp, "O zaman da gelmesin," diye cevap verdi.

Yanaklarından öptüm ve "İyi yolculuklar. Bana haber vermeyi unutmayın," diyerek onunla vedalaştım. Karan'la vedalaşmak istemediğim için evdeki herkesle vedalaşasım vardı. Sıra ona gelsin istemiyordum. Ömer arabaya geçerken Arif de hâlden anlayarak yanımızdan uzaklaştı.

Karan, ellerini belime koyarak beni kendine doğru çevirdi. Burnunu boynuma yasladı. "Aradığım zaman telefonunu duy. Her zaman müsait olmayabilirim." Kokumu kendine hapsetmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Uyumadan önce mesaj at. Baktın ki tek uyuyamıyorsun, Arif'e söyle, Öznur'u çağırsın." Kollarımı sırtına sardım. "İlacını içmeyi unutma. Beni her şeyden haberdar et. Patron'a da çok yüz verme."

Gülümseyerek göğsünden öptüm. "Sen, aradığım zaman açacak mısın peki?" diye sorduğumda gözlerime baktı. "Belki anında dönüş yapamam ama dönmeye çalışırım," dedi.

Nereye gittiklerini bilmiyordum. Karan'ın abimle mesajlaştığını görmüştüm. Diğer meseleyle ilgili bir durum olmalıydı. İrdelemek istemediğim için sormamıştım. Telefonuna her zaman ulaşılamayacak olması da bu yüzden olmalıydı. Bu durum beni ne kadar gerse de sağ salim dönmeleri için dua etmek dışında bir şey yapamazdım.

Parmaklarımın ucunda yükselerek kaşının kenarını öptüm. "Mesajlarıma dön en azından," dedim kısık bir sesle. "Aklım sizde kalmasın. Varınca da yaz. Uykum yok benim, uyumam daha."

Hafif tebessüm etti. "Gözlerin kapanıyor. İlacın uyku yaptığını biliyorum. Kendini zorlama ve uyu. Vardığımız zaman ben sana haber vereceğim." Sarıldık. "Bir şey olursa Arif'e söyle. Senin yan odanda kalacak. Bir şey olursa hemen duyar. Sakın korkma. Artık sana zarar verecek kimse yok," dedi yemin eder gibi.

Kokusunu içime çektim. "Ben iyiyim. Ne korkuyorum ne de yardıma ihtiyacım var." Biraz yalandan bir şey olmazdı. "Aklın bende kalmasın. Dediğin gibi, Arif burada. Sen işini halledip geri gel. Tek istediğim bu," derken kalbim sızladı. Bırakmak istemiyordum.

Uzaklaşıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Geleceğim," dedi. Tekrar öptü. "Senin beklediğini bilerek geleceğim." Gözleri yüzümde hızla dolanırken ben gözlerim dolmasın diye uğraşıyordum. Kaç yaşında kadın olmuştum ama kollarımı göğsüme bağlayarak "Gitme," diye ağlamak istiyordum. Dudakları yanaklarıma, çeneme ve alnıma öpücüklerini bıraktıktan sonra son bir kez daha dudaklarıma dokundu. "Hadi, içeri gir, üşüdün," diyerek kollarımı sıvazladı. "Allah'a emanetsin." Cümlesi bittikten sonra beni öptüğü yerden sızladı hasretim, kor olup içimi yaktı.

Avuç içlerimi yanağına yaslayarak hayat bulduğum dudaklarına uzandım, can suyum olan Karan'dan bir yudum aldım. Benim öpüşlerim onun öpüşleri kadar kısa olmadı. Uzaklaşmak bana zulüm gibi geliyordu. Ömer'in kornaya basmasıyla yerimde sıçrayarak geriye doğru gittim. "Çüş!" dedim kendime engel olamayarak. O tarafa doğru baktığımda kornaya basanın Ömer değil, Arif olduğunu gördüm.

Karan arkasını dönüp, "Sığır mısın?" diye sinirle sordu. "Ne basıyorsun lan, it herif!" Arif ellerini havaya kaldırdı. "Yanlışlıkla olmadıysa..."dediğinde Karan araya girdi: "Kes lan, tamam!"

Karan'ı çenesinden tutup kendime doğru çevirdim. Herkesin ortasında öpüşmemiz zaten benlik bir şey değildi. Bir anda dayanamamıştım ama Arif, bana ne yaptığımı çok güzel hatırlatmıştı. "Sen de Allah'a emanetsin. Kendine iyi bak. Beni haberdar et. Mesajlarıma cevap ver. Gözüm üstünde. Öptüm, sevdim," diyerek hızlıca sarıldıktan sonra koşar adım içeri girdim.

Ömer arkamdan, "Leyla mı oldun, minik kuş?" diye dalga geçerek bağırırken Karan gülüyordu. Utanmıştım. Onlar için de eğlence çıkmıştı.

Odama geldim. Patron da içeri girince kapıyı kilitleyerek yatağa girdim. Onlar olmadan geçecek iki gün şimdiden canımı sıkmaya başlıyordu. Hızlı bir şekilde 48 saat geçirme büyüsü varsa acilen ona ihtiyacım vardı. Beraber uyuduğumuz yatak, Karansız çok soğuktu. Cenin pozisyonu alıp, onun sarılışını düşünerek uykuya daldığımda, aklımda bana bakarken gülen gözleri vardı.

Hiçbir zaman büyük bir evim olsun istememiştim. Bu kadar büyük bir evde yalnız olmak hiç güzel değildi. İstediğin her şey vardı ama tek başına olduğun için canın hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bazen tek bir oda da yeterdi, yanında sevdiğin biri olduğu sürece. Sevgi, insanın evinin duvarları gibiydi. Karan, benim evimdi; duvarlarına anılarımı asmak istediğim, gülüşlerimin yankılanmasını istediğim evimdi.

Başımı bilgisayarımdan kaldırıp boynumu kütlettim. Saatlerdir salonda oturmuş, restoranın muhasebesine bakıyordum. Yıl sonu geliyordu ve ben bu sene ne yapmışız diye öğrenmek istiyordum. En başında bunlar çok anladığım şeyler değildi. Sayılar, kâr, zarar, gelir, gider, borçlu, alacaklı... Zamanla hepsine aşina olmuştum. Muhasebecimiz de vardı ama ben hesaplamaları bir kere daha gözden geçiriyordum. Artık para benim için amaç değil, araç olmuştu. Onu nasıl kullanacağımı öğrendiğimden beri işimi zevkle yapıyordum. Yatırım yapmak göğsümü kabartıyordu.

Bilgisayarı kucağımdan alıp koltuğa koydum. Ayağa kalkıp belimi kütlettikten sonra kahve yapmaya karar verdim. Saat neredeyse gece yarısına geliyordu. Uyandığımda Karanların gelmesine 24 saat kalmış olacaktı. Tüm günü Ankara'daki işlerime ayırarak dolu dolu zaman geçirmekle çok iyi yapmıştım. Hem kafam dağılmış hem de zaman hızlı geçmişti. Sütten kesilen buzağılar gibi ağlamaktan beni alıkoyan işime teşekkür ediyordum.

Mutfağın kapısına geldiğimde Arif'in sesini duydum. İçeri girmeden onu dinlemeye başladığımda Patron da ne yaptığımı anlayıp sessizce yanımda durmaya başladı.

Ayıp, Lâl.

Değil. Çünkü Sena'yı aldatıyor!

Oha!

"Sen de haklısın... Kendine bu kadar yüklenme. İstiyorsan konuşurum onunla." Bir yandan da bir şeyler yapıyor olmalıydı, sesler geliyordu. "Biliyorum öyle olduğunu... Tamam tamam, sen bilirsin."

Acaba Sena ile konuşuyor olabilir miydi? Sena'nın şu an evinde oluğunu biliyordum. Kendine bu kadar yüklenme derken derslerinden mi yoksa işten mi bahsediyordu? Hangisiyle alakalı sıkıntısı vardı da bana mı söylemiyordu?

Biraz sonra yumuşak bir sesle, "İki gözümün çiçeği..." dediğinde pamuk gibi oldum. "Senden değerli bir şey var mı? Ders-

lerin de önemli ama hiçbiri sağlığından önemli değil. Ben yengeme ricada bulunurum. Bu haftalık sana izin versin." O yenge ben oluyordum sanırım. *İnsan irisinin günahını aldık.* "Tamam, sen konuş... Tamam tamam, girmiyorum aranıza."

Onların konuşuyor olması, bana her ne kadar iyi hissettirse de Sena'nın bana bu durumdan bahsetmemesi, üzülmeme neden oldu. Benden hiçbir zaman çekinmemişti. Şimdi aramıza mesafe girince mi böyle olmuştu? Nasıl bana değil de insan irisine bu durumdan bahsedebilirdi? İkisini de pataklamak istiyordum.

Sandalyenin çekildiğini duydum. Sonra çakmak sesi duydum. Bir sigara yakan Arif, "Anladım..." diye mırıldandı. "Peki, üstünde ne var?" *Oha ama artık!*

"Yuh!" diye bağırdım içeriye dalarken. Arif hızla ayağa kalkıp bana baktı. "Sen nasıl konuşuyorsun lan? Ne demek üstünde ne var? Sana ne lan ne varsa var?" dediğimde ağzı beş karış açıldı. "Gelecek kaygısı vardır belki? Ya da birazdan sana kafa göz dalacağımın garantisi vardır!" Omzuna yumruğumu geçirdim. Ama benim elim acıdı. "Ne demek oluyor bu!" dedim hiddetle.

"Yenge..." dedi ağzının içinden. "Sen beni mi dinliyorsun?" Kafamı hızla *evet* anlamında sallayıp, "Konumuz bu mu?" dedim. Telefonu elinden almaya çalıştım ama elini havaya kaldırdı. "Versene!" Zıpladım ama asla ulaşamadım.

Geriye doğru gidip, "Bir sakin ol..." dedi dingin bir sesle. "Yanlış anladın sen. Ben onu senin düşündüğün bir nedenle sormadım. Vallahi billahi ya. Ben sapık mıyım?" dedi hızlıca. "Yenge çimdiklemesene!" dedi kollarını ellerimden kurtarmaya çalışırken. Yanına getirdiğim bir sandalyenin üstüne çıktım. Eline uzanmaya çalıştığım sırada Arif iki adım geriye gitti. "Kurban olayım in şuradan. Düşüp başına iş alacaksın, sonra ben canımdan olacağım!" diyerek kolumdan nazikçe tutup beni aşağı indirdi.

"Ver telefonu!" diyerek elimi uzattım. "Sen benim kardeşime nasıl böyle şeyler sorarsın ya? Senden hiç beklemezdim, Arif!" dedim ona kınayarak bakarken.

Telefonu cebine koyup ellerini *sakin ol* der gibi bana doğru uzattı. "Sena hasta. Hatta ben de senden onun için izin alacaktım. Sınav haftasında olduğu için biraz yorgun düşmüş. İnce giyindiği için soğuk almış zaten." Derin bir nefes verdi. "Bugün de atkısız çıkmış evden. İncecik şeylerle uyuyor. Kalın bir şey giydi mi diye sordum öyle. Yoksa tövbe estağfurullah..." dedi kafasını çevirip. "Neden sorayım üstünde ne var diye? Ben yavşak mıyım?"

İnandık mı? Sayılır.

"Peki, Sena neden bana söylemiyor da sana sorduruyor?" dedim kaşlarımı çatarak.

Hızlıca açıklama yaptı: "Bu aralar çok yoğunmuş restoran. Kendisi izin almak istemiyor. O yüzden sormuyor sana. Bana da, 'Sen sorma, ben soracağım' dedi ama biliyorum, sormayacak. Evi gibi görüyor orayı. Bir gün gitmeyince bile kendini kötü hissediyor. 'Bu kadar yoğunken onları yalnız bırakamam' dedi. Ne dersem diyeyim de ikna olmadı ama hasta işte." Karşımda küçük bir çocuk gibiydi. "Ben de kıyamıyorum. Evde durup, yatıp dinlesin istiyorum." Sena'ya izin vermemi ister gibi bakıyordu. *Kalbim sızladı.*

Ona doğru yaklaşıp sarıldım. Artık ani sarılmalarıma herkes alışmış olduğu için Arif, şaşırmadı. "Ne kadar tatlı birisin insan irisi. Sena seninle olduğu için çok şanslı," dedim burnumun direği sızlarken. *Hemen tavır değiştirmen artık beni bile şoke ediyor.* "Onun sağlığından önemli bir şey yok. Yine beni dinleyip gider, biliyorum. Ben Gökhan'la konuşup halledeceğim bu durumu," dedim. Yumruk attığım yere dokundum. "Acımış mıydı?" dedim suratımı buruşturarak.

Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. "Hissetmedim bile, yenge." Ben de gülüp sandalyelerden birine oturdum. "Sana da kahve yapayım mı?" dediğinde kafamı salladım. Kahveleri yapıp karşıma oturmadan önce Sena'ya mesaj attığı çok belliydi. Bir şey söylemek ister gibi bakıyordu. "Şu restorandaki çocuk..." dedi yarım ağız. "Adı Şahin mi Güvercin mi ne..." derken iğreniyor gibi bir ifadesi vardı.

Kahvemden bir yudum alıp gülümsedim. "Doğan mı?"

"He he, o herif," dedi kaşlarını çatarak. "Sena'nın etrafında çok dolanıyor. Okuldan almalar, bırakmalar, eve götürmek istemeler... Ben onu çok güzel yerlere götürürüm, bir daha uçamaz," dedi öfkeyle.

Doğan eski bir çalışanımız değildi ama yeni de sayılmazdı. Sena'ya ilgisi olduğunu ama Sena olumsuz bakınca ilişkilerinin arkadaşlığa döndüğünü biliyordum. Hâlâ Sena'dan hoşlanıyorsa da Arif açısından büyük bir problem vardı. Acaba Arif bunu biliyor muydu?

Boğazımı temizledim. "Sena söyleyemiyor mu? Sen neden karışıyorsun? Onlar kendi aralarında halledebilir bence..." derken durumu anlamaya çalışıyordum.

"Anlamıyor!" dedi sesini yükselterek. Arif'in bana bağırdığını sanıp bir kere havlayan Patron'un kafasını okşadım. "Kız kaç defa 'Gerek yok' dedi. Ama adam bahane uydurup yine kızın karşısına çıkıyor. Bir oldu, iki oldu, üçüncüsünde..." Araya girdim. "Döver misin, eşkıya?" dedim gülerek. Gözleri kısıldı, tehlikeli şekilde gülümsedi. "Öperim," dedi.

Bana patronunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim demişler, Lâl. Bence biz bu olaya el atalım. "Ben hallederim. Sen karışma lütfen. Hem restoranın huzuru kaçmasın hem de canımız sıkılmasın," diye yatıştırıcı bir sesle konuştum. "Tamam mı?" Kafasını *eyvallah* der gibi eğdi. "Umarım anlar. Yoksa ben ona güzelce anlatırım," dedi tehditkâr bir şekilde. *Onu hepimiz anladık, Arifçiğim. Dövüp gönderirsin.*

Gülerek kahvemi elime aldım ve ayağa kalktım. "Ben odaya çıkıyorum. Sen uyuyacak mısın?" Çenesini yukarı doğru kaldırarak *hayır* demek istedi. "Uyumadan önce yazar mısın? Ben de o zaman uyuyayım," dedim. Çünkü o uyuduktan sonra korkmaya başlıyordum.

"Uykum yok benim. Senin uykun gelene kadar beklerim. Keyfine bak sen," deyip gülümsedi. Ben de gülümseyip mutfak-

tan çıktım. *Lâl, yatağa girdikten beş dakika sonra uykuya dalacağını biliyoruz.* İlacın bu yan etkisini hiç sevmiyordum. Yatağa girdikten sonra gerçekten öyle olmuştu ve ben daha beş dakika bile olmadan uykuya dalmıştım.

Dakikalar, yelkovana yenik düştü. Gökyüzünün incisi ay, yerini göğün ateşi olan güneşe bıraktı. Yeryüzünü ısıtan güneşti, benim kalbimi ısıtansa bir adamdı. Uykumun hafiflediği anda odada başka birinin varlığını fark ettim. Yanağımda hissettiğim baskıyla arkamı dönmeye çalıştım. Kokusu burnuma doldu, Karan gelmişti. Arkamdan sarıldığını hissettiğimde ona doğru sokuldum. Karan'ın dudaklarını ensemde ve boynumda hissediyordum. Gelmişti ama benim gözümü açacak hâlim yoktu. Mırıldanarak ona doğru dönüp yüzümü boynuna yasladım.

Boğuk bir sesle, "Dayanamadım," diye fısıldadı. Onun rüya olmasından korkuyordum ama sesi ve öpüşleri, yeniden uykuya dalmamı sağlayacaktı. "Bir gün affeder misin?" dedi beni biraz daha yukarı doğru çekip sıkıca sarılırken. "Beklerim... Ömrümün sonuna kadar." Duyduğum şeyin gerçekliğini idrak edemiyordum. Bilincim kapanırken onun sıcaklığına sığınmıştım. Gidişinden beri ruhumu saran soğukluk, yerini gün ışığına bırakmıştı.

Dünyanın iki yüzü vardı. Bir yüzü göğe bir yüzü yere dönüktü. Yıldızlar, benim umutlarımın parlaklığıyla göğe asılıydı. O yıldızların en parlak olanı, Karan'dı.

21. BÖLÜM

Sancılar

Kuş kafesini severse kavuşur muydu özgürlüğüne? Ağacı seven yaprak küsmez miydi sonbahara? Kül olmayı seven ateş yanar mıydı bir daha? Beyazı seven gece, âşık olmaz mıydı kuşa? Gönül tutuldu mu sevdaya öldürmez miydi gururu?

İçimde adını koyamadığım sevda sorunu...

Annem derdi ki, *"Sevda, bir insanın kalbine pençe de atar taş da bağlar. Pençe atar çünkü daha da çok kapılmak ister yanına. Kalbine taş bağlar çünkü ne zaman acı vereceği belli olmaz."* Annemi şimdi daha iyi anlıyordum. Bile bile yanmaya gidiyordum. "Senin gönlün değişirse dünya değişir," diyen Şems kadar derinden hissettiriyordu anlatmak istediğini. Kuş olup kafesini sevmiştim, kavuşamıyordum özgürlüğüme.

Karan'ın elini avucumda yavaşça sıktım. Gece söylediklerini kulaklarımda çınlıyordu. Rüya görmediğimi biliyordum. "Bir gün affeder misin?" diye sormuştu. Onun yüzünü izliyordum ve affedilir bir şey yapmamış olmasını diliyordum. Hem ne yapabilirdi ki? Daha birbirimizin hayatlarına gerçek anlamda dahil olalı kaç gün olmuştu? Beni üzecek ne yapmış olabilirdi? Kalbime yerleşen korkuyu söküp atmak istiyordum.

"Bu kadar dikkatli bakma..." dedi. Bir anda konuşunca irkildim. Gözlerini yavaşça araladığında odanın içini dolduran gri havanın dağıldığını hissettim. Boğuk ve sert sesiyle, "Günaydın," deyip gülümsedi. Bağdaş kurduğum bacaklarımı açtı ve beni kendine doğru çekerken, "Neden uzakta duruyorsun? Yaklaşsana," dedi. Ardından yüzümü, omzuna yasladı.

"Günaydın," dedim kısık bir sesle. "Erken gelmişsin," derken elimi kaldırıp göğsüne koydum. Kalbinin atışı, uğruna ruhumdan cümleler dökülen bir melodi gibiydi.

Şakağımı birkaç defa öptü. İçten bir şekilde, "Özledim," dediğimde beni kocaman gülümsetti. "Senin evde beklediğini bile bile dayanamadım daha fazla... Ben yokken uyuyabildin mi?" İçimi sızlatan sesi, ona olan özlemimi hatırlatıyordu.

Çenemi kaldırarak gözlerine baktım. Uyandığımda Karan'ın odasında, onun yatağındaydım. Uykum o kadar ağırlaşmıştı ki buraya geldiğimi bile fark etmemiştim. "Neden getirdin beni buraya?" diye mırıldandığımda gözleri kısıldı. "Seni burada görmek istedim. Tam burada, bana ait olan yatakta uyurken... Kokunu çarşafıma bırakırken, benim kollarımda..." deyip iç çekti. Söyledikleri yanaklarımın gül bahçesine dönmesini sağlarken yalnızca tebessüm ettim. "Hım..." dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Böyle şeyler söylediğinde ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bir anda *eyvallah* ya da *teşekkür ederim* deyip saçmalamamak için konuyu değiştirdim. "Nasıldı? Bir sıkıntı var mı?"

"Birkaç pürüz oluştu ama çözülemeyecek bir şey yok. Bu hafta yine gitmemiz gerekecek. Son zamanlarda fazla boşladık o tarafı. Kargalar başımıza üşüşmeye başlamadan onlara biraz malzeme vermemiz gerek," dedi soğuk bir tonla. "Bugün de toplantım var. Kahvaltı yaptıktan sonra çıkmam gerek." Konuşması sona erdiğinde merak ettiklerimi sormak istedim.

Anlatmasını dileyerek, "Siz tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Bir örgütün içinde olduğunuzu ve bunu çökertmek istediğini anladım ama sanki uzun yıllardır bunu yapıyormuşsunuz gibi. Neden hâlâ yok olmadı bu örgüt? Abim bu işin neresinde?"

Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra doğruldu. Konsolun üstündeki sigarasını yaktıktan sonra derin bir nefes aldı. Arkası bana dönüktü ve dirseklerini dizine yaslayarak eğilmişti. "Bazı kurallar var. Masada oturan herkes birbirini korumak zorunda. Sevsen de sevmesen de..." Ben de doğruldum. "O yüzden kimse kimseyi öldüremiyor. Biri ölürse masa da ölür. Nefes alırken öldürmek için çabalamamız bu yüzden."

Aç karnına sigarasından hızlı hızlı çektiği nefesler benim bile başımı döndürdü. Aldırış etmedim. "O yüzden mi o gece seni öldürmediler?" derken, sorduğum sorunun karnıma tekme yemişim gibi hissettirmesini sindirmeye çalıştım.

Kafasını yavaşça bana doğru çevirip gözlerime kısa bir bakış attı, ardından tekrar önüne döndü. "Daha yaşayacağım çok gün var. Terazi dengeye gelmeden son nefesimi veremem. Ödemem gereken bedeller var." *Karan sabah sabah aforizma kasma, n'olursun ya.* "O yüzden sen, o tatlı canını sıkma..." Dizlerine uzandım. "Benim daha gerçekleştireceğim hayallerim var," dedi gülümseyerek.

Alt dudağımı dişleyip kıkırdadım. "Ne gibi hayallermiş?" dedim.

Sigarasını söndürüp dumanı üfledikten sonra yüzüme doğru eğildi. Sigara kokusundan nefret ediyordum ama şu an umurumda değildi. "Sana attırmam gereken bir imza var," dedi tebessüm ederek. "Şirketi üstüme mi yapacaksın?" dediğimde kısa bir kahkaha attı. "İste, canımı vereyim. Sen hâlâ şirket diyorsun..." dedi yarı sitem yarı alayla.

Kafamı kaldırıp dudaklarına uzanacakken telefonunun sesi aramıza girdi. Karan telefonuna bakmadan dudağıma küçük bir öpücük kondurduğunda, "Belki önemlidir," diyerek geri çekildim. Homurdana homurdana telefonu eline aldı. "Barış" ismini görünce suratını astı. "Niye arıyor bu herif şimdi?" dedi sinirle.

"Ahu'nun abisi miydi?" diye sorduğumda kafasını *evet* anlamında sallayıp telefonu açtı.

"Efendim, Barış," dedi dümdüz bir sesle. "Ne? Ne saçmalıyorsun oğlum sen?" deyip ayağa kalktığında ben de kalktım. "Ne zaman oldu bu olay? Lan nasıl izin verirsiniz!" Elini sertçe saçlarına geçirdi. "Tamam. Tamam, geliyorum. Kapat!"

"Ne olmuş?" dedim telaşla.

Üstündeki tişörtü çıkarıp yere attı. "Ahu, elinde bir silahla kendini öldürmeye çalışıyormuş," dediğinde elimle ağzımı kapattım. "Bebeğimizi kaybetmişiz," diyerek hızlı adımlarla giyinme odasına gitti. Duyduğum cümle, olduğum yere mıh gibi çakılmama neden oldu.

Bebeğimizi mi kaybetmişiz? Karan ve Ahu'nun bebeği mi? Yoksa bizimle Karan'ın bebeği mi? Bizim bebeğimiz olmadığına göre onların bebeği olmalı, Lâl! Dediğini idrak etmeye çalışarak, odanın ortasında durup geri gelmesini bekledim. Muhtemelen Ahu'nun uydurduğu bir şey olmalıydı. Yani umarım öyle olurdu.

Geri geldiğinde üstünde siyah bir boğazlı kazak ile pantolon vardı. Sandalyenin üstündeki siyah, uzun, kaşe kabanı da alıp üstüne geçirdikten sonra gelip alnımı öptü. "Ben sana haber vereceğim. Birkaç saate ararım," diyerek beline silahını yerleştirip daha ben ne olduğunu anlamadan odadan çıktı.

Arkasından öylece bakakalmıştım.

Peşinden gideceğiz, değil mi? Kesinlikle öyle yapacağız!

O kadar hızlı bir şekilde üstümü değiştirdim ki dünya rekoru bile kırmış olabilirdim. Koşar adım merdivenden inip, dış kapıyı açtığımda Arif hemen yanımda bitti. "Yenge nereye?" dediğinde kolundan tutarak onu arabaya doğru çekiştirdim. "Gitmemiz lazım, Arif. Çok acil hem de!" dedim telaşla.

Arabanın yanına geldiğimizde durdu. "Nereye gideceğiz? Birine mi bir şey olmuş? Abimin haberi var mı? O biraz önce..." Lafını kesip, "Acelemiz var!" dedim. Arabaya binip oturduğumda mecburen o da sürücü koltuğuna oturdu. "Ahulara gidiyoruz." Bir anda yüzü bana doğru döndü.

"Efendim?" dedi Arif kaşlarını çatarak. "Orada ne işimiz var bizim? Deli miyiz divane miyiz, niye oraya gidelim?" *İnsan irisi, sence değil miyiz?*

Kemerimi taktıktan sonra hızlıca, "Sürer misin Arif şu arabayı? Sana acelemiz var, diyorum ama sen boş boş bana bakıyorsun. Hadi be adam!" deyip koluna vurdum. "Sür şunu, sür!"

Bana dünyadaki en garip şeye bakıyormuş gibi baktı. *Ne var* der gibi tek kaşımı kaldırdım. "Yenge, biz ecelimize mi susadık? Abim beni lime lime doğrasın mı? Öleyim mi ben?" dedi kendini acındırarak. *Ben bir inandım gibi ama yemedim de.*

Göz devirdim. "Abartma istersen! Eğer götürmezsen..." *Sena ile tehdit edelim!* "Sena'yı arar, seni kötülerim!" dedim utanmayarak. Gözleri irileşti. "Babasına senden bahsederim. Yetmez, abisine de senden bahsederim. İçkisi var, sigarası var... Silahı var derim!" Kollarımı göğsümde bağlayıp karşıya baktım. "Kaybeden ben olmam, Arif. Hiçbir zaman olmadım," dedim kendimden emin bir sesle.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra arabayı çalıştırdı. İçimden *"YES BE!"* diye bağırırken dışımdan gayet sakin duruyordum. "Bindik bir alamete..." diye homurdandığını duyduğumda bir kere daha hanımcılığın kazandığını anladım. Sena'yı ilk gördüğüm anda alnından öpecektim.

Tüm yol boyunca Arif'in söylenmelerini dinledim. Yok derdimiz neymiş, yok biz orada ne yapacakmışız, yok abisi onu dövecekmiş, yok benimle bir daha yola çıkarsa iki olsunmuş... Konuştu da konuştu. Bir ara telefondan birine mesaj attığını gördüm. Mesaj attığı kişinin Karan olduğuna adım kadar emindim. İş işten geçtiği için umursamadım. Meraktan çatlamamı mı istiyorlardı?

Büyük bir villanın önüne gelince Arif arabayı durdurdu. Neredeyse yalvarır gibi, "Yenge, emin misin?" dedi. "Gel, vazgeç şu sevdadan. Gel, eve dönelim. Çay demlerim sana." Sesindeki umudu duyunca gülümsedim. "Beni böyle mi kandıracaksın, Arif? Tiryaki miyim ben?" deyip suratımı buruşturarak araba-

dan indim. O da hemen inip yanıma geldi. Etrafa göz gezdirdim. Her yer araba ve adam doluydu. Kendimi bir filmin içinde gibi hissettim. *Menopozluya hak verdim. Zaten biz olmuşuz aksiyon, onu da geçiyoruz.*

Arif'i gören çocuk, evin demir kapısını açıp önünü ilikledi. "Bari yanımdan ayrılma," diyen beni yavaşça kolumdan tutan Arif'e baktım. Yavrusunu koruyan tavuk gibi, bize doğru bakan herkese ters ters bakıyordu. "Yiğit siz de girin," diye arkaya doğru seslendi. Sayamadığım kadar adamla villaya doğru yürüdük.

Kapının üstünde yazan yazıyı görünce durdum. *Welcome to Karan and Ahu's House* [73] yazılı tabela gözüme gözüme bakıyordu. Hatta beynimde şimşekler çakmaya başladı. *Ahu, dua et hastasın. Dua et, canım.* Bunu daha sonra kafayı takmayı aklıma koyup seslerin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladım. İçerisi insan kaynıyordu. Büyük bir kalabalığın ilerisinde duran Ahu'yla göz göze geldim.

Bir anda öfkeyle, "Sen kimsin?" diye ağlayarak bana doğru bağırdı. "Seni onların evinde de görmüştüm. Kimsin sen? Ne arıyorsun burada!" diye avazı çıktığı kadar haykırdı. Bir elinde oyuncak bir bebek vardı. Ağlamaktan akmış makyajı ve diğer elindeki silahla korku filminden fırlamış gibiydi. Bana doğru bu şekilde bağırmasından ürktüm.

Herkesin bakışları bana doğru dönerken kalabalığın içinde Karan'ın gözlerini seçtim. Karan bana doğru gelecekken, Ahu'nun, "Gitme!" diye bağırması üzerine durdu. Ahu'ya doğru dönüp ellerini kaldırdı. "Gitmiyorum, Ahu!" dedi. "Bir yere gitmiyorum!"

Ahu silahı bana doğrultup salladı. Birkaç kişinin bağırdığını duydum. Karan, "Arif!" diye bağırdı. Arif daha o bağırmadan önüme geçmişti zaten. "Senin burada ne işin var diyorum! Sen, Karan'ın nesi oluyorsun?" diye yeniden bağırdı Ahu.

---

[73] *İng.* Ahu ve Karan'ın evine hoş geldiniz.

Arif, "Yenge, hemen çık!" dedi ve Yiğit'e kafasıyla işaret yaptı. "Sana takmış kafayı. Baksana, ne kadar öfkeli. Çık hemen."

Ortam öyle karışık ve gergindi ki başıma ağrı girdi. Yavaş bir şekilde Arif'in önüne geçtim. Arif, kolumdan tutarak Ahu'ya doğru ilerlememem için beni durdurdu. O anda, "Neden onlarla yaşıyorsun sen?" diye bağıran Ahu'ya baktım. "Bu yüzden mi Karan uzak duruyor benden. Senin yüzünden mi? Biliyordum! Bu yüzden olduğunu biliyordum!" deyip kafasına silahı dayadı. O anda kadınlardan bazıları çığlık attı.

"Dur!" diye bağırdım Ahu'ya. "Ben onlarla yaşıyorum ama Karan Bey'le falan alakam yok!" Kısa bir an Karan'a bakış attım. Öldürmek ister gibi bakıyordu bana. Arif'in elinden kolumu kurtarıp ortaya doğru yaklaştım. "Sen bir şeyleri yanlış anlamışsın, Ahu. Benim Karan Bey'le ne işim olur?" dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

Ahu silah tutan elinin tersiyle yüzünü sildi. "Peki, kimsin sen o zaman?" diye burnunu çekerek sordu. "Ne işin var burada?" Sesi ağlamaktan kısık çıkıyordu. Bu hâli içimi sızlattı. Elinde tuttuğu bebeği, son umudu gibi göğsüne bastırdı. İçi kırmızının her tonunu barındıran kanlanmış gözleri, Karan'la benim aramda gidip geliyordu.

Lütfen aklından geçeni söyleme. Ölümü gör söyleme ya! Kalabalığın arasından geçerken o klişe cümleyi söylemezsem içimde kalacağını biliyordum. "Açılın ben doktorum!" dedim göğsümü kabartarak. "Bebeğe bakmak için geldim," deyip Ahu'ya doğru yaklaştım. Hiçbir fikrim olmamasına rağmen kendimi ortaya atmıştım.

"Lâl!" diye seslenen Karan'ın sinirini sesinden anlıyordum ama ona dönmedim. Ahu, "Ne?" dedi inanamayarak. "Gerçekten doktor musun?"

"Evet," dedim kafamı sallayarak. Ona doğru iyice yaklaştım. Silahı bana doğrultmadığı için şu anlık rahattım. "Yalan söyleme!" diye bir anda yükseldiğinde korksam da belli etmedim. "Neden onlarla yaşıyorum sanıyorsun? Şu an hâlâ atanamadı-

ğım için onların evinde yardımcı görevli olarak çalışıyorum." Kalabalığın içindeki sesler yükselirken ben Karan'a bakarak, "Bebeğinizin nesi var?" diye sordum. *Sen rolüne kendini fazla mı kaptırdın?* Karan sinirle güldü. Ellerini ceplerine koyup kaşlarıyla bebeği işaret etti. Gözlerindeki endişe yerini koruyordu. "Bana ölmüş olduğu söylendi. Bir de siz bakın isterseniz!" derken ise sinirden köpürüyordu. Buna da iyilik yaramıyordu.

Ahu'ya doğru döndüm. "Ölmemiştir, ölmemiştir. Ver bir bakayım," diyerek oyuncak bebeği elinden aldım. Katıksız bir umutla bana bakan Ahu'nun gözünden akan yaşlar kalbime batıyordu. Bu şekilde ağlaması, ona olan duygularımı değiştiriyordu. Oyuncak bebeği gerçek bir bebek tutuyor gibi tutup vücuduna bakmaya başladım. Ben elimde tuttuğum oyuncak bir bebeğe bakarken belki de Ahu'nun son umudunu ellerimde taşıyordum.

Adının "Barış" olduğunu tahmin ettiğim adam bize doğru yaklaşınca Ahu bağırdı. "Yaklaşma, abi!" Barış ellerini kaldırarak, "Tamam kardeşim, yaklaşmıyorum. Ama hadi, ver elindeki silahı. Hadi, abisinin güzeli," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Hadi, abiciğim."

Ahu kafasını sağa sola sallayarak bana baktı. Gülümseyerek, "Yaşıyor!" dediğimde herkes gibi o da derin bir nefes verdi. Hadi, ben kendimi rolüme fazla kaptırmıştım da buradakilere ne oluyordu? "Sadece biraz ateşi çıkmış. O yüzden size ölmüş gibi gelmiştir..." dedim bebeği kucağımda sallayarak. *Alakasını çözemedim, Lâl.* Herkesin bakışları bende olduğu için gergindim ama gülesim de geliyordu. "Sen biraz ilgi gösterirsen hemen iyileşir. Sadece Karan Bey'den biraz uzak tut. O grip olmuş da, bulaşmasın," dedim hızlıca. *Vaziyet almışken Karan'dan da uzak tutalım tabii.*

Ahu gözyaşlarını silerek silahı koltuğun üstüne koydu. Biri hemen silahı aldı. Bebeği elimden alıp bağrına bastı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gördüğüm manzara karşısında öylece kalakaldım. Gerçek bir anne değildi ama sanki öyleymiş gibi feryat ediyordu. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Fiziksel sağlık

önemli bir şeydi ama akıl sağlığı çok daha önemliydi. Onun gözlerinde, kaybolmuşluğu gördüm. Yüreğim sızladı. Ahu, güzel bir kadındı. Umarım bahtı da onun gibi hep güzel olurdu.

Abisi gelip Ahu'ya sıkıca sarılırken yaşlı bir kadının köşede bayıldığını gördüm ama ilgilenmedim. Herkese ben bakamazdım ya canım. Büyük başın derdi de büyük oluyordu. Karan yanında duran yaşlı adama bir şeyler söylerken gözlerini benden ayırmıyordu. Arif yanıma gelip, "Gidelim mi, Doktor Hanım?" diye sorduğunda kafamı hafifçe eğip, "Gidelim," dedim.

Beraber evden çıkarken herkes bana minnet dolu gözlerle bakıyordu. Yanımda duran adamlar, orada bulunan insanların benden çekinmesine neden oluyordu ki kimse yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyor gibiydi. "İyi ki silahın içinde plastik mermi varmış, yenge," dedi Arif. "Yoksa abim beni öldürürdü. Hoş yine ağzıma edecek ama olsun..."

Kapının önüne çıktıktan sonra arabanın önünde Karan'ı beklemeye başladık. Birkaç dakika sonra ilerde onu gördüğümde postürümü dikleştirdim. Yanında üç tane adamla bize doğru yürürken direkt olarak gözlerime bakıyordu. Birazdan güzel bir azar yiyeceğime emindim. Yanıma yaklaşmadan, "Arabaya!" diye seslenince hemen arabaya bindim. *Ufaktan bir korktuk gibi.* Kendisi de arabaya binmeden önce Arif'e sert bir bakış atıp, "Seninle evde görüşeceğim, eşekbaşı!" diye seslendi.

Tabiri komik geldiği için gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Hızlı bir manevra ile U dönüşü yaptı. "Bu yaptığın!" dedi dişlerinin arasından. "Hangi akla, hangi mantığa uyuyor? Senin orada ne işin vardı, Lâl? Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Sesi, öfkenin her tonunu barındırıyordu. "Ya başına bir şey gelseydi? Ya sakinleşmeseydi? Ya sana zarar verseydi?" *Vermedi ama!* "Nasıl kendini riske atabilirsin? Bu kadar mı değersiz senin canın?"

Eflâl, bebek için de sosyal medyadan destek toplasak güzel olacak. Sonumuz yaş gibi.

"Yardım ettim, Karan," dedim kısık bir sesle. Sinirle güldü. "Sen de bebeğine baksaydın da ölmeseydi!" derken sesim yükseldi.

Direksiyonu sertçe sıktı. "Hâlâ dalga geçiyorsun! O an ne düşündüğüm umurunda bile değil. Canımdan can gitti! Sıkardı o kurşunu. Yanlış bir şey söyleseydin düşünmeden sıkardı!" !" dedi öfkeyle. "Hadi kendini düşünmedin ya bizim yüzümüzden Ahu'ya bir şey olsaydı? O hasta, Lâl. Senin söylediğin en ufak bir şeyi kafasına takar ve kendine zarar vermeye kalkar. Ya onda kalıcı bir hasara neden olsaydık? Bunu hiç düşündün mü?" Konuşmasının bitmesini beklerken gözlerimi dikmiş, ona bakıyordum.

"O yüzden gerçeği söylemedim ya!" diye çıkıştım. "Sanki bir şeyleri batırdım. Neden abartıyorsun?"

Sesli bir nefes verdi. "Sus lütfen! Sus ve beni daha fazla sinirlendirme." Kırmızı ışıkta sertçe durup bana döndü. "Beklemek bu kadar zor olamaz, değil mi? Sana haber vereceğimi söyledim. Neden geliyorsun?" Cevap vermemi beklemeden, "O Arif'e de gününü göstereceğim ben!" diye sinirle devam etti. "Küçücük kadını durduramamış!"

Kısık bir sesle, "Ben tehdit ettim..." dedim.

Yeniden ilerlemeye başladığında, "İyi yapmışsın," dedi ters bir şekilde. "Aferin mi bekliyorsun?" *Ben bekliyorum. Güzel tehdit ettik.*

Suratımı buruşturup, kollarımı göğsümde bağlayarak önüme döndüm. Tamam, merakıma yenilmiş olabilirdim. Gelmem yanlış olabilirdi ama kötü bir şey de olmamıştı. Bardağın biraz dolu tarafından bakmak gerekiyordu. Ya da Karan her şeyi kontrol edemeyeceğini öğrenmeliydi. Özellikle beni kontrol edemezdi. Ben bile kendimi kontrol edemiyordum.

Eve gelene kadar ikimiz de sessiz kaldık. Arabadan inip içeri yürürken peşimden geldiğini ayak seslerinden duyuyordum. Ayak sesleri bile sinirliydi. Ömer'in merdivenlerin yukarısında gelen sesini duyunca durdum. Onun aşağı inmesini beklerken Karan da bana yetişmişti. Bana doğru yaklaşan Ömer'in kolunun sargılı olduğunu gördüm.

"Ömer, ne oldu? Yaralandın mı? Nasıl?" deyip sargılı kolunu tuttum. "Ne oldu? Bu sargının nedeni ne? Canın acıyor mu?" dedim telaşla. Karan'a döndüm. "Neden oldu bu? Ne yapıyorsunuz siz? Neye bulaştınız!"

"Ömer, beni kendine çevirip, "Şş!" dedi. "Onlar bize bulaştı, minik kuş... Bir şey olduğu yok, iyiyim ben. Önemli bir şey değil," dedi boş vermiş bir sesle.

Yaralı olmayan kolundan tutup salona doğru çekiştirdim. "Nasıl önemli bir şey değil?" Yanına oturup sargıya baktım. "Kurşun yarası mı bu? Ya da bıçak mı? Nasıl oldu?" Gözlerine baktım. "Konuşacak mısın yoksa beni sinirlendirmeye devam mı edeceksin!" Sorularımın yanıtsız kalması, beni sinirlendiriyordu.

"İkisi de değil," dedi Karan. Karşımıza oturdu. Kollarını göğsünde bağlamış, bize bakıyordu. "Her şeye bu kadar karışırsa olacağı budur," deyip kaşlarını çattı. *Karan mı yapmış?*

Ömer öne doğru eğildi ve "Sen gitmeseydin bulaşmak zorunda kalmayacaktım. Bir de bana suç atıyorsun... Sen hasta mısın, birader?" dedi sinirle gülerek.

Karan bana kısa bir bakış attı. "Sana ne lan? İster gelirim ister giderim, sana ne?" Erken geldikleri için mi Ömer'in başına bir şey gelmişti? Yani Karan beni görmek istediği için... Boğazıma bir yumru oturdu. "Sen işine bakıp ses çıkarmasaydın böyle olmazdı. Ama ağzın dursa başka bir tarafların durmuyor, Ömer. Suçunu benim üstüme atma!"

Ömer cevap verecekken araya girdim. "Sonra tartışırsınız. Senin canın acıyor mu?" deyip sargının üzerine dokundum. "Ne var bunun altında? Ne yarası?" Ömer elimi tutup gülümsedi. "Yandı biraz. Önemli bir şey değil dedim sana, minik kuş. Üzülme sen," dedi yumuşak bir sesle.

Üzülmüştüm ama onu üzmemek için bunu belli etmedim. Benim yüzümden olmasa da kendimi bir şekilde suçlu hissettim. Bu yüzden ikisi birbirine kötü kötü bakışlar atarken ben mutfağa geçip Ömer'e çorba yapmaya başladım. Züleyha teyze

birkaç gündür memleketinde olduğu için mutfakla çok haşır neşir olmuştum. Her şeyin yerini öğrendiğim için malzemeleri bulmak kolay oluyordu.

Çorbayı karıştırırken *ecza dolabında yanık kremi var mıdır acaba* diye düşünüyordum. *Yanlışlıkla doktor olacağız diye korkuyorum.*

Karan, yanıma gelip kollarını belime doladı ve göğsünü sırtıma yasladı. Düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne çorbası bu?" dedi ve yanağımdan öptü. Dudakları yanağıma küçük küçük öpücükler bırakıyordu. "Sebze çorbası," dedim kısık bir sesle. "Affettin mi de beni yanıma yaklaşıyorsun? Geçti mi sinirin?" diye sormadan edemedim.

Karnımı okşamaya başladı. "Hayır," deyip saçlarımı arkaya attı. Burnunu boynuma yasladığı için gıdıklanıp kafamı eğdim. Hem *hayır* diyordu hem de sarılıyordu. *Hem menopozlu hem bipolar.* Boynumdan uzaklaşıp saçlarımı öptü. Avucu karnıma yaslıydı. "Boş şimdi burası..." diye mırıldandı.

"Evet, açım," deyip kaynayan çorbanın altını kıstıktan sonra ona doğru döndüm.

Gülümsedi. Elleri belimi bulurken, "Öyle değil," deyip burnunun ucunu burnuma sürttü. "Doldururuz," dedi tatlı bir sesle. Kaşlarım çatıldı. Çorba içmek mi istemiyordu? Aslında sabah sabah haklıydı. Daha kahvaltı yapamadan çorba içmek istemiyordum ben de. "Kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sordum.

Cevap vermeden gözlerimin içine baktığı birkaç dakikadan sonra, "Beraber hazırlayalım. Sen kahvaltılıkları götür, ben omlet yapayım," dedi. Burnumun ucunu öpüp buzdolabına doğru gittiğinde gülerek, "Omleti dışarıdan söyletemezsin yalnız..." diye onunla alay ettim.

Elinde yumurtalarla bana bakarken, "Dalga geçme sevgiliyle!" diye sinirlenmiş gibi yaptı. Yanına gidip, yanağından öptükten sonra dediğini yaparak masayı hazırladım. Ömer salonda uzanmış, telefonuna bakıyordu. Karşısında oturan Arif de aynı şeyi yapıyordu. İkisi de yardım etmeyi teklif etmedi. Ömer'i ya-

ralı olduğu için, Arif'i de benim yüzümden azar yediği için azat etmiştim. *Onların da çok umurundaydı.*

Karan, omleti tabaklara koyarken, ben de kapıya yaslanıp onu izlemeye başladım. Ne ile ilgilenirse ilgilensin hep ciddi bir surat ifadesi vardı. İşini dikkatle yaparken kaşları hafif çatıktı. Ona doğru yavaşça yaklaşıp arkasından beline sarıldım. Sırtını öpüp, "Ne kadar da hamaratsınız..." dedim. "Acaba sizi kızıma mı alsam?"

Sessizce güldü. "Beni alan almış. Siz kızınıza başka birini bulun, hanımefendi." Karnının üstünde birleştirdiğim ellerimi açıp beni tezgâhla arasına aldı. "Bugün pek bir enerjiksiniz. Bunu neye borçluyuz?" Dudaklarımı büzdüm. Ellerini iki yanımdan tezgâha yaslayıp bana doğru hafifçe eğildi. "Yokluğum size iyi mi geldi? Ne yapsam, arada gitsem mi?" dedi muzır bir sesle.

Kollarımı boynuna doladım. "Yok yok, gitme," dedim hızlıca. Dudağına küçük bir öpücük kondurup uzaklaşacakken ensemden baskı yapıp bana engel oldu. Daha uzun bir öpücük bırakırken mutfağın girişinden gelen bir öksürük sesi duyduk. Arkamı dönüp, "Bu omletler olmamış, Karan. Yenisini yap!" diyerek Karan'ın kollarının arasından çıktım. Hızlı adımlarla mutfaktan çıkarken Ömer'in yüzüne bakmadım.

"Kızı neden utandırıyorsun, salak herif!" diyen Karan'ın sesinin yanında Ömer'in kahkahasını duyuyordum. Hiçbir şey olmamış gibi masaya oturdum. Utançtan yanan yüzümü ellerimle yelledim. Umarım bir gün Ömer'i yanlışlıkla yakmazdım. Ya da kafasını küvete geçirip ona suyun içinde nefes almayı öğretmeye çalışmazdım. Ona uyuz oluyordum!

Herkes masaya otururken ben hiçbir şey olmamış gibi yapmaya çalışarak Ömer'e baktım. "Sen şirkete gitmeyeceksin bugün, değil mi? Bugün biraz dinlen bence, yarın gidersin," dedim. "Gitmem gerek," dedi. Kaşlarımı çattım. "Lütfen, Ömer. Aklım sende kalacak. Bu kolla nasıl çalışacaksın?" diye üzgün bir sesle sordum.

Arif gülünce bakışlarım ona değdi. "Yenge, abartmasan mı? Alt üstü bir yanık. Abim bunların kaç kat beterlerini atlattı. Hem sanki koluyla ne yapıyor? Birilerine emir verip duruyor..." *Arif ne yemiş? Yürek mi?*

Ömer, Arif'in ensesine bir tane yapıştırdı. "O ne demek lan? Benim görevim bu mu? Şirkette ben olmasam hangi boku becerebileceksiniz? Herife bak ya!" dedi ağzına koca dilim bir ekmek atıp. Arif'e ters ters bakıyordu ama Arif hiç oralı değildi. Hatta Ömer'le uğraşmanın zevkiyle gülümsüyordu.

"Gitmesen?" dedim gözlerimi kısıp. "Hem sana çorba yaptım. Onu içmeyecek misin?"

Ömer, şefkatle gülümseyince ben de gülümsedim. Göz kırpıp, "Gidersem adam değilim," dedi.

"Ya..." dedim. Yumuşacık olmuştum. "İstediğin bir şey varsa, onu da yaparım. En sevdiğin tatlı ne?" diye sordum heyecanla. "Onu yapayım." Kafasını hafifçe eğerek, "Gerek yok, minik kuş," dedi ama ısrar ettim. "Yapmak istiyorum. Söyler misin?"

"Yap diye söylemiyorum ama şekerpareyi severim," dediğinde suratım asıldı. Onu yapmayı bilmiyordum. *Karan gibi dışarıdan söyleyelim.* Dışarıdan söylemek mantıklıydı ama kendim yapmak istiyordum. Onun yerine kek mi yapsaydım? *Lâl, ikisinin ortak tek bir yanı yok ama sen bilirsin.* Arif'le göz göze geldim. "Seninki ne?" diye sordum.

Utanarak gözlerini kaçırdı. "Gerek yok, yenge. Ben sevmem tatlı falan," dedi hızlıca. *İnsan irisinin biraz ilgi görünce utanması çok tatlı değil mi?* Arif'in tavırları sayesinde onu kardeşim gibi görüyordum. Bazı zamanlarda küçük bir çocuk gibi oluyordu, ona kıyamıyordum.

"Lütfen," dedim gözlerimi büyüterek. "Yapamayacağım muhtemelen. Merakımdan soruyordum."

Alnını kaşırken, "Baklava," dedi. *Lâl, biri de bisküvili, pudingli bir şey sevsin. Biz nasıl yapalım bunları?* Acaba Arif'e baklava aldırsam kendim yaptığıma onu ikna edebilir miydim? Bence bu kadar saf baktığı sürece ikna edebilirdim.

"Bana niye sormuyorsun?" diyen asabi sesin geldiği yöne doğru döndüm. Karan sitemli bir şekilde bana bakıyordu. "Neden benim en sevdiğim tatlıyı merak etmiyorsun? Herkese sordun, bir bana sormadın," dedi. Kısa bir kahkaha attım. Öyle küskün bakıyordu ki yanaklarını ısırmak istiyordum.

Ömer, ağzının içinden, "Bir de bayıl istersen..." dedi.

Karan'ın masanın üstündeki elini tuttum. "Güzelim, çünkü seninkini biliyorum," diye yalan söyledim. Evde olmayacak diye Karan'a sormamıştım. Aklıma beraber yediğimiz kazandibi gelince, "Kazandibi değil mi?" diye sorup tek kaşımı kaldırdım.

Tekdüze ses tonuyla "Evet," dedi. "Attın, tuttu ama neyse..." demeyi de ihmal etmemişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüm. Arif, "Abi, ben de geleyim mi seninle? Hem dışarıda birkaç işim var hem de şu diğer mevzuyu konuşuruz," dediğinde konu dağılmıştı. Karan kafasını *tamam* anlamında salladığında Arif bu sefer bana baktı. "Yenge, dışarıdan istediğin bir şey var mı? Gelirken getireyim."

Regl olmak için içtiğim ilacı almam gerekiyordu. İlacın adını söyleyip, "Bu ilaçtan alır mısın?" diye sordum.

"Ne ilacı o?" dedi Karan. Masada bu konulardan bahsetmek istemiyordum. "Önemli bir şey değil." diye geçiştirdim. Arif, Karan'a bakıp onay aldıktan sonra alacağını söylemişti. Sanki Karan izin vermese almayacaktı. Artık Arif'i parmağımda oynatabileceğim bir kozum vardı. İstersem onu kölem yapabilirdim. Ama zaten her istediğimi yapıyordu, buna gerek yoktu.

Kısa bir kahvaltıdan sonra ben Arif'le beraber masayı toplarken Karan üstünü değiştirmeye gitti. Ömer de salonda uzanıyordu. Karan yardımcı birini çağıralım dediğinde reddetmiştim. Burayı artık kendimi evim gibi görmeye başlamıştım. İki tane bulaşığı toplamak bana zor gelmiyordu. Zaten geriye kalan işler için temizlik ekibi geliyordu.

İçeri geçtiğimde Ömer yattığı yerden doğruldu. "Ee Doktor Hanım, ne var ne yok? Hastalarınız nasıllar?" dedi dalga geçerek. Sıkıttığımda arkasına yaslanıp biraz ciddi bir ifadeye büründü. "Şakasını yapıyorum ama yaptığın doğru bir şey değildi, Eflâl. Senin orada ne işin var? Ya gerçek bir silah olsaydı elindeki? Plastik kurşun da can yakar. Hem de çok can yakar," dedi azarlayarak.

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Karan salona girip benim yerime cevap verdi: "Laftan anlamıyor. İlla burnunun dikine gidecek," dedi bu durumdan rahatsız oluyormuş gibi. Başka ne zaman laftan anlamamıştım da genelliyordu? Onu yolcu etmek için ayağa kalktım. "Ben çıkıyorum. Akşam görüşürüz," diyerek alnımdan öptü. Arkamızdan, "Sana da güle güle!" diye bağıran Ömer'i umursamadan kolunu belime sardı. "İşim erken biterse beraber yemek yiyelim mi?" diye sorduğunda kapının önüne gelmiştik.

Dudaklarımı büzüp, "Ama Ömer'le Arif ne olacak?" diye sordum.

"Her gittiğimiz yere onları da mı götüreceğiz?" dedi ters bir sesle. "Ne yapıyorlarsa yapsınlar onlar. Bize ne?" *Vicdansız menopozlu.*

"Peki peki, tamam," deyip, uzanarak yanağını öptüm. "Nasıl bir yere gideceğiz? Ne giymem gerekir? Ama yanımda giyecek çok bir şey yok. Ona göre bir yer seç." Aklıma gelen şey üzerine heyecanla, "Balık ekmek yiyelim mi? Herkes yerken fotoğraf atıyordu, canım çok çekiyordu. Hem oraya eşofmanla da gidebilirim," dedim.

Beni dinlerken yüzüne yerleştirdiği gülümseme genişledi. Dudağımın kenarından öptü. "O zaman alışverişe de çıkmamız gerekecek. İstediğin yere gideriz. Sen iste, balık tutmaya gidelim."

Kafamı sağa doğru yatırıp ona tatlı tatlı baktım. "İşin biterse haber verirsin. Hadi, şimdi git ve eve ekmek getir," diyerek beline sarıldığımda hemen karşılık verdi. "İlacını içmeyi unutma." *Tamam* anlamında kafamı salladım. "Dikkat et kendine."

"Sen de güzelim," deyip alnımdan öptü ve son kez gözlerimin içine bakıp benden ayrıldı. Bahçeden çıkana kadar arkalarından baktım. Hem soğuktan hem de uzun bir süredir regl olmadığımdan dolayı karnım ağrımaya başlamıştı. Yukarı çıkıp üstüme hırka giydim ve yeniden aşağı indim. Ömer'in salonda olmadığını görünce, Patron'un mama ve su kabını doldurup salona geçtim. O sırada Ömer de geldi.

"Sessizlik..." diye mırıldanarak karşıma oturdu. "Çok özlemişim."

Bakışlarım kolundaki sargıya değdi. "Nasıl oldu bu? Kolun nasıl yanmış olabilir ki?" diye sormadan edemedim. Bu konuyu açtığımda yüzü ifadesiz bir hâl aldı. "Merak ediyorum. Lütfen, geçiştirmeden anlat."

Kısa bir süre sessizlik oldu. O bana bir şey söylemek ister gibi bakarken ben de ona *açıkla* der gibi bakıyordum. Söylemek ister gibi bakıyor ama aynı zamanda da bundan çekiniyor gibiydi. Sanırım olay artık kolu değildi. Ömer'in söylemek istediği çok daha başka bir şey vardı. Gözlerinin arkasında duran gerçekleri öğrenmek için yapamayacağım şey yoktu.

Sabırlıydım. Çok sabırlıydım. Gerçeği öğrenmek için ne kadar beklemem gerekiyorsa beklerdim. Ama sona ulaşmıştım. Gözüm kapalı attığım adımların sonu gelmişti. Zaman bu sefer benim yanımdaydı, hissediyordum.

"Baran Demiroğlu," diyerek sessizliği böldü. Bu ismi duyunca sırtım dikleşti. Hızla, "O mu yaptı?" diye sordum. "O mu yaptı sana bunu?" Bu ismi duyunca bedenime dikenler batıyormuş gibi hissettim.

"Hayır, hayır," dedi elini *sakin ol* der gibi kaldırarak. "Birkaç gündür sana ulaşmak için yapmadığı şey kalmadı. Karan bu konuyu seninle konuşacaktı ama ben konuşmak istedim." Öne doğru eğilip direkt gözlerimin içine baktı. "Önceden de sana ulaşmak istiyordu, biliyorsun ama bu sefer aracısız ulaşmaya çalışıyor. Arada Ali Demiroğlu yok. Kendisi, bizzat seninle görüşmek için haber göndermiş. Pardon, tehdit etmiş."

Boğazım düğümlendi. "Ne ile tehdit etmiş? Neden görüşmek istiyormuş?" diye korkarak sordum.

"Deden kapalı bir kutu, minik kuş. İnan, biz de bilmiyoruz ne istediğini," dedi. "Seninle görüşmeden Karan'la görüşmek istemiş. Karan bunu soracaktı sana... Ne ile tehdit ettiğine gelecek olursak, hiçbir şeyi bırakmamış. Sana ulaşmadan durmayacak ve Akdoğan soyunun kökünü kazıyacakmış." Benim tüylerim diken diken olmuştu ama Ömer gülümsüyordu. "Çok deneyen oldu. Bir kere de o denesin, sıkıntı yok," dedi umursamaz bir sesle.

"Karan görüşmesin!" dedim telaşla. "Ne istediğini, ne yapacağını bilmiyoruz. Böyle bir şey yapmasına izin verme, Ömer. Görüşmek istiyorsa telefonda görüşsün. Ne bileyim, mektup yazsın, faks çeksin ama yüz yüze görüşmesin! Ne gerek var? Karan'la ne konuşabilir ki? Neden onunla görüşmek istiyor?" Ardı ardına sorduğum sorular, yüreğimin nasıl da korkuyla çarptığının kanıtıydı. Bu evde sevgi duyduğum herkes, tehdit ediliyordu. Canım yanıyordu. Ömer'e baktım, gözlerimde nasıl bir korku gördüyse ayağa kalkıp yanıma geldi. "Hey, hey! Sakin ol. Karan salak bir adam mı?" Hafifçe tebessüm edip, "Yani seninle ilgili konularda biraz salak ama neyse..." dedi. "Kendini ya da seni tehlikeye atacak bir şey yapmaz. Emin ol, görüştüklerinde canı için korkman gereken kişi Karan değil." İçime büyük bir sıkıntı yerleşmişti.

Gözlerimi kapatıp, koltuğun kenarına yasladığımda sessizliğin sesi zihnimde yankılandı. Uzun zamandır öğrenmek istediğim şeyler önüme seriliyordu. Gerçek, adım adım bana yaklaşıyordu. Aldığım nefes, kalbime yetmiyordu. Küçük bir kızdım, ailem elimden kayıp gitmişti. Büyümüştüm. Ailem gibi gördüğüm, aynı evde kaldığım insanları kaybedemezdim. Bir salıncak kuruldu göğsüme; çocukluğum, gençliğim sırayla sallandı göğe doğru. Bir nefes çektim içime, yalnız olmadığımı hatırlattım kendime.

Sevgi, bütün kötülüklerin üstesinden gelirdi. Benim duvarlarım, sevgiyle çiçeklenmişti. Gelecek günler kim bilir nelere gebeydi, bilemezdim. Tek bildiğim, korkunun, olacaklara engel olmayacağıydı.

KAKTÜS TEAM

22. BÖLÜM
Ruhun Zelzelesi

Sakin adımlarla şirketin girişine doğru yürüdüm. Buraya bir önceki gelişimde yaşadıklarımdan sonra insanların bana nasıl bakacaklarını tahmin edebiliyordum. Düşüncelerim beni yanıltmamıştı. O günkü olaya şahit olanlar, bana farklı bir ifadeyle bakıyordu. Sanki kavga çıkaran bendim. Olay benim üzerimden dönse de kavgayı ben başlatmamıştım. Eminim, şirkette dönen dedikodular bunun tam tersini söylüyordu. Hep öyle olmaz mıydı? İnsanların en sevdiği şey, bilmedikleri olaylar hakkında konuşmaktı.

Asansörden çıktığımda Ayşegül'ün beni karşılamak için beklediğini gördüm. "Merhabalar, hoş geldiniz," diyerek tebessüm etti. Güneş gözlüğümü çıkarıp ona gülümsedim. *Sen kapalı alanda gözlük tak, açmayan güneş utansın.* "Nasılsınız?"

"İyiyim ama sürpriz yapacaktım, Ayşegül. Sen nereden biliyorsun geldiğimi?" diye sorduğumda arkamdan gelen Arif, "Daha sen evden çıkmadan haberi vardı, yenge," diye cevap verdi. Ona dönüp sinirle baktım. "Ama senin ağzında da bakla ıslanmıyor, Arif. Sürpriz yapmayacak mıydın? Neden söyledin?" diye sitem ettim.

"Ben söylemedim ki. Abim benim söylemeyeceğimi tahmin etmiş olmalı ki Yiğit'i her şeyi haber vermesi için tembihlemiş," deyip omuz silkti.

Derin bir of çekip, Ayşegül'e kolay gelsin diyerek Karan'ın odasına doğru yürüdüm. Günlerdir onları doğru düzgün görmüyordum. Bir defa daha şehir dışına çıkmışlardı ve bu sefer üç gün kalmışlardı. Geri geldiklerinde ikisi de çok yorgundu. Yine de hız kesmeden, şirketteki işlerine dönüp eve sadece uyumak için uğramaya başlamışlardı. Onların yoğunluğu, beni ne kadar boşluğa düşürse de ses çıkarmamıştım. Arthur'la yaşananlardan sonra kaybettikleri işin yerine başka bir şirketle anlaşma sağlamaya çalışıyorlardı. Kendimi suçlu hissettiğim ve önceki haftalarda günlerini evde geçirip benimle ilgilendikleri için Karan'ın gecenin bir vakti gelip, beni göğsüne doğru çekerek uyutması ile yetiniyordum.

Lakin bir gerçeği haykırmak istiyordum, onları deli gibi özlemiştim.

Dün gece Karan'ı telefonda konuşurken duymuştum. Birinin yokluğundan bahsediyordu. Çok gergin ve telaşlıydı. Her kim kayıpsa onun değer verdiği biri olduğu belliydi. Hem ne olduğunu öğrenmek hem de gün ışığında yüzlerini görebilmek için şirkete gelip sürpriz yapmak istemiştim. Elimde patlamıştı.

Kapıyı açıp, "Selam!" diye seslendiğimde, Karan gülümseyerek sandalyesinden kalktı ve yanıma geldi. Beni gördüğünü sevinmiş gibiydi. Kapıyı kapatıp bana sıkıca sarıldığında derin bir nefes aldığını işittim. "Sürpriz yapmak istemiştim ama bazıları bana engel olmuş..." diye homurdanıp boynuna öpücükler kondurmaya başladım.

"Bu aralar her şey daha sıkıntılı. Çok daha temkinli olmalıyız." Saçımı öpüp gözlerime baktı. "O yüzden sürpriz yapacaksan bile haberim olsun. Tamam mı?" dedi. Kan çanağına dönmüş gözleri, yutkunamama neden oldu. "Hoş geldin. İyi ki geldin... Gözlerini görmekten başka hiçbir şey bu kadar iyi gelmezdi bana," dedi yorgun bir sesle.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına küçük bir buse kondurdum. Onu öyle çok özlemiştim ki ağlayasım geliyordu. Ona olan sevgim, diğer duygularımı da beraberinde getiriyordu. "İyi misin?" diye sorduğumda, gözlerini kapatıp alnını alnıma yasladı. "Birine bir şey mi oldu? Dün gece konuşmanı duydum. Kaybolan kim?" Cevap vermedi. Yüzünü boynuma yaslayıp derin derin nefesler almaya başladı. Sanki bir çukurun içine düşmüştü. Onu oradan çıkaracak olan ise benim kokumdu. Hızla atan kalbi, bana böyle hissettiriyordu. "Karan?" dedim birkaç dakika sonra. Ona saatlerce sarılabilirdim ama tedirgin olmuştum. Gözlerinin bu hâle gelmesine neden olan kişi kimdi? "Sevgilim?" dedim cevap alamayınca. Bunu demem bekliyormuş gibi kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Lütfen konuş. Korkutuyorsun beni." Cevap vermeden bir müddet bekledi. Ardından bana biraz daha yaklaştı.

Alnımı öptü. "Sevdiğimiz birinden haber alamıyoruz dünden beri." Sesinde gizlemeye çalıştığı telaş, bıçak olup göğsüme saplandı. "Muhtemelen bir yerde sızıp kalmıştır ama yine de..." dedi dudaklarını birbirine bastırıp. Kendini buna inandırmak istiyor gibi söylemişti.

"Kim ki?" diye sordum kısık bir sesle.

İç çekti. "Tanışmak istemeyeceğin biri." Kaşlarım çatıldı. Devam etmeden, elimden tutarak yürüdü. İkili koltuğa yan yana oturduğumuzda ona doğru yaklaştım "Seni de ihmal ettim, biliyorum. Şu haftayı bir atlatalım, seninle konuşmam gereken bir şey var. Ondan sonra ikimizin de kafası rahatlamış olur."

Kafamı omzuna yaslayıp parmaklarıyla oynamaya başladım. "Kötü bir şeyden bahsedeceksin..." dedim, nefesim kesilir gibi oldu.

"Beni öldüren bir şeyden bahsedeceğim." Bu kelimeler, beni olduğum dünyadan uzaklaştırdı.

Bu anda, başka bir evrende küçük bir kız çocuğunun hayallerinin öldüğünü hissettim. Umut bağladığı her şeyin bir bir yok olduğunu, elleriyle baktığı çiçeklerin teker teker solduğunu, duymak istemediği gerçeklerin çığ olup üstüne düştüğünü gördüm. O küçük kızın kalbi, ellerimin arasındaydı. Kalbim, onun iki dudağının arasından dökülecek olan kelimelerin darağacında asılı kalmıştı.

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Gün yüzüne çıkmasını beklediğim gerçeklerin hızla üzerime doğru gelişini fark ettiğimde sessizleşmiştim. Karan telefonla konuşmak için odasından çıktığında oturduğum yerden bir santim bile kıpırdamamıştım. Ben korkak mıydım? Yoksa sık sık korkularımla baş başa kaldığım için başka duygularımı göremez mi olmuştum?

Kafamı geriye doğru atıp koltuğa yasladım. Dermanı olmayan bir hastalığı hangi doktor iyileştirebilirdi?

"Meditasyon mu yapıyorsun?" İrkilerek kafamı kaldırdım. Ömer, elleri ceplerinde, gülerek bana bakıyordu. "Korkuttum mu?" diye sordu sıçradığımı görünce.

Uzattığı elini tutup ayağa kalktım. "Dalmışım," diye mırıldanarak ona sıkıca sarıldım. "Nasılsın, Ömer? Seni çok özledim. En son yüzünü kaç gün önce gördüm, kim bilir..." Elleri, saçlarıma uzandı.

"Ben de seni çok özlemişim," diyerek saçlarımı okşadı. "İyi diyelim, iyi olsun be minik kuş," dedi dertli bir şekilde. Onun gözlerinin de Karan'ın gözlerinden aşağı kalır yanı yoktu. İkisi de yıkılmamıştı ama ayakta da değildi. "Sürpriz yapmak istemişsin ama olmamış," dedi göz kırpıp.

"Kaybolan kişi kim, Ömer?" diye sordum dan diye. Kaşları çatıldı. "Bu da nereden çıktı şimdi?" dediğinde sinirle güldüm. "Bunu öğrendiğimin bilgisi gelmedi mi daha sana? Yalan bulmaya vaktin olmadı mı? Karan sana susman gerektiğini söyle-

medi mi?" Dudakları bir parça aralanırken camın önüne doğru yürüdüm. "İnsan güvenildiğini bir kere anlamaya görsün, suyunu çıkarmadan duramıyor," dedim kırgınlığımı gizlemeden. Kırgınlığım sel gibiydi, bir gün her şeyi önüne alıp götürebilirdi.

Ömer, sessiz kaldı. Son cümlemi duyan Karan, "Bizi yalnız bırakır mısın, Ömer?" dedi. Ardından, kapanan kapının sesini duydum. Yavaş adımlarla bana yaklaşıp, arkadan belime sarıldığında tepki vermedim. "Kafam öyle karışık ki... Şu an seninle konuşsam her şeyi batıracakmışım gibi hissediyorum. Haber alamadığımız kişi, canımdan çok sevdiğim biri." Ellerini açıp onu kendimden uzaklaştırdım. Ona döneceğim sırada, "Lütfen, beni kendinden uzaklaştırma, Lâl," dedi yalvarır gibi.

Yüzümü ona dönüp burukça gülümsedim. "Buna sen sebep oluyorsun, Karan. Sence de bir şeyleri konuşmanın vakti gelmedi mi? Bu kadar mı salak sanıyorsun beni? Sessizliğimi, olan biteni anlamadığıma mı yoruyorsun? Benden gizlediğiniz şey her ne ise..." Susmama neden olan, dudaklarıydı. Bir eliyle belimden, bir eliyle ensemden baskı yaparak beni kendine doğru yaklaştırdı. İki dudağımın arasına sızan dudaklarındaki acelecilik, kendimi bir anda ona karşılık verirken bulmama neden oldu. Tüketmesine izin verdiğim ruhumu, açıkça sunuyordum önüne.

Sırtım cama değdiğinde ikimiz de durduk. Nefes nefese uzaklaştığında gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. "Bu akşam," dedi net bir sesle. Yeniden yaklaşıp, konuşmaya devam ederken dudaklarımız birbirine temas etti. "Daha geç değil. Bu akşam eve geldiğimde her şeyi konuşacağız." Titrek bir nefes verdi. "Söz, gül güzeli." Avucumu kalbinin üstüne yasladım.

"Bu akşam..." diye mırıldandım. Kafasını hafifçe *evet* anlamında salladı. Nefesi bana nefes olurken, "Neden bana 'gül güzeli' diyorsun?" diye sordum. Babam, anneme böyle seslenıyordu ve bunu, Karan'dan duymayı hiç beklememiştim. Bana böyle her seslenişinde kalbimin deli gibi çarpmasının nedeni, babamın anneme duyduğu aşkın emarelerinin aramızda gezindiğini hissetmemdi. Bir gün onlar gibi olabilir miydik?

Gözlerime bakmak için uzaklaştığı sırada kapı tıklatıldı. Alnıma küçük bir öpücük kondurup, "Konuşacağız," dedikten sonra, "Gel," diye seslendi. Arkasına dönüp, gelen kişiyi görünce, "Rahatsız edilmek istemiyorum demedim miydi, Ayşegül?" diye sordu.

"Biliyorum ama Batuhan Bey..." diye açıklama yapacaktı ancak Batuhan hışımla içeri girdi. "Lan, Alptekin nerede?" diye bağırdığında göz göze geldik. Beni görünce değişen ifadesi sinirle gülümsememe neden oldu. Bıkmıştım. Bıkmak az kalırdı, hepsini Patron'a yedirmek istiyordum.

Karan sandalyesine oturup, "Bilsek arar mıyız?" diye tersledi.

"N'aber Batuhan ya?" dedim gıcık bir sesle. "Beni görünce yüzünün şekli değişti. Ne oldu, bilmediğim bir şey mi var? Hayatta inanmam!" derken oyunculuğuma bakarak gözlerini kaçırdı. Konunun onunla ilgisi olmadığını bildiğim için, "Takılıyorum. Sakin ol," diyerek yanına gelip ona kısaca sarıldım. "En son ne zaman görüştük? Nasılsın?" dedim gülümsemeye çalışarak.

"İyi," dedi Karan'a kısa bir bakış atıp. Kararsız ve çekingen görünüyordu. "Sen nasılsın?"

Kendimi koltuğa sertçe bırakıp, "Son saatlerimin keyfini çıkarıyorum..." diye dalga geçtim. Karan, "Lâl, lütfen, güzelim," diye uyardı. "Tamam tamam," dedim elimi teslim oluyormuş gibi kaldırarak.

Batuhan, "Burada ne oluyor, bir bok anlamadım. Ömer nerede?" diyerek, cevabımızı beklemeden odadan hızla çıktı. Bu Alptekin kimse, Batuhan için önemli biri olmalıydı. Gözlerinde gördüğüm korku ve telaş bunu söylüyordu. *Şu Alptekin'le biz de mi tanışsak, Lâl?* Bulurlarsa tanışırız. *Umarım bulurlar.*

"Onların olayla ilgisi yok," dedi Karan. Bunu söylerken bana bakıyordu. "Lütfen, sadece ikimizin arasında kalsın bir şeyler. Ve bu gecenin sonuna kadar unutalım bu olayı. O an konuşalım sadece, olur mu?" Kafamı *tamam* anlamında salladığımda gülümsedi. "Kahvaltı yaptın mı? Bir şeyler söyleyeyim mi sana?"

"Atıştırdım bir şeyler. Sen yaptın mı?" diye sordum. Ona akın olma isteği içime doldu. Ayağa kalkıp ona doğru yaklaştım. Sandalyesini geriye doğru itti, sağ dizine vurdu. Kedi gibi sokulup tek dizine oturdum. Eli hemen belime gitti ve yüzü boynuma doğru yaslandı. Parmaklarım ensesindeki saçlara dokunuyordu. Boynumu öpüp, "Alışverişe gidecekmişsin," dedi. Bunu ona Arif'in söylediğini biliyordum. "Bunu bugünlük ertelesen olur mu? Bugün başım kalabalık. Aklım sende kalırsa işlere odaklanamam. İstersen başka bir gün beraber çıkarız." Boynumdaki dudakları yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

"Olur," dedim u'yu uzatarak. İkimiz de birbirimizi kandırıyor gibiydik. Kalbimin buna ihtiyacı olduğu için devam ediyordum. "O zaman ben gideyim de sen işlerinle ilgilen," diyerek, yanağından öpüp kalkmak için hamle yaptım. Beni kalkmadan belimden tuttu. "Dur dur!" dedi hızlıca. "Biraz daha dur, sonra gidersin."

Durdum. Boynumda, belimde, yüzümde gezinen parmaklarıyla, bedenime sevgisini bırakmasının keyfini çıkardım. Bir daha bana bu şekilde dokunamayacak gibiydi. Kokumu içine çekip unutmak istemez gibi derin derin nefesler alıyordu. Kafamı omzuna yaslayıp bebek gibi beni sevmesini bekledim. Gözlerim kapalıydı ve rüyada gibiydim. Odada duyduğum tek ses, saatin ve kalplerimizin sesiydi.

Çenesinden öpüp, uzaklaşmadan yanağından da öptüm. "Karan Akdoğan..." diye fısıldadım. "Lâl..." dedi benim gibi kısık bir sesle. "Güzel sevgilim."

Gülümsedim. "Ne zaman biter işin? Seni beklememi ister misin? Beraber gideriz eve."

Cevap veremeden kapı tıklatıldığında sinirli bir nefes verdi. "Kalsan hem seninle ilgilenemeyeceğim hem de bunlar bizi rahat bırakmayacak!" dedi ve ayağa kalktık. "Hem sen de dikkatimi dağıtıp duracaksın. Sen eve git, güzelim," derken gülümsüyordu.

"Peki," diyerek boynuna sarıldım. O sırada kapı tekrar tıklatıldı. "Akşam evde görüşürüz."

Belimden tutup beni hafifçe yukarı kaldırdı. Beni kendisiyle aynı hizaya getirdi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup beni tekrar aşağı indirdi. "Gitmesen mi?" dedi yumuşak bir sesle. Kocaman gülümsediğimde kapı bu sefer yumruklandı. "Başlayacağım şimdi!" diye bağırdı. "Gel!"

Batuhan kapıyı sertçe açarak içeri girdi. "Lan, iki saattir nasıl toparlanamadınız?" deyip sırıttı.

"Salak salak konuşma lan!" diye araya girdi Karan. *Devamını duymazsam kendimi yerim.* "Ağzının ortasına çarpacağım bir tane!" dedi sinirle.

Batuhan kahkaha atarak geriye doğru eğildi. "Tamam tamam... Sakin ol, aslanım. "Bana baktı. "Bunlar işine baksın. Biz de seninle bir kahve içelim. Ne dersin?" diye tatlı bir sesle sordu.

Benim yerime Karan cevap verdi: "Bizim derdimize bak, sen kahve peşindesin. Başlatma kahvene, Batuhan. Git, kendin iç! Lâl, eve gidecek."

Kafamı kaldırıp Karan'a baktım. "Bence bir kahve içmekten zarar gelmez. Hem saat daha erken, eve gitmek istemiyorum." Onun gözleri kısılırken devam ettim: "Batuhan'ın kafamı dağıtmak için girdiği çabayı görmezden mi geleyim, sevgilim?"

Sevgilim dediğimde parlayan gözleri, içime işliyordu. Yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. "Dikkatli olun," dedi Batuhan'a bakıp. *Bir "sevgilim" denmesine kanıyor bu adam.* "Aradığım zaman da telefonunuza bakın." Gülümsedim ve bu sefer ben yanağını öptüm. "Gözüm üzerinizde olacak," dedi çocuk uyarır gibi.

"Abartma, birader!" dedi Batuhan. "Sanki beş yaşındayız."

Ömer, "Öyle davranma o zaman," deyip içeri girdi. Direkt olarak bana baktı. "Bana veda etmeden mi gidecektin?" dedi alıngan bir sesle. Ona doğru gidecektim ama Karan belimi bırakmadığı için hareket edemedim. Ömer bunu anlayarak, "Bıraksana, oğlum," dedi. Karan'ın ağzının içinden homurdandığını duydum.

Karan beni kendine çekince göğsüne sıkıca sarıldım. "Seni bekleyeceğim," dedim *ne olur gel* der gibi. "Çok bekletme beni."

Saçlarımı koklayıp alnımı öptü. Gözlerinin, beni bırakmak istemez gibi baktığını gördüm. Ömer'le vedalaşıp odadan çıkacaktım ki Karan bana yeniden sarıldı. Bir şeylerin sonunun geldiğini anlamalıydım, anlayamadım. Belki de ömrümün en ağır darbesini yemek için attım tüm adımlarımı. Sırtımdaki bıçakları toplamak için yürüdüm o yolu.

Bilseydim gitmezdim. Daha evvelinde bir cümle kurmuştum kendi içimde, *ailemi kaybettim, sevdiklerimi kaybedemem* diye. Ailem saydığım sevdiklerim, birkaç saat içinde öğrenmek için çırpındığım sırrı avuçlarıma bırakacaktı. Alıp yalnızlığımı, daimi ve tek dostumu, bir duvar örerek içime çekilecektim.

İstanbul'un kokusunu içime çekme isteğiyle arabanın camını açtım. Saçlarımı uçuran rüzgâra emanet etmek istediğim gözyaşlarım vardı. İçimde kaynayan bir belirsizlik, göğsümü ağrıtan bir yara... Durgundum. Batuhan da bunu fark etmiş olacak ki radyonun sesini açtı. Cem Adrian'ın seslendirdiği Veda Busesi şarkısı kulaklarımı dolunca burukça gülümsedim. Evren bana bir mesaj mı vermeye çalışıyordu?

Nakarat kısmı tekrar ederken, "Bu ne be, içim şişti!" diyerek şarkıyı değiştirdi Batuhan. Kafamın içinde çalan şarkıyı kim susturacaktı? Sol gözümden bir damla yaş süzüldü.

Hani ey gözyaşım, akmayacaktın...[74]

Elimin tersiyle sildim o yaşı. Neden ve neye ağladığımı ben de bilmiyordum. İçimde bir yerlerde bir yangın başlamıştı, söndüremiyordum. Korkuyordum, çok korkuyordum. Kaderimden ilk defa bu kadar çok korkuyordum. Yüzümü sertçe sıvazladım. Batuhan'ın beni neşelendirmek için gösterdiği çabaya dayanamayarak, canımı kapatıp ona doğru döndüm.

[74] Sözü Orhan Seyfi Orhun'a, müziği Yusuf Nalkesen'e ait olan "Veda Busesi" adlı şarkı.

"Benim tanıdığım Eflâl bu değil ya!" dedi biraz gaza asılıp. "Nerede o enerjisi bitmeyen kadın? Nerede o gülmekten gözünden yaş gelen kadın? Nerede benim takip ederken çok eğlendiğim neşeli kadın? Ne yaptın ona?" diye dalgaya alarak sordu.

"Burada burada," dedim gülmeye çalışarak. Biraz daha hızlandığında, "Beni hız yaparak mı gaza getirmeye çalışıyorsun?" diye sordum. 200 kilometre hıza yaklaşıyordu. Arabayı kendim kullandığım sürece hızdan korkmazdım. Batuhan'ın arabasına ilk defa biniyordum. Gerildiğimi söylesem yalan söylemiş olmazdım.

Dikiz aynasından arkaya baktı. "Arif'i delirtmeye çalışıyorum... Bak, arıyor," dedi telefonu işaret edip. Sesi hoparlöre alıp aramayı cevapladı. "Canım, hemen özledin mi beni? Yokluğuma bu kadar mı dayanamıyorsun?" diye muzip bir sesle sordu.

Arif sanki kulağımın dibindeymiş gibi bağırdı. "O 'canım'ına başlatma! *Oha, insan irisine bak!* "Yavaşlamazsan mahvedeceğim seni! Yengem arabada lan!" Benim ağzım beş karış açık kalmıştı ama Batuhan kahkaha atıyordu. "Ben de seni seviyorum," dedi gevşekçe sırıtırken. Bu sırada biraz daha hızlandı.

"Batuhan, ölmek mi istiyorsun?" diye daha sakin bir sesle sordu Arif. "Zaten başımızda elli tane dert var. Bir de sizi kaybedip başımıza iş mi alalım?" dediğinde ona hak verdim.

Batuhan bana bakıp, "Tedirgin oluyor musun?" diye sorduğunda kafamı *evet* anlamında salladım. Kaşları havalandı. Sanırım korktuğumu düşünmemişti. "Kusura bakma o zaman, Eflâl," diyerek hızını azaltmaya başladı. "Sıkıntı yok," deyip gülümsediğimde telefona doğru, "Yavaşladık işte, bağırıp durma bana!" diye çemkirdi.

"Dur sen, dur. Göstereceğim ben sana gününü!" diyen Arif'in tehditkâr ses tonundan ben bile korkmuştum ama Batuhan sadece sırıtıyordu. "Yavaşla biraz daha. Adamların yarısı geride kaldı," diye emir verdi.

Batuhan bir anda sağa dönüp bir sokağa girdi. "İyi, bekleyelim burada. Benim de bir sigara almam lazım," dedi. İstanbul'u

bilmediğim için hangi semtte olduğumuzu anlamıyordum. Eski ve yıkık evlerin olduğu bir yerde, küçük bir bakkalın önündeydik. "Sen bir şey istiyor musun?" diye sordu.

"Batuhan, burası biraz tekinsiz değil mi?" derken etrafa bakıyordum. Arif beni destekleyerek, "Yengem doğru söylüyor. Duracağın yere başlayacağım şimdi!" dediğinde, Batuhan *bir şey olmaz* der gibi elini sallayıp arabadan indi.

Hemen arabanın kapısını kilitledim. Arif'in arabası ve bir araba daha arkamıza park etti. Arif hemen inip yanıma geldi. "Yenge, sen in de benimle gel," dedi suratını buruşturarak. "Bu şerefsiz yine aynı boku yiyecek, ben biliyorum. Tehlikeye atmayalım seni."

Kapıyı açtım. Gülümseyip Batuhan'a ayıp olacağını söyleyeceğim sırada, sokağı dolduran fren sesleri yüzünden susmak zorunda kaldım. Sayamadığım kadar araba sokağa arkalı önlü giriş yaptı. Batuhan bakkaldan çıkıp yanımıza geldiğinde Arif, "Yengemi benim arabaya götür!" diye bağırdı. Beni arabadan indirirken silahını çıkarmış ve telefonuna sarılmıştı. "Abi, pusuya düştük!" Batuhan'la beraber arabaya bindiğimde silah sesi duymadığıma şükrederek zırhlı arabaya oturdum.

"Ne oluyor lan?" dedi Batuhan telaşla. Telefonundan birini arıyordu. Arabanın kapısını açacak oldum ama beni durdurdu. "Sakın inme, Eflâl!"

"Arif dışarıda!" dedim bağırarak. "Onu orada mı bırakalım? Arif dışarıda!"

O anda kapı açıldı, Arif içeri girip ön koltuğa oturdu. "Baran Demiroğlu burada. Herhangi bir saldırı girişimi yok," dedi ızlıca. Bize söylediğini düşünmüştüm ama o, telefonda konuuyordu. "Asla izin vermem, abi. Kendi canım gibi... Eyvallah," iyerek telefonu kapattı ve bana doğru döndü. "Sakın dışarı çıkıyorsun, yenge. Sakın!" dedi ve arabadan tekrar indi.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım arkasından. Araba rhlı olduğu için beni buraya getirmişti ama kendisi arabadan iyordu.

Batuhan telefonda birine adresi söylerken ben korkuyla Arif'i izliyordum. Bizim olduğumuz arabanın etrafına ekeri duvar örüldüğü için görüşüm net değildi. Arif'in, büyük bir Jeep'in önünde durup bir şeyler söylediğini gördüm. Biraz sonra arabadan inen adamı ilk defa görmeme rağmen tanımıştım. Baran Demiroğlu gözlerimin önündeydi. Geçmişimin celladı, gözlerimin önündeydi.

"Şansımı...!" diye bağırdı Batuhan. "Yolu kapatmışlar. Kimse gelemiyor!"

Bundan sonra söylediklerini duyamadım. Kulağım çınlamaya başladı, siması babama benzeyen Baran Demiroğlu'na bakıyordum. O da bana doğru geliyordu. Babama öyle çok benziyordu ki kalbim teklemeye başladı. Canım babam yaşanabilseydi böyle mi görünecekti?

"Babama benzetirlerdi beni. Gözlerimi, boyumu, simamı ondan aldığımı söylerlerdi. Sen kime benziyorsun acaba? Bu gözlerle annene mi?" diyen babamın sesi beynimde yankılanmaya başladı. *"Evet, baba!"* diye bağırmak istedim. *"Ona öyle çok benziyorsun ki ölmek istiyorum. Koşup ona sarılmamak için tırnaklarımı avucuma batırıyorum."* demek istedim. Yapamadım. Ne ara aktığını bilmediğim gözyaşlarımı silip onu izlemeye devam ettim.

Koluma dokunan Batuhan, "Eflâl?" diye seslenip telefonu bana uzattı. "Karan."

Titreyen elimle telefonu alıp kulağıma koydum. "Gitmeyeceksin!" dedi Karan bir anda. "Sana ne derse desin, ne söylerse söylesin, gitmeyeceksin. Elinde kimin olduğunu söylerse söylesin gitmeyeceksin! Duydun mu beni? Sakın! On dakika sonra oradayım. Onun gerçek niyetini anlamadan tek bir adım dahi atmayacaksın. Tamam mı?" diye bağırırken hız yaptığı belli olan arabasının sesini duyuyordum.

"Geç kaldım, Karan," dedim kırgın bir sesle. "Belki de en başta bunu yapmalıydım." Dudaklarımdan dökülen cümle, telefonda duyduğu son şeydi.

Telefonu Batuhan'a doğru uzattım. Karan'ın, "Hayır, sakın!" diye bağırdığını duyuyordum. Batuhan da onun gibi şeyler söyledi ama dinlemedim ve arabanın kapısını açıp aşağı indim.

Sessiz sokakta yankılanan kapı kapatma sesim yüzünden bakışlar bana döndü. Arif, "Yenge, arabaya geç!" dedi, Batuhan kolumdan tutup beni durdurmaya çalıştı. "Lütfen, arabaya bin, Eflâl. Karan birazdan burada olur. Lütfen!" dedi telaşla.

Tebessüm ettim. "Kaderinden ne kadar kaçabilirsin, Batuhan?" Bana geçmişimi hatırlatan adama doğru baktım. "Biliyorum, bugün çok şey değişecek." Elini yavaşça ittim. "Bana engel olamazsın." Sakin bir ses tonuyla söylediklerime karşılık gözleri irileşti. "Delirdin mi? Ölsem izin vermem oraya gitmene!" dediğinde Arif uzaktan bağırdı: "Yenge, arabaya geç!"

Baran Demiroğlu, yanındaki adamları sayıca bizden fazla olmasına rağmen tek bir hamle yapmadan, hiçbir şey söylemeden öylece duruyor ve bana bakıyordu. Bu yaşıma kadar ondan öyle çok korkmuştum ki geceleri rüyama giren karabasan gibiydi benim için. Şimdi ona bakıyordum ve babamın gözlerine benzeyen gözleri beni ürkütmüyordu bile. Ona doğru yaklaşıp yakından bakmak istiyordum. *Babamı hatırlatıyordu, ben belki de babamı görmek istediğim için ondan korkmuyordum.*

Ne Batuhan'ın beni tutmaya çalışmasını ne önüme geçip durdurmaya çalışan korumaları ne de Arif'in bağırmasını umursadım ve kaderime doğru yürüdüm. Her adımım hem eziyet gibi hem de kabuk bağlayan bir yaranın iyileşmesi gibiydi. Hayatımın gerçeği, gözlerimin önünde durup bana bakıyordu. Adım adım makûs talihime doğru gidiyordum.

Baran'ın karşısına geçtiğimde bizden herkesin silah doğrultarak bir şeyler söylediğini duydum. Ama onlardan kimse bir şey yapmıyor, sadece bize bakıyordu. Baran Demiroğlu'na, dedeme baktım. Yakından babama daha çok benzeyen simasını gördüğümde nefes almayı unutmuştum. Yaşadığım ödül müydü, ceza mıydı, bilmiyordum. Gözümden yaşlar birer birer akarken artık güçlü durmayı

umursayamıyordum. Dizlerimin üstüne çöküp, bağıra çağıra ağlayasım vardı. Sessiz akan gözyaşlarım yeterli gelmiyordu.

Siyah, uzun, kaşe kabanından ellerini çıkarıp gülümsediğinde göğsüme doğru ılık bir şeylerin aktığını hissettim. Beyazlamış bıyıklarının altında gördüğüm o ifadeye karşılık alt dudağımı sertçe dişledim. Gülüşü bile babama benziyordu. Göğüs kafesime yerleşen duygunun yoğunluğuyla titredim. Sokakta ondan ve benden başka kimse kalmamış gibiydi.

"Hoş geldin, Eflâl," dedi. "Hoş geldin, güzel torunum."

Burnumun direği sızladı. Ses tonu bile babama benzeyebilir miydi? Benziyordu. Öyle çok benziyordu ki konuşsun diye yalvaracaktım. Özlemim alev alev ciğerlerimde yanıyordu. "Çözülmeyen hesaplarımız var gibi duruyor," dediğimde sesimde bir zelzele vardı. Bu zelzelenin ruhumdan geldiğini benden başka bilen tek kişi *o*ymuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Zamanı gelmedi mi?"

"Geç bile kaldık," deyip eliyle arabasını işaret etti. "Buyur."

Adım atacağım sırada Arif kolumdan tutup beni durdurdu. "Ölsem de göndermem seni! Abimi bekle, yenge!" deyip Baran Demiroğlu'na döndü. "Onu götürmene izin vermem!" dedi sert bir şekilde.

Baran Demiroğlu güldü ve benim yine nefesim kesildi. "Kimseyi götürdüğüm yok, delikanlı. Sadece torunumla biraz sohbet etmek istiyorum." Bana kısa bir bakış attı. "Onun rızası olmadan da yapmam bunu. Ama için rahat etmeyecekse sen de gel. Kapım hepinize açık," dedi sakin bir sesle.

Arif'in afalladığını fark ettim. Neden bilmiyorum, ben hiç şaşırmamıştım. Belki de onu babama benzettiğim için böyle hissediyordum. Gitmek için can atan tarafımın mezarına bile uğrayamamıştım. Düşünmek için bir an bile fırsat bulamadığım dakikalardan sonra arabanın içindeydik. Baran Demiroğlu tam karşımda, Arif yanımda oturuyordu. Sol elinde tuttuğu silahı ateşlemeye her an hazır gibiydi. Sağ elindeki telefonla Karan'a canlı konum attığını gördüm.

[redacted]

[redacted]

KAKTÜS TEAM

23. BÖLÜM

Cam Kırıkları

Bir gül dikenine benzerdi zihnimin cam kırıkları, yüreğimin yangını olup göğsüme batması hangi anın cefasıydı?

Bir insanın yüreği, yıllar önce kül olmuş bir ateşin varlığıyla hâlâ yanar mıydı? Gözleriyle konuşan o adama, Baran Demiroğlu'na baktığımda bu soru zihnimin içinde dönüp duruyordu. Ben, yılların izini omzumda taşırken bu yüklere sebep olan adama diktim gözlerimi. Nefes almamı engelleyen dört duvar arasında babamı gördüğüm o adamla karşı karşıya oturuyordum.

Geçmişimin ve geleceğimin köprüsü olan bir ayna vardı gözlerimin önünde. Yılların yükü aramıza girdiğinde, binlerce parçaya ayrılacak bir aynadan bahsediyordum. Ben küçük bir kız çocuğuydum, kırılmış her parçada bir hatıramı saklıyordum. Kaldırdım gözlerimi usulca, bedeninin her zerresine babamın sirayet ettiği adama baktım. İlkin gülümsemek istedim, çok istedim lakin beceremedim. Öğrenmekten korktuğum gerçeklerin acı sillesi, dudaklarımın özlemle kıvrılmasına en büyük engeldi.

Derin bir nefes aldım. Dağ evine geldiğimizden beri verdiğim tek tepki, Baran Demiroğlu'nun dikkatinden kaçmadı. Konuşmaktan çekindiğim dakikaları sorsanız yalnızca şu anı anlatırdım. Ne konuşacağımı, elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırıyordum. "Eflâl..." Uzun bir sessizlikten sonra dedemin dilinden dökülen ilk sözcük, adımdı. Gözlerimi hafifçe kaldırıp, bana bakan gözlere çevirdiğimde iç çektiğini fark ettim, göz bebeklerinde anlam veremediğim bir duygu vardı. "Fotoğraflarına çok seslendim, şimdi sana seslenmek çok tuhaf." Ben, hâlâ karşılık vermeden otururken o da arkasına yaslandı. Çevremizi saran sessizlik, yeniden baş ucuma oturdu. Ona bakmak istemiyordum, baktığım her an babamın izlerini görüyordum.

Bakışlarımı hemen, birkaç adım ötemde oturan Arif'e çevirdim. Şu an bulunduğumuz eve geldiğimde benimle beraber içeriye girmişti, onun varlığı beni güvende hissettiriyordu. İlkin ayakta yanımda beklemiş, ben oturmasını isteyince en yakınımdaki koltuğa oturmuştu. Yengesi olduğum için değil, beni sevdiği için öfkelendiğini görebiliyordum. *Müsait bir zamanda ısıralım insan irisini.*

Elinde tuttuğu telefonun ışığı sürekli yanıp sönüyordu. Bu manzara, Karan ile hâlâ konuştuğunun en büyük ispatıydı. Yanımda istiyordum onu, görürsem geçerdi bütün sıkıntım. "Arif, rahat mısın?" Sırf gerginliğimi azaltmak için sorduğum soruya, başını sallayarak cevap verdi. Böylelikle konuşmak için yaptığım tek girişim, başarısızlıkla sonuçlandı.

Baran Demiroğlu kısık bir sesle, "Sen değilsin ama..." dediğinde ona doğru baktım. "Papatya çayı içmek ister misin? Ya da başka bir şey," derken şömineye odun atıyordu.

"İçmez!" dedi Arif sessizliğini bozarak, gür bir sesle. *Belki boğazımız kurudu!*

Baran Demiroğlu, Arif'in yükselmesine karşılık gülümseyerek doğruldu. "Onu zehirleyeceğimi mi düşünüyorsun?" Aklımdan böyle bir düşünce geçmemişti. Onun bana zarar verme

ihtimali, gözlerini gördüğüm anda zihnimden uçup gitmişti. "Öldürmek istesem sence bunu bir çayla mı yaparım, Tekin? Şimdiye kadar yapmamış olmamın nedeni, şu an yapmak istemem değildir herhalde." Arif'in sert bakışları değişmedi. Baran Demiroğlu karşımıza oturup gözlerini gözlerime dikti. "Sana ulaşmam hiç kolay olmadı. Önce Görkem, sonra Akdoğanlar engel oldu. Tek isteğim, seninle geçirmek istediğim birkaç saatti."

Herkese soyadıyla hitap ediyordu. Peki, bana neden Eflâl diyordu? Belki Görkem olmamdan hoşnut değildi. Demiroğlu da olmadığım için bana adımla sesleniyordu. Boğazıma oturan yumrunun nedeni, onun soyadını almama engel olanın kendisi olmasıydı. Dünyaya gözümü açtığımdan beri bildiğim tek doğru, buydu. Gerçekler böyle miydi?

Tırnak etlerimi yolmaya son verip, "Senden korkuyordum," dedim. İfadesi değişmedi. "Onlar da bana yardımcı oluyordu."

Baran Demiroğlu'nun gözleri kısıldı. "İnsanların sana göstermek istedikleri yüzlerinden başka bir şey göremezsin. Bazen gerçekler sandığından da yakınındadır," dediğinde Arif'e kısa bir bakış attı. "Güven öyle kırılgan bir şeydir ki, bir kere dağıldı mı toparlayamazsın. Bana olan güvenini kim kırdı?" diye sordu. Bu soru, onu geceler boyu uyutmamış gibiydi. Titrediğini fark ettiğim dudaklarımı birbirine bastırıp sertçe yutkundum. "Babam," dedim onun gibi bir ifadeyle.

Duyduğu cevaba karşılık gözlerini yavaşça yumdu. Derin, titrek bir nefes aldı. O da benim gibi babamı her hatırladığında ölüyormuş gibi hissediyor muydu? Nefesi kesiliyor muydu? Evladı aklına geldiğinde o da gecenin kör bir vakti gibi karanlıklar içinde savruluyor muydu?

Daha beterini yaşıyordu. Baran Demiroğlu, evlat hasretini öyle bir çekiyordu ki karşımda son nefesini verecekmiş gibi bakıyordu.

"Günal..." dedi biraz sonra. Babamın adını duyduğumda göğsüm sıkıştı. "Bizi öyle hayatlara sürükledi ki hepimiz çıkmaz sokaktayız. Gerçeği anlatmama izin verirsen seni o sokağın sonunda beklediğimi görürsün, güzel kızım. Bana yüreğini açar mısın?" dedi sakin bir tonla yalvarır gibi.

Kısa bir süre sessiz kaldım. Onun gözlerinin içine bakıp gerçeği kendim aradım. Kalbimde babama ayırdığım yerin kaburgalarıma baskı yaptığını hissediyordum. Duvarlarımı yumrukluyor, sessizce haykırıyordu. Buraya gelmemin sebebi, ondan bir şeyler dinlemekti. Şimdi gözlerinin içine bakarken içime sinen gerçeğin ne olduğunu tam olarak bilmesem bile inanmıştım. Sadece duymaya ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. Kaç dakika konuştum, tam olarak ne anlattım, yüreğimden geçenler dilime döküldü mü, bilmiyordum. Onun dolan gözleri, benim titreyen sesim, ikimizin de acıyla atan kalbi eşlik etti konuşmama. Geçmiş, gün yüzüne çıkıp boynumuza dolandı.

"Nasıl?" dedi her şeyi anlattığımda. "Nasıl seni böyle kandırabilir? Hiç mi düşünmedi bir gün öğrenebileceğini? Bu kadar mı korkutmuşlar benim evladımı?" Artık gözlerinden yaşlar akıyordu ama o bunun farkında değil gibiydi. "O bunları yaşarken ben hiç mi görememişim? Onun gibi inanmışım bizi kandıranlara... Belki de hak etmişim yaşadıklarımı," dedi biçare bir kabullenişle.

Sessiz bir hıçkırık kaçtı boğazımdan. *"Sen öldürmedin mi onları?"* diye sormak zorundaydım. Gerçeği gözlerinden değil, söylediklerinden öğrenmeliydim.

Soruma karşılık gözlerinden yaşlar daha da hızlı akmaya başladı. "Onları en son gördüğüm an, Günal'ın, 'şehir dışına çıkıyorum,' diye beni kandırdığı andı. Sessizce veda edip gittiğini bilseydim bir kere daha sarılırdım ona... Ben her gece o günü tekrar tekrar yaşarken nasıl öldürebilirdim onu? Nasıl?" Devam edemedi. Gözlerini silip ona uzatılan peçeteyi aldı. Ağlarken

utanmıyordu. Gözlerinden akan damlalar kalbime saplanıyordu ve o, bunu bilmeden ağlıyordu. "Ben öldürmedim," dedi biraz sonra. Bu sefer intikam hırsına büründü. "Ama ona zarar verene en beterini yaşatacağım. Onu benden alana, seni benden koparana ecel olacağım. Son nefesimi vermeden intikamımızı alacağım!"

Arif'in elini, elimin üzerinde hissettim. Yavaşça açtı yumruk yaptığım elimi. Avuç içlerime kan oturmuştu. Elimi hafifçe sıkıp bıraktı. *Ben buradayım* demek istiyordu. İyi ki buradaydı.

"Kim?" diye sordum dişlerimi sıkarken. "Kim, niye, neden?" Sesimi yükseltmemi normal karşıladı. Birine işaret verip bana doğru döndü. "Hakkımda çok yanılgın var. Haklısın da..." dedi kafasını eğip. "Hepsini bir bir çözeceğim ve sen gerçekleri kendin göreceksin, güzel kızım," Adamlardan birinin bana doğru uzattığı telefonu alıp ekrandaki videoyu oynattım. "Bu video Akdoğanların benim yaptığımı sandığı o patlamaya ait. Tekin baksın bakalım, oradan çıkan kimmiş."

Benim patlamadan falan haberim yoktu. Bunu Baran Demiroğlu'nun yaptığını sanmalarından ise hiç haberim yoktu. Büyük, depo gibi bir yerin patlamasının ardından başka bir kamera açısından farklı bir görüntüyü izlemeye başladık. Ali Demiroğlu arabasının içinde oturup depoya doğru bakıyordu, onun silüetinin netleşmesi için videonun parlaklığıyla oynanmıştı.

"Bu adamın derdi ne?" dedi Arif öfkeyle. "Neden bize sen yapmışsın gibi gösterdi? Senin yeğenin değil mi bu adam?"

Baran Demiroğlu'nun çenesinin kasıldığını gördüm. "Kendi kanından olan biri de ihanet eder, Tekin," dedi sert bir üslupla. "Hatta bazen en çok, kanından olan ihanet eder." Birinin getirdiği dilaltı hapını içip yeniden bize doğru döndü. "Eflâl, Akdoğanlara gittiğinden beri her şeyi daha da dikkatli incelemeye başladım. Beni farklı bir adam gibi gösterenin Ali olduğunu bilmiyordum. Bunu öğrendiğimde, o çoktan senin karşına çıkmıştı."

Kafam allak bullak oldu. Ailemi Ali Demiroğlu mu öldürmüştü? Yoksa onun arkasında da mı başka biri vardı? Neden bize bunu yapmış olabilirdi? Onlardan uzakta bir hayat sürerken ailemin öldürülmesinin Baran Demiroğlu ile bağlantısı mı vardı? Beynim patlayacakmış gibi hissediyordum.

Arif telefonu elimden alıp kıracak gibi tuttu. "Arkasında kim var? Sen mi bulursun, biz mi bulalım?" diye soğuk bir sesle sorduğunda, Baran Demiroğlu gülümsedi.

"Artık siz hiçbir şeye karışmayacaksınız," dedi arkasına yaslanıp. "Sizin devriniz bitti."

Kaşlarım havalandı. "Bu ne demek oluyor?" diye kibar bir şekilde sordum fakat Arif benim kadar kibar değildi. "Buna sen mi karar veriyorsun? Yengemin güvenliği ile ilgiliyse bizi köşeye itemezsin! Abim karar verir!"

Baran Demiroğlu kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Hayır. Buna artık ben karar veririm. Abin bundan sonra Eflâl'in yanına bile yaklaşmayacak. Şimdi ona söyle, evin etrafında keskin nişancılar var. Ne içeri girebilir ne de sizi dışarı çıkarabilir. Ama istiyorsan sen gidebilirsin. Eflâl burada kalıyor," dedi itiraz kabul etmez bir sesle.

Arif, "Yanlış adamlara çatıyorsun!" diyerek ayaklandı. Telefonunu kulağına koyup odanın diğer köşesine doğru sert adımlarla yürüdü.

"Akdoğanlarla derdin ne?" diye şaşkınca sordum. "Daha sana tam olarak inanmadığım hâlde nasıl onların bu işe dahil olmayacağını söyleyebilirsin? Ben istedim diye seni benden uzak tuttular. Onların olayla bir ilgisi yok!"

"Eflâl," dedi tebessüm edip. "Senin hiçbir şeyden haberin yok."

Söylediğini beynimde anlamlandırmaya çalıştım. Neden haberim olmayabilirdi? Beni Akdoğanlardan ayrı tutacak ne sebebi olabilirdi? Belki de bir çıkar çatışmasıydı. Karanlar ona bir zarar mı vermişti? Belki de kısasa kısas deyip onlar da maddi zarar vermiş olabilirlerdi. Karan'ın söylemek istediği şey bu muydu? Neden kendimi bu fikre inandırmak isteyecek kadar çaresizdim?

Arif kısık sesle telefonda konuşurken gözleri benim üzerimdeydi. Şehre uzak bir yerde, bir dağ evindeydik. Karan'ın evin etrafında olduğunu biliyordum, içeri girmek istediğini de. Ortamın gerileceğini bildiğim için Arif'e, "Karan'ın dahil olmasını istemiyorum," demiştim. Karan, sinirine hâkim olamıyordu. Eğer içeri girerse birinin canı yanabilirdi. Benim meselemde kimsenin tek bir damla kanı dökülsün istemiyordum. Karan'ın elini tutmayı çok istesem de şu anlık böylesi daha iyiydi.

"Tamam, abi," dedi Arif birkaç saniye sonra. Yeniden yanıma oturduğunda direkt olarak Baran Demiroğlu'na bakıyordu. "Yarım saat daha verdi. İyi değerlendir." Arif'in buz gibi sesi, Karan'ın sabrının sınırını bana yeniden hatırlattı.

Baran Demiroğlu'nun kızarmış gözlerine alaylı bir ifade yerleşti. "Burada oturmana izin veriyorsam Eflâl'in kendini rahat hissetmesini istediğimden. Beni sinirlendirmeye çalışma, delikanlı. Bazı şeyleri koparıp atmam saniyelerimi almaz," dedi. Sesindeki tehditkâr ton, ürpermeme neden oldu.

"Arif benimle beraber ve ona bir şey yaparsan bana da yapmış sayılırsın!" diye Arif'in konuşmasına izin vermeden araya girdim. "Daha seninle problemlerimizi halledemeden başka şeylerle kafamı bulandırma. Bana ailemin katilinin kim olduğunu ve bunu neden yaptığını söyle. Oğlunu kim öldürdü, Baran Demiroğlu?"

İsmiyle hitap ettiğim için kaşları çatıldı. "Dede" dememi beklemiyordu, değil mi? Yılların nefretini birkaç saatte atamazdım. Emin olmam, ona gerçekten inanmam gerekiyordu.

"Ali, her zaman kindar ve egoist bir çocuktu," diye söze başladığında gözleri boşluğa takıldı. "Babasını kaybedince daha agresif oldu. Abimin emaneti deyip sahip çıktım ama hiçbir zaman akıllanmadı. Babasının istemediği ağalık bana geçti diye yıllarca bana kin besledi. Mecbur kalıp devraldığım görevi yerine getirirken onun benimle olan iç savaşıyla mücadele ettim." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Ben sadece içinde savaşıyor sanıyormuşum da neyse..." deyip devam etti: "Günal gittikten sonra onda

olan değişikliği fark etmem gerekirdi. Hem kızımı hem de oğlumu kaybetmiştim. Acılıydım, yaralıydım. Ali'nin dertleri ile uğraşacak zamanım yoktu. Önce kendi acımı dindirmeliydim."

Bir süre sessiz kaldı. Dikkatle onu inceledim. En büyük dert bende sanıyordum. Baran Demiroğlu çok çaresiz ve yalnız görünüyordu. Babamın, mezarda acı içinde kıvrandığını hissettim. Kalbime bir ağırlık çöktü.

Titrek bir nefes aldı. "Günal'ı aradım yıllarca. Karşıma hep başka dertler çıktı. Ona her ulaştım dediğimde başka bir yere savruldum. Bilemedim onu bulmamı engelleyenin yanı başımdaki biri olduğunu, saçma hırslarına yenik düşüp beni evlatlarımdan ayırdığını." Gözleri, onu anlamamı ister gibi bakıyordu. "Ben ona baba olmaya çalıştım ama o bana ecel oldu, kızım... Bilemedim," derken benden özür diler gibi bakıyordu.

Kasıldığımı hissettim Beni ailemden ayrı koyan bir hırs mıydı? Basit, çocukça belki de dişe bile dokunmayacak bir ağalık hırsı mıydı?

Cesaretimi toplayıp, "Ne zaman anladın?" dedim. "Onunla beraber bize bunu yapan kim?"

Elindeki mendille yanaklarını sildi. "Can dostum," dedi sesi titrerken. "Yıllardır koynumda beslediğim başka bir yılan. Atacağım her adımı önceden bilen ve buna engel olan başka bir soysuz!" diye sesini yükseltti.

Hâlâ inanamıyordum. "Bu... Bu onların benden kopmasına sebep olamaz! Bu kadar basit bir sebeple kopamazlar benden!" Benim de sesim yükselmişti. Kanımdan olan, canımı yakıyordu. "Başka bir sebebi vardır. Sen de onlara bir şey yapmışsındır. Sadece bu olamaz! Bu sebeple olamaz, hayır!" Arif, kolunun altına çekip bana sarıldığında "hayır!" diye bağırmaya devam ediyordum. "Beni de öldürselerdi o zaman. Onları... Ben de ölseydim!"

"Şş..." dedi Arif saçımı okşarken. "Ağlama, yenge. İstersen biraz temiz hava al. Ya da çıkalım buradan. Abim sana gerçekleri getirir," dediğinde, aklıma kendi abim geldi ve Arif'ten uzaklaşarak Baran Demiroğlu'na baktım.

"Abim kaç yıldır nasıl anlamaz bunu? Nasıl senin suçsuz olduğunu çözemez? Ben yıllarca sen beni bulamayasın diye ailemin mezarına bile gidemedim! Şimdi karşıma geçip bana 'Benim suçum günahım yok' diyerek susamazsın!" Gerçek, canımı yakıyordu. "Nasıl?" dedim daha kısık bir sesle. "Yıllarım gitti benim..."

Baran Demiroğlu bir anda ayaklandı. "Bundan sonrasını seninle yalnız konuşmam gerekiyor. Tekin sana zarar vermeyeceğimi anlamıştır umarım," diyerek Arif'e baktı. Arif hışımla ayağa kalkıp, "Ölüm çıkar, ben çıkmam!" dedi.

Ben de ayağa kalktım. "Neden yalnız konuşuyoruz? Arif'ten gizli bir şeyim yok!" diye üstüne basa basa konuştum.

Baran Demiroğlu eliyle birine işaret yaptı. "Ama onun var," dedi sakin bir sesle. *Bu ne demek, Lâl? Arif senden ne saklıyor olabilir?*

"Yapma!" dedi Arif, duyduğumuz şeyi reddetmeden bana bakıyordu. "Bırak, kendimiz halledelim. Sen, bizim meseleye karışma!" dedi hiddetle.

"Arif," dedim koluna dokunarak. "Benden ne gizliyorsun?" Kendi sesimin sakinliğinden ürktüm. Duygularım birbirine girmişti. Bugün ilacımı içmiş miydim?

Alnını kaşıdı. "Yenge," dedi huzursuz bir sesle. "Lütfen, önce abimle konuş. Seni yalnız bırakmam. Sen abimle konuşursan, her şeyi anlatır sana. Anlatacaktı da! Tamam de, çıkalım şuradan. Gerçeği ondan dinle!" dedi telaşlı bir şekilde.

"Şimdiye kadar neyi bekledi abin?" diye yarı alayla yarı sinirle sordu Baran Demiroğlu. "Tekin'i dışarı çıkaralım," dediğinde, bana onayımı almak ister gibi bakıyordu.

Birkaç saniye düşündüm. Zihnimi istila eden düşüncelerin arasına Karan'ın bugün bana bakışı yerleşti. Yüzümü sertçe sıvazladım. Bugün bu evden bir cenaze çıkacaktı. Kimin öleceğine ben karar verecektim. Ruhumun cellâdının ben olmadığımı, Arif'in endişeyle bakan gözlerinde görüyordum.

Ona dönüp sarıldığımda cevabımı anlamış olacak ki beni bırakmayacağına dair şeyler söylemeye başladı. Ayrıldığımda onu dört tane adamın güçlükle zapt ettiğini görüyordum ve hâlâ bağırıyordu. "Abimi dinle!" diye bağırışı, yüzüme acı bir tebessümün yerleşmesine neden oldu.

"Gerçeklerin er geç ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır, Arif," dedim hissiz bir sesle. "Karan'a, kararıma saygı duymasını gerektiğini söyle." Birkaç kişi daha onu tutup dışarı çıkarmaya çalışırken devam ettim: "Geleceğim; ama eksik, ama yarım... Elbet geleceğim." Arif'in benden duyduğu son sözler bunlar oldu, ardından da kapı yüzüne kapandı. Son günlerimin tanığı olan Akdoğanlar, kapının ardında kalmıştı.

Kimi insan gelir, değiştirirdi hayatınızı. Kalbimin kıyısını liman belleyen sevdiklerim, beni arkalarında bırakıp gidiyordu. Benim geçmişim ve geleceğim, bir araya gelmiyordu. Eski hatıralarım bir bataklıkta dibe çekilmeyi beklerken, yaşanacak anılarım, her şeye rağmen gözlerini gökyüzüne dikiyordu.

Gerçeklerin her zaman ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardı, Arif'in gözlerinde gördüğüm telaş, bunun en büyük ispatıydı. Birkaç adamın zorla zapt ettiği Arif, gözlerimin içine *yapma* der gibi bakıyordu. Çok geçti, akşam olmuştu. Karanlık göğün altında ben ve Baran Demiroğlu duruyorduk. Kayan yıldızlar, avucumda toza dönüşüyordu.

Benden saklanan gerçek, gün yüzüne çıkmayı bekliyordu. Bu düşüncem kor olup içimi yakarken bakışlarım, birkaç adım ötemde beni izleyen Demiroğlu'na ulaştı. "Beni dinlersen gerçeğe ulaşacaksın, Eflâl." Dinlemeyi çok istemiştim günlerdir, doğruları duymak için çırpınmıştım bir kuş edasıyla.

Bugün, dünya henüz dönerken ve güneş içimi ısıtırken karşımdaki adama ilk adımı attım. "Seni dinliyorum. Dinlemek istediğim adamı dışarıda bıraktım, seni dinliyorum," dediğimde içimi saran korku, biraz sonra kalbimdeki tek duygu olacaktı.

Suyundan bir yudum aldı. "Korkuyorsun," dedi içimi okuyormuş gibi. "Gerçekleri duymaktan çok korkuyorsun. Bu kadar çabuk mu bağlandın onlara? Bu kadar çabuk mu kapıldın onun rüzgârına?"

Alt dudağımı sertçe dişledim. Kanın keskin tadı dilime değerken sessizce yalvarıyordum Allah'a, korkum gerçek olup karşıma dikilmesin, sevdiğim insanlar bana tabut olmasın diye. Gerçeği iliklerimde hissediyordum ve içimde yankılanan dualarım son bulmuyordu. Umut, küçük de olsa yakamı bırakmıyordu.

"Yapma," dedim kısık bir sesle. "Lütfen daha da zorlaştırma."

Cevap vermedi. Ay, yavaş yavaş yükselmekteydi. Şöminede yanan ateşin sıcaklığını yüzümde hissediyordum. Ateşin ikimizin yüzüne doğru vuruşu, bana kaderimizi hatırlatıyordu. Gözlerime dikkatle bakmaya başladı. Gözlerimin içinde bir şey arıyormuş gibi bakışlarını bir saniye ayırmadı. Biraz sonra söze başladığında nefesimi tutup onu dinledim. "Yıllardır," dedi kısık bir sesle. "Onun yanına gittiğim günlerde dinmez gözyaşım. Toprağını ıslatana kadar durmaz, akar." Sesine yerleşen acı tonla devam etti: "Bir gün yine mezarının başında ağlarken rahatsızlanmışım. Gözlerimi açtığımda hastaneydim. Nasıl bayıldığımı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, bilincim kapanmadan önce birinin 'Orada değil,' dediğiydi." Sertçe yutkundu. "İlk başta anlamadım. Ses beynimde yankılanıp durdu. *Orada değil. Orada değil. Orada değil...* Bir gün içime bir kurt düştü. Yapamam, dayanamam dediğim şeyi yaptım."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Tırnaklarımı derime saplarken, aklımdan geçen şeyi söylemesin diye içimden haykırdım. Ruhumun uçurumlarında bir vaveyla koptu. Kayboluşumun başlangıcı olan sesini duyduğumda gerçekliğe adım atmıştım. "Mezarlarını açtırdım," dedi zar zor konuşuyormuş gibi. "Gerçek olmasını istemediğim gerçekle yüzleştim. Boştu. Bomboştu." Söyledikleri zihnimde karşılık bulmuyordu.

Bütün gerçeklerim bir bir yıkılıyordu, enkaz olan ruhum muydu, bilmiyordum.

Kafamı sağa sola salladım. "Ne?" diye sordum inanamayarak. "Nasıl olabilir bu? Ne demek oluyor? Boşsa, bu demek oluyor ki..." Devam edemedim. Boşsa onlar yaşıyor olabilir mi, diye soramadım. Çünkü olamazdı, imkânsızdı. Onların naaşını Türkiye'ye abim getirmişti. Olamazdı. Otopsilerine bile Yasin abim ve babası Ahmet amca girmişti.

Boştu. Bomboştu. Kalbimi beraberinde gömdüğüm mezar boştu, yıllarca toprak altına gömülü hatıralarım canımı yakıyordu.

Bir gün onları ziyaret edebilmek için vazgeçemeyeceğim bir şey yoktu. Mezarlarına bir kere su dökebilmek, iki kırmızı gülü ellerimle topraklarına dikmek, onları çok özlediğimi söylemek için veremeyeceğim şey yoktu. Şimdi ise yanlarına gidebileceğim bir mezarlarının bile olmadığını öğreniyordum. Kendimi yersiz yurtsuz gibi hissediyordum. Köklerimden koparılmış, parçalara ayrılmıştım sanki. Evet, mezarlarına hiç gidememiştim ama oradaydı. Gidemesem de oradaydı. Ellerim, boğazıma doğru uzandı. Boğuluyormuş gibiydim.

Eflâl Görkem'in Demiroğlu olup mutlu bir hayat yaşadığı bir yer var mıydı? Belki başka bir evrende, güller içinde... Yanımda annem, solumda babam varken...

Ağlıyordum. Baran Demiroğlu ne zaman yanıma gelmiş ve bana sarılmıştı, bilmiyordum. Tek bildiğim, daha fazla ağlamama neden olan o kokuyu aldığımdı. *Babamın kokusu.*

Kendimi onun kollarına bıraktım. Ona sıkıca sarılarak ağladım. "Babam!" dedim canımdan can giderken. "Babam. Canım babam. Neredesin? N'olur gel! N'olur bu sefer ölme, baba! Annemi de al gel, n'olursun!" Sesli bir hıçkırık kaçtı boğazımdan. "Beni de..." dedim feryat ederek. "Beni de götür!"

"Şş..." dedi Baran Demiroğlu, saçlarımı okşarken. "Ağlama, güzel kızım. Ağlama, canımın parçası. Ağlama," derken kendisi de ağlıyordu. "Ölmek kolay. Günal'ım kolay yolu seçmiş. Biz

yaşayacağız. Onun için, senin için, bana bıraktığı emaneti için yaşayacağız," dediğinde beni değil, daha çok kendini inandırmak ister gibiydi. "Gitmek yok. Artık hiçbir yere gitmek yok!" deyip beni göğsüne daha da sıkı bastırdı. Canından canını bulmuş gibi sarılıyordu.

Kalbim ağrıyordu. İkimizin sesli iç çekişleri yankılanıyordu odada. Acı içinde yanan iki kalbin acısına şahitlik ediyordu duvarlar. Yasını tuttuğu ölümlerin figanıyla, kavrulan yüreklerin yangınına tanık oluyordu taş ev. Bir baba, bir evlat ağlıyordu kaderin çıkmazında. Keder, sadık bir dost olup baş ucumuza oturuyordu. Elimizden sıkıca tutuyor ve bırakmıyordu bizi. Geçmişim acıyordu.

İnanmak istemiyordum hâlâ. Onlara her gitmek istediğimde içimde yanan ateş daha da harlanmıştı. Bir gece vakti onlara koşarken yakalamıştı abim. Kolumdan tutup beni eve getirmişti. *"Ölmek mi istiyorsun?"* diye bağırmıştı. *"Bir daha bunu yaparsan seni affetmem, Eflâl! Gitmeyeceksin! Sen ölmeyeceksin. Yaşayacaksın!"* diye azarlamıştı beni.

Yutkunamadım. Kaybolmuşluk hissi, göğüs kafesimin içine sızıyordu.

"Yavrum," dedi Baran Demiroğlu ikimizin de gözyaşları yavaş yavaş kururken. "Titriyorsun sen." Üzüntüden titrediğimi söyleyemedim. "Sıcak bir şeyler iç. Belki de tansiyonun düşmüştür. Bir şey yemek ister misin?" dedi bir baba gibi. Daha da acıdı canım.

Cevap vermeden ondan yavaşça uzaklaştım. Derin bir nefes çektim içime. Çatallaşmış sesimle, "Lavabo ne tarafta?" diye sorduğumda, birini çağırıp beni lavaboya götürmesini söyledi. Ayağa kalktım ve başımın dönmesini umursamadan sarsak adımlarla yürüdüm. İçeri girip kapıyı kapattım. Aynada gördüğüm, annemden aldığım gözlerim kıpkırmızıydı. Paramparça olmuş gibi hissediyordum. Gözlerim şişmiş, makyajım akmıştı ve korkunç görünüyordum. Sert hareketlerle yıkadım yüzümü acımı almasını ister gibi. Kulağımda o anın hatıraları yankılandı.

"Alo?" dedim telefonu açarken heyecanla. "Anne, sen misin? Nerede kaldınız? Elbisemi çok merak ediyorum. Ne zaman geleceksiniz?" Telefonda duyduğum ses, anneme ait değildi. Bu ses, uzun bir süre kâbuslarımı süsleyen adama aitti. İlkin annemle babamın ismini söyledi. Tanıyıp tanımadığımı sordu, Aldığı cevaptan sonra oturmamı söyledi. İkiletmeden dediğini yaptım. "Başınız sağ olsun," dedi. "Alysia ve Günal Demiroğlu vahim bir trafik kazası sonucu hayatlarını kaybettiler. Birazdan bir ekip gelip sizi..."

Devamını duyamadım. Bayılmıştım. Ayıldığımda elimde telefonla halının üzerinde yatıyordum. O halının üzerinde büyüdüm ben. O halının üzerinde çocukluğumu, hayallerimi, umutlarımı kaybettim. Saatlerce ağladım. Ne ekip geldi ne de başka biri. Gece güne döndü, ben hıçkıra hıçkıra, feryat ede ede ağladım.

Onlara gitme isteğiyle ayağa kalktığımda, ağlamaktan şişen gözlerim yüzünden yanlış bir adım attım ve düştüm. Kafamı çarptıktan sonrasını hatırlamıyordum. Bir hastane odasındaydım. Başımda Yasin abim ve Ahmet amca vardı. Onlar da aynı şeyi söylemişlerdi. "Başın sağ olsun."

"Olmasın!" diye bağırdığımı hatırlıyorum. "Her şey olsun ama başım sağ olmasın!"

Sicim gibi gözyaşları döküldü gözlerimden. Genç kızlığım gömüldü toprak altına, çocukluğum kaldı bir tek yanımda.

Yıllarca onlara olan hasretim yüzünden oradan oraya savrulmuştum. On yedi yaşında genç bir kızın acı tecrübesi olarak kalmıştı yaşadıklarım. Vahim bir trafik kazası... Hayatım gibi.

Kendimi sakin olmak konusunda teskin ederek, yüzüme soğuk su vurup lavabodan çıktım. Aynı odaya geldiğimde Baran Demiroğlu'nu elleri ceplerinde, camın önünde dururken gördüm. Geldiğimi fark etti ama bana bakmadı. Sanki göreceği şeyden korkuyor gibiydi. "İyi misin?" diye sordu. Yanına gelip, kollarımı göğsümde bağlayarak durdum. "Yanındaki sehpanın üstünde çay var. İç, için ısınır."

Dediğini yaptım. Boğazım ağrıyordu. Çay iyi geldi, yavaş yavaş içtim. İkimiz de sessizdik. Daha bitmemişti. Hatta en kötülerini bile duymamıştım, hissediyordum. İkimiz de beni duyacağım şeylere hazırlamak ister gibi sakince bekliyorduk.

Çayımı bitirdiğimi anlayınca yavaşça bana doğru döndü. "Oturalım mı?" dediğinde kafamı sallayarak onayladım onu. Karşılıklı oturduk, direkt olarak gözlerime bakıyordu. "Sana ulaşmaya çok çalıştım. Varlığını öğrenince aramadığım yer kalmadı. Ne Türkiye ne Almanya ne de başka bir yer. Bana engel olan sadece onlar değildi," dedi. "Yasin Görkem, sana ulaşamamam için elinden gelen her şeyi yapıyordu."

Burukça gülümsedim. "Doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyordu." Hayatımın tek doğru yanı, abimdi.

Hayır der gibi salladı kafasını. Kaşlarım çatıldı. "Senin hayatını araştırırken birçok şey öğrendiğim. Senin bilmediğin, senden gizlenen gerçekler. Bunu bile bile yapan ve utanmadan senin yüzüne bakan adamlar..." dedi nefretle.

"Abim mi?" dedim inanamayarak. "Ne gizleyecek ki benden? Gizlemez."

"Görkem biliyordu," dedi sakince. Duyduğum cümle, bir tokat olup yanağımda yankılandı. Bir anlığına idrak edemedim. Neyi biliyordu? Söyleyeceği şeyin beni yaralayacağının farkındaydı. Yavaşça kapatıp açtı gözlerini. "Mezarların boş olduğunu biliyordu."

"Ne?" dedim hiddetle. "Olamaz böyle bir şey. Abim yapmaz! Bilseydi saklamazdı benden. Neden saklasın? Neden yapsın böyle bir şey? Abim ya o benim. Yapmaz!" diye bağırdım. "Yanlış biliyorsun, abim değildir o. Biliyor sanıyorsundur ama bilmiyordur o. Kandırmışlar seni!" Yanımda olan, sığındığım tek limandı abim. Bana kucak açandı, geçmişimin tek şahidiydi.

Dudaklarını birbirine bastırıp, "Üzgünüm," dedi. "Keşke böyle olmasaydı."

Koltuğun kenarlarını sertçe tuttum. "Yasin Görkem ya o. Kanımdan olmasa da canımdan abim o benim. Neden saklasın? Benimle beraber ağlayan adam, mezarlığa adım atmayayım diye beni yalnız bırakmaya korkan adam neden saklasın? Söylerdi! Çok seviyor o beni. Vallahi billahi çok seviyor. Yapmaz o böyle bir şey!" dedim hızlıca. Sesim gibi tüm bedenim titriyordu.

"Bazen en çok sevdiklerimiz yaralar bizi, Eflâl," dediğinde olduğum yere sindim. Beraber yıllarımı geçirdiğim adam, her düştüğümde bana elini uzatan o adam, nasıl saklamıştı bunu benden? Ne gibi bir sebebi olabilirdi? Olmalıydı. Yoksa bana böyle bir şey yapmazdı. Yasin Görkem bana ihanet etmezdi. *Lütfen, geçerli bir sebebi olsun* diye yalvardım. *Lütfen, Allah'ım.*

Baran Demiroğlu dikkatle bana bakıyordu. "Bazı yaralar kapanmaz. Kabuk bağlar ama durmadan yine kanar. Keşke en güvendiğin yerden vurulmasaydın, güzel kızım," dedi hüzünlü bir sesle. Yüzüme acı bir tebessüm yayıldı. "Daha beteri var, değil mi?" diye korkarak sordum. Bana doğru hafifçe eğildi. "Akdoğanlara güveniyor musun?" dediğinde kalbim bir anlığına atmayı bıraktı.

Şu an bulunduğum evin birkaç metre ilerisinde bekleyen adamlara güveniyor musun, diye mi soruyordu? Âşık olduğumu daha kendime bile itiraf edemediğim adam kadar beni koruyup kollayan, saçımın bir teline zarar gelse bu evi başına yıkacak adamlara mı güvenip güvenmediğimi soruyordu? Günlerimi geçirdiğim, bana yeniden umut olan adamlara nasıl güvenmeyeceğimi düşünürdü?

"Evet," dedim düşünmeden. "Abim beni onlara emanet etti. Nasıl güvenmem?"

Kaşları çatıldı. "Polis korumasından çıktığının ertesi günü başına gelen olayı benim yaptığımı mı sanıyorsun?" dediğinde, "Artık senin olduğunu düşünmüyorum. Ali miydi?" diye sordum. "Hayır," dedi hızlıca. "Benimle ilgili değildi."

Bir an yutkunamadım. Karanların yaptığını iddia etmeyecekti, değil mi? O gece bana vuran adamın sesini tanıyordum. Akdoğanların hiçbirinin sesi öyle değildi. Hem Karanlar bana

zarar vermek istemezdi ki? İsteseler başka zaman yapabilirlerdi. Karan'ın karnım ağrıdığı zaman bile gözüne yerleşen endişeyi hatırladım. Bu imkânsızdı. Karan bana zarar vermezdi.

"Saçmalıyorsun artık!" dedim sinirimi gizlemeden. Onlardan bazı konularda şüpheleniyordum ama bu olayla ilgileri olmadıklarına emindim. "Onlar bana zarar vermez. Vermiş olsalar beni neden evlerinde ağırlasınlar? Bu saçmalık!"

Dediğimi umursamadan ayağa kalktı. "Seni biriyle tanıştıracağım. O zaman kendi gözlerinle görüp inanırsın," diyerek kafasıyla işaret etti. "Hadi gel," dedi ve odadan çıktı.

Aklıma düşen şey yüzünden olduğum gibi kalakaldım. Kaybolan kişi... *Alptekin.* Herkesin yokluğu yüzünden meraklandığı kişi... Tanışmak istemeyeceğin biri... *"Sevdiğimiz birinden haber alamıyoruz dünden beri." "Affet beni, affet, gül güzeli." "Bu akşam eve geldiğimde her şeyi konuşacağız."*

Karan, sen ne yaptın?

Baran Demiroğlu'nun peşinden giderken kulaklarım uğulduyordu. Her bir bakış, bir söz, inanmak istemediğim ifadeler, kendimi kandırdığım dakikalar zihnimi ele geçiriyordu. Onlarla geçirdiğim haftalar kısa bir fragman gibi beynimde dönüyordu. Tanışmak istemeyeceğim o kişi şimdi buradaydı am kimdi? Karan'la ilgisi neydi? Ben nasıl bir oyunun içindeydim?

Aşağı kata indiğimiz sırada dışarıdan bir gürültü geldi. Baran Demiroğlu, "Reşat!" diye seslendi. Reşat olduğunu anladığım adam yanımıza gelip, ellerini önünde birleştirerek beklemeye başladı. "Şunların eyerini düzgün bağlayamadınız mı? Uzak tutun!" Bana doğru baktığı esnada tırabzandan destek alarak ayakta duruyordum. "Senin için sabrediyorum. Yoksa şimdiye kadar çoktan..." dedi öfkeyle.

Bir şey diyemedim. Çok sinirliydi. Onu bu kadar öfkelendirecek şeyin beni öldüreceğini biliyordum. Dışarıdakiler biraz daha sabretmeliydi. Geleceğim, demiştim. Ama eksik, ama yarım, elbet geleceğim. Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum

ama hiçbir zaman kaçak oynamamıştım. Soracak bir hesabım varsa, beni kimse tutamayacaktı.

Reşat aldığı emirle koşar adım yanımızdan ayrılırken biz de aşağı kata inmiştik. Karanlık, izbe bir yerin önünde durduğumuzda Demiroğlu bana doğru döndü: "Yanındayım," dedi omzumu hafifçe sıkıp. "Yalnız değilsin bundan sonra. Sakın kendini kimsesiz hissetme. Ben varım."

İyi hissetmem gerekirdi, değil mi? Hissedemedim, daha çok korktum. Yalnızlığımı bölüştüğüm insanların hayatımdan çıkacağını ima ediyordu. Onları kaybetmek istemeyen yanım *kaç git* diyordu buradan; *bırak, bildiğin gibi saf kalsın her şey, karışmasın içine yalanlar.* Yapamadım. Yüzleşmezsem bir daha rahat nefes alamayacağını bildiğim yanımı dinledim ve o kapıyı araladım.

Rutubet kokan oda, abimin söylediği şeyi hatırlattı. *"Hatayı hatayla telafi edemezmişsin."* Hangi hatanız beni öldürecek, abi? Hangi hatanızın bedelini güvenimle ödeyeceğim? Bir daha nasıl güleceğim? En kötüsü, bir daha nasıl seveceğim?

Göreceğim şeyden önce durup derin bir nefes aldım. Belki de yargısız infaz yapıyordum. Karan'ın sarılışını getirdim aklıma, onunla her göz göze geldiğimde titreyen kalbimi, elini tuttuğumda hissettiğim o duyguyu, göğsünde uyuduğumda içime dolan huzuru, tenime değen teninin nasıl yaktığını, güldüğünde gerçekten yaşadığımı hissettiğim dakikaları, varlığının verdiği güveni... Bunlar yalan olamayacak kadar gerçekti. Şimdi rüya gibi gelse de uyandığımda yüzümdeki o gülümseme kadar gerçekti. Onu bu kadar çabuk yargılayamazdım. Gözlerinde gördüğüm sevgiye haksızlık edemezdim. Kalbimdeki yerine ihanet edemezdim.

Küçük bir adım attım karanlığa doğru. Duyduğum kesik nefesin sahibine doğru yavaşça yürüdüm. "Kimsin?" dedim kısık bir sesle. Cevap gelmedi. Gözlerim karanlığa alışana kadar bekledim. Pencerenin önünde, elleri tavandan bağlanmış birinin varlığı çarptı gözüme. Ay ışığı bedenine vuruyordu. Çıplak göğsünde kurumuş kan lekelerini gördüm. Adımlarım kesildiğinde baygın olduğunu fark ettim. Yüzünü seçemiyordum.

"Işığı açın," dedi Baran Demiroğlu.

Floresan, cızırdadıktan sonra odayı aydınlattı. Gördüğüm yüz, bir adım geriye doğru gitmeme neden oldu. Dağılmış yüzün sahibini tanımıyordum. Tanısam bile bu hâldeyken kim olduğunu anlayamazdım. İki kaşı gibi dudağı da patlamıştı, sağ gözünde koyu bir morluk vardı. Elmacık kemiklerinden süzülen kanlar tazeydi. Boynundaki morluğun muhtemelen nedeni olan ipi, ayak ucunda gördüm. Göğsünün üstü kanla kaplıydı. Karnının üstünde büyük bir morluk vardı.

Bir an yutkunamadım. İçim acıdı. Kim olduğunu, neden burada olduğunu bilmediğim adamda açılan yaralar ellerimin titretmesine neden oldu. Tenim karıncalanırken, "Kim bu adam?" diye sordum.

Baran Demiroğlu bana doğru yaklaştı. "Bu şekilde tanıyamazsın tabii..." dedi yaptığı şeyden gocunmayarak. "Uyandırın!" dediğinde adamlardan biri, bir kova suyu yaralı adamın yüzüne çarptı. "Şimdi tanırsın." dedi soğuk bir sesle.

Adam, suyun etkisiyle bir anda kendine gelip debelenmeye başladı. "Bırakın lan!" diye bağırdığında duyduğum ses yüzünden, korku, bedenimi ele geçirdi. O'ydu. Bana o gece *"Azrail'ine mi geldin?"* diye soran adamdı. Hiç unutmayacağım o ses tonu, aynı o geceki gibi öfke doluydu. İrkildim ve yeniden bir adım geriye gittim. "Eli bağlı adamı dövmek kolay tabii Hepinizin..." Patlamış dudağından dolayı peltek çıkan sesini kesen şey, yüzüne yediği sert tokattı. Kafası sola doğru dönerken sinirle bağırdı. Bir anda bana doğru döndüğünde göz göze geldik.

Dünya mı dönmeyi bırakmıştı, gördüğüm bir çift gözün ona olan benzerliği mi böyle hissettirmişti, bilmiyordum. Elimle ağzımı kapatıp ona baktığımda o da benim varlığım karşısında şoke oldu. O, beni tanıyordu. Ben ise onun Karan'a benzeyen gözlerinden başka bir şey bilmiyordum.

"Sen..." dedim inandığım tüm şeyler başıma yıkılırken. "Sen onun nesi oluyorsun?"

Zar zor yutkundu. "Böyle olmasın isterdim," deyip ağzındaki kanı tükürdü. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Her şey benim suçum. Özür dilerim. N'olur, onu suçlama. Ben yaptım. Benim hatam!" dedi hızlıca. Bana doğru yaklaşmaya çalıştı ama ellerindeki ip ona engel oluyordu.

"Neden?" dedim gözlerimi onun gözlerinden ayıramadan. Dizlerimin üstüne çökmemek için kendimi zor tutuyordum. "Sen onun nesi oluyorsun? Neden yaptın? Konuş!" diye bağırdım ona doğru yaklaşıp. "Ne garezin vardı bana? Ben sana ne yapmış olabilirim? Neden öldürmek istedin beni?"

"Hayır, hayır. Ben seni öldürmek istemedim. Hataydı. HATAYDI! Bile isteye yapmadım. Başkası sandım. Seni başkası sandım!" dedi hızlıca. Karan'ın gözlerine benzeyen gözleri, kan çanağı gibiydi. Bu şekilde bile ona öyle çok benziyordu ki gerçeği, duymadan bile anlamıştım. Korktuğum başıma gelmişti. Burukça gülümsedim sadece. Gözlerimden yaşlar birer birer akıyordu. "Neden?" diye sordum tekrar. "Neden bana bunu yaptınız?"

Karnına sert bir yumruk yediği için cevap veremedi. Boğazından çıkan acı dolu bir nidanın ardından ağzından kan geldi. Dayanamadım. Arkamı dönüp kusmaya başladım. İçimde açılan yarayı da götürmesini isteyerek, öğürerek kustum. Midem çıkacak gibi oldu, duvardan destek aldım. Gözyaşlarım durmadan akıyordu. Artık ne hissedeceğimi bilmiyordum. Karman çormandım.

Baran Demiroğlu'nun elini omzumda hissettim. "İyi misin? Biraz oturmak ister misin?" Uzattığı mendili alıp ağzımı sildim. "Sonra konuşuruz. Çok üstüne gittim. Biraz dinlen, sonra devam ederiz," dedi endişeyle.

Gözümden yaşlar akarken bulunduğum duruma kahkaha atmaya başladım. Bana düşman olduğunu sandığım adamdan gerçekleri öğreniyordum. Öyle bir çıkmaza girmiştim ki düşmanım, dostum olmuştu. Histerik kahkahalarım odayı dolduruyordu, herkes sessizdi. Kahkahalarım ağlamaya dönüşene kadar güldüm. Kendimi kaybedeceğimi anladığım an nefeslerimi düzene sokup

yeniden onun karşısına geçtim. Bana endişeyle bakıyordu. Kendisi bu hâldeyken bile bana acıyordu. Bitmiş olduğumun kanıtı buydu.

"Kimsin?" diye sordum yeniden. Gözlerine bakmak beni mahvediyordu. Bir an önce konuşmalı, beni tahmin ettiğim gerçekle yüzleştirmeliydi. Daha fazla dayanamıyordum.

Onun yerine Baran Demiroğlu cevap verdi. "Alptekin Akdoğan," dedi hissiz bir sesle. "Karan Akdoğan'ın kardeşi."

"Hayır," dedim ama bunu sadece ben duymuştum. Kuzeni, akrabası ya da başka bir şeyi sanmıştım. Kardeşi olamazdı. "Onun kardeşi öldü," dedim Alptekin'in kolundan sıkıca tutarken. " 'Öldü' dedi. Bana 'benim kardeşim öldü' dedi! Karan bana yalan söylemez. 'Öldü' dedi!" Yalvararak baktım ona. " 'Değilim' desene! 'Kardeşi değilim' desene!" Onun da gözyaşları akıyordu. Kafasını yavaşça sağa sola salladı. "Beni öldürme!" diye feryat ettim. "Yapma, canımı daha fazla yakma! N'olur yapma!" Ayaklarım beni taşıyamadı, onun önünde dizlerimin üstüne düştüm. " 'Öldü' dedi. 'Benim kardeşim öldü' dedi. "Yapmaz... Karan beni kandırmaz!"

"Özür dilerim," dedi Alptekin ağlamalarının arasından. "O yapmadı. Ben istedim. Beni öldü bil istedim. BENİM HATAM! Ben yaptım. Ben mahvettim her şeyi! Ben yaptım!" diye canhıraş bir şekilde bağırdı.

Aynı şekilde bağırmaya devam ediyordu ama artık onu duymuyordum. Düşünemiyordum da. Sanki binlerce ruhla beraber yaşıyordum. Hangi acıydı nefesimi kesen? Yalanı tatmıştım, güvenmenin sırtıma sapladığı bıçakların acısıyla eğilmiş, ihanetin masasında idam yemiştim. Beni neyin öldürdüğünü bilmeyecek kadar beter bir hâldeydim. Sevgim miydi en çok kanayan yerim?

Bir dünyanın kıyameti, sinesinde sevginin barınmadığı gündü. Benim kıyametim, kalbinde sevgi ve güveni bulduğum adamın yalan söylediğini öğrendiğim gündü. Zihnim karanlığa öylesine boğulmuştu ki iyimser olmak isteyen tarafım, yaşlı gözlerle beni izliyordu. Güven, bir hançerin iki sırtı gibiydi. Keskin olan tarafı, bugün, kalbimin kırıldığı vakitlerde sırtıma saplanmıştı.

Bütün sokakları çıkmaz olan bir şehirdeymişim hissediyordum kendimi, gözlerim göğe dönük ve kalbim buruktu. Üzerime çiselerken yağmur, gözleri bir çukuru andıran adamı hatırlıyordu. Geçen zaman, bir adam, bir kadın... Bilinmezliğin, güvensizliğin beden bulan hâli Karan... Sevebilir miydim? Gözlerine yeniden baktığımda huzur, kalbimde bir kuş gibi titrer miydi?

Avuçlarımı bastırdığım zeminin soğukluğu, içinde olduğum durumun gerçekliğini yüzüme vuruyordu. Etrafımda hissettiğim hareketlilik, uyuşan zihnimden içeri adım atamıyordu. Ta ki içimdeki uyuşukluğu söküp atan sesi duyana kadar.

"Lâl!"

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜR

Eflâl, minik kuşum, ilk göz ağrım...

Zihnime bir tohum olarak düştüğün gün, kalbimde filizlenip dallarına kuşlar konacağını bilemezdim. Seninle beraber güldüm, ağladım, büyüdüm. Senin varlığınla hayatıma nice güzellikler işlenirken beraberinde küçük kayıplar verdim. Başarıyla getirdiği mutluluk için ilk teşekkürüm, binlerce "iyi ki"m sana. Kalbime düştüğün o güne teşekkür ederim.

Bu serüvene başladığımda beni her platformda canla başla destekleyen, büyük bir aile olmamızı sağlayan, her kitabımı ithaf etmek için can attığım sevgili okurlarım, minik kuşlarım; kalbimdeki sevginizin tarifi yok. Oraya bir taht kurdunuz ve ben, sizi her zaman baş tacı etmeye hazırım. Yürekten gelen en büyük teşekkürüm sizler için... Yanımda olduğunuzu her saniye hissettiren kalplerinize minnettarım. İyi ki varsınız.

Hayatımdaki en büyük şanslarımdan birini onunla ve enerjisiyle tanışarak kullandığım sevgili T.Y. Mazer; benimle bir yazar, mentor, patron, abla, hatta bir dost gibi ilgilendiğin, yeni adım attığım bu serüvende bana destek olduğun için teşekkür ederim. Varlığın ve öğrettiğin değerlerin her birinin yeri, bende çok ayrı. Her zaman daim olman dileğiyle... Her anlamda yanımda olan, desteğini benden esirgemeyen, kurgunun başından beri elimi tutan, sevgili arkadaşım, yazar olan Cansu Karagöz, iyi ki varsın. Tüm yazım sürecimde benimle beraber olan, yeri geldiğinde okur, yeri geldiğinde yazar olarak yorumlar yapan, ondan çok

büyük başarılar beklediğim yazar arkadaşım Özge Naz'a teşekkür ederim. Güler yüzü ve samimiyetiyle desteğini kalbimde hissettiğim Sevgi Ülker'e; kardeşim, can dostum Merve Şimal Uslu'ya gönülden sevgilerimi sunuyorum. Adını yazamayacağım kadar çok, okurumdan öteye geçip arkadaşım olan isimsiz kahramanlarıma hayallerime ortak oldukları için teşekkür ederim.

Annem ve her anımda yanımda olan sevgili ailem; benden daha çok heyecanlandığınız, gururla göğsünüzü kabarttığınız için size minnettarım. Başarılarım sizin inancınızdan geçiyor. Bana ayaklarımın üstünde durmayı öğrettiğiniz ve her zaman omzumda hissettiğim eliniz için binlerce kez teşekkür ederim. İyi ki varsınız ve yanımdasınız.

Bana bu fırsatı veren Artemis Milenyum ailesine, emeklerini ve değerli öğütlerinin yerinin çok ayrı olduğu, kendimi geliştirmem için bana yardımcı olan editörlerim Nurdan Başalan ve Hasan Ozan Elma'ya, çizimiyle kitabımı renklendiren Dilan Kaya'ya, Artemis Milenyum ailesi ile tanışmama vesile olan, tanıdığım en renkli kişiliğe sahip kadınlardan biri olan Derya Sevim'e ve arka planda emeği geçen herkese çok teşekkür ederim.

Ve son olarak bir kez daha sevgi değer okurlarım, minik kuşlarım, yanımda olduğunuz her an için size minnettarım. Eflâl, sizindir.

Öptüm, sevdim.

PS ➡ TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.